

NÁVRAT KE GENESIS

ZECHARIA SITCHIN

Copyright © Zecharia Sitchin, 1990 Genesis revisited
Czech edition © Dobra, 2001
Translation © Radmila Valtrová, 2001
ISBN 80-86459-04-7

ÚVOD

Poslední desetiletí dvacátého století byla svědky náhlého, ohromujícího vzestupu lidských znalostí. Náš pokrok v každé oblasti vědy a technologie se už neměří na staletí ani desetiletí, nýbrž na roky či jen měsíce, a zdá se, že vzrůstem rozsahu lidských znalostí předčí vše, čeho člověk dosáhl v minulosti.

Je možné, že lidstvo opustilo temný věk a středověk, dosáhlo osvícenství, poučilo se průmyslovou revolucí a vstoupilo do éry hi-tech, genetického inženýrství a vesmírných letů - jen aby se napojilo na své pradávne znalosti?

Po mnoho generací sloužila hledajícímu lidstvu jako útočiště Bible a její učení, zatímco moderní věda nás zjevně všechny nechává napospas konfrontaci, hlavně co se týče evoluce a kreacionismu. V tomto svazku si ukážeme, že tento rozpor je neopodstatněný; a že kniha Genesis a její prameny reflektují nejvyšší stupně vědeckého poznání.

Je možné, že to, co naše civilizace objevuje v současných dnech o planetě Zemi a naší části vesmíru, o nebesích, je jen dramatem, které bychom mohli nazvat „návratem ke Genesis"? Jen *znovuobjevením* toho, co bylo známo mnohem starší civilizaci na Zemi a na další planetě?

Tato otázka není pouhou vědeckou zvědavostí; směřuje k jádru lidské existence, k jeho původu, k jeho osudu. Dotýká se budoucnosti Země jako životaschopné planety, protože se týká událostí z její minulosti; *zabývá* se tím, kam směřujeme, protože odhaluje, odkud přicházíme. A odpovědi, jak uvidíme, vedou k nevyhnutelným závěrům, jež budou pro někoho příliš neuvěřitelné, než aby je přijal, a pro jiného natolik ohromující, že jim nebude schopen čelit.

1. kapitola

ZÁSTUP NEBESKÝ

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.

Samotné pojetí počátku všeho je základem moderní astronomie a astrofyziky. Tvrzení, že dříve, než nastal řád, existovala prázdnota a chaos, odpovídá nejnovějším teoriím o tom, že vesmíru vládne chaos, nikoli permanentní stabilita. Dále se zde hovoří o paprsku světla, kterým započal proces stvoření.

Je to snad odkaz na Velký třesk, teorii, podle níž byl vesmír stvořen prvotní explozí, výbuchem energie ve formě světla, který vyslal hmotu, z níž se zformovaly hvězdy, planety, horniny a lidské bytosti; hmotu letící do všech směrů a vytvářející zářky, jež vidíme na nebesích a na Zemi? Někteří vědci, podníceni vzhledem našeho nejinspirativnějšího zdroje, si to myslí. Jak ale mohl starověký člověk tak dávno teorii Velkého třesku znát? Nebo byl biblický příběh líčením záležitostí bližších, popisem toho, jak byla utvářena naše malá planeta Země a oblast nebes, zvaná Klenba nebeská nebo „tepaný náramek“?

Ano, jak vlastně pradávňý člověk vůbec k nějaké kosmo-gonii dospěl? Kolik toho skutečně znal, a jak se to dozvěděl?

Bude vhodné začít hledat odpovědi tam, kde se události začaly odvíjet - na nebi: tam také člověk odnepaměti hledal svůj původ, vyšší hodnoty - Boha, chcete-li. Ať jsou objevy učiněné pomocí mikroskopů sebevíce vzrušující, jsou to teleskopy a to, co jejich zásluhou vidíme, co nás naplňuje úžasem nad velkolepostí přírody a vesmíru. Zevšech současných objevů a pokroku v nás nepochybně největší dojem zanechávají průzkumy vesmíru kolem naší planety. A jak ohromující pokrok to byl! V průběhu pouhých několika desetiletí jsme se my Pozemšťané vznesli a spatřili tvář své planety; pronikli jsme jejím nebem stovky mil nad povrch; přistáli jsme na jejím osamělém souputníku, Měsíci; a vyslali jsme celou řadu vesmírných sond bez posádky, aby prozkoumaly naše nebeské sousedy - a ony objevily pulsující a aktivní světy, jiskřící a překvapující barvami, tvary, oběžnicemi a prstenci. Snad poprvé můžeme zachytit význam slov tvůrce žalmu a procítit je:

*Nebesa hovoří o Boží slávě
a nebeská klenba nese pečeť práce Jeho rukou.*

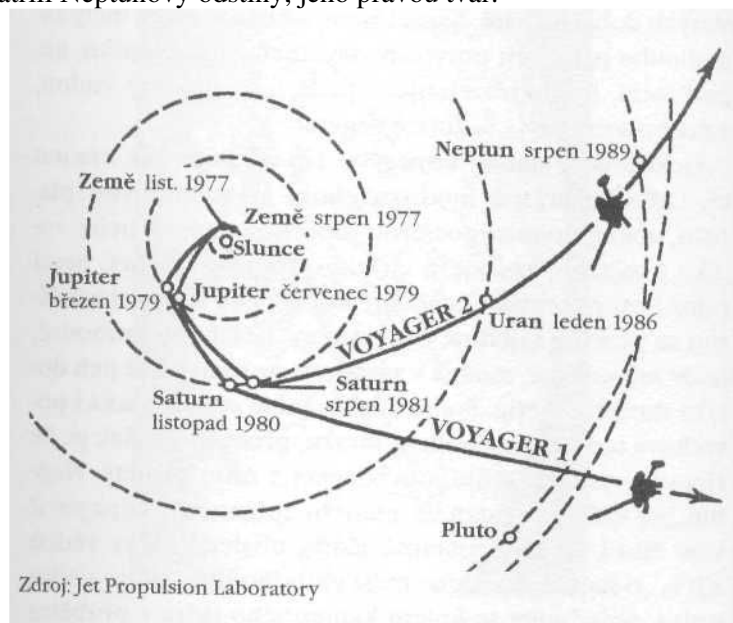
Fantastická éra planetárních výzkumů vyvrcholila v srpnu 1989, kdy

sonda *Voyager 2* přelétla kolem vzdáleného Neptunu a poslala na Zem fotografie a další údaje. Vážila necelou tunu, avšak byla důmyslně vybavena televizními kamerami, senzory a měřicím zařízením, zdrojem energie na nukleární bázi, vysílacími anténami a malinkými počítači (obr.1). Vyslala slabé pulsy, kterým trvalo více než čtyři hodiny, než dolétly k Zemi, i když se pohybovaly rychlostí světla. Na Zemi byly tyto pulsy zachyceny soustavou radioteleskopů NASA, zvanou Síť pro hluboký vesmír (Deep Space Network); poté byly ony sotva patrné signály v Jet Propulsion Laboratory v Pasadeně v Kalifornii, která spravovala projekt NASA, elektronickými kouzly převedeny na fotografie, tabulky a další formy dat.

V srpnu 1977, dvanáct let předtím, než došlo k přeletu nad Neptunem, byly obě sondy - *Voyager 2* a její společník *Voyager 1*, vypuštěny s tím, že dosáhnou a prozkoumají jen Jupiter a Saturn, a rozmnoží údaje, získané o těchto dvou plynných gigantech už dříve sondami *Pioneer 10* a *Pioneer 11*. Vědci a technici z JPL však důmyslně a šikovně využili vzácného seskupení vnějších planet v řadě za sebou, použili gravitační síly těchto planet jako „praku“, čímž vymrštili *Voyager 2* nejprve od Saturnu k Uranu a pak od Uranu k Neptunu (obr. 2).

Tak se stalo, že se po několik dnů koncem srpna 1989 dostávaly na první stránky novin zprávy z jiného světa, a odsunuly stranou obvyklé zprávy o ozbrojených konfliktech, politických převratech, sportovních výsledcích a burze, které jsou jinak lidstvu denním chlebem. Na pár dnů se svět, jenž nazýváme Země, soustředil na svět jiný; my, Pozemšťané, jsme seděli u televize a zírali na detailní záběry z jiné planety, té, které říkáme Neptun. Když se na našich obrazovkách objevily ty úžasné obrázky akvamarí-nové koule, komentátoři opakovaně zdůrazňovali, že je to poprvé, co člověk tuto planetu opravdu vidí - planetu, která je i skrze ty nejlepší pozemské teleskopy viditelná jen jako mlžná, blikavá tečka v temnotě vesmíru, vzdálená od nás asi tři miliardy mil. Připomněli divákům, že Neptun byl objeven teprve roku 1846, poté, co změny v oběžné dráze planety k nám o něco bližší, Uranu, ukázaly na to, že v jeho blízkosti existuje jiné nebeské těleso. Zmínili se i o tom, že nikdo předtím - ani Sir Isaac Newton, ani Jo-hannes Kepler, kteří v sedmnáctém a osmnáctém století objevili a zformulovali zákony o pohybech planet; ani Ko-perník, který v šestnáctém století určil, že nikoli Země, ale Slunce je středem naší planetární soustavy; ani Galileo, který o století později dalekohledem objevil čtyři Jupiterovy měsíce - žádný velký astronom až do poloviny století devatenáctého, a rozhodně ani nikdo předtím, o Neptunu nevěděl. Takže nejen řadový televizní divák, ale hlavně sami astronomové měli

příležitost vidět něco, co nikdo předtím neviděl - bylo to poprvé, co jsme spatřili Neptunovy odstíny, jeho pravou tvář.

obr. 2

Avšak dva měsíce *předtím*, než došlo k srpnovému odhalení, jsem napsal článek pro několik amerických, evropských a jihoamerických časopisů, článek, který je s výše uvedenými zprávami v přímém rozporu: Neptun *byl* ve starých dobách znám, napsal jsem; a objevy, které měly zanedlouho přijít, jen potvrdily dávné znalosti. Neptun, napsal jsem, je modrozelený, vypadá jako pokrytý vodou, a má po sobě pásy „bažinaté vegetace“!

Elektronické signály *Voyageru 2* to vše potvrdily, a nejen to. Odhalily krásně modrozelenou, akvamarínovou planetu, obklopenou atmosférou, složenou z plynů helia, vodíku a metanu, zmítanou vířícími, rychlými vichry, proti nimž jsou pozemské hurikány mírné. Pod touto atmosférou se objevují tajemné obří skvrny, někdy tmavomodré, jindy zelenožluté, možná v závislosti na tom, jak se jich dotýká sluneční světlo. Podle očekávání je atmosférická i povrchová teplota pod bodem mrazu, překvapivé však je, že Neptun vyzařuje teplo, pocházející z nitra planety. Neptun byl vždy pokládán za planetu „plynnou“, *Voyager 2* však zjistil, že má kamenné jádro, obalené, slovy vědců z JPL, „řídkou, kašovitou směsí vodního ledu.“

Tato vodní vrstva, pohybující se kolem kamenného jádra v průběhu Neptunova 16-hodinového dne, funguje jako dynamo, které vytváří poměrně velké magnetické pole.

Bylo zjištěno, že tuto krásnou planetu (viz Neptun, str. 15) obklopují prstence, skládající se z balvanů, kusů hornin a prachu, a krouží kolem ní nejméně osm oběžnic či měsíců. Největší z měsíců, Triton, není o nic méně zajímavý než jeho planetární pán. *Voyager 2* potvrdil retro-grádní pohyb tohoto malého nebeského tělesa (přibližně o rozměrech našeho Měsíce): krouží kolem Neptunu opačným směrem oproti pohybu Neptunu a ostatních známých planet sluneční soustavy, ne ve směru hodinových ručiček jako ony, ale obráceně. Kromě toho, že existuje, jakou má přibližnou velikost a že se pohybuje retrográdně, nevěděli astronomové o Tritonu nic víc. *Voyager 2* ukázal, že je to „modrý měsíc“, a to díky metanu v jeho atmosféře. Povrch Tritonu, viditelný skrz tenkou vrstvu atmosféry, je růžovošedý, z jedné strany pokrytý rozeklanými hornatými útvary; druhá strana je hladká, téměř bez kráterů. Na snímcích povrchu je patrná nedávná vulkanická aktivita, ale velmi podivná; to, co tryská z aktivního, horkého středu tohoto nebeského tělesa, není žhavá láva, ale proudy rozbředlého ledu. Dokonce i předběžné odhady stanovily, že Triton měl v minulosti tekoucí vodu, a v geologicky nedávné době byla na jeho povrchu dost možná i jezera. Astronomové nemají žádné vysvětlení pro „dvojitě hřebenovité linie“, které se táhnou v přímkách stovky mil a v jednom nebo dokonce dvou místech se protínají jakoby v pravých úhlech, což vyvolává dojem čtverců (obr.3)

Objevy tudíž plně potvrdily moji předpověď: Neptun je skutečně modrozelený; z velké části je tvořen vodou; a má oblasti, jejichž barva vypadá jako „bažinatá vegetace“. Tento mnohoslibný aspekt může vypovídat o něčem více, než je barva, vezmeme-li v úvahu veškeré implikace objevů na Tritonu: „tmavší, zářivě olemované oblasti“ zde vědcům z NASA vnukly myšlenku na existenci „hlubokých tůní organického bahna“. Bob Davis z Pasadeny napsal do *Wall Street Journal*, že Triton, jehož atmosféra obsahuje stejné množství dusíku jako pozemská, možná ze svých aktivních vulkánů nevyvrhuje jen plyny a vodní led, ale i „organický materiál s komponenty na bázi uhlíku, který, jak se zdá, pokrývá část Tritonu.“

Toto potvrzení mé předpovědi, potvrzení tak uspokojivé a ohromující, nebylo výsledkem jen šťastné náhody. Je třeba jít zpět do roku 1976, kdy byla vydána *The 12th Planet*,^{*1} první kniha řady *The Earth Chronicles*

---

¹ Česky *Dvanáctá planeta*, nakl.- Ivo Železný 1999, pozn. překl.

(Kroniky Země). Závěry, jež jsem v této knize učinil, jsou odvozeny od tisíce let starých sumerských textů, a ptal jsem se: „Až jednou prozkoumáme Neptun, zjistíme snad, že jeho trvalé spojování s vodním živlem vyplývá z faktu, že tam jsou bažiny, které tam kdysi kdosi spatřil?“

Toto bylo otištěno, a pochopitelně i napsáno, celý rok *předtím*, než byl *Voyager 2* vůbec vypuštěn, a znovu jsem o tom psal v onom článku, napsaném dva měsíce před výsledky z Neptunu.

Jak jsem si mohl být tak jist, těsně předtím, než se *Voyager 2* setkal s Neptunem, že se moje předpověď z roku 1976 potvrdí - jak jsem se odvážil riskovat, že budou mé závěry do pár týdnů po vyjití článku vyvráceny? Jistoty jsem nabyl poté, co v lednu 1986 *Voyager 2* přelétl nad planetou Uran.

I když je nám Uran poněkud blíže - vzdálen „jen“ asi dvě miliardy mil - leží tak daleko za Saturnem, že ze Země není vidět pouhým okem. Byl objeven roku 1781 Frederic-kem Wilhelmem Herschelem, hudebníkem, jenž se začal amatérsky zabývat astronomií hned poté, co byl zdokonalen dalekohled. Uran byl v době svého objevu - a platí to dodnes - uznán a uvítán jako první planeta ve starověku *neznámá*, posel moderní doby; neboť se mělo za to, že dávné národy znaly a uctívaly Slunce, Měsíc, a pouhých pět planet (Merkur, Venuši, Mars, Jupiter a Saturn), o nichž se domnívaly, že se pohybují kolem Země po „nebeské klenbě“; za Saturnem nebylo spatřováno ani známo nic.

Avšak údaje, které poslal *Voyager 2* z Uranu, samy o sobě dokazují opak; totiž že jistí lidé z dávnověku o Uranu, Neptunu a dokonce o nejjvzdálenějším Plutu věděli!

Vědci dosud analyzují snímky a údaje z Uranu a jeho úžasných měsíců, a hledají odpovědi na nekonečné hádanky. Proč leží Uran na boku, jakoby po srážce s jiným velkým ne-beským tělesem? Proč větry, které tam vanou, jdou retro-grádním směrem, naopak oproti tomu, co je ve sluneční soustavě obvyklé? Jak je možné, že teplota jeho odvrácené strany je stejná jako teplota strany vystavené Slunci? A co vytvarovalo neobvyklé formace na některých Uranových měsících? Zvláště překvapující je měsíc zvaný Miranda, slovy astronomů z NASA „jeden z nejzáhadnějších objektů sluneční soustavy“; je na něm vyvýšená plošina, vymezená 100 mil dlouhými příkrými svahy, které jsou pravoúhlé (útvary, astronomy přezdívaný „Chevron“) a na obou stranách této plošiny jsou eliptické útvary, jakoby vyorané soustředné brázdy, které vypadají jako závodní dráhy (Foto A, obr. 4).

Dva jevy však stojí nade vším, co bylo na Uranu objeveno, a co jej odlišuje od ostatních planet. Jedním z nich je barva. S pomocí pozemských

teleskopů a vesmírných sond jsme se seznámili s šedohnědým Merkurem, sírově zbarvenou mlhou obklopující Venuši, narudlým Marsem, mnoho-odstínovým červeno-hnědo-žlutým Jupiterem a Saturnem. Jakmile se však v lednu 1986 začaly na obrazovkách objevovat záběry Uranu, z nichž se tajil dech, to, co nás ohromilo nejvíc, byla jeho *nazelenalá modrá barva* - barva naprosto odlišná od všech ostatních planet, (viz Uran, str. 15) Druhé nečekané zjištění se týkalo Uranova složení. Astronomové dříve předpokládali, že Uran je stejně jako giganti Jupiter a Saturn planetou cele „plynnou“, avšak *Voyager 2* zjistil, že je Uran pokryt nikoli plyny, ale *vodou*, ne pouhým příkrovem ledu na povrchu, ale *celým oceánem vody*. Jak bylo zjištěno, planeta je skutečně obklopena plynou atmosférou; pod ní se však vlní ohromná vrstva -o tloušťce 6000 mil! - „superhorké vody o teplotě okolo 8 000° Fahrenheita“ (slovy výzkumníků z JPL). Tato vrstva tekuté, horké vody obklopuje žhavé pevné jádro, kde radioaktivní prvky (či jiné, neznámé procesy) produkují nesmírný vnitřní žár.

Jak se *Voyager 2* postupně přibližoval k Uranu a záběry na televizní obrazovce rostly, moderátor z Jet Propulsion Laboratory upozornil na neobvyklou, zelenomodrou barvu. Neubráníl jsem se výkřiku „Ach Bože, je to přesně tak, jak to popsali Sumerové!“ Spěchal jsem do studovny, popadl výtisk *Dvanácté planety* a netrpělivě nalistoval stranu 269 (vydání Avon paperback). Znovu a znovu jsem si četl řádky, citující starověké texty. Ano, nebylo pochyb: aniž měli dalekohledy, popsali Sumerové Uran jako MAŠ.SIG, termín, který jsem přeložil „zářivá nazelenalá“.

Pár dnů poté přišly výsledky analýzy dat z *Voyageru 2*, a sumerská zpráva o vodě na Uranu byla rovněž potvrzena. Vlastně tam byla voda všude: jak jsme slyšeli v televizním reportážním cyklu NOVA (s názvem „Planeta, ležící na boku“), „*Voyager 2* zjistil, že všechny Uranovy měsíce se skládají z hornin a obyčejného vodního ledu“. Taková hojnost, či dokonce sama přítomnost vody na planetách a jejich oběžnicích, o nichž se předpokládalo, že jsou „plynné“, byla naprosto neočekávaná.

A bylo tu potvrzení toho, o čem jsem psal ve *Dvanácté planetě* - totiž že Sumerové, jak vyplývá z tisíce let starých textů, nejenže věděli o existenci Uranu, ale navíc ho přesně popsali - zelenomodrý a pokrytý vodou!

Co to všechno znamená? Jde o to, že moderní věda roku 1986 neobjevila nic neznámého; spíše to *objevila znovu* a napojila se na dávné znalosti. Na základě toho, co bylo zjištěno roku 1986 a co potvrdilo platnost sumerských textů a mých závěrů z nich vyplývajících z roku 1976, jsem si byl dostatečně jist, natolik, abych předpověděl, v předvečer setkání *Voyageru 2* s Neptunem, co tam bude objeveno.

Přelety *Voyageru 2* nad Uranem a Neptunem potvrdily nejen prastaré

znalosti, týkající se samotné existence obou vnějších planet, ale i některé zásadní detaily. Přelet nad Neptunem roku 1989 přinesl ještě hlubší potvrzení starých textů. Neptun je v nich zmiňován před Uranem, právě tak, jak bychom čekali od někoho, kdo vstupuje do sluneční soustavy zvnějšku, a vidí nejprve Pluto, pak Neptun a pak Uran. Uran je v této části textů, zabývající se planetárními seznamy, nazýván *Kakkab šanamma*, „Planeta, která je dvojníkem“ Neptunu. Údaje z *Voyageru 2* tuto prastarou zprávu plně potvrzují. Uran je skutečně jakoby Neptunovo dvojče, barvou, velikostí i obsahem vody; obě planety mají prstence a množství oběžnic či měsíců. Podobnost neočekávaná byla zjištěna v oblasti magnetického pole obou planet: obě mají neobvykle velký sklon vůči svým rotačním osám - Uran 58°, Neptun 50°. John Noble Wilford v *New York Times* napsal, „Neptun je jakoby magnetickým dvojčetem Uranu“. Dále mají obě planety skoro stejně dlouhý den: přibližně mezi šestnácti a sedmnácti hodinami.

Divoké vichry na Neptunu a jeho ledový příkrov jsou důkazem velkého vnitřního žáru, který planeta vyzařuje, stejně jako Uran. V hlášení z JPL je uvedeno, že již počáteční měření teploty ukázala, že „Neptunovy teploty jsou velmi podobné teplotám Uranu, ačkoli je Uran více než o miliardu mil blíže Slunci“. Vědci z toho vyvozují, že „Neptun musí nějakým způsobem produkovat mnohem více vnitřního žáru než Uran“ - a kompenzovat tak svou větší vzdálenost od Slunce, aby dosáhl stejné teploty, jakou produkuje Uran, výsledkem čehož jsou podobné teploty na obou planetách - a máme tu navíc další rys podobnosti „mezi velikostí a charakteristickými znaky, které z Uranu činí téměř Neptunovo dvojče“.

„Planeta, která je dvojníkem,“ řekli Sumerové o Uranu ve srovnání s Neptunem. „Velikost a další charakteristické znaky, které z Uranu činí takřka Neptunovo dvojče,“ říkají vědci z NASA. Nejen výše popsané charakteristiky, dokonce i terminologie - „planeta, která je dvojníkem,“ „takřka Neptunovo dvojče“ - je podobná. Jenže jedno prohlášení, to sumerské, bylo učiněno 4000 let př.n.l., a to druhé z NASA roku 1989, tedy asi o 6000 let později...

V případě těchto dvou vzdálených planet se zdá, že moderní věda jen navázala na starověké znalosti. Zní to neuvěřitelně, avšak fakta hovoří sama za sebe. A navíc, jedná se o první z celé série vědeckých objevů, následujících po vydání *Dvanácté planety*, objevů, které potvrzují závěry této knihy v jedné oblasti za druhou.

***

Ti, kdo četli mé knihy (*Schody k nebesům*, *Války bohů a lidí*, a *Ztracené říše*, které následovaly po knize první), vědí, že jsou v prvé řadě založeny na znalostech, které nám zanechali Sumerové.

První civilizace, kterou známe, byla ta jejich. Objevila se náhle a jakoby odnikud někdy před 6 000 lety, a patří jí všechna „prvenství“ pokročilé civilizace: vynálezy a inovace, pojmy a věrouky, které tvoří základ naší vlastní západní kultury a všech ostatních civilizací a kultur po celé Zemi. Kolo a vozy, tažené zvířaty, čluny na řekách a lodě na mořích, vypalovací pec a cihla, výškové stavby, písmo, školy a písaři, zákony, soudci a poroty, královský úřad a občanské sněmy, hudba, tanec a umění, medicína a chemie, tkaní a textil, náboženství a kněžství a chrámy - to vše začalo tam, v Sumeru, na území jižní části dnešního Iráku, v oblasti starověké Mezopotámie. A především, svůj počátek zde mají znalosti matematické a astronomické.

Veškeré základní prvky moderní astronomie mají skutečně sumerský původ: koncept nebeské sféry, horizontu a zenitu, dělení kruhu na 360° , nebeského pásu, který je rovinou oběhu planet kolem Slunce, seskupování hvězd v souhvězdí, jejich opatřování jmény a obrazy, jimž říkáme zodiak, aplikace čísla 12 na tento zodiak a na dělení času, a pořízení kalendáře, který je základem všech kalendářů i v dnešní době. To vše a ještě mnohem, mnohem více, má počátek v Sumeru.

Sumerové zaznamenávali své obchodní a právní transakce, své příběhy a dějiny, na hliněných tabulkách (obr. 5a); ryli své ilustrace do pečetních válečků - jejich obsah byl vyryt obráceně, jako negativ, a jako pozitiv se objevil poté, co byl váleček obtištěn do vlhké hlíny (obr. 5b). V rozvalinách sumerských měst, objevovaných archeology od poloviny 18. století, byly nalezeny stovky, ne-li tisíce, textů a ilustrací, zabývajících se astronomií. Jsou mezi nimi seznamy hvězd a souhvězdí v jejich správných polohách na obloze, a manuály pro pozorování východů a západů hvězd a planet; též texty, specificky se zabývající sluneční soustavou. Ve vykopávkách se našly texty, které uvádějí planety, obíhající kolem Slunce, v jejich správném pořadí; jeden z textů dokonce udává i vzdálenosti mezi nimi. A na pečetních válečcích jsou i ilustrace sluneční soustavy, jako je ta na Foto B, která je nejméně 4500 let stará, a nyní se nachází v oddělení Blízkého Východu ve Státním muzeu ve východním Berlíně, v katalogu pod číslem VA/243.

Podíváme-li se na detail v levém horním rohu sumer-ského obrázku (obr. 6a), vidíme kompletní sluneční soustavu se Sluncem (ne Zemí!) uprostřed, okolo nějž jsou všechny planety dnes známé. Pro názornost si nakresleme tyto známé planety kolem Slunce v jejich správných poměrných velikostech a pořadí (obr. 6b). Podobnost mezi starověkým zobrazením a moderním nákresem je zcela zřejmá: není pochyb o tom, že dvojčata Uran a Neptun byla ve starověku známa.

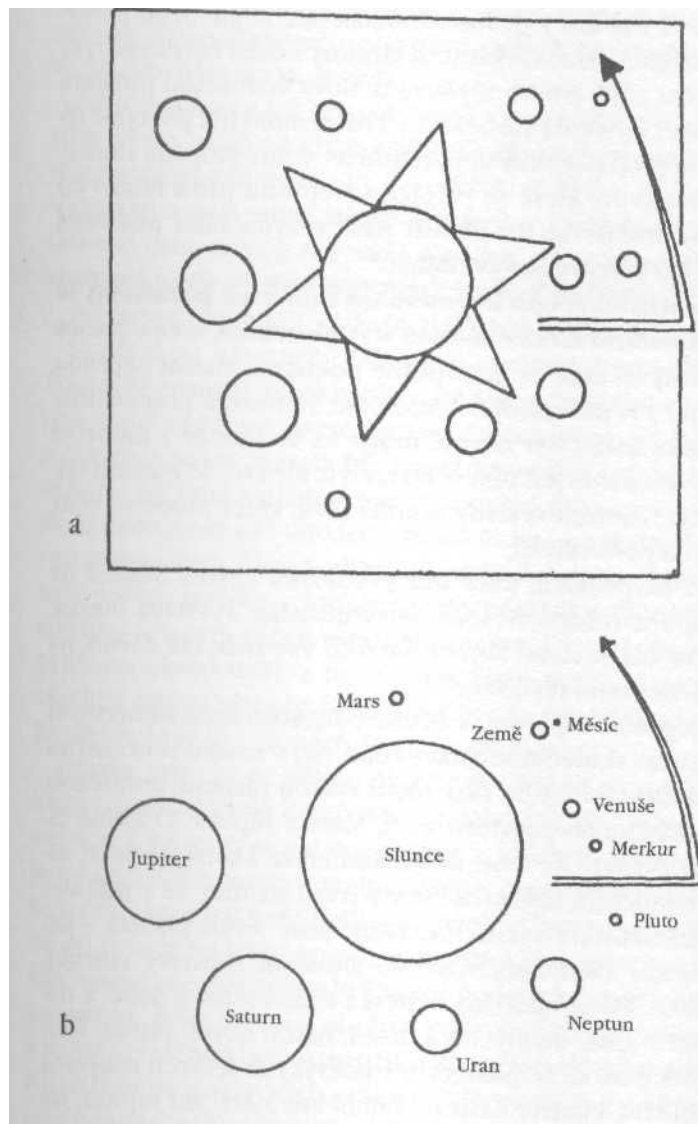
Sumerský obrázek však vykazuje určité odlišnosti. Nejedná se o umělcovu chybu ani o špatnou informovanost: naopak, ony odlišnosti - jsou dvě - jsou velmi významné.

První se týká Pluta. Má velmi zvláštní oběžnou dráhu -hodně vychýlenou od obecné roviny (ekliptiky), v níž okolo Slunce planety obíhají, a tak eliptickou, že se Pluto čas od času (jako např. v současné době a až do roku 1999) nachází ne dále, ale blíže ke Slunci než Neptun. Astronomové proto usuzovali (od objevu Pluta roku 1930), že byl původně oběžnicí planety jiné; obvykle se předpokládalo, že byl měsícem Neptunu, který se „nějak“ - nikdo si neumí představit jak - vytrhl z Neptunovy vazby a začal obíhat kolem Slunce po své vlastní (ač bizarní) dráze.

To je na starověkém zobrazení potvrzeno, ale s významným rozdílem. Na sumerské tabulce je Pluto zobrazen nikoli poblíž Neptunu, ale mezi Saturnem a Uranem. A sumerské kosmologické texty, jimiž se dále budeme zabývat velmi podrobně, uvádějí, že Pluto byl oběžnicí Saturnu -a vytrhl se mu, aby posléze přijal svůj vlastní „osud“ - svou vlastní oběžnou dráhu kolem Slunce.

Starověké pojednání o původu Pluta dokládá nejen faktickou znalost, ale i velkou zkušenost s nebeskými záležitostmi. Zahrnuje pochopení komplexních sil, které formovaly sluneční soustavu, stejně jako rozvinuté astrofyzikální teorie, dle nichž se měsíce mohou stát planetami, případně se může zvrátit proces formování planet a tyto zůstanou měsíci. U Pluta se tak podle sumerské kosmogonie stalo; našemu Měsíci, který nastoupil proces utváření v planetu, bylo nebeskými událostmi zabráněno, aby nabyl nezávislého postavení.

Moderní astronomové došli od předpokladu k přesvědčení, že se takový proces ve sluneční soustavě skutečně udál, teprve poté, co sondy Pioneer a Voyager v minulém desetiletí dokázaly, že Titan, největší měsíc Saturnův, se původně utvářel jako planeta a jeho odtržení od Saturnu nebylo završeno. Objevy okolo Neptunu posílily předpoklad opačný, týkající se Tritonu, Neptunova měsíce, který

Obr. 6

je jen o 400 mil v průměru menší než Země. Jeho podivná oběžná dráha, vulkanická činnost a další nečekané rysy vědcům z JPL vnučly myšlenku, slovy vedoucího projektu Voyager Edwarda Stonea, že „Triton mohl být původně tělesem, před několika miliardami let volně plujícím sluneční soustavou, které se připlétlo Neptunu příliš blízko do cesty, dostalo se do

oblasti jeho gravitačního působení a začalo kolem planety obíhat."

Jak daleko je tato hypotéza od sumerské poznámky, že se planetární měsíce mohou stát planetami, měnit pozice v soustavě, nebo se neúspěšně pokusit o vlastní oběžnou dráhu? Při podrobném zkoumání sumerské kosmogonie vskutku začne být zřejmé nejen to, že mnohé z moderní vědy je vlastně jen objeveno znovu, ale i to, že znalosti starověku nabízejí výklady mnoha jevů, které moderní věda musí teprve vyřešit.

Už na počátku, ještě než předložím zbytek důkazů na podporu tohoto tvrzení, nevyhnutelně vyvstává otázka: Jak mohli na Zemi Sumerové toto vše znát, tak dávno, na samém úsvitu civilizace?

Odpověď najdeme ve druhé odlišnosti mezi sumerským popisem sluneční soustavy (obr. 6a) a našimi současnými znalostmi o ní (obr. 6b). Jde o velkou planetu, umístěnou do prázdného prostoru mezi Mars a Jupiter. O žádné takové planetě nevíme; avšak sumerské kosmogonické, astronomické a historické texty trvají na tom, že v naší sluneční soustavě vskutku existuje ještě jedna planeta - její dvanáctý člen; Sumerové do sluneční soustavy zahrnují Slunce, Měsíc (jakožto nebeská tělesa sama o sobě, z důvodů v textu udaných), a deset, nikoli devět, planet. Uvědomil jsem si, že planeta, v sumerských textech nazývaná NIBIRU („Planeta Křížení“) není ani Mars, ani Jupiter, jak se domnívali někteří učenci, ale planeta jiná, která mezi nimi prochází každých 3 600 let - a z toho povstal název mé

první knihy, *Dvanáctá planeta* - planeta, která je „dvanáctým členem“ sluneční soustavy (ačkoli, technicky vzato, *jakožto planeta je desátá*).

A z této planety, jak se opakovaně v sumerských textech zdůrazňuje, přišli na Zemi ANUNNAKI. Doslova přeložen tento termín znamená „Ti, Kdo Přišli Z Nebe na Zem“. V Bibli se o nich mluví jako o *Anakim*, v kapitole 6 knihy Genesis jsou rovněž nazýváni *Nefilim*, což v hebrejštině znamená totéž: Ti, Kdo Sestoupili Dolů, Z Nebe Na Zem.

Sumerové vysvětlují - jakoby tím předvídali naše otázky - že právě od Anunnaků se naučili všemu svému vědění. Pokročilé znalosti, které nacházíme v sumerských textech jsou tudíž vědění, které patřilo Anunnakům, jež přišli z Nibiru; a jejich musela být i velmi pokročilá civilizace, neboť - jak jsem vydedukoval ze sumerských textů - přišli na Zemi před 445 000 lety. Mohli tudíž už v té době cestovat vesmírem. Široká, eliptická oběžná dráha jejich planety udělala smyčku - toto je přesný překlad sumerského termínu - kolem všech ostatních planet; byla jakoby pohyblivou observatoří, z níž Anunnakové mohli zkoumat všechny ostatní planety. Není pak divu, že vše, co dnes objevujeme, bylo již v dobách Sumeru známo.

Otázka, proč by se někdo obtěžoval přilétat na ten kus hmoty, jemuž říkáme Země, a to ne náhodou, ne z důvodu nehody, a ne jednou, ale opakovaně - každých 3 600 let, je v sumerských textech zodpovězena. Na své planetě Nibiru čelili Anunnakové/ Nefilim situaci, se kterou se na Zemi asi rovněž budeme muset brzo vypořádat: zvyšující se ekologické znečištění činilo životní podmínky stále méně únosnými. Bylo potřeba chránit ztrácející se atmosféru, a jediným řešením bylo rozestřít nad ní částičky zlata jako štít. (Okna na amerických vesmírných sondách například jsou pokryta tenkou vrstvou zlata, aby astronauty chránilo před radiací). Tento vzácný kov Anunnakové objevili na planetě, jíž říkali Sedmá (počítáno od vnějšku sluneční soustavy) a vyslali Misi Země, aby jej získali. Napřed se pokusili jej těžít cestou nejmenšího odporu, z vod Perského zálivu; když se jim to nezdařilo, přistáli a zahájili obtížné doložovací práce v jihovýchodní Africe.

Asi před 300 000 let se Anunnakové, určení pro práci v afrických dolech, vzbouřili. Právě tehdy použili vedoucí vědec a vedoucí lékař výpravy Anunnaků techniku genetické manipulace a oplodňování in-vitro, aby vytvořili „primitivní dělníky“ - první *Homo sapiens*, na těžkou, úmornou dřinu ve zlatých dolech.

Sumerskými texty, které popisují všechny tyto události, a jejich zhuštěnou verzí v knize Genesis jsem se intenzivně zabýval ve *Dvanácté planetě*. Předmětem knihy této jsou vědecké aspekty oněch dějů a anunnackých technik. Ukážeme si, jakou ohromnou práci dělá ve vědeckém pokroku moderní věda - ale také to, že cesta do budoucnosti je hustě lemována ukazateli, znalostmi a objevy, pocházejícími z minulosti. Anunnakové, jak uvidíme, zde byli již předtím; a když se vztah mezi nimi a bytostmi, které stvořili, změnil, když se rozhodli dát lidstvu civilizaci, vložili do nás něco ze svých znalostí a schopnost činit vlastní vědecký pokrok.

Mezi vědeckými objevy, které budou probírány v následujících kapitolách, bude rovněž velké množství důkazů existence planety Nibiru. Byla by to událost nejen kvůli knize *Dvanáctá planeta*, ale zejména pro astronomii - přesto však by náš běžný denní život neovlivnila více než, řekněme, objev Pluta roku 1930. Bylo by pěkné se dozvědět, že má sluneční soustava „tam venku“ ještě jednu planetu, a stejně tak uspokojivé by bylo potvrzení, že planet není devět, ale deset; obšťastnilo by to hlavně astrology, kteří pro dvanáct domů horoskopu potřebují ne jedenáct, ale dvanáct nebeských těles.

Avšak po vydání *Dvanácté planety*, po důkazech v ní předložených - které nebyly od prvního vydání knihy roku 1976 vyvráceny - a po

vědeckých objevech, které následovaly, nemůže objevení Nibiru zůstat pouhým vkladem do učebnic astronomie. Jestli se potvrdí, co jsem napsal - jinými slovy, pokud byli Sumerové ve svých záznamech přesní - bude objev Nibiru znamenat nejen to, že je tam venku ještě jedna planeta, ale že je tam Život. Navíc se potvrdí, že *tam existují inteligentní bytosti* - lidé, kteří byli před půl miliónem let natolik pokročilí, že mohli létat do vesmíru; lidé, kteří se pohybovali mezi svou planetou a Zemí každých 3 600 let.

Jde o to, *kdo* je to tam na Nibiru, ne o to, zda existuje -a jakým způsobem ovlivní existující politický, náboženský, sociální, ekonomický a vojenský řád na Zemi. Jaké budou reakce, až - nikoliv jestli - se Nibiru objeví?

To je otázka, která, věřte nebo ne, už byla řešena.

Těžba zlata - jak dávno?

Existuje důkaz o dolování v Jižní Africe během starší doby kamenné? Archeologické studie svědčí o tom, že ano.

Přední jihoafrická těžební společnost, Anglo-American Corporation, si uvědomila, že opuštěné starověké doly mohou ukázat, kde lze nalézt zlato, a v sedmdesátých letech si najala archeology, aby se po takových starověkých šachtách porozhlédli. Publikované zprávy (v časopisu korporace - *Optima*) detailně zkoumají ve Svahilsku a jiných místech v Jižní Africe rozsáhlé těžební oblasti s šachtami do hloubky padesáti stop. Kamenné objekty a pozůstatky uhlí poukazují na těžbu v době 35 000, 46 000, a 60 000 let před Kristem. Archeologové a antropologové, kteří se účastnili datování objevů, věří, že technologie těžby byla používána v Jižní Africe „v období od roku 100 000 před Kristem.“

V září 1998 přijel mezinárodní tým fyziků do Jižní Afriky určit dobu lidského osídlení území Svahilska a Zulu. Nejmodernějšími technikami stanovili období od 80 000 do 115 000 let před Kristem.

Ohledně pradávných zlatých dolů Monotapy v jižním Zimbabwe legendy Zuluů říkají, že tam pracovali „uměle vyrobení otroci z masa a krve, stvoření Prvními lidmi.“ Tito otroci, dodávají legendy Zuluů, „se pustili do bitvy s Lidoopem,“ když „se na nebesích objevila velká válečná hvězda“ (viz *Indaba My Children* od medicinmana Zuluů Credo Vusamazulu Mutwa).

2. kapitola

PŘIŠLO TO Z DALEKÉHO VESMÍRU

„Byl to Voyager /projekt/, co zaměřilo naši pozornost na význam kolizí“ uvádí Edward Stone z California Institute of Technology (Caltech), vedoucí vědců z programu Voyager. „Kosmické kolize byly mocnými sochaři sluneční soustavy.“

Sumerové už o téže skutečnosti věděli o 6 000 let dříve. Středem jejich kosmogonie, pohledu na svět a náboženství byla kataklyzmatická událost, kterou nazývali Nebeská bitva. Byla to událost, o níž jsou zmínky v nesčetných su-merských textech, hymnech a příslovích - právě takových, jaké najdeme v biblických knihách Žalmů, Přísloví, v Jobovi a různých dalších. Sumerové však popisují tuto událost podrobně, krok po kroku, v dlouhém textu, který si vyžádal sedm tabulek. Ze sumerských originálů byly nalezeny jen fragmenty a citace; úplnější texty se k nám dostaly v jazyku akkadském, jazyku Asyřanů a Babyloňanů, kteří obývali Mezopotámii po Sumerech. Text se zabývá uspořádáním sluneční soustavy před Nebeskou bitvou, a ještě podrobněji pak původem, příčinami a důsledky této děsivé kolize. Jednoduchou kosmogonickou premisou pak vysvětlují to, co našim astronomům a astrofyzikům stále zůstává hádankou.

Ještě podstatnější je, že pokaždé když moderní vědci dospějí k uspokojivé odpovědi - je tato v souladu se sumer-skou a potvrzuje ji! Až do objevů, jež učinil Voyager, převládající vědecký názor popisoval dnes nám známou sluneční soustavu tak, že nabývala dnešní podoby brzy po svém vzniku, formována neměnnými zákony nebeského pohybu a gravitačních sil, Jistěže tam byli i přivandrovalci - meteority, odkudsi přilétající, srážející se se stabilními objekty sluneční soustavy a poznamenávající je krátery, a komety přibližující se ve velmi elongovaných oběžných drahách, vynořující se odněkud a kamsi mizející. Předpokládalo se však, že tento kosmický odpad pochází z dob prvopočátku sluneční soustavy, tedy z doby před nějakými 4,5 miliardami let, a že se skládá z kousků planetární hmoty, kterým se nepodařilo sloučit se s planetami nebo jejich měsíci a prstenci. O něco nepochopitelnější byl pás asteroidů, houf balvanů, které tvoří řetězec obíhající mezi Marsem a Jupiterem. Podle Bodeova zákona, empirického pravidla, které osvětluje proč planety vznikaly na tom kterém místě, mohla existovat mezi Marsem a Jupiterem planeta dvakrát větší než Země. Jsou trosky, obíhající v pásu asteroidů, zbytkem takové planety? Proti kladné odpovědi stojí dva problémy: celkové množství hmoty v pásu asteroidů není adekvátní velikosti této hypotetické planety, a neexistuje přijatelné

vysvětlení pro to, co mohlo způsobit její rozpad; pokud to byla nebeská kolize -kdy, v důsledku čeho a proč? Vědci na to nemají odpověď.

Představa, že proběhla jedna nebo více kolizí, které pozměnily původní formu sluneční soustavy, se potvrdila po obletu Uranu v roce 1986, jak připustil Dr. Stone. To, že Uran leží jakoby na boku, bylo dobře známo už z pozorování dalekohledy a jinými přístroji ještě před průletem Voyageru. Ale byl tak už od samého počátku, nebo ho převrátila nějaká vnější síla - mohutná kolize či střet s jiným velkým nebeským tělesem?

Odpověď měl poskytnout fotografický průzkum měsíců Uranu *Voyagerem 2*. Skutečnost, že tyto měsíce krouží kolem Uranova rovníku v *jeho nakloněné pozici*, čímž vytvářejí jakýsi terč čelem ke Slunci (obr. 7), vede vědce k přemítání nad tím, zda tam ony měsíce byly už v době, kdy došlo k naklonění, nebo zda se vytvořily až po této události, možná z hmoty vyvržené silou kolize, která Uran položila na bok.

Teoretický základ pro odpověď byl položen ještě před průletem nad Uranem, mezi jinými Dr. Christianem Veillem z French Centre d'Etudes et des Recherches Geody-namiques. Jestliže se měsíce vytvořily ve stejné době jako Uran, nebeská „surovina“, z níž se seskupily, mohla kondenzovat těžší hmotu poblíž planety; na vnitřních měsících mohlo být více těžší, skalnaté hmoty a na měsících vnějších naopak více hmoty lehčí (více vodního ledu, méně hornin). Podle téhož principu, jakým se rozdělovala hmota ve sluneční soustavě - větší podíl těžší hmoty poblíž Slunce, více lehčí hmoty (v „plynném“ skupenství) dále od něho - by měsíce vzdálenějšího Uranu měly být proporcionalně lehčí, než měsíce bližšího Saturnu.

Jenže nálezy odhalily okolnosti této domněnce odporující.

V rozsáhlých souhrnných zprávách o průzkumu Uranu, publikovaných v časopisu *Science* 4. června 1986, dospěl tým čtyřiceti vědců k závěru, že hustoty Uranových měsíců (až na měsíc Miranda), „jsou podstatně větší než hustoty ledových satelitů Saturnu.“ Rovněž údaje *Voyageru 2* ukázaly - opět navzdory tomu co „by mělo být“ - že dva větší vnitřní Uranovy měsíce, Ariel a Umbriel, jsou lehčího složení (silné vrstvy ledu, malé kamenité jádro) než vnější měsíce Titania a Oberon, u nichž bylo prokázáno, že jsou tvořeny velkým množstvím těžké, kamenité hmoty a mají jen tenkou vrstvu ledu.

Tyto objevy *Voyageru 2* nebyly tím jediným, co naznačovalo, že Uranovy měsíce nevznikly ve stejné době jako

planeta sama, ale spíše poněkud později, za neobvyklých okolností. Dalším objevem, který vědce překvapil, bylo, že prstenec kolem Uranu byl velmi temný, „černý jako uhlí,“ podle všeho složený z „hmoty bohaté na

uhlík, typu prvotní dehtovité látky *nasáté z vesmírného prostoru*" (zdůraznění je mé). Tyto tmavé prstence, zvlněné, nakloněné a „bizarně eliptické," byly dost nepodobné symetrickým prstencům z ledových částic, obíhajícím Saturn. Uhlově černých bylo též šest nově objevených měsíců Uranu, z nichž některé se chovaly jako „pastýři" prstenců. Zřejmým závěrem bylo, že prstence a měsíce se zformovaly z pozůstatků „bouřlivé události v Uranově minulosti." Asistent projektu v JPL, vědec Ellis Miner to shrnul jednoduchými slovy: Je tu velmi pravděpodobná možnost, že se do Uranovy soustavy zvenčí dostal narušitel, a narazil do jednoho z měsíců tak silně, že ho rozdrtil."

Teorie katastrofické nebeské kolize jako události, která by mohla vysvětlit všechny podivné fenomény na Uranu a jeho měsících a prstencích byla dále potvrzena objevem, že velké černé balvanovité sutiny, které tvoří Uranovy prstence, obíhají planetu jednou za každých osm hodin -jejich rychlost je dvojnásobná rychlosti jedné otočky planety kolem své osy. Nabízí se otázka, cože to tuto velikou rychlost sutinám v prstenci udělilo?

Na základě veškerých údajů se pravděpodobnost nebeské kolize jeví jako jediná přijatelná odpověď. „Musíme vzít v potaz velmi pravděpodobnou možnost, že podmínky formování oběžnic byly ovlivněny událostí, jež zapříčinila Uranův mohutný náklon," prohlásil čtyřicetiletý tým vědců. Jednoduše řečeno to znamená, že zkoumané měsíce se vši pravděpodobností vznikly jako důsledek stejné kolize, která položila Uran na bok. Na tiskových konferencích NASA byli vědci ještě otevřenější. „Mohla to způsobit kolize s něčím o velikosti Země, co se pohybovalo rychlo-stí okolo 40 000 mil za hodinu," tvrdili a dodali, že k tomu zřejmě došlo asi před čtyřmi miliardami let.

Astronom Garry Hunt z Imperial College v Londýně to shrnul v šesti slovech. „Uran kdysi dávno dostal mohutný úder."

Avšak ani v ústních shrnutích, ani v dlouhých písemných zprávách nebyl učiněn pokus vysvětlit, co bylo ono „něco", odkud to mělo přijít, a jak došlo ke kolizi či střetu s Uranem.

Pro tyto odpovědi se budeme muset vrátit zpět k Sumerům...

***

Dříve než od poznatků, nabytých v období let sedmdesátých a osmdesátých, přistoupíme k tomu, co bylo známo o 6 000 let dříve, podíváme se ještě na jeden aspekt hádanky: Jsou zvláštnosti Neptunu výsledkem kolize, nebo „narázů," nemajících vztah k těm Uranovým - nebo jsou všechny důsledkem jedné katastrofické události, která postihla

všechny vnější planety?

Předtím, než *Voyager 2* oblétl Neptun, byly známy jen dvě oběžnice planety, Nereida a Triton. U Nereidy byla zjištěna zvláštní oběžná dráha; byla neobvykle nakloněna vůči rovníku planety (sklon až 28 stupňů) a obíhala kolem Neptunu po velmi výstředné oběžné dráze, nikoli přibližně kruhové, ale velmi elongované, která měsíc od Neptunu vzdaluje až šest milionů mil a přibližuje až na milión mil. Nereida, třebaže by podle pravidel planetární formace měla být kulatá, má neobvyklý tvar, podobný zmáčknuté koblize. Navíc je z jedné strany jasná a z druhé uhlově černá. Všechny tyto zvláštnosti vedly Marthu W. Shaefero-vou a Bradleyho E. Shaefera, v podrobné studii k tématu, publikované v časopise *Nature* (2. června 1987), k násle-

dujícímu závěru: „Nereida se utvořila jako měsíc někde kolem Neptunu či jiné planety, a jak ona, tak Triton byli vrženi na své zvláštní oběžné dráhy nějakým obrovským tělesem nebo planetou.“ „Představme si,“ uvádí Brad Schaefer, „že Neptun kdysi míval normální soustavu oběžnic jako Jupiter nebo Saturn; pak do soustavy vniklo nějaké obrovské těleso a vším pořádně zamíchalo.“

Tmavou hmotu, objevující se na jedné straně Nereidy lze vysvětlit dvěma způsoby - oběma ale na základě kolizní varianty. Podle prvního náraz na jedné straně oběžnice smetl tamní existující tmavou vrstvu a odkryl světlejší materiál pod povrchem, nebo tmavá hmota náležela k narážejícímu tělesu a „byla připlácnutá na jednu stranu Nereidy.“ Tato druhá možnost je podle prohlášení týmu JPL z 29. srpna 1989 navrhována coby přijatelnější, a to na základě poznatku, že všechny nové satelity Neptunu (dalších šest) objevené *Voyagerem 2*, „jsou velmi tmavé“ a „nepravidelného tvaru,“ dokonce i měsíc označený 1989N1, jehož velikost by předpokládala sférický tvar.

Teorie týkající se Tritonu a jeho elongované a retro-grádní (ve směru hodinových ručiček) oběžné dráhy kolem Neptunu také předpokládají kolizi jako jedinou možnost.

V článku ve velmi prestižním časopisu *Science* v předvečer setkání *Voyageru 2* s Neptunem, tým vědců Caltechu (P. Goldberg, N. Murray, P. Y. Longaretti a D. Banfield) předpokládá, že „Triton byl přitažen z heliocentrické oběžné dráhy - z oběžné dráhy kolem Slunce - „v důsledku kolize s něčím, co bylo jedním z Neptunových řádných satelitů.“ V této variantě mohl být původní malý satelit Neptunu „pohlčen Tritonem,“ ale mohutnost kolize byla zřejmě taková, že odčerpala dost z Tritonovy oběžné energie na to, aby ho zpomalila natolik, že mohl být přitažen Neptunovou gravitací. Jiná teorie, podle níž byl Triton původně satelitem Neptunu, se

podle této studie ukázala být chybnou a neschopnou obstát v kritické analýze.

Údaje, shromážděné *Voyagerem 2* při vlastním obletu Tritonu, tento teoretický úsudek podpořily. Byl rovněž v souladu s jinými studii (například od Davida Steven-sona z Caltech), které ukázaly, že Tritonova vnitřní teplota a povrchové útvary mohou být vysvětleny jedině v souvislosti s kolizí, po níž byl Triton zachycen na oběžnou dráhu kolem Neptunu.

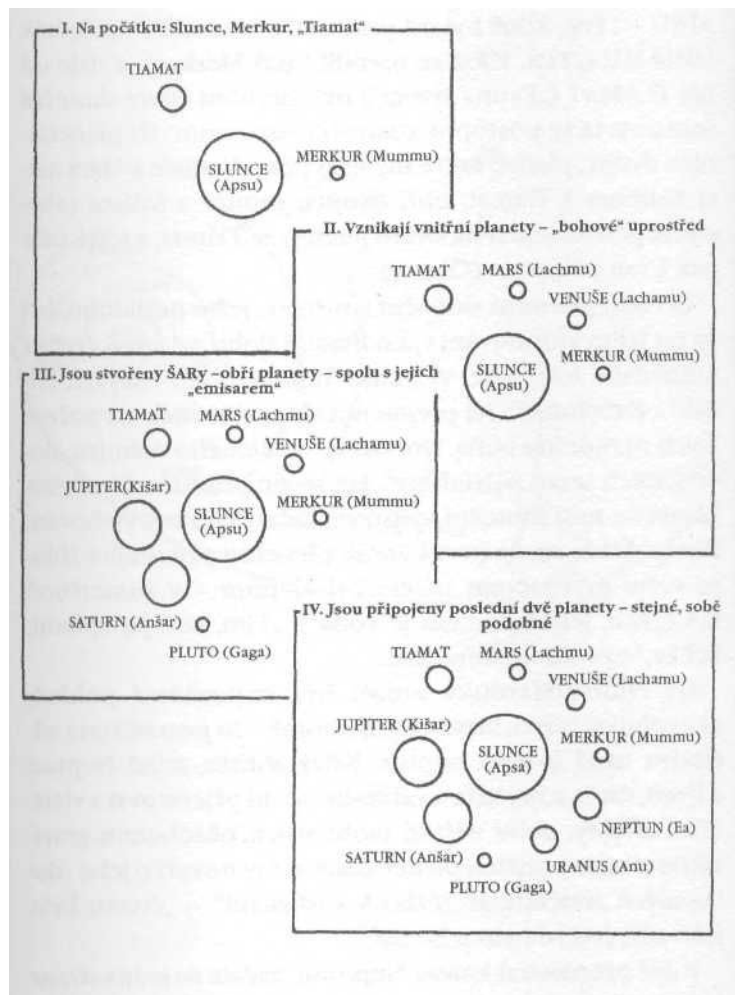
„Odkud se vzala tato narážející tělesa?“ tázal se řečnický Gene Shoemaker, jeden z vědců NASA, v televizním pořadu NOVA. Ale otázka zůstala bez odpovědi. Nezodpovězeno také zůstalo, zda kataklyzmata na Uranu a Neptunu byla součástí jediné události, nebo zda šlo o nesouvisející náhody.

Není to ironie; je potěšující shledat, že odpovědi na všechny tyto hádanky byly zodpovězeny ve starých su-merských textech, a že všechny informace objevené nebo potvrzené sondami Voyager potvrzují a doplňují informace sumerské a způsob, jakým jsem je prezentoval a vyložil ve *Dvanácté planetě*.

Sumerské texty hovoří o jediné, ale rozsáhlé události. Co se týče vnějších planet, objasňují více, než se pokusili vysvětlit moderní astronomové. Staré texty též objasňují záležitosti dotýkající se událostí blíže k nám, jako původ Země a jejího Měsíce, pásu asteroidů a komet. Dále pak vyprávějí příběhy, které spojují krédo stoupenců kreacionismu s teorií evoluce, příběhy, které nabízejí zdařilejší vysvětlení než je moderní pojetí toho, co se událo na Zemi a jak vznikl člověk a jeho civilizace.

***

Všechno to začalo, praví sumerské texty, když byla sluneční soustava ještě mladá. Slunce (v sumerských textech

Obr. 8

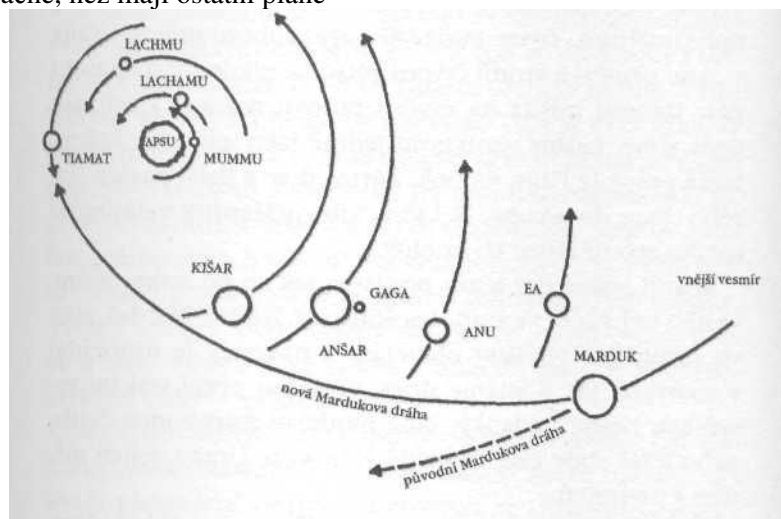
APSÚ - „Ten, kdož byl od počátku“), jeho malý společník MUM.MU („Ten, kdož se narodil,“ náš Merkur), a dále od něj TI.AMAT („Panna života“) byli prvními členy sluneční soustavy; ta se postupně rozrostla „zrozením“ tří planetárních dvojic; planet, které my nazýváme Venuše a Mars mezi Mummu a Tiámat, obří dvojice Jupiter a Saturn (abychom použili jejich moderní jména) za Tiámat, a ještě dále pak Uran a Neptun (Obr. 8).

Do této původní sluneční soustavy, ještě nestabilní, brzy po jejím

zformování (já odhaduji dobu asi před čtyřmi miliardami let), vnikl vetřelec. Sumerové ho nazývali NI-BIRU; Babyloňané jej přejmenovali na *Marduk*, na počest jejich národního boha. Dorazil ze vzdáleného vesmíru, slovy starých textů z „Hlubiny“. Jak se ale přibližoval vnějším planetám naší sluneční soustavy, začal do ní být vtahován. Předpokládá se, že první vnější planetou přitahující Nibi-ru svým gravitačním tahem byl Neptun - v sumerštině E.A („Ten, jehož domem je voda“). „Tím, kdo jej zplodil, byl Ea,“ vysvětluje starý text.

Na Nibiru/Marduka musel být impozantní pohled; okouzující, zářící, vznešený, důstojný - to jsou některá adjektiva užitá k jeho popisu. Když zblízka míjel Neptun a Uran, dštěla z něj záře a záblesky. Mohl přicestovat s vlastními satelity, nebo nějaké mohl získat působením gravitačního tahu vnějších planet. Staré texty hovoří o jeho „dokonalých součástech...těžko k rozeznání“ - „čtvero bylo jeho očí, čtvero bylo jeho uší.“

Když proplouval kolem Neptunu, začala se jedna strana Nibiru/Marduka vydouvat, „až vypadal, jako by měl druhou hlavu.“ Oddělila se tehdy tato výduť, aby se stala Neptunovým měsícem, Tritonem? Jedním z důvodů, proč je to pravděpodobné, je fakt, že Nibiru/Marduk vstoupil do sluneční soustavy po retrográdní oběžné dráze (ve směru hodinových ručiček), tedy opačné, než mají ostatní plane-

Obr. 9

ty (obr.9). Jedině tento sumerský detail, podle něž byl orbitální pohyb planety-narušitele vůči pohybu planet ostatních opačný, může vysvětlit retrográdní pohyb Tritonu, vysoce eliptickou oběžnou dráhu dalších satelitů

a komet, a jiné důležité události, jimiž se budeme ještě zabývat.

Ještě více satelitů se vytvořilo, když Nibiru/Marduk minul Anu/Uran. Texty podávají popis tohoto míjení Urana - „Anu přinesl a zrodil čtvero větrů" - nikdo by si nemohl přát jasnější odkaz na čtyři Uranovy měsíce, které, jak dnes víme, mohly vzniknout jediné jako následek kolize, která položila Uran na bok. Zároveň se z další pasáže starého textu dovídáme, že i sám Nibiru/Marduk v důsledku tohoto střetu získal tři satelity.

Ačkoli sumerské texty popisují, jak se po svém definitivním uchycení ve sluneční soustavě Nibiru/Marduk znovu přiblížil k vnějším planetám a nakonec je uspořádal v soustavě, jak ji známe dnes, už samo první setkání vysvětluje různé hádanky, jimž moderní astronomie čelila, nebo ještě stále čelí, ohledně Neptunu, Uranu, jejich měsíců a prstenců.

Po průchodu kolem Neptunu a Uranu byl Nibiru/Marduk přitážen ještě více ke středu planetární soustavy, poté, co se dostal do vlivu obrovských gravitačních sil Saturnu (AN.ŠAR, „Nejpřednější na nebesích") a Jupiteru (KI.ŠAR, „Nejpřednější z pevnin"). Jakmile se Nibiru/Marduk „přiblížil a postavil jak k boji" poblíž Anšaru/Saturnu, obě planety „se políbily na rty." V oné chvíli se „osud", oběžná dráha Nibiru/Marduka, navždy změnil. Tehdy byl také hlavní satelit Saturnu, GA.GA (pozdější Pluto), odmrštěn ve směru Marsu a Venuše - ve směru umožněném jediné retrográdními silami Nibiru/Marduka. Gaga učinil široký eliptický oběh a nakonec se vrátil na nejzašší okraj sluneční soustavy. Tam, když po obrátce zpět míjel jejich oběžné dráhy, se „zaměřil" na Neptun a Uran. To byl začá-

tek procesu, v jehož průběhu se Gaga stal naším Plutem, s nakloněnou a zvláštní oběžnou dráhou, která ho občas přivede mezi Neptun a Uran.

Nový „osud", neboli oběžná dráha, Nibiru/Marduka byl nyní neodvolatelně namířen proti dávné planetě Tiámat. V té době, relativně brzy v období svého formování, byla sluneční soustava nestabilní, hlavně (jak se dovídáme z textu) v oblasti Tiámat. Zatímco ostatní planety poblíž dosud kolísaly ve svých oběžných drahách, Tiámat byla přitahována z mnoha směrů dvěma giganty za ní a dvěma menšími planetami mezi ní a Sluncem. Jedním důsledkem bylo to, že se od ní odtrhl nebo kolem ní shromáždil „zástup" satelitů, „planoucích hněvem", řečeno poetickým jazykem textu (učenci pojmenovaného *Epos o stvoření*). Tyto satelity, „řvoucí stvůry", byly „oděny děsem" a „korunovány božskou září," vířily zuřivě kolem a obíhaly, jako by byly „nebeskými bohy" - planetami.

Největším ohrožením stability ostatních planet byl Tiá-matin „vůdce zástupů", velká oběžnice, která narostla do téměř planetární velikosti a chystala se dosáhnout svého nezávislého „osudu" - svého samostatného oběhu kolem Slunce. Tiámat „jej obdařila kouzlem, mezi nebeské bohy ho

pozvedla." V sumerštině se jmenoval KIN.GU - „Veliký posel."

Nyní text zdvihá oponu před odvíjejícím se dramatem; vylíčil jsem jej, krok za krokem, ve *Dvanácté planetě*. Jako v řecké tragédii, následná „Nebeská bitva" byla nevyhnutelná, když do hry neúprosně vstoupily gravitační a magnetické síly, vedoucí ke kolizi mezi blížícím se Nibiru/Mar-dukem s jeho sedmi satelity („větry" ve starém textu) a Tiámat a jejím „zástupem" jedenácti satelitů v čele s Kin-guem.

I když mířily proti sobě, Tiámat obíhající proti směru a Nibiru/Marduk ve směru hodinových ručiček, nesrazilyse spolu přímo ony *planety* - což má obrovský astronomický význam. Byly to satelity, neboli „větry" (v sumerštině to doslova znamená: „Ti, kteří jsou po stranách") Nibiru/Marduka, které udeřily do Tiámat a srazily se s jejími satelity. Při tomto prvním střetu (obr. 10), v první fázi

*Nebeské bitvy,
Čtvero větrů rozmístil
tak, že nemohla uniknout:
Jižní vítr, Severní vítr,
Východní vítr, Západní vítr.
Po boku síť zavěsil,
dar svého otce Anua, jenž stvořil
vítr zlý, bouří, smršť...
Vyslal větry, které stvořil,
sedm z nich; aby rozbouřily nitro Tiámat
vykročily za ním.*

Tyto „větry", čili satelity Nibiru/Marduka, „sedm z nich", byly hlavními „zbraněmi", kterými byla Tiámat napadena v první fázi Nebeské bitvy (obr. 10). Ale útočící planeta měla i jiné „zbraně":

*Položil blesk před tvář svou,
spalujícím ohněm naplnil své tělo;
Pak upletl síť, aby do ní Tiámat chytíl...
Děsivou zář měl kolem hlavy,
byl strašlivou hrůzou zahalen, jako pláštěm.*

Jakmile se obě planety a zástupy jejich satelitů k sobě přiblížily dost na to, aby Nibiru/Marduk mohl „prozkoumat nitro Tiámat" a „odhalit Kinguův plán," Nibiru/Marduk zaútočil na Tiámat svou „síť" (magnetickým polem?), aby ji „chytil," a vystřelil na starou planetu nesmírné proudy

elektřiny („božských blesků“). Tiámat zpomalila, „naplněna jasem“ se rozpálila, „počala se zvětšovat.“ V její kůře se otevřely mocné trhliny, zřejmě chrlící kouř a lávu. Do jedné rozevřené pukliny vrhl Nibiru/Marduk jeden ze svých hlavních satelitů, zvaný „Zlý vítr“. Ten rozerval Tiá-matin „břich, vnitřnosti její prořal, rozpoltil jí srdce.“

Kromě rozervání Tiámat a „uhašení jejího života,“ zpečetilo první střetnutí osud měsíců, které ji obíhaly - všech, kromě planetoidního Kingua. Chycení v „síti“ - magnetickou a gravitační silou - Nibiru/Marduka, „zničení, rozbití“ členové „Tiámatiny družiny“ byli staženi z jejich předchozího kurzu a vrženi do nových oběžných drah, v opačném směru: „chvějící se strachem, otočily se vzad.“

Tak byly stvořeny komety - tak, dozvídáme se z 6 000 let starých textů, přišly komety ke svým velmi eliptickým a re-trográdním oběhům. Co se týče Kingua, Tiámatina hlavního satelitu, informuje nás text, že v první fázi nebeské kolize byl jen připraven o svůj téměř nezávislý oběh. Nibiru/Marduk mu odebral „osud.“ Nibiru/Marduk přeměnil Kingua v DUG.GA.E, „masu neživé hmoty,“ bez atmosféry, vodstva, radioaktivních látek a scvrknutou; a „okovy ho spoutal“ -aby zůstal na oběžné dráze kolem rozdrčené Tiámat.

Poté, co zničil Tiámat, vyrazil Nibiru/Marduk za svým novým „osudem.“ Sumerské texty nepřipouštějí pochybnosti o tom, že někdejší vetřelec obíhal kolem Slunce:

On křížoval nebesa a zkoumal území, a čtvrtinu Apsú odměřil; Pán rozměry Apsú vyměřil.

Poté, co oběhl kolem Slunce (Apsú), pokračoval Nibiru/Marduk do dalekého vesmíru. Ale teď, provždy zachycen na oběžné dráze kolem Slunce, se musel vrátit. Při obratu zpět ho vítal Ea/Neptun, a Anšar/Saturn provolával slávu jeho vítězství. Pak ho jeho nová oběžná dráha vrátila na scénu Nebeské bitvy, „vrátil se zpět k Tiámat, již spoutal.“

Spočinul pán, na Tiámatinu mrtvolu hledí. Stvůru rozdělit chce a stvořit věci nádherné. Pak jako slávku ji roztrh vedví.*²

Tímto aktem dospělo stvoření „nebes“ do své poslední fáze, a začalo stvoření Země a jejího Měsíce. Nejdřív byla novými nárazy Tiámat

---

² V *Enuma eliš* je druhý a třetí řádek: ten kus masa rozdělit chce a stvořit věci nádherné. Roztrh ji vedví jako tresku. Pozn. překl.

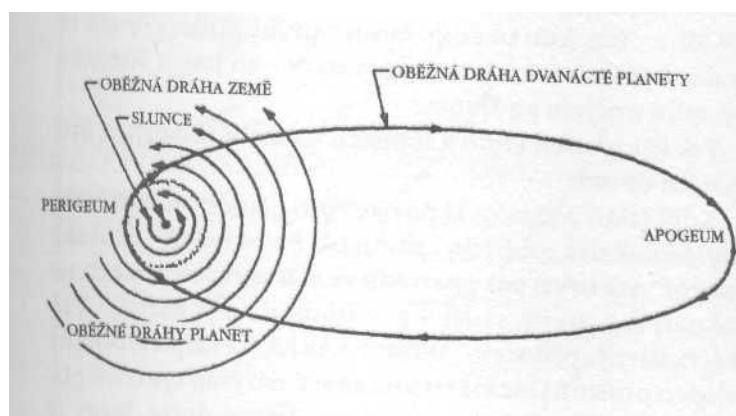
rozlomena na dvě poloviny. Horní část, „lebka“, byla zasažena Nibiru/Mardukovým satelitem zvaným Severní vítr; náraz ji odnesl, a s ní i Kingua, „do míst, která byla neznámá“ - na zbrusu novou oběžnou dráhu, po níž dosud nekroužila žádná planeta. Země a Měsíc byly stvořeny (obr. 11)!

Druhá polovina Tiámat byla nárazem rozbita na kousky. Tato spodní polovina, její „chvost“, byla „ukována“, aby se stala „náramkem“ na nebesích:

Uzamknuv kousky dohromady, jako strážce je rozmístil...

Skroutil Tiámatin chvost do tvaru Velkého pásu jako náramek.

Tak byl vytvořen „Velký pás,“ pás asteroidů. Když se zbavil Tiámat a Kingua, Nibiru/Marduk ještě jednou „křížoval nebesa a zkoumal území.“ Tentokrát se soustředil na „příbytek EA“ (Neptunu), a dal planetě a jejímu dvojčeti Uranu jejich konečnou podobu. Nibiru/Marduk také určil,

Obr. 12

podle starověkého textu, konečný „osud“ pro Gaga/Pluto, tím že mu přidělil „skryté místo“ - doposud neznámou část nebes, až za dráhou Neptuna; bylo to, jak se dozvídáme, „v Hlubině“ - daleko ve vesmíru. V souladu s novou pozicí nejvzdálenější planety mu bylo dáno nové jméno: US.MI - „Ten, kdo ukazuje cestu,“ první planeta, s níž se setkává příchozí do sluneční soustavy - to jest, z vnějšího vesmíru směrem ke Slunci.

Tak byl stvořen Pluto a umístěn v na oběžné dráze, kterou má dosud.

Když takto „vybudoval pozice“ pro planety, udělal Nibi-ru/Marduk dva „příbytky“ pro sebe. První byl na „nebeské klenbě“, jak býval pás asteroidů

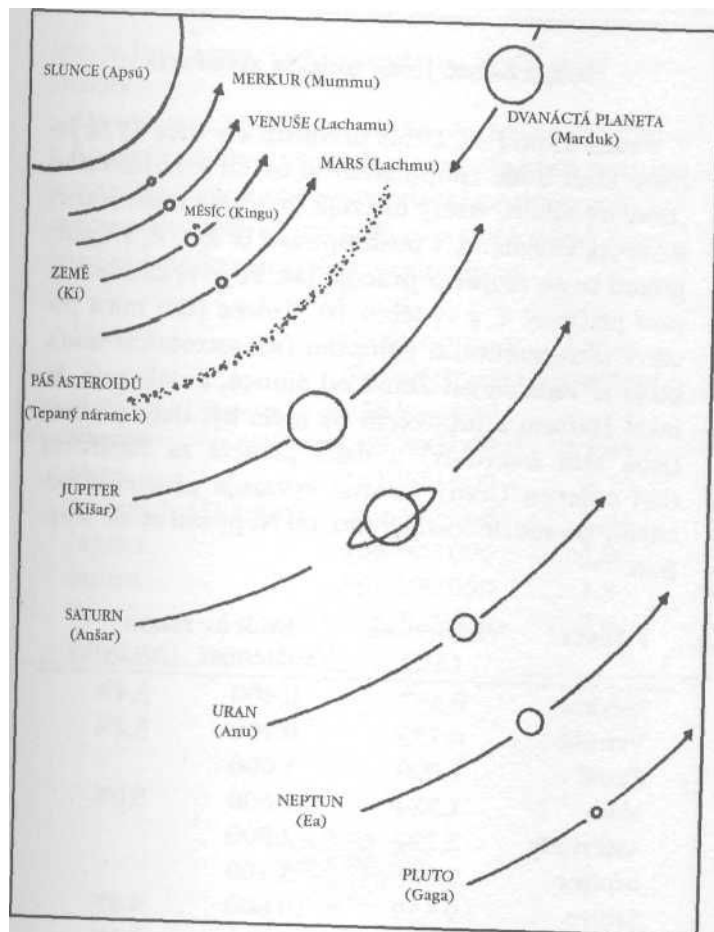
ve starověkých textech také nazýván; druhý, vzdálený „v Hlubině," byl nazván „Velký/vzdálený příbytek," alias E.ŠARRA (Příbytek/domov vládce/prince). Dnešní astronomové nazývají tyto dvě planetární pozice perigeum (bod na oběžné dráze, který je nejbližší Slunci) a apogeum (bod nejvzdálenější)(obr.12)*³ Je to oběh, který, jak je doloženo důkazy uvedenými ve *Dvanácté planetě*, celý zabere 3 600 pozemských let.

Tak se stal vetřelec, který přišel z vnějšího vesmíru, dvanáctým členem sluneční soustavy, soustavy se Sluncem v centru, s jeho dávným společníkem Merkurem, se třemi starými dvojicemi (Venuše a Mars, Jupiter a Saturn, Uran a Neptun); se Zemí a Měsícem, pozůstatky veliké Tiámat, odkázanými na nové místo; s Plutem, který se stal nezávislým; a s planetou, která tomu všemu dala konečný tvar, Ni-biru/Mardukem (obr. 13).

Moderní astronomie a nejnovější objevy tyto tisíce let staré příběhy potvrzují a jsou s nimi v souladu.

---

³ Autorovo zmatení pojmů - perigeum, apogeum - body nejbližší a nejdále od Země (přízemí.odzemf), body vztahující se ke Slunci - perihelium, afelium. Pozn. překl.

Obr. 13

Když Země ještě nebyla stvořena

V roce 1766 J. D. Titius předložil a v roce 1772 Johann Elert Bode zpopularizoval to, co je známo jako „Bodeův zákon," který ukazuje, že vzdálenosti planet stoupají, víceméně, v posloupnosti 0, 2, 4, 8, 16, atd., pokud se se vzorcem pracuje tak, že je vynásoben 3, jsou přičteny 4, a vydělen 10. Vzorec jako míru používá astronomickou jednotku (AU-astromical unit), která je vzdáleností Země od Slunce, a dokazuje, že mezi Marsem a Jupiterem by měla být další planeta (jsou tam asteroidy) a další planeta za Saturnem (byl objeven Uran). Vzorec vykazuje přijatelné odchylky do vzdálenosti Uranu, od Neptunu se ale stupňují.

Planeta	Vzdáleno st (AU)	Bodeův Vzdálen ost	zákon Odchylka
Merkur	0,387	0,400	3,4%
Venuše	0,723	0,700	3,2%
Země	1,000	1,000	
Mars	1,524	1,600	5,0%
Asteroid	2,794	2,800	
Jupiter	5,203	5,200	
Saturn	9,539	10,000	4,8%
Uran	19,182	19,600	2,1%
Neptun	30,058	38,800	36,3%
Pluto	39,400	77,200	95,9%

Bodeův zákon, který byl odvozen empiricky, tudíž používá Zemi jako aritmetický počáteční bod. Avšak podle sumerské kosmogonie byla nejprve mezi Mar-

sem a Jupiterem Tiámat, zatímco Země ještě neexistovala.		
Dr. Amnon Sitchin poukázal na to, že jestliže se v Bodeově zákonu nepoužije aritmetických postupů, a je zachována geometrická posloupnost, pouze vzhledem k tomu, že		
rec pracuje správně jen pokud je vynechána Země - čímž potvrzuje sumerskou kosmogonii:		
Planeta	Vzdálenost od Slunce (míle)	Poměr navýšení
Merkur	36.250 000	-X
Venuše	67.200 000	1,85
Mars	141.700 000	2,10
Asteroidy (Ti.Amat)	260.400 000	1,84
Jupiter	484.000 000	1,86
Saturn	887.100 000	1,83
Uran	1 783.900 000	2,01

3. kapitola NA POČÁTKU

*Na počátku
Bůh stvořil nebe a zemi.
Země byla bez formy a pustá
a temnota ležela na tváři hlubiny,
a Duch Boží se pohyboval nad tváří vod.
A Bůh řekl, Bud' světlo; a bylo světlo.*⁴*

Po generace byl tento majestátní úvod do způsobu, jímž byl stvořen náš svět, přítomen v samé dřeni judaismu, stejně jako z něj odvozeného křesťanství a třetího monoteistického náboženství, islámu. Arcibiskup James Ussher z Armaghu v Irsku v sedmnáctém století vypočítal z těchto veršů, jimiž začíná kniha Genesis, přesný den a dokonce okamžik stvoření světa, roku 4004 př. Kr. Četná starší vydání Bible dosud obsahují Ussherovu chronologii, tištěnou v poznámkách; mnozí dodnes věří, že Země a sluneční soustava, jejíž je součástí, vskutku nejsou starší. Bohužel si tato víra, zvaná kreacionismus, vzala vědu za protivníka; a věda, pevně spjatá s teorií evoluce, přijala výzvu a vstoupila do bitvy.

Je politováníhodné, že se obě strany málo starají o to, co je známo už více než sto let - a sice, že příběhy o stvoření knihy Genesis jsou upravenou a zkrácenou verzí mnohem detailnějších textů mezopotamských, které jsou zase verzemi původního textu sumerského. Bitvy mezi kreacionisty a evolucionisty - se zcela nejistou demarkační čarou, jak ukáží důkazy zde předložené - jsou bezpochyby mnohem více vyostřovány kvůli oddělení církve od státu, který je součástí americké ústavy. Toto oddělení však u jiných národů není vůbec samozřejmostí (ani v tak osvětlené demokracii, jaká panuje v Anglii), a nebylo normou ani ve starověku, kdy vznikly biblické verše.

Ve starých dobách býval král zároveň nejvyšším knězem, stát měl národní náboženství a národního boha, chrámy byly sídlem vědění, a kněží byli učenci. Bylo tomu tak proto, že když civilizace začala, nebyli uctívání bohové nikým jiným než Anunnaky/Nefilim, jež byli zdrojem veškerých znalostí neboli vědy.

Formování státu, náboženství a vědy nebylo nikde ucelenější než právě

---

⁴ Gen. 1:1, ekumenický překlad: Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. I řekl Bůh: „Bud' světlo!" A bylo světlo. Pozn. překl.

v Babylónu. Tam byl původní sumerský *Epos o Stvoření* přeložen a upraven tak, aby se Mardukovi, národnímu babylónskému bohu, dostalo nebeského postavení. Tím, že babylónská verze příběhu o stvoření přejmenovala Nibiru na „Marduka“, si Babyloňané pro Marduka přivlastnili atributy nejvyššího „Boha Nebes a Země“. Tato verze - nejzachovalejší, která byla zatím nalezena - je známá jako *Enuma eliš*, („Když nahoře“), což jsou její úvodní slova. Stala se nejposvátnějším nábožensko-politicko-vě-deckým dokumentem země; byla čtena jako ústřední součást novoročních rituálů, a herci předváděli příběh v pašijových hrách, aby jej zpřístupnili masám. Hliněné tabulky (obr. 14), na nichž byl tento dokument, byly ve starověku nejvzácnějším majetkem chrámů a královských knihoven.

Rozluštění textu na hliněných tabulkách, objevených v rozvalinách starověké Mezopotámie před více než sto lety, vedlo k poznání, že texty, pojednávající o biblickém stvoření, existovaly už tisíce let před sestavením Starého zákona. Výsostně důležité byly hlavně texty, nalezené v knihovně asyrského krále Aššurbanipala v Ninive (městě, známém z Bible); zaznamenávají příběh o stvoření, který je přesnou obdobou (některé části slovo od slova) příběhu Genesis. George Smith z Britského muzea složil dohromady rozbité tabulky, které obsahují text o stvoření, a publikoval v roce 1876 *Chaldejskou Genesis*; vyplynul z toho závěr, že skutečně existoval akkadský text příběhu Genesis, napsaný ve starém babylónském dialektu, který biblickému textu předcházal nejméně o tisíc let. Vykopávky z let 1902 až 1914 odkryly tabulky s asyrskou verzí eposu o stvoření, v němž byl Ašur, asyrský národní bůh, nahrazen babylónským Mardukem. Následné objevy potvrdily nejen skutečnost, že tento epický text byl ve starověku kopírován a překládán, ale i to, že je nepochybně sumerského původu.

Byl to LW.King, kdo roku 1902 ve svém díle *The Seven Tablets of Creation* ukázal, že různé fragmenty lze pospojovat v sedm tabulek. Šest z nich se vztahuje k procesu stvoření; tabulka sedmá je cele zasvěcena uctění „Pána“ -v babylónské verzi Marduka, v asyrské Ašura. Je možné se domnívat, že toto dělení na sedm tabulek nějakým způsobem položilo základ dělení biblického příběhu na sedmičetný časový úsek, jehož šest částí pojednává o Boží práci, a sedmá je věnována odpočinkovému a uspokojivému ohlednutí na to, čeho bylo dosaženo.

Je pravda, že kniha Genesis, psaná hebrejsky, užívá k popisu jednotlivých časových úseků termínu *jom*, obvykle značící a překládaný jako „den“. Jednou jsem byl coby host v rozhlasové talk show dotázán posluchačkou, která volala právě ohledně tohoto termínu. Vysvětlil jsem,

že Bible slovem „den“ neoznačuje náš dvacetičtyřhodinový den na Zemi, ale spíše jej používá jako pojem pro fázi v procesu tvoření. Ne, trvala na svém, Bible to myslí přesně tak: dvacet čtyři hodin. Zdůraznil jsem jí, že text první kapitoly Genesis nepojednává o časovém rozvrhu lidském, ale Stvořitelově, a v knize Žalmů (90:4) je nám řečeno, že v Božích očích je „tisíc let jako včerejšek“. Zda by tedy alespoň připustila, že Stvoření mohlo trvat šest tisíc let? ptal jsem se. K mému zklamání neustoupila. Trvala na svém: šest dnů znamená šest *dnů*.

Je biblický příběh o stvoření náboženským dokumentem, jehož obsah je předmětem víry či nevíry - nebo je vědeckým textem, předávajícím nám zásadní poznatky o tom, jak vše začalo, na nebi a na Zemi? To je přirozeně mezi kreacionisty a evolucionisty trvalým předmětem sporu. Tyto dva tábory by už byly dávno složily zbraně, kdyby si uvědomily, že to, co udělali editoři a kompilátoři knihy Genesis, se vůbec nelišilo od toho, co udělali Babyloňané: totiž že použili jediný vědecký pramen své doby, tak jako následníci Abrahámovi - jež byl potomkem krá-lovsko-kněžské rodiny ze sumerského hlavního města Uru - kteří použili *Epos o Stvoření*, upravili ho a zkrátili, a učinili z něj základ národního náboženství, oslavujícího JHVH, „který je na Nebesích a na Zemi“.

V Babylónu byl Marduk dvojitým božstvem. Fyzicky přítomný, skvoucí se ve svém nádherném šatu (obr. 15) byl uctíván jako *Ilu* (překládáno jako „bůh“, doslovný význam je „Do výše se tyčící“); jeho boj o získání svrchovanosti nad ostatními bohy Anunnaků je detailně popsán v mé knize *Války bohů a lidí*. Dále byl Marduk rovněž božstvem nebeským, planetárním bohem, který na nebesích nabyt atributů, role a kreditu původce prvotního stvoření, jež Sumerové přisoudili Nibiru, planetě, nejčastěji symbolicky zobrazované jako okřídlený kotouč (obr. 16). Asyřané, kteří Marduka nahradili svým národním bohem Ašurem, tyto dva aspekty spojili a znázorňovali Ašura jako boha uprostřed okřídleného kotouče (obr. 17).

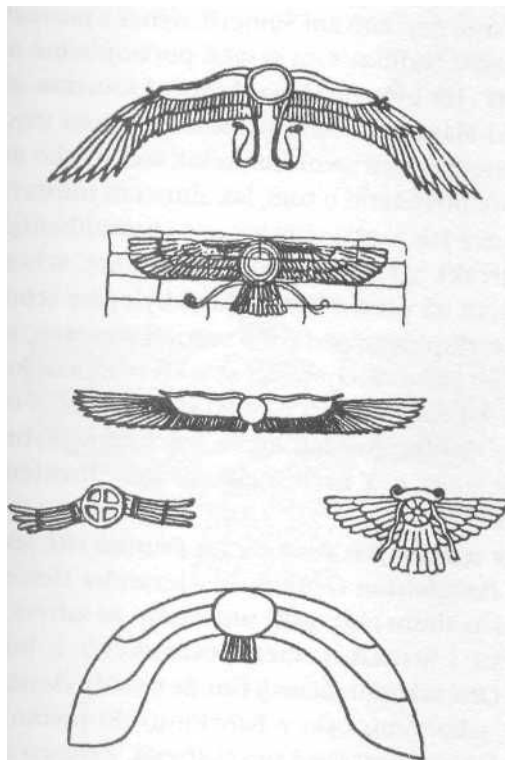
Židé se také připojili; kázali však monoteismus a - na základě sumerských vědeckých poznatků - uznávali Boží všudypřítomnost, čímž problém duality a mnohosti božstev Anunnaků, zapletených do pozemských událostí, vyřešili velmi důvtipně: zavedli jednotno-množnou entitu, ne *El* (hebrejsky ekvivalentní *Ilu*), ale *Elohim* - Tvůrce, který je množný (doslova „Bohové“) a přesto Jediný. Toto převzetí náboženského hlediska Babyloňanů a Asyřanů se dá vysvětlit jediné tak, že si Židé všimli, že božstvo, které promlouvá k Abrahámovi a Mojžíšovi, a nebeský Bůh, kterému Sumerové říkali Nibiru, nejsou jedno a totéž, i když jsou oba součástí univerzálního, věčného a všudypřítomného Boha - Elohim - v

jehož velkém vesmírném plánu je dráha každé planety jejím „osudem“, a to, co Anunnakové vykonali na Zemi, je něco jako předem plánovaná mise. Tím se projevila přímá práce univerzálního Boha na Nebi a na Zemi.

K těmto hlubokým postřehům, které leží v jádru biblického pojetí příběhu stvoření *Enuma eliš*, bylo možno dospět jedině propojením náboženství a vědy, a zároveň udržováním vědeckého základu jak ve vyprávění, tak ve sledu jeho událostí.

Ovšem uvědomit si, že Genesis nepředstavuje jen náboženství, ale i vědu, znamená uvědomit si úlohu Anunnaků a uznat, že sumerské texty nejsou „mýtem“, ale faktickou zprávou. Vědci učinili v této oblasti velký krok vpřed, avšak prozatím faktickou povahu textů plně neuznali. I když jsou si dnes jak vědci, tak teologové dobře vědomi mezopotamského původu Genesis, stále zatvrzele odmítají vzít na vědomí vědeckou hodnotu těchto starých textů. Nemůže to být věda, stojí si na svém, protože „ze samotné povahy věcí musí být zřejmé, že žádný z těchto příběhů nemůže být produktem lidské paměti“ (abych citoval N.M.Sarna z Židovského teologického semináře, v *Under-standing Genesis*). Takové tvrzení lze zpochybnit jedině vysvětlením, které jsem ve svých knihách opakovaně po-

Obr. 16

dal, a sice že informace o tom, jak vše začalo - včetně toho, jak byl stvořen člověk - skutečně nepocházejí z paměti Babyloňanů, Asyřanů ani Sumerů, nýbrž z poznatků a vědy Anunnaků/ Nefilim. Oni si také pochopitelně nemohli „pamatovat“, jak byla stvořena sluneční soustava, nebo jak do ní vnikl Marduk/Nibiru, protože oni sami tehdy ještě na své planetě nebyli stvořeni. Avšak stejně jako mají naši vědci dobré povědomí o tom, jak sluneční soustava vznikla, a dokonce jak vznikl celý vesmír (nejoblíbenější teorií je Velký třesk), tak i Anunnakové/ Nefilim, schopní vesmírných letů už před 450 000 lety, byli jistě schopni dospět ke smysluplné představě o scénáři stvoření; tím spíše, že jim jejich planeta, chovající se jako vesmírná loď, která prolétává kolem vnějších planet, dala možnost opakovaného pozorování zblízka, které bylo nepochybně mnohem obsažnější než naše „nakukování“ prostřednictvím Voyageru.

Několik současných studií textu *Enuma eliš*, jako například *The Babylonian Genesis* od Alexandra Heidelera z Orientálního institutu

chicagské univerzity, se zabývá paralelami tématu i struktury mezopotamského a biblického příběhu. Oba vskutku začínají tím, že uvádějí čtenáře (či posluchače, jako tomu bylo v Babylónu) do prvotního času, kdy Země a „nebesa“ ještě neexistovala. Zatímco sumerská kosmogonie se však nejprve zabývá stvořením sluneční soustavy a teprve poté připravuje scénu pro vstup nebeského Boha (Nibiru/Marduk), verze biblická to přeskakuje a rovnou začíná Nebeskou bitvou a tím, co následovalo.

Na pozadí veškeré nedozírnosti vesmíru začíná mezo-potamská verze líčit prvotní obraz takto:

*Když nahoře nebesa nebyla pojmenována
dole země jménem nebyla zvána
tu nic než prastarý Apsú, jejich zploditel,*

*Mummu a Tiámat, rodička veškerenstva, své vody smísili dohromady
Rákosové houští ještě nebylo pastviny se nevynořily.*

Dokonce i v tradičním překladu krále Jakuba je biblický úvod spíše faktický; nejde o žádný inspirativní náboženský opus, spíše o lekci v prvotní vědě, informující čtenáře o tom, že skutečně byly doby, kdy Nebe a Země ještě neexistovaly - a že byl nutný zásah Nebeského Boha, jehož „duch“ se vznášel nad „vodami“, aby pomocí záblesku světla vznikly.

Pokrok v biblických a lingvistických studiích od dob krále Jakuba vedl vydavatele jak katolické *The New American Bible*, tak *The New English Bible* na britských ostrovech k tomu, aby použili slovo „vítr“ - což je pravý význam hebrejského *ru'ach* - namísto „Duch Boží“, takže nová verze přináší znění „mohutný vítr vál nad vodami“. Nadále se však přidržují pojmu „propast“, jímž překládají hebrejské slovo *Tehom* z původní Bible; ovšem dnes již dokonce i teologové uznávají, že jde o odkaz na sumerskou *Tiámat*.

S přihlédnutím k tomuto poznatku není možno udržet názor, že odkaz v mezopotamském textu na smíšené „vody“ *Tiámat* je alegorický; text si žádá faktického ohodnocení. Dostáváme se k otázce hojnosti vod na Zemi, a k biblickému tvrzení (správnému, jak brzy poznáme), že když byla Země stvořena, byla zcela pokryta vodou. Bylo-li vody tolik dokonce už v okamžiku stvoření Země, musela být nutně i *Tiámat*, jejíž polovina se stala Zemí, vodní planetou!

Vodní základ *Tehom/Tiámat* je zmiňován v různých biblických odkazech. Prorok Izajáš (51:10) připomíná „dny dávnověku“, kdy moc

Hospodinova „skolila Obludu, pro-

klála (vodního) draka, vysušila vody mocné Tehom." Žalmista velebí Pána Počátků, jenž „svou mocí rozprášil vody, vůdce vodních nestvůr rozdrtil".

Co bylo oním „větrem" Hospodinovým, který „se pohyboval na tváři vod" Tehom/Tiámat? Nikoli božský „Duch", nýbrž satelit Nibiru/Marduka, který byl tímto termínem v mezopotamském textu označován! Tyto texty živě popisují blýskání a údery blesku, vycházející z Nibiru/Marduka, když se blížil k Tiámat. Aplikujeme-li tyto poznatky na biblický text, objeví se jeho správná verze:

Když na počátku

Hospodin stvořil Nebesa a Zetni

*Země, dosud nezformovaná, byla v prázdnotě,
a nad Tiámat byla temnota.*

Pak Vítr Hospodinův zavál nad jejími vodami

a Hospodin zavelel „Budiž blesk " /

A objevilo se zářivé světlo.

Genesis ve svém příběhu dále neuvádí následné roztržení Tiámat, ani rozbití zástupu jejích satelitů, jako to tak živě popisují texty mezopotamské. Z výše citovaných textů z Izajáše a žalmů je však zřejmé, stejně jako z líčení v knize Job (26:7-13), že Židé vynechané pasáže původního příběhu znali. Job připomíná, jak Hospodin nebeský zničil „pomocníky Obludy", a velebí Hospodina, který poté, co přišel z dalekých oblastí vesmíru, rozpoltil Tiámat (Tehom) a změnil sluneční soustavu:

On rozklenul tepaný baldachýn

na místě Tehom

Zemi zavěsil do pustiny;

izoloval vody a zhustil

*aniž se jaký oblak protrhl...Svou mocí spoutal vody,
svou energií rozdrtil Obludu.*

Svým větrem vyměřil Tepaný Náramek

svou rukou zahubil svéjícího se hada.*⁵

---

⁵ Job, 26:7-26:8 a 26:12-26:13, ekumenický překlad: On roztáhl sever nad pusto-tou, nad nicotou zavěsil zemi, vody zahaluje do oblaků, mračno pod nimi se neprotrhne;... svou mocí vzdouvá moře, svou rozumností Netvora zdolal jeho duch *dal* nebesům velkolepost, jeho ruka proklála útočného hada. Pozn. překl.

Mezopotamský text odtud pokračuje a popisuje, jak Ni-biru/Marduk z Tiámatiny spodní poloviny vytvořil pás asteroidů:

*Z její druhé půle
sklenul nebesa,
spoutal je k sobě a rozmístil jako strážce...
Zkroutil její chvost,
aby vytvořil Velký Pás jako náramek.*

Genesis se zde na prvotní příběh napojuje a popisuje vytvoření pásu asteroidů takto:

*A Elohim řekl:
Ať je klenba uprostřed vod
ať odděluje vody od vod
A Elohim učinil Klenbu,
oddělil vody, které jsou pod Klenbou
od vod, které jsou nad Klenbou.
A Elohim nazval Klenbu „Nebesy“.*⁶*

S vědomím, že hebrejské slovo *šamajim* se používá k označení Nebe nebo nebes obecně, užili vydavatelé Genesis pro „Nebesa“, vytvořená jako důsledek zničení Tiámat, dvou termínů. To, co oddělilo „svrchní vody“ od „dolních vod“, bylo, jak text Genesis zdůrazňuje, *raki'a*, obecně překládané jako „Klenba“, doslova přeloženo „Tepaný Náramek“. Dále Genesis vysvětluje, že Elohim pak *Raki'a*, tzv. Klenbu, nazval *Šamajim*, „Nebesy“ - jménem, které v Bibli při prvním použití skládá ze dvou slov, *šam* a *majim*, doslova přeloženo „kde byly vody“. V příběhu o stvoření Genesis byla „Nebesa“ specifickým nebeským místem, kde se nacházela Tiámat a její vody, a kde byl ukován pás asteroidů. To se dle mezopotamského textu stalo tehdy, když se Ni-biru/Marduk vrátil na Místo Křížení - do druhé fáze bitvy s Tiámat: „Druhý Den“, chcete-li, jak se píše v příběhu biblickém.

***

Pradávný příběh je protkán detaily, z nichž každý je sám o sobě ohromující. To, že byly v dávnověku známy, je tak neuvěřitelné, že jediné

---

⁶ Gen. 1:6,7, ekumenický překlad: I řekl Bůh: Buď klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod! Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. Pozn. překl.

přijatelné vysvětlení je to, které podávají Sumerové sami - totiž že pramenem oněch vědomostí byli ti, kdož přišli na Zemi z Nibiru. Moderní astronomie už mnoho z těchto detailů potvrdila, čímž nepřímo doložila klíčová tvrzení starověké kosmogonie a astronomie: Nebeskou bitvu, která vyústila v rozbití Tiámat, vytvoření Země a pásu asteroidů, a uchycení Nibiru/Marduka na trvalou oběžnou dráhu kolem našeho Slunce.

Pojďme se podívat na jeden aspekt pradávného příběhu - na „zástup“ satelitů, či „větrů“, které měli „nebeští bohové“.

Dnes víme, že Mars má dva měsíce, Jupiter šestnáct velkých a několik malých, Saturn dvacet jedna nebo více, Uran nějakých patnáct, a Neptun osm. Dokud Galileo svým dalekohledem roku 1610 neobjevil čtyři nejzářivější největší Jupiterovy satelity, bylo nepředstavitelné, že by planeta mohla mít více než jednu oběžnici - podle modelu Země-Měsíc.

V sumerských textech však čteme, že když se gravitace Nibiru/Marduka střetla s gravitací Uranu, „zplodil“ Útočník tři satelity („větry“) a Anu/Uran „vypustil“ čtyři takové měsíce. Než Nibiru/Marduk dospěl k Tiámat, měl už celkem sedm „větrů“, jimiž na ni zaútočil, a Tiámat měla „zástup“ jedenácti - mezi nimiž byl „vůdce zástupu“, který se měl stát nezávisle obíhající planetou, náš budoucí Měsíc. Dalším prvkem sumerského příběhu, který měl pro dávné astronomy velký význam, je tvrzení, že odpad ze spodní poloviny Tiámat se rozptýlil do prostoru, kde se Tiámat předtím nacházela.

Mezopotamské texty a jejich biblická verze v Genesis detailně zdůrazňují utvoření pásu asteroidů - to, že tento „náramek“ odpadu existuje a obíhá kolem Slunce mezi Marsem a Jupiterem. Naši astronomové to však až do devatenáctého století nevěděli. Prvním náznakem, že prostor mezi Marsem a Jupiterem není jen prázdnou pustinou, byl objev Giuseppe Piazziho, který 1. ledna 1801 spatřil malý nebeský objekt v prostoru mezi těmito planetami, objekt, který nazval Ceres a který známe jako první známý (a pojmenovaný) asteroid. Tři další (Pallas, Juno a Vesta) byly objeveny do roku 1807, pak až do r. 1845 žádný, a stovky dalších potom, takže jich až dodnes známe více než 2 000. Astronomové věří, že se tam může nacházet až 50 000 asteroidů o průměru nejméně 1 míle, jakož i mnohem více, až miliardy dalších kusů odpadu, příliš malých na to, aby byly ze Země vidět.

Jinými slovy, moderní astronomii trvalo skoro dvě století, než objevila to, co Sumerové znali už před 6 000 lety. I přes tento poznatek však biblické prohlášení, že „Tepaný náramek“, *Šamajitn* - alias „Nebesa“ oddělil „vody,

kteří jsou pod Klenbou“ od „vod, které jsou nad Klenbou“, zůstává hádankou. O čem to, ve jménu Božím, Bible mluví?

Samozřejmě víme, že Země je vodní planetou, ovšem mělo se za to, že je to výjimečné. Mnozí si nepochybně vybaví příběhy science-fiction, v nichž přicházejí na Zemi vetřelci, aby z ní odčerpali jedinečnou, životodárnou tekutinu, vodu. I kdyby tedy měly starodávne texty na mysli vody Tiámat, a odtud vody Země, a kdyby tedy tyto vody byly tím, co je označováno jako „vody pod Klenbou“, o jakých vodách to mluví, když říkají „vody nad Klenbou“?

Víme - nebo snad ne? - že pás asteroidů rozdělil, jak čteme v pradávnych textech, planety na dvě skupiny. „Pod“ ním jsou planety terestrické neboli vnitřní, „nad“ ním planety plynné neboli vnější. S výjimkou Země však mají vnitřní planety povrch pustý, a planety vnější nemají žádný, a dlouho udržované obecné povědomí říká, že se na žádných planetách (s výjimkou Země) nevyskytuje voda.

Díky výsledkům misí kosmických letů sond bez posádky ke všem planetám kromě Pluta však dnes víme více. Merkur, který byl sledován sondou *Mariner 10* v letech 1974/75, je příliš malý a příliš blízko Slunci na to, aby si udržel vodu, pokud kdy jakou měl. Ale Venuše, podobně jako Merkur považovaná za bezvodou vzhledem ke své relativní blízkosti ke Slunci, vědce překvapila. Jak americká, tak sovětská sonda zjistily, že za extrémní teploty na povrchu planety (skoro 900 stupňů Fahrenheita) nemůže ani tolik blízkost Slunce, jako spíše „skleníkový“ efekt: planeta je obklopena silnou vrstvou atmosféry z kysličníku uhličitého a mračen, obsahujících sírné kyseliny. Výsledkem čehož je, že je teplo ze Slunce zadrženo a nemůže se během noci zpětně rozptýlit do vesmíru. To vytváří neustále vzrůstající teploty, které by odpařily jakoukoli vodu, pokud by na Venuši byla. Měla však někdy vodu? Pečlivá analýza výsledků ze sond vědce přiměla důrazně odpovědět ANO. Topografické rysy, odhalené pomocí radarového mapování, vypovídají o dávných oceánech a mořích. To, že na Venuši takové vodní plochy v minulosti existovaly, bylo potvrzeno zjištěním, že její „pekelná atmosféra“ (jak ji někteří vědci nazývají) nese stopy obsahu vodní páry.

Údaje ze dvou sond, které zkoumaly Venuši v období od prosince 1978, *Pioneer-Venus I a II*, přesvědčily tým vědců, který analyzoval výsledky, že Venuše „byla možná kdysi pokryta vodou o průměrné hloubce 30 stop“; Venuše, jak uvedli, (*Science*, 7. května 1982) měla kdysi „minimálně 100x více vody v tekutém skupenství, než jí má nyní ve formě páry“. Následné studie ukázaly, že něco z oné dávné vody se podílelo na formování sírných kyselých mračen, a něco dalo kyslík na oxidaci skalnatého povrchu planety.

„Ztracené oceány Venušiny“ je možné vystopovat na jejích skaliscích; to je závěr společné zprávy amerických a sovětských vědců, publikované

roku 1986 v květnovém vydání *Science*. Voda tedy „pod Klenbou“ skutečně byla, nejen na Zemi, ale i na Venuši.

Poslední vědecké objevy přidaly na seznam vnitřních planet, jejichž vody potvrzují dávné texty, i Mars.

Na konci devatenáctého století byla existence tajemných „kanálů“ na Marsu zpopularizována pozorováními, která dalekohledem prováděli italský astronom Giovanni Schiaparelli a Američan Percival Lowell. Obecně byla přijímána s posměchem; převládalo přesvědčení, že Mars je suchý a pustý. První sondy, vyslané k Marsu v šedesátých letech, zdánlivě potvrzovaly mínění, že jde o „geologicky mrtvou planetu, podobnou Měsíci“. Toto mínění bylo zcela vyvráceno poté, co se sonda *Mariner 9*, vypuštěná roku 1971, dostala na oběžnou dráhu Marsu a fotografovala celý jeho povrch, nejen oněch cca 10 procent, prozkoumaných při předešlých misích. Výsledky byly, slovy vědců řídících projekt, „omračující“. *Mariner 9* ukázal, že na Marsu jsou četné sopky, kaňony a *vyschlá říční koryta* (obr. C). „Voda hrála při vývoji planety aktivní roli“, prohlásil Harold Masursky z U.S. Geological Survey, který řídil tým, analyzující fotografie. „Nejpřesvědčivější důkaz nacházíme na mnoha fotografiích, kde jsou vidět hluboké, klikaté kanály, které kdysi mohly být prudkými toky... Vede nás to k jedinému závěru, a sice že jsme svědky působení vody na Marsu“.

Zjištění, která přinesl *Mariner 9*, byla potvrzena a rozšířena výsledky ze sond *Viking 1* a *Viking 2*, vypuštěných o pět let později; zkoumaly Mars jak z oběžné dráhy, tak prostřednictvím modulů, které přistály na povrchu planety. Ukázaly některé útvary, které prokázaly několik toků s velkým vodním průtokem v oblasti Chryse Planitis; kanály, které kdysi obsahovaly a byly formovány tekoucí vodou, pramenící v oblasti Vallis Marineris; cyklické tání polárních ledových čepiček; skaliska se stopami působení vodní eroze; a stopy bývalých jezer, tůní a dalších „vodních nádrží“.

Ve slabé vrstvě atmosféry Marsu byla objevena vodní pára; Charles A. Barth, vedoucí vědec sekce ultrafialových měření *Marineru 9*, odhadl, že vypařování dosáhlo objemu 100 000 galonů vody denně. Norman Horowitz z Caltech uvedl, že „v minulosti existovalo jak na povrchu, tak v atmosféře Marsu velké množství vody“, což je potvrzeno velkým obsahem (téměř 90%) kysličníku uhličitého v atmosféře. Ve zprávě o vědeckých výsledcích projektu Viking, uveřejněné roku 1977 Americkou geografickou unií (*Journal of Geophysical Research*, 30.9.1977) je uvedeno, že „před dávnými dobami rozryly krajinu Marsu na mnoha místech prudké proudy o objemu vody, rovné objemu, který by vznikl, kdyby se protrhlo jezero Erie a vyrylo kanály...“

Přistávací modul sondy *Viking 2* hlásil na místě, kde přistál, přítomnost

ledu. Led se skládal z vody, vodního ledu a zmrzlého kyslíčnicku uhličitého (suchý led). Debata o tom, zda ledové čepičky na pólech Marsu obsahují led vodní nebo suchý, se vyřešila v lednu 1979, kdy vědci z JPL podali na 2. Mezinárodní konferenci o Marsu v kalifornském Institute of Technology (Caltech) v Pasadeně zprávu o tom, že „severní pól je pokryt vodním ledem“, kdežto pól jižní nikoliv.

Závěrečná zpráva NASA o projektu Viking (*Mars: The Viking Discoveries*) uvádí, že „Mars měl kdysi tolik vody, že její vrstva, několik metrů hluboká, pokrývala celý povrch planety.“ Což bylo umožněno tím, jak dnes víme, že se Mars (stejně jako Země) při rotaci kolem své osy lehce kymácí. To má za následek výrazné klimatické změny, opakující se každých 50 000 let. V dobách, kdy planeta byla teplejší, měla zřejmě jezera stejná jako jsou pozemská Velká Jezera v severní Americe, hluboká kolem tří mil. Jde o téměř nepochybný závěr“, prohlásil Michael H. Carr a Jack McCauley z U.S. Geological Survey roku 1985. Ve zprávě ze dvou konferencí o Marsu, které se konaly ve Washingtonu, D.C. v červenci 1986 pod patronátem NASA, napsal Walter Sullivan v *New York Times*, že vědci věří, že v kůře Marsu je skryto tolik vody, že by mohla pokrýt planetu až do průměrné výše nejméně 1 000 stop. Vědci z Arizona State University, pracující pro NASA, upozornili sovětské vědce v souvislosti s jejich projekty přistání na Marsu na to, že na dně některých hlubokých kaňonů nebo alespoň těsně pod vyschlými říčními koryty může dosud být tekoucí voda.

To, co bylo pokládáno za suchou a pustou planetu, se v uplynulém desetiletí projevilo jako místo, kde byl kdysi vody dostatek - vody nejen pasivně přítomné, nýbrž i tekoucí, tryskající, a tvarující tak povrch planety. Mars se při-dal k Zemi a Venuši a stvrdil tak pojem ze sumerských textů o vodě „pod Klenbou“ na vnitřních planetách.

***

Dávné tvrzení, že pás asteroidů oddělil vody pod Klenbou od vod nad ní, implikuje skutečnost, že voda by se měla nacházet i na nebeských tělesech vnějších. Už jsme se zde zabývali posledními objevy *Voyageru 2*, který potvrdil sumerský popis Uranu a Neptunu jakožto „vodních planet“. Ale co další dvě nebeská tělesa, která obíhají mezi Uranem a pásem asteroidů, tedy Saturn a Jupiter?

Saturn sám, plynný obr více než osmsetkrát větší než Země, nebyl dosud prozkoumán - nepodařilo se zatím proniknout k jeho povrchu - předpokládá se, že někde pod vrstvou atmosféry z helia a vodíku má pevné nebo tekuté jádro. O jeho různých měsících a úžasných prstencích (obr. 18) je už známo, že se skládají, alespoň z velké části, z vodního ledu a možná i

z vody.

Původně bylo při pozorování Saturna ze Země vidět jen sedm prstenců; dnes díky vesmírným sondám víme, že jich je mnohem více, užší prstence a tisíce drobných prstenců, vyplňujících prostor mezi sedmi hlavními; společně vytvářejí efekt disku, který je jako gramodeska pokryt rýhami. Vesmírná sonda *Pioneer 11* roku 1979 potvrdila, že se prstence skládají z ledového materiálu, a mělo se tehdy za to, že jde o malé částičky ledu, podobné sněhovým vločkám. To, co bylo původně označeno jako „kolotoč zářivých ledových částiček“ odhalily údaje z *Voyageru 1* a *2* v letech 1980 a 1981 jako soustavu ledových balvanů, velkých místy jako „domy“. Vidíme „moře třpytivého ledu“, řekli vědci z JPL. Led býval v pradávnych dobách tekutou vodou.

Několik Saturnových větších měsíců, zkoumaných třemi sondami (hlavně *Voyagerem 2*) má, jak se zdá, mnohem více vody, a to nejen ve formě ledu. *Pioneer 11* roku 1979 vyslal zprávu, že skupina Saturnových vnitřních měsíců - Janus, Mimas, Enceladus, Tethys, Dione a Rhea - se jeví jako „ledová tělesa...z větší části se skládající z ledu“. *Voyager 1* roku 1980 potvrdil, že tyto vnitřní satelity, stejně jako nově objevené malé měsíce, jsou „ledovými koulemi“. Na Enceladu, který byl zkoumán detailně, se ukázalo, že jeho hladké pláne pocházejí z toho, jak se staré krátery plnily vodou, která prosákla na povrch a pak zmrzla.

Voyager 1 odhalil, že i vnější Saturnovy měsíce jsou pokryté ledem. Měsíc Japetus, který astronomy mátl svými temnými a zářivými plochami, se ukázal být právě na oněch zářivých místech „pokryt vodním ledem“. *Voyager 2* roku 1981 potvrdil, že Japetus vznikl jako „ledová koule se skalnatým jádrem“. Von R. Eshleman ze Stanfordské univerzity z údajů učinil závěr, že Japetus se skládá z 55% vodního ledu, 35% hornin, a 10% zmrzlého metanu. Saturnův největší měsíc, Titan - větší než planeta Merkur - má, jak bylo zjištěno, atmosféru a povrch skládající se z uhlovodíků. Pod nimi však je ledový plášť, a asi o šedesát mil níže, jak vnitřní teplo nebeského tělesa roste, je silná vrstva ledové kaše. Ještě blíže k jádru tělesa by měla dle předpokladů být vrstva vroucí horké vody o hloubce asi 100 mil. Sečteno a podtrženo, údaje z *Voyageru 2* ukázaly, že Titan se skládá z 15% hornin a 85% vody a ledu.

Je Saturn sám větší variantou Titanu, svého největšího měsíce? Budoucí mise na tuto otázku snad odpoví. Prozatím je jasné, že všude tam, kam se dostaly moderní stroje -tedy na měsíce, menší měsíce a prstence - byla voda. I Saturn tedy potvrdil starodávná tvrzení.

Jupiter zkoumaly sondy *Pioneer 10*, *Pioneer 11* a oba *Voyagery*. Výsledky se od těch ze Saturnu mnoho nelišily. Bylo zjištěno, že obří

plynná planeta vyzařuje nesmírná množství radiace a tepla a že je obklopena hustou atmosférou, zmítanou divokými bouřemi. Jak se ukázalo, skládá se tento neproniknutelný obal zejména z vodíku, metanu, čpavku, *vodní páry*, a pravděpodobně i z *vodních kapiček*; vědci se shodli na tom, že kdesi pod hustou atmosférou Jupiteru se nachází voda.

Stejně jako v případě Saturnu, i Jupiterovy měsíce se ukázaly být mnohem úžasnější a překvapivější než planeta sama. Na Io, jednom ze čtyř Galileových měsíců, byla prokázána zcela neočekávaná vulkanická aktivita. I když to, co jeho sopky chrlí, se skládá hlavně ze síry, obsahuje vyvržená hmota částečně i vodu. Povrch Io vykazuje široké planiny, křížované koryty, která jakoby byla vyryta tekoucí vodou. Má se za to, že Io má „jistě vnitřní vodní zdroje“.

Europa, stejně jako Io, je kamenné těleso, avšak její poněkud nižší hustota signalizuje, že uvnitř se nachází zřejmě ještě více vody než v Io. Její povrch je pokryt mřížovím, skládajícím se z čar, podobných žilám, což týmům NASA připomínalo mělké praskliny zamrzlého moře. *Voyager 2* přinesl snímky povrchu Europy, které ukázaly vrstvu kašo-vitého vodního ledu pod popraskaným povrchem. V prosinci 1984, na schůzce American Geophysical Union v San Franciscu, dva vědci (David Reynolds a Steven Squyres) z Ames Research Center NASA přednesli názor, že pod ledovým příkrovem Europy se mohou nacházet teplejší oázy tekuté vody, která by mohla obsahovat živé organismy. Po novém prozkoumání fotografií z *Voyageru 2* se vědci z NASA nezávazně shodli na tom, že sonda zaznamenala vulkanické erupce vody a čpavku, vycházející z nitra měsíce. V současné době se má za to, že Europa je pokryta ledovým příkrovem, silným několik mil, který „kryje oceán tekuté vody o hloubce asi třiceti mil, chráněný před zmrznutím radioaktivními procesy a třením slapových sil.“

Ganymed, největší Jupiterův měsíc, je, jak se zdá, pokryt vodním ledem a kamením, což naznačuje, že na něm pro-

běhly otřesy půdy, které roztrhaly ledový příkrov. Má se za to, že je tvořen převážně vodním ledem, a vnitřním oceánem tekuté vody kolem jádra. Čtvrtý Galileův měsíc, Callisto - velký přibližně jako planeta Merkur - má rovněž svrchní vrstvu, bohatou na led; pod ní je ledová kaše a voda, obklopující malé kamenné jádro. Předpokládá se, že Callisto je z 50% tvořen vodou. Prstenec, objevený kolem Jupiteru, je také z velké většiny, ne-li celý, tvořen ledovými částčkami.

Moderní věda plně potvrdila starodávné tvrzení: „vody nad Klenbou“ skutečně jsou.

***

Jupiter je největší planetou sluneční soustavy - je velký jako 1 300

Zemí. Jeho hmota tvoří 90% hmoty celé planetární soustavy Slunce. Jak bylo dříve uvedeno, Sumerové jej nazývali KI.ŠAR, „Nejpřednější z Pevnin“, z planetárních těles. Saturn, i když je menší než Jupiter, zaujímá mnohem větší plochu díky svým prstencům, jejichž „disk“ má průměr 670 000 mil. Sumerové jej nazývali AN.ŠAR, „Nejpřednější z nebes“. Zcela evidentně věděli, o čem mluví.

Pozorování Slunce

Pokud pozorujeme Slunce prostým okem, při východu nebo západu, jeví se jako dokonalý kotouč. I když se díváme dalekohledem, má tvar koule. Přesto jej už Sumerové popsali jako kotouč s trojúhelníkovými paprsky, vycházejícími z kruhového obvodu, jak je vidět na pečetním válečku VA/243 (tabulka B, obr. 6a).

Proč?

V roce 1980 astronomové z High Altitude Observatory při coloradské univerzitě fotografovali Slunce speciálním přístrojem během zatmění, pozorovaného v Indii. Snímky ukázaly, že působením magnetických vlivů sluneční korona vypadá jako kotouč s trojúhelníkovými paprsky vycházejícími z obvodu - právě tak, jak to popsali Sumerové už o tisíce let dříve.

V lednu 1983 jsem předložil „záhadný obrazec“ ze sumerského pečetního válečku redaktorovi *Scientific American*, časopisu, který o objevu astronomů přinesl zprávu. 27. ledna 1983 mi redaktor, Dennis Flanagan, odepsal:

„Děkuji za váš dopis z 25. ledna.“ „Co říkáte, je velice zajímavé, a my to budeme moci publikovat.“

„Kromě mnohých jiných hádanek, které tento obrazec přináší,“ psal jsem ve svém dopisu, „z nichž největší je právě zdroj sumerských poznatků, je nyní otázkou jejich zřejmé povědomí o skutečném tvaru sluneční koróny.“

Je to snad nutnost uznat zdroj sumerských poznatků, co stále zabraňuje uveřejnění toho, co *Scientific American* označil jako „velice zajímavé?“

4. kapitola

POSLOVÉ GENESIS

Roku 1986 lidstvo zažilo událost, která se stane jednou za život: příchod posla minulosti, posla Genesis. Jeho jméno bylo Halleyova kometa.

Jedna z mnohých komet a jiných malých objektů, které se potulují po nebesích, Halleyova kometa, je v mnoha směrech jedinečná; mezi jiným tím, že máme záznamy o jejích příchodech už po mnoho tisíciletí, stejně jako tím, že moderní věda byla v roce 1986 schopna vést poprvé komplexní zkoumání komety a jejího jádra zblízka. První skutečnost potvrzuje dokonalost starodávné astronomie; a díky té druhé byla získána data, která - opět - potvrzují starověké znalosti a příběhy Genesis.

Průběh vědeckého vývoje, který vedl Edmunda Halleye, jež se v roce 1720 stal britským královským astronomem, k objevu, že - jak během let 1695-1705 stanovil - kometa, kterou pozoroval v roce 1682 a která dostala jeho jméno, je ta samá, která byla pozorována v letech 1531 a 1607, přinesl i stanovení zákonů gravitace a nebeské mechaniky Sirem Isaacem Newtonem, a Newtonovy konzultace s Halleyem o jeho objevech. Do té doby teorie týkající se komet, tvrdila, že křižují nebesa v přímých liniích, objeví se na jednom konci oblohy a zmizí v opačném směru, aby již nikdy nebyly spatřeny. Ale na základě Newtonových zákonů Halley usoudil, že křivky popisované kometami jsou eliptické, a nakonec přivádějí tato nebeská tělesa zpět tam, kde byla pozorována předtím. „Tři“ komety z let 1531, 1607 a 1682 byly neobvyklé tím, že obíhaly ve „špatném“ směru ve směru hodinových ručiček místo v protisměru; měly podobnou odchylku od oběžné roviny planet kolem Slunce - sklon o 17 až 18 stupňů - a byly si navzájem podobné. Učinil závěr, že to byla jedna a ta samá kometa, vyhodnotil její kurz a vypočítal, že její perioda (časový úsek mezi jejími příchody) by měla být kolem sedmdesáti šesti let. Pak předpověděl, že se znovu ukáže v roce 1758. Nežil tak dlouho, aby viděl, že se jeho předpověď potvrdila, avšak kometa byla po něm na jeho počest pojmenována.

Jako u všech nebeských těles, a u komety tím spíše, protože je malá, je její oběh snadno ovlivnitelný gravitační silou planet, které mívá (což zejména platí o působení Jupiteru). Pokaždé, když se kometa blíží ke Slunci, její zmrzlá hmota ožívá; kometě naroste hlava a dlouhý ohon a tím, jak se mění na plyn a páru, ztrácí něco ze své hmoty. Všechny tyto jevy ovlivňují její oběžnou dráhu; z toho důvodu, třebaže přesnější měření poněkud zúžilo rozmezí oběhu Halleyovy komety, na dobu od sedmdesáti

čtyř do sedmdesáti devíti let, je oběžná doba sedmdesát šest let pouze praktickým průměrem; aktuální oběh a jeho trvání je nutno přepočítat pokaždé, když se kometa objeví.

Za pomoci moderních přístrojů je každoročně hlášeno pět až šest komet; z nich jedna nebo dvě jsou vracející se komety, zatímco ostatní jsou nově objevené. Mnoho vracejících se komet má krátkou oběžnou dobu; tu nejkratší má tzv. Enckeova kometa, která se přiblíží ke Slunci a pak se vrátí do oblasti kousek za pásem asteroidů (obr. 20) za dobu něco málo přes tři roky. Většině komet s krátkou oběžnou dobou trvá oběh v průměru kolem sedmi let, což je přivádí do okolí Jupiteru. Typická je kometa Giacobini-Zinnerova (má jméno, stejně jako ostatní komety, po svých objevitelích), která má dobu oběhu šest a půl roku; naposledy minula Zemi v roce 1985. Na druhé straně existují komety s velmi dlouhou dobou oběhu jako například Kohoutkova kometa, jež byla objevena v březnu roku 1973, byla plně viditelná v prosinci 1973 a lednu 1974, pak zmizela z dohledu a možná se vrátí za 75 000 let. Při srovnání s tím je 76ti letý cyklus Halleyovy komety dost krátký na to, aby se uchoval v živých vzpomínkách, ale přesto dost dlouhý, aby si udržel své kouzlo nebeského jevu, který lze vidět jednou za život.

Když se Halleyova kometa objevila při svém předposledním průletu kolem Slunce roku 1910, byly její kurs a aspekty předem dobře zmapovány (obr. 21). Přesto byla Velká kometa roku 1910, jak jí tenkrát nazývali, očekávána s velikými obavami. Panoval strach z toho, že Země nebo život na ní nepřežije očekávaný průlet, protože by Země mohla být zahalena ohonem komety z jedovatých plynů. Další obavy plynuly z toho, v co se věřilo už v dávných dobách: že objevení komety je zlým znamením moru, války a smrti králů. Když kometa v květnu 1910 nabývala největší velikosti a jasu a její ohon zakryl více jak polovinu nebeské klenby (obr. 22), zemřel král Velké Británie Edward VII. Na evropském kontinentu se stupňovaly série politických otřesů, ústící v počátek I. světové války v roce 1914.

Víra či pověra, spojující Halleyovu kometu s válkami a rozvratem, bývala živena tím, že se vynesly na světlo události, které připadly na dobu jejích předchozích příchodů. Vzpouza seminolských Indiánů proti bílým kolonistům z Floridy v roce 1835, velké zemětřesení v Lisabonu z roku 1755, počátek třicetileté války v roce 1618, obléhání Bělehradu Turky v roce 1456, propuknutí černé smrti (dýmějového moru) v roce 1347 - to vše se událo v průběhu nebo před příchodem Velké komety, která byla nakonec přejmenována na Halleyovu, a jíž byla přisouzena role posla Božího hněvu.

Zda božím řízením nebo ne, shoda objevení se komety s důležitými historickými událostmi, jak se zdá, vzrůstá, vracíme-li se zpět v čase. Jedno

z velmi slavných objevů se komety, určitě Halleyovy, je ono z roku 1066, během bitvy u Hastings, ve které byli Sasové, pod vedením krále Harolda, poraženi Vilémem Dobyvatelem. Kometa byla zobrazena (obr. 23) na slavné tapiserii z Bayeux, která byla pravděpodobně objednána královnou Matildou, manželkou Viléma Dobyvatele, na oslavu jeho vítězství. Nápís u ohonu komety, *Isti mirant stella*, znamená, „Užasle hledí na hvězdu," a vztahuje se k zobrazení krále Harolda, který se kymácí na trůnu.

Rok 66 n.l. je astronomy považován za jeden z těch, kdy se kometa objevila; svůj úsudek zakládají na nejméně dvou současných čínských pozorováních. Byl to rok, ve kterém Židé z Judey zahájili velkou vzpouru proti Římu. Židovský dějepisec Josephus (*Wars of the Jews*, kniha VI.) dával vinu za pád Jeruzaléma a zničení Chrámu chybnému výkladu nebeských znamení, která předcházela vzpouře: „hvězda, podobná meči, jenž stál nad městem, kometa, která putovala celý rok."

Až donedávna nejstarší spolehlivý záznam pozorování komety byl nalezen v čínských chronologických tabulkách Shih-chi pro rok 467 př.Kr., v jejichž příslušném záznamu se dočteme, „Během desátého roku Ch'in Li-kunga spatřena byla hvězda - koště." Někteří se domnívají, že řecký záznam z téhož roku se vztahuje k téže kometě. Moderní astronomové nevědí jistě, zda se záznam Shih-chi z roku 467 př.Kr. týká komety Halleyovy; více jsou si jistí záznamem Shih-chi pro rok 240 př.Kr. (obr. 24). V dubnu 1985 F. R. Stephenson, K. K. C. Yau, a H. Hunger podali v časopise *Nature* zprávu o přezkoumání babylonských astronomických tabulek, které ležely ve sklepě Britského Muzea od doby, kdy byly před více než sto lety v Mezopotámii objeveny; ukázalo se, že na tabulkách jsou záznamy o příchodech neobvyklých nebeských těles - zřejmě komet, jak autoři uvedli - v letech 164 a 87 př.Kr. Periodicita sedmdesáti sedmi let badatele vedla k názoru, že neobvyklými nebeskými tělesy byla Halleyova kometa.

Rok 164 př.Kr., jak si nikdo z badatelů, kteří se zabývali Halleyovou kometou, neuvědomil, byl v židovských a blízkovýchodních dějinách velmi významný. Právě toho roku se Židé z Judey, pod vedením Makabejců, bouřili proti řecko - syrské nadvládě, znovu obsadili Jeruzalém, a očistili znesvěcený Chrám. Svátek znovuvysvěcení Chrámu je Židy dodnes slaven jako *Chanukka* („Znovuvysvěcení"). Tabulka pro rok 164 př.Kr. (obr. 25), očíslovaná v Britském muzeu WA-41462, je jasně datována k odpovídajícímu roku za vlády seleuckého (řecko - syrského) krále Antiocha Epifana, onoho zlého krále Antiocha z knih Makabejských. Neobyčejný nebeský objekt, o němž se oni tři badatelé domnívají, že šlo o Halleyovu kometu, byl pozorován v babylonském měsíci kislimu, což je

židovský měsíc kislef, tedy ten, kdy se slaví svátek Chanukka.

Za další, Josephovo přirovnání komety k nebeskému meči (jak je, zdá se, zobrazena také na tapiserii z Bayeux) vedlo některé učence k názoru, že Hospodinův anděl, kterého král David viděl „jak stojí mezi zemí a nebem a v ruce má tasený meč, napřažený na Jeruzalém" (První Paralipomenon 21:16), mohla být ve skutečnosti Halleyova kometa, seslaná Hospodinem k potrestání krále za to, že prováděl zakázané sčítání lidu. Datování tohoto incidentu, zhruba 1000 let př.Kr., se shoduje s jedním z roků, ve kterých se Halleyova kometa měla objevit.

V jednom článku, publikovaném v roce 1986, poukazuji na to, že hebrejsky se „kometa" řekne *kochav šavit*, „hvězda-žezlo." To má přímý vztah, napsal jsem, k biblickému příběhu proroka Bileáma. Když Izraelité po Exodu doputovali pouští a počali si podmaňovat Kanaán, moáb-ský král povolal Bileáma, aby je proklel. Ale Bileám poznal, že příchod Izraelitů je určen Bohem, a místo toho jim požehnal. Učinil tak, vysvětluje (Numeri 24:17), protože měl nebeské vidění:

Vidím jej, ne však přítomného, hledím na něj, ne však zblízka. Vyjde hvězda z Jákoba, povstane žezlo Izraele.

V knize *Schody k nebesům* jsem uvedl chronologii, která stanovuje datum Exodu na rok 1433 př.Kr.; Izraelité počali přicházet do Kanaánu o čtyřicet let později, v roce 1393 př.Kr. Halleyova kometa, s intervalem 76 nebo 77 let, se mohla objevit zhruba v roce 1390 př.Kr. Považoval Bileám tuto událost za božské znamení toho, že příchodu Izraelitů nemůže a ani by nemělo být zabráněno? Pokud byla v biblických dobách kometa, kterou nazýváme Halleyovou, považována za Hvězdu-žezlo Izraele, mohlo by to objasnit, proč byly židovské vzpoury z let 164 př.Kr. a 66 n.l. načasovány na dobu jejich příchodů. Je významné, že i přes drtivou porážku, kterou utrpěli roku 66 n.l. od Římanů, pozdvihli Židé znovu zbraně o nějakých sedmdesát let později v heroickém úsilí o osvobození Jeruzaléma a znovuvybudování Chrámu. Vůdce této vzpoury, Šimon Bar Kosi-ba, byl náboženskými vůdci pojmenován *BarKochba*, „Syn Hvězdy", a to na základě výše citovaných veršů z Numeri 24.

Můžeme se jenom dohadovat, zda vzpoura, již Římané po třech letech v roce 135 n. l. potlačili, byla stejně jako ta Makabejská plánována za účelem znovuvysvěcení Chrámu v době návratu Halleyovy komety, v roce 142 n.l. Uvědomíme-li si, že jsme roku 1986 viděli a zažili návrat majestátního nebeského tělesa, které mělo v minulosti tak obrovský historický dopad, zamrazí nás v zádech.

Z jak dávných dob přichází tento posel minulosti? Podle sumerských příběhů o stvoření pochází už z dob Nebeské bitvy. Halleyova kometa a jí podobné jsou vskutku posly Genesis.

***

Sluneční soustava se podle názoru astronomů a fyziků utvářela z prvotního oblaku plynné hmoty; jako vše ostatní ve vesmíru byla v neustálém pohybu, kroužila svou galaxií (Mléčnou dráhou) a rotovala kolem vlastního gravitačního centra. Oblak se v průběhu ochlazování zvolna rozpínal; jádro se pomalu stávalo hvězdou (naším Sluncem) a planety se formovaly z rotujícího kotouče plynné hmoty. Proto si pohyb všech částí sluneční soustavy zachoval původní směr rotace prvotního oblaku, proti směru hodinových ručiček. Planety obíhaly kolem Slunce ve stejném směru jako původní mlhovina; taktéž i jejich satelity či měsíce; a také kosmický odpad, který se buďto nepřipojil k formujícím se planetám, nebo který vznikl z rozpadu těles jako jsou komety nebo asteroidy. Všechno muselo dodržovat směr proti směru hodinových ručiček. Všechno také muselo setrvávat v rovině původního kotouče, který se nazývá ekliptika.

Nibiru/Marduk se tím vším neřídil. Jeho oběžná dráha, jak bylo zmíněno dříve, byla retrográdní - protisměrná, ve směru hodinových ručiček. Jeho účinek na Pluto - který byl podle sumerských textů GA.GA a až Nibiru ho posunula do míst, kde obíhá nyní, což se neděje po ekliptice, ale se sklonem vůči ní o 17 stupňů - nasvědčuje tomu, že Nibiru sama putovala po nakloněné dráze. Sumerské pokyny pro její pozorování, podrobně rozebrané ve *Dvanácté planetě*, naznačují, že vzhledem k ekliptice se do sluneční soustavy dostala z jihovýchodu, *zpod* ekliptiky; vytvořila nad ekliptikou oblouk; pak se na zpáteční cestě tam, odkud přišla, zhoupala zpět pod ekliptiku.

Halleyova kometa vykazuje překvapivě stejné znaky, a s výjimkou faktu, že její oběh je o mnoho kratší než oběh Nibiru (současných 76 let ve srovnání s 3 600 pozemskými lety oběhu Nibiru), nám může znázornění oběhu Halleyovy komety (obr. 26) poskytnout dobrou představu o nakloněné a retrográdní dráze Nibiru. Když se díváme na Halleyovu kometu, vidíme miniaturu Nibiru! Tato podobnost oběhu je však jen jedním z aspektů, které činí z této i z jiných komet posly minulosti - nejen minulosti zaznamenané v dějinách, ale i minulosti pradávnejší, sahající až ke Genesis.

Halleyova kometa není mezi kometami jediná, která má oběžnou dráhu vůči ekliptice výrazně skloněnou (v měřeních charakterizováno jako úhel deklinace) a retrográdní směr. Neperiodické komety - komety, jejichž tvar

dráhy není elipsovité, ale parabolický nebo dokonce hyperbolický, jejichž oběžné dráhy jsou obrovské a meze jejichž drah jsou tak daleko, že nemohou být ani vypočítány - mají výraznou deklinaci a asi polovina se jich pohybuje retrográdně. Z téměř 600 periodických komet (jež jsou nyní označeny písmenem „P“ na počátku jejich názvu), které byly klasifikovány a katalogizovány, má asi 500 periodu oběhu delší než 200 let; tyto všechny mají deklinace mnohem podobnější kometě Halleyově než obrovským deklinacím neperiodických komet a více než polovina z nich se pohybuje retrográdně. Komety se středními oběžnými periodami (mezi 200 a 20 roky) a krátkými periodami (pod 20 let) mají průměrnou deklinaci 18 stupňů, a některé, jako Halleyova, mají trvalý retrográdní pohyb navzdory ohromnému gravitačnímu účinku Jupiteru. Je pozoruhodné, že jedna z nedávno objevených komet, označená P/Hartley-IRAS (1983v), má oběžnou periodu 21 let, a její oběh je také retrográdní a vůči ekliptice skloněný.

Odkud komety přicházejí, a co je příčinou jejich zvláštních oběžných drah, jejichž retrogradita je v očích astronomů tím nejpodivnějším? V roce 1820 se markýz Pierre-Simon de Laplace domníval, že komety jsou z ledu a že jejich žhnoucí hlava („koma“) a ohon, tvořící se, když se blíží ke Slunci, se skládají z odpařujícího se ledu. Toto pojetí bylo po zjištění rozsahu a složení pásu asteroidů pozmeněno, a vznikly teorie, že komety jsou „létajícími zásobárnami písku“ - kusy hornin, které by mohly být pozůstatky rozpadlých planet. Tento názor se v padesátých letech opět změnil, a to zejména na základě dvou hypotéz: Fred L. Whipple (tehdy na Harvardu) předložil názor, že komety jsou „špinavé sněhové koule“ z ledu (hlavně vodního), smíšeného s tmavými částicemi pískovité hmoty; a Jan Oort, holandský astronom, míní, že komety s dlouhou periodou vzešly z nesmírného oblaku na půl cesty mezi Sluncem a blízkými hvězdami. Vzhledem k tomu, že komety přilétají ze všech směrů (putující po, nebo proti směru hodinových ručiček; retrográdně; a v odlišných deklinacích), není místem původu komet - miliard komet - nějaký pás nebo prstenec, jako je například pás asteroidů a prstence Saturnovy, ale sféra, která obklopuje sluneční soustavu. Tento „Oortův oblak“, jak byla koncepce pojmenována, se podle Oortova výpočtu ustálil ve střední vzdálenosti 100 000 AU (astronomických jednotek) od Slunce, kde jedna AU je průměrná vzdálenost (149 597 870 km) Země od Slunce. Z důvodu vnitřních změn a mezikometárních kolizí se mohou některé kometární shluky přiblížit na pouhých 50 000 AU od Slunce (což je pořád ještě de-setitisíckrát více, než je vzdálenost Jupiteru od Slunce). Procházející hvězdy někdy tyto komety odkloní a způsobí, že odlétnou směrem ke Slunci. Některé z nich se vlivem

gravitační síly planet, hlavně Jupiteru, stanou středně- nebo krátko-periodickými kometami; některé, zejména vlivem hmotnosti Jupiteru, jsou nuceny obrátit směr svého pohybu (obr. 27). Takto je ve stručnosti obvykle vysvětlován pojem Oortova oblaku.

Od roku 1950 se počet pozorovaných komet zvýšil o více než 50 procent, a počítačová technologie umožnila simulaci zpětného pohybu komet ke zjištění jejich zdroje. Podobné studie, jako například studie týmu na Harvard-Smithsonově observatoři pod vedením Briana G. Marsdena, ukázaly, že z 200 pozorovaných komet s periodou 250 nebo více let jich mohlo do sluneční soustavy vstoupit z vnějšího vesmíru ne více než 10 procent; 90 procent jich vždy bylo spojeno se Sluncem jakožto středem jejich oběhu. Studie kometárních rychlostí měly ukázat, podle slov Freda L. Whipplea v jeho knize *The Mystery of Comets*, že „pokud se opravdu domníváme, že komety přicházejí z prázdnoty, měli bychom očekávat, že poletí mnohem rychleji než jen 0,8 km za sekundu," což se neděje. Whipple dospěl k závěru, že „až na několik výjimek patří komety do sluneční rodiny a jsou s ní gravitačně svázány."

„Během několika posledních několika let astronomové jednoduchou koncepci Oortova oblaku zpochybnili," uvedl Andrew Theokas z Bostonské univerzity v *New Scientist* (11. února 1988); „astronomové stále věří, že Oortův oblak existuje, ale nové výsledky vyžadují, aby znovu zvážili jeho velikost a tvar. Znovu otvírají otázku o původu Oortova oblaku a o tom, zda obsahuje ‚nové‘ komety, které přišly z mezihvězdného prostoru." Jako alternativu zmiňuje Theokas myšlenku Marka Baileye z University of Manchester, který se domnívá, že většina komet „se nachází relativně blízko Slunce, těsně za oběžnými drahami planet." Je to snad, zní jedna z možných otázek, tam, kde je „vzdálený příbytek" - afélium - Nibiru/Marduka?

Zajímavým aspektem „nového zvažování" konceptu Oortova oblaku a nových údajů, naznačujících, že komety byly vesměs vždy součástí sluneční soustavy a ne pouhými přivandrovalci, sem tam do ní vpadnušími, je, že Jan Oort sám to zmínil také. Jeho řešením problému parabolických a hyperbolických oběhů komet byla existence oblaku komet v mezihvězdném prostoru, nikoli teorie, kterou rozvinul. Ve studii, která proslavila jak jej samotného, tak „Oortův oblak" („The Structure of the Cloud of Comets Surrounding the Solar System and Hypothesis Concerning its Origin," *Bulletin of the Astronomical Institutions of the Netherlands*, II. číslo z 13- ledna 1950) Oort novou teorii nazval „hypotéza o společném původu komet a menších planet" (tj. asteroidů). Komety tam kdesi jsou, uvádí Oort, ne proto, že se tam „narodily", ale protože *tam byly*

vyvrženy. Jsou to fragmenty větších objektů, „rozptýlené“ působením planet a hlavně Jupiteru - podobně jako sondy Pioneer, které byly nedávno využitím „prakového“ efektu gravitace Jupiteru a Saturnu odeslány dále do vesmíru.

„Nyní se děje hlavně proces opačný“, napsal Oort, „totiž pomalý přesun komet z velkého oblaku na krátkodobé oběžné dráhy. Ale v dobách, kdy se formovaly menší planety a asteroidy...se to muselo dít obráceně, mnohem více objektů se z oblasti asteroidů přesouvalo do oblaku komet.... Zdá se být mnohem pravděpodobnější, že komety vznikly mezi planetami, nikoli ve vzdálených oblastech. Přirozeně nás jako první napadne, jaký je vztah komet a asteroidů. Existují náznaky, že obě třídy objektů - komety a asteroidy - „patří do stejného ‚rodu‘....Zdá se rozumné předpokládat, že komety vznikly společně s malými planetami.“¹ Oort shrnul svou studii takto:

Existence obrovského oblaku komet nalézá přirozené vysvětlení, pokud komety (a meteority) pokládáme za malé planety, které v rané fázi vývoje planetární soustavy unikly z pásu asteroidů.

Všechno to začíná znít jako *Enunta eliš*....

Umístíme-li původ komet do pásu asteroidů a považuje-me-li jak komety, tak asteroidy za příslušníky stejného „druhu“ nebeských objektů - objektů společně se zrodiv-ších - zůstávají stále otevřeny otázky: Jak byly tyto objekty vytvořeny? Kdo je „zrodil“? Co „rozptýlilo“ komety? Co udělilo kometám jejich sklon a retrográdní pohyb?

Hlavní a výmluvná studie na toto téma byla publikována v roce 1978 Thomase C. Van Flandernem z U.S. Naval Observatory, Washington, D.C.*⁷ (*Jcarus*, 36). Studii nazval "A Former Asteroidal Planet as the Origin of Comets" (Někdejší asteroidní planeta jakožto původce komet) a otevřeně se přihlásil k názoru z devatenáctého století, a sice že asteroidy a komety pocházejí z někdejší planety, která explodovala. Je pozoruhodné, že se v odkazech na Oortovo dílo Van Flandern dobral jeho pravé podstaty: „I otec moderní teorie ‚oblaku komet‘ byl veden k závěru,“ napsal Van Flandern, „na základě důkazů tehdy dostupných, že původ těchto komet ve sluneční soustavě, snad ve spojení s ‚událostí, z níž se zrodil pás asteroidů‘, je stále nejlépe obhajitelnou hypotézou.“ Zmínil se rovněž o studii, započaté v roce 1972 Michaelem W. Ovendenem, známým kanadským astronomem, který zavedl pojem „principu nejmenší vzájemně působící akce,“ z níž logicky vyplynul názor, že „mezi Marsem a Jupiterem

---

⁷ Americká námořní observatoř ve Washingtonu. Pozn. překl.

existovala planeta o hmotnosti přibližně devadesátkrát větší než Země, a tato planeta ‚zmizela‘ v relativně nedávné minulosti, před asi 10^7 (10 000 000) roky. Což, jak Ovenden vysvětluje ve studii z roku 1975 („Bode's Law - Truth or Consequences?“, č. 18, *Vistas in Astronomy*) je jediný způsob, jak dostat požadavku, že „kosmogonická teorie musí být schopna obsáhnout *retrográdní* stejně jako *direktní* hvězdný pohyb. Van Flandern při shrnutí svých zjištění roku 1978 řekl:

Hlavním závěrem této práce je, že komety vznikly během přelomové události ve vnitřní sluneční soustavě.

Se vši pravděpodobností to byla stejná událost, která dala vzniknout pásu asteroidů a která zapříčinila vznik většiny meteoritů dnes pozorovaných.

Řekl, že je méně jisté, zda stejná „přelomová událost“ mohla také způsobit vznik satelitů Marsu a vnějších satelitů Jupiteru, a odhadl, že se „přelomová událost“ odehrála před pěti miliony let. Nepochyboval však o tom, že se „přelomová událost“ odehrála „v pásu asteroidů.“ Fyzikální, chemické a dynamické vlastnosti vzniklých nebeských těles, uvedl důrazně, svědčí o tom, „že tam, kde je dnes pás asteroidů, se rozpadla velká planeta.“

Co však rozpad této velké planety zapříčinilo? „Nejčastěji pokládanou otázkou,“ napsal Van Flandern, „je, jak mohla planeta vybuchnout?...V současné době,“ připustil, „na tuto otázku neexistuje uspokojivá odpověď.“

Uspokojivá odpověď neexistuje, s výjimkou té sumer-ské: příběhu Tíamat a Nibiru/Marduka, Nebeské bitvy, rozbití poloviny Tíamat, zničení jejích měsíců (s výjimkou „Kingua“), a udělení retrográdního oběhu jejím pozůstatkům...

Klíčovým bodem v kritice teorie zničené planety byl problém zbytků planetární hmoty; když astronomové odhadli celkovou hmotnost známých asteroidů a komet, součtem dospěli jen ke zlomku odhadované hmotnosti vybuchlé planety. To platí zejména pro Ovendenův odhad, že planeta měla hmotnost devadesátkrát větší než Země. Ovendenova odpověď na tuto kritiku zněla, že chybějící

hmota mohla být pravděpodobně stažena Jupiterem; vypočítal, (*Monthly Notes of The Royal Astronomical Society, 173, 1975*) že hmotnost Jupiteru včetně několika jeho retrográdních měsíců vzrostla v důsledku zachycení asteroidů o nejméně 130 hmotností Země. K vysvětlení nesrovnalosti mezi hmotností (devadesátkrát větší než Země) vybuchlé planety a 130ti násobným nárůstem hmotnosti na Jupiteru citoval Ovenden jiné studie,

kteře dokládaly, že se Jupiterova hmotnost v minulosti několikrát snížila.

Lépe než Jupiterovu hmotnost nejprve zvýšit a pak ji zmenšit by bylo zmenšit předpokládanou velikost zničené planety. Tak to podávají sumerské texty. Jestliže je Země zachovanou polovinou Tiámat, pak byla Tiámat přibližně dvojnásobné velikosti Země, ne devadesátinásobné. Studie pásu asteroidů odhalují nikoli pouhé zachycení Jupiterem, ale rozptýlení asteroidů z jejich předpokládaného původního prostoru okolo 2.8 AU do zóny tak široké, že zabírá kosmický prostor mezi 1.8 AU a 4 AU. Některé asteroidy se nacházejí mezi Jupiterem a Saturnem; jeden nedávno objevený (2060 Chiron) je situován mezi Saturnem a Uranem ve vzdálenosti 13.6 AU. Rozbití a následné rozptýlení zničené planety muselo proto být extrémně prudké - jako při katastrofické kolizi.

Kromě prázdného prostoru mezi skupinami asteroidů astronomové nacházejí mezery i uvnitř jejich shluků (obr. 28). Nejnovější teorie tvrdí, že v těchto mezerách byly asteroidy, ale všechny byly vyvrženy směrem do vnějšího vesmíru, s výjimkou těch, které mohly být cestou zachyceny gravitačními silami vnějších planet; a také, že asteroidy, které kdysi byly v „mezerách“, byly pravděpodobně zničeny „katastrofickou kolizí“! (*McGraw-Hill Encyclopedia of Astronomy*, 1983). Vzhledem k tomu, že nemáme pro tato odmrštění a katastrofické kolize dostatek přijatelných vysvětlení, je jedinou možnou teorií ta, kterou nabízejí sumerské texty, kde je popisována oběžná dráha Nibiru/Marduka jako rozsáhlá elipsa, která ho přivádí periodicky (každých 3 600 pozemských let, dle mých výpočtů) zpět do pásu asteroidů. Jak ukazují obrázky 10 a 11, dle starých textů docházíme k závěru, že Nibiru/Marduk se k Tiámat blížil z vnější strany, neboli od Jupiteru; opakované návraty do tohoto nebeského pásma mohou vysvětlit velikost tamní „mezery“. Je to periodický návrat Nibiru/Marduka, co zapříčiňuje „vyvrhování“ a „vymetání“ komet odtamtud.

Uznáním existence Nibiru a jejího periodického návratu na místo bitvy nalézá hádanka „chybějící hmoty“ řešení. To také koresponduje s teoriemi, které kladou nárůst hmotnosti Jupiteru do relativně nedávné doby (před miliony, nikoli před miliardami let). V závislosti na tom, kde byl Jupiter v době perihélia Nibiru, se mohly nárůsty odehrávat během mnohých průchodů Nibiru a ne nutně jako jedna jediná událost v době katastrofického rozbití Tiámat. Spektrografické studie asteroidů skutečně ukazují na to, že některé z nich „byly vystaveny během prvních několika milionů let po vzniku sluneční soustavy teplu“, tak intenzivnímu, že je roztavilo; „železo se nořilo do jejich středů a vytvářelo mohutná kamenoželezitá jádra, a čedičové lávy vyplouvaly k povrchu, čímž vznikaly planety jako například Vesta“ (*McGraw-Hill Encyclopedia of Astronomy*).

Uvažovaná doba katastrofy je právě onou dobou, kterou uvádím ve *Dvanácté planetě* - nějakých 500 milionů let po zformování sluneční soustavy.

***

Nejnovější vědecký pokrok v astronomii a astrofyzice začíná potvrzovat sumerskou kosmogonii co se týče nebeských kolizí jako obecného původce komet a asteroidů, dějiště této kolize (kde zbytky pásu asteroidů stále obíhají), a dokonce i doby katastrofické události (před zhruba čtyřmi miliardami let). Potvrzuje také starověké texty v otázce životně důležité složky - *vody*.

Přítomnost vody, slučování vod, oddělování vod - to vše jaksi v příběhu Tiámat, Nibiru/Marduka, a Nebeské bitvy a jejích následků hraje významnou roli. Hádanka už byla částečně vyřešena, když jsme si ukázali, že starověké pojetí pásu asteroidů jako dělicí čáry vodstev „nahore“ a vodstev „dole“ je moderní vědou potvrzeno. Ohledně vody tam toho ale bylo více. Tiámat byla popsána jako „vodní stvůra,“ a mezopotámské texty hovoří o tom, jak s jejími vodami naložil Nibiru/Marduk:

Polovinu z ní rozprostřel jako strop, aby se stala Nebem, jako závoru na místě křížení ji postavil na stráž; Nenechat její vody uniknout, přikázal.

To, že pás asteroidů není jen předělem mezi vodami planet nad a pod ním, ale také „strážcem“ Tiámatiných vlastních vod, je zmiňováno i v biblických verších Genesis, kde je vysvětleno, že „tupaný náramek“ byl nazýván také *Šamajim*, místo, „kde byly vody.“ Zmínky o vodách tam, kde se odehrála Nebeská bitva, stvoření Země a *Šamajim* jsou ve Starém zákoně časté, a ukazují na tisíce let staré povědomí o sumerské kosmogonii, dokonce i v dobách proroků a judských králů. Jeden příklad nalezneme v Žalmu 104, který líčí Stvořitele jako Hospodina

který rozprostřel Šamajim jako závěs který vodám pro Jeho slávu určil mez.*⁸

Tyto verše jsou téměř slovo od slova kopií veršů v *Enuma eliš*; v obou případech umístění pásu asteroidů „tam, kde byly vody“, následuje po předchozím rozbití Tiámat a odražení jedné její poloviny, která se pak stala Zemí, uchvatitelovým „větrem“ na novou oběžnou dráhu. Zemská vodstva

---

⁸ Žalm 104, asi 23, ekumenický překlad: Rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu, mezi vodami si kleneš síně. Pozn.překl.

by mohla být pozůstatky části nebo většiny vod Tiámatiných. Ale co s pozůstatky její druhé půlky a jejích satelitů? Pokud jsou těmito pozůstatky asteroidy a komety, neměly by také obsahovat vodu?

Co by bylo nemožnou domněnkou, dokud byly tyto objekty považovány za vyhaslé „kusy trosek“ a „létající zásobárny písku“, se v důsledku nedávných objevů ukázalo jako nezas až tolik nemožné: asteroidy jsou nebeské objekty, ve kterých voda - ano, voda - tvoří hlavní složku. Většina asteroidů patří do dvou tříd. Kolem 15 procent patří do typu S: mají načervenalý povrch, tvořený křemičitany a metalickým železem. Asi 75 procent je typu C: jsou karbonické (obsahují uhlík), a jsou to ty, o nichž bylo zjištěno, že obsahují vodu. Voda objevená v těchto asteroidech (pomocí spektrografických studií) není v tekutém stavu; vzhledem k tomu, že asteroidy nemají atmosféru, jakákoli voda na jejich povrchu rychle zmizí. Ale přítomnost molekul vody v povrchových materiálech naznačuje, že minerály, které asteroidy tvoří, zachytily vodu a sloučily se s ní. Přímé potvrzení těchto zjištění bylo pozorováno v srpnu 1982, když se malý asteroid, který připutoval příliš blízko Zemi, vřítel do její atmosféry a rozpadl se; vypadalo to jako „duha s dlouhým ohonem, letící přes oblohu.“ Duha se objevuje, když sluneční světlo dopadá na skupinu vodních kapek, jako je déšť, mlha nebo mženi.

Pokud je asteroid více podobný tomu, co původně znamená jeho název, tedy „malé planetě“, skutečnou vodu v kapalném stavu může dost dobře obsahovat. Zkoumání infračerveného spektra velmi velkého a prvního objeveného asteroidu Ceres ukázalo prudký pokles v spektrálních hodnotách, který je důsledkem volné vody spíše než vody vázané v minerálech. Jelikož volná voda se i na Ceres rychle vypařuje, astronomové předpokládají, že jí planetka musí mít konstantní zdroj, pramenící z jejího vnitřku. „Pokud tam tento zdroj byl po celou dobu existence Ceres,“ napsal britský astronom Jack Meadows (*Space Garbage - Comets, Meteors and Other Solar System Debris*), „pak musela vzniknout jako velmi mokrá kus horniny.“ Upozornil, že meteority obsahující uhlík také „jeví známky, že byly v minulosti dlouhodobě vystaveny vlivu vody.“ Nebeské těleso označené 2060 Chiron, zajímavé v mnoha směrech, také dokládá přítomnost vody v pozůstatcích Nebeské bitvy. Když ho Charles Kowal z Hale Observatories na Mount Palomar v Kalifornii v listopadu 1977 objevil, nebyl si jist, co to je. Jednoduše ho ohlásil jako planetoid, provizorně ho označil zkratkou „O-K“ („Objekt -Kowal“) a domníval se, že by to mohl být zbloudilý satelit Saturnu nebo Uranu. Několik týdnů následných studií prokázalo, že těleso má oběžnou dráhu mnohem eliptičtější než planety nebo asteroidy, podobnou oběžné dráze komet. Od

roku 1981 byl objekt označován jako asteroid, možná jeden z dalších, které budou objeveny až někde u Uranu, Neptunu a dál, a byl označen jako 2060 Chiron. Roku 1989 však astronomové při dalším pozorování na Kitt Peak National Observatory (v Arizoně) zaznamenali na Chironu vrstvu atmosféry kyslíčnicku uhličitého a prachu, což nasvědčovalo tomu, že se podobá spíše kometě. Nejnovější pozorování též prokázala, že Chiron „je v podstatě špinavá sněhová koule, složená z vody, prachu a zmrzlého kyslíčnicku uhličitého.“

Jestliže Chiron vypadá spíše jako kometa než jako asteroid, poslouží to jen jako další důkaz, že obě třídy těchto pozůstatků události Genesis obsahují vodu.

Je-li kometa daleko od Slunce, je tmavým a neviditelným objektem. Jak se přibližuje Slunci, sluneční záření probouzí jádro komety k životu. Kometě naroste plynná hlava (koma) a posléze ohon, tvořený plyny a prachem, které vyvrhuje jádro v průběhu zahřívání. Právě pozorování těchto emisí celkově potvrdilo Whippleův názor na komety jako na „špinavé sněhové koule,“ a to zejména tím, že propuknutí aktivity v kometách, když se jádro začíná zahřívát, je slučitelné s termodynamickými vlastnostmi vodního ledu, a také spektroskopickou analýzou plynných emisí, která konstantně prokazovala přítomnost sloučeniny H₂O (tj. vody).

Přítomnost vody v kometách byla definitivně dokázána v nedávné době během podrobnějšího zkoumání přilétajících komet. Kometa Kohoutek (1974) byla studována nejen ze Země, ale také raketami, z orbitální stanice s posádkou (Skylab), a ze sondy *Mariner 10* na její cestě k Venuši a Merkuru. Nálezy, jak bylo tehdy zveřejněno, poskytly „první přímý důkaz přítomnosti vody“ v kometě.

„Nález vody, jakož i dvou složených molekul v ohonu komety, je doposud tím nejdůležitějším,“ poznamenal Stephen P. Moran, který vedl vědecký projekt NASA. A všichni vědci souhlasili s hodnocením astrofyziků z Max Planck Institute for Physics a Astrophysics („Institut Maxe Plancka pro fyziku a astrofyziku“), že to, co bylo spatřeno, jsou „nejstarší a v podstatě nezměněné vzorky hmoty z dob zrodu sluneční soustavy.“

Další pozorování komet tato zjištění potvrdila. Žádná z těchto studií, uskutečněných rozličnými přístroji, se však intenzitou nevyrovnala pozorování Halleyovy komety v roce 1986. Objevy tehdy učiněné jednoznačně dokázaly, že jde o nebeské těleso obsahující vodu.

Necháme-li stranou jen částečně úspěšné pokusy Spojených států prozkoumat kometu z dálky, setkala se Halleyova kometa s mezinárodní uvítací flotilou pěti sond, všech nepilotovaných. Rusové vyslali na schůzku

s Halleyovou kometou *Vegu 1* a *Vegu 2* (obr. 29a), Japonci sondy *Sakigake* a *Suisei*, a Evropská kosmická agentura sondu *Giotto* (obr. 29b) - pojmenovanou tak na počest florentského mistra, malíře Giotto di Bondone (čtrnácté století), který byl Halleyovou kometou, když se v jeho době objevila, tak očarován, že ji namaloval, jak třpytivě prolétá napříč oblohou, na své slavné fresce *Klanění tří králů*, inspirován nápadem, že kometa byla Betlémskou hvězdou v příběhu o narození Krista (obr. 30).

Poté, co začalo intenzivní pozorování, když kometa v listopadu 1985 rozvinula svou komu a ohon, astronomové v Kitt Peak Observátory, sledující kometu teleskopy, hlásili, že je jisté, „že dominantní složkou komety je vodní led, a že většina těkavého, 360 000 mil širokého oblaku kolem ní se skládá z vodní páry.“ Susan Wyckoffová z Arizona State University ve svém prohlášení uvedla, že „toto byl první velký důkaz, že v kometě převládá vodní led.“ Tato teleskopická pozorování se rozšířila v lednu 1986 o infračervené pozorování z letadla ve vysoké letové hladině, načež tým tvořený vědci z NASA a astronomy z některých amerických univerzit oznámil „přímé potvrzení toho, že hlavní složkou Halleyovy komety je voda.“

V lednu 1986 Halleyova kometa rozvinula nesmírně veliký ohon a aureolu z vodíkového plynu, která měřila 12,5 milionů mil napříč - 15 krát více než je průměr Slunce. Tehdy inženýři z NASA dali sondě *Pioneer - Venus* (jež obíhala Venuši) povel namířit přístroje směrem k blížící se kometě (v periheliu Halleyova kometa prolétla mezi Venuší a Merkurem). Spektrometr sondy, který „vidí“ atomy subjektu, odhalil, že „kometa ztrácela 12 tun vody za sekundu.“ Když se 6. března 1986 blížila periheliu, Ian Stewart, ředitel Halleyova projektu NASA v Ames Research Center, oznámil, že stupeň ztráty vody „enormně vzrostl,“ nejprve na 30 tun za sekundu a pak na 70 tun za sekundu; ujistil nicméně tisk, že i při tomto poměru má Halleyova kometa „dostatek vodního ledu pro několik tisíc dalších oběhů.“

Setkání s Halleyovou kometou zblízka začala 6. března 1986, když *Vega 1* pronikla její zářivou atmosférou, a ze vzdálenosti menší než 6 000 mil poslala úplně první obrázky jejího ledového jádra. Tisk svědomitě poznamenal, že to, co lidstvo právě vidí, je jádro nebeského tělesa, které se vyvinulo, když vznikala sluneční soustava.

9. března se *Vega 2* dostala až do blízkosti 5 200 mil k jádru Halleyovy komety a potvrdila nálezy *Vegy 1*. Sonda rovněž zjistila, že „prach“ komety obsahuje kusy pevné hmoty, některé o velikosti balvanu, a že jejich tvrdá kůra či nános obaluje jádro, v němž byla - skoro 90 milionu mil od Slunce - teplota 85 stupňů Fahrenheita.

Dvě japonské sondy, konstruované pro zkoumání účinků slunečního větru na ocas komety a na její obrovský vodíkový mrak, byly namířeny tak, aby se s Halleyovou kometou ve značné vzdálenosti minuly. Ale úkolem *Giotta* bylo setkat se s kometou prakticky tváří v tvář, střemhlavým letem v obrovské potkávací rychlosti, ve vzdálenosti 300 mil od jádra komety. 14. března (evropského času), proletěl *Giotta* kolem srdce Halleyovy komety a odhalil „tajemné jádro“ barvy černější než uhlí a velikosti větší, než se předpokládalo (téměř poloviční velikost Manhattanského ostrova). Tvar jádra byl zvlněný a nepravidelný (obr. 31), někdy popisovaný jako „dva buráky ve slupce“, někdy jako nepravidelně tvarovaný „brambor.“ Z jádra tryskaly z pěti hlavních zdrojů proudy prachu a 80tiprocentní vodní páry, což svědčilo o tom, že se pod uhlíkovým povrchem komety nachází „rozpuštěný led“ - *tekutá voda*.

První rozsáhlý přehled výsledků všech těchto pozorování zblízka byl publikován ve speciální příloze *Nature*

z 15-21 května 1986. V řadě velmi podrobných zpráv sovětský tým potvrdil původní zjištění, že voda (H_2O) je hlavní složkou komety, následována sloučeninami uhlíku a vodíku. Zpráva *Giotta* opakovaně uváděla, že „ H_2O je dominantní prapůvodní molekulou v kóme Halleyovy komety,“ a že „vodní pára tvoří asi 80% z celkového množství plynů z komety unikajících.“ Tyto předběžné závěry byly znovu potvrzeny v říjnu 1986 na mezinárodní konferenci v Heidelbergu v Západním Německu. A v prosinci 1986 vědci z John Hopkins University oznámili, že vyhodnocení údajů, nasbíraných malým satelitem IUE (*International Ultraviolet Explorer*) na oběžné dráze Země prokázalo na Halleyově kometě explozi, při níž bylo z jádra komety vyvrženo 100 kubických stop ledu.

Voda je na těchto poslech Genesis prostě všude!

Studie prokázaly, že komety, přilétající z chladu, se „probouzejí k životu“, jakmile dosáhnou vzdálenosti mezi 3 až 2.5 AU, a že voda je první složkou, která na nich rozmrzá. Malý význam byl přikládán faktu, že tato vzdálenost od Slunce je oblastí pásu asteroidů, a musíme se ptát, zda tam komety ožívají proto, že se tam zrodily - zda tam voda ožívá proto, že odtamtud pochází, z Tiámat a z jejích vodních zástupů...

V objevech týkajících se komet a asteroidů ožilo něco jiného: starověké vědění Sumeru.

Nebeské „pozorující oči“

Když pozemská mise Anunnaků dosáhla plného počtu, bylo jich na Zemi šest set, zatímco tři stovky z nich zůstávaly na oběžné dráze a obsluhovaly kosmickou loď. Sumerský termín pro ty druhé byl *IGI.GI*,

doslova „Ti, kdo pozorují a vidí.“

Archeologové našli v Mezopotámii mnoho objektů, kterým říkaly „okaté modly“ (a), a také svatyně, zasvěcené těmto „bohům“ (b). Texty hovoří o zařízeních užívaných Anunnaky ke „zkoumání Země od konce ke konci.“ Tyto texty a zobrazení naznačují, že Anun-nakové používali pro kroužení kolem Země nebeské „pozorující oči“ - satelity, které „pozorují a vidí.“

Třeba to není náhoda, že některé satelity, monitorující Zemi, a zejména komunikační satelity s pevnou pozicí, vypuštěné v naší moderní době, jako například *Intelsat IV* a *Intelsat IV-A* (c,d), vypadají velmi podobně jako tato tisíciletí stará zobrazení.

5. kapitola

GAIA: ODDĚLENÁ PLANETA

Proč nazýváme naši planetu „Země“⁹?

V němčině je to *Erde*, ze starogermánského *Erda*; *Jörðh* v islandštině, *Jord* v dánštině, *Erthe* ve středověké angličtině, *Airtha* v gótsčině; a půjdeme-li geograficky na východ a zpět v čase, *Ereds* nebo *Aratha* v aramejštině, *Erd* nebo *Ertz* v kurdštině, *Erec* v hebrejštině. Moře, které v dnešní době nazýváme Arabské, vodní plocha, která *zabíhá* do Perského zálivu, nesla ve starověku název moře *Eritrejské*; a do dnešní doby znamená *ordu* v perštině tábor nebo kolonii. Proč?

Odpověď leží v sumerských textech, popisujících přilet prvních skupin Anunnaků/Nefilim na Zemi. Bylo jich padesát, pod vedením E.A (Jehož domovem je voda"), velkého vědce a prvorozeného syna vládce Nibiru, ANUa. Přistáli na vodě v Arabském moři a přebrodili se na pevninu k okraji bažin, z nichž se poté, co se oteplilo klima, vytvořil Perský záliv (obr 32). A na pokraji bažin založili první osadu na nové planetě; pojmenovali ji E.RI.DU - „Domov v dálavách" - velmi přiléhavý název.

Časem se celé obsazené planetě začalo říkat podle této první osady - Erde, Erthe, Earth. Do dnešních dnů, pokaždé když nazveme naši planetu jejím jménem, vyvoláváme vzpomínku na tuto první osadu na Zemi; nevědomky si připomínáme *Eridu* a vzdáváme poctu první skupině Anunnaků, kteří ji založili.

Sumerský vědecký či technický termín pro zeměkouli a její pevný povrch byl KI. Piktograficky byl zaznamenáván jako poněkud zploštělý kruh (obr. 33a), pokrytý vertikálními liniemi, ne nepodobnými modernímu značení poledníků (obr.33b). Vzhledem k tomu, že se Země u rovníku skutečně jaksi vybouluje, je sumerské zobrazení vědecky mnohem správnější než obvyklý současný způsob zobrazování Země jako dokonalé koule...

Poté, co Ea dokončil zřízení prvních pěti ze sedmi původních osad Anunnaků, obdržel titul/přídomek EN.KI, „Pán Země." Termín KI, jako kořen nebo sloveso, byl pro planetu zvanou „Země" používán odůvodněně. Tlumočil význam „odříznout, odseknout, vykuchat." Pojem ilustrují jeho odvozeniny: KI.LA znamenající „hloubení," KI.MAH „hrobka," KI.IN.DAR „trhlina, štěrbina, puklina." V sumerských astronomických textech byl termín KI spojován s determinativem MUL („nebeské těleso"). A tak když mluvili o *mul.KI*, mínili „nebeské těleso, které bylo odděleno."

---

⁹ Angl. Earth, pozn. pfekl

Pojmenováním Země KI tedy Sumerové připomínali svou kosmogonii - příběh o Nebeské bitvě a o rozpolcení Tiámat.

Aniž si uvědomujeme jeho původ, používáme tento popisný přídomek ve vztahu k naší planetě dodnes. Zvláštním faktem je, že časem (sumerská civilizace byla v době vzniku Babylonu stará dva tisíce let) se výslovnost termínu *ki* změnila na *gi*, občas *ge*. Takto se přenesl do akkadštiny a jejích jazykových větví (babylonštiny, asyrštiny, hebrejštiny), a stále si uchovával svoji geografickou nebo topografickou konotaci coby puklina, rokle, hluboké údolí. Biblický termín, jenž se v řeckém překladu bible čte *Gehenna*, pochází z hebrejského *Gai-Hinnom*, což byla úzká, trhlíně podobná úžlabina u Jeruzaléma, pojmenovaná po Hinnom, kde trest boží postihne hříšníky prostřednictvím erupce podzemního ohně v Soudný den.

Ve škole jsme se učili, že předpona *geo*, která se ve všech vědeckých termínech používá ve výrazech, týkajících se Země - geografie, geometrie, geologie, a tak dále - pochází z řeckého *Gaia* (nebo *Gaea*), řeckého jména pro bohyni Země. Neučili jsme se, kde Řekové tento termín vzali, a co doopravdy znamená. Odpověď zní, že su-merského KI či GI.

Vědci se shodují v názoru, že řecká představa prvopočátečních událostí a božstev byla přejata z Blízkého východu, z Malé Asie (na jejímž východním cípu se nacházely rané řecké osady jako Trója) a přes ostrov Kréta ve východním Středozeří. Podle řecké tradice Zeus, který byl hlavou dvanácti olympských bohů, doputoval na řeckou pevninu přes Krétu, odkud uprchl po únosu překrásné Evropy, dcery fénického krále Tyru. Afrodité dorazila z Blízkého východu přes ostrov Kypr. Poseidon (kterého Římané nazývali Neptun) přijel na koni přes Malou Asii, a Athéna přinesla do Řecka olivu z biblických zemí. Není pochyb o tom, že se řecká abeceda vyvinula z abecedy blízkovýchodní (obr. 34). Cyrus H. Gordon (*Forgotten Scripts: Evidence for the Mino-an Language* a další práce) rozluštil záhadné krétské písmo, známé jako lineární A, tím, že dokázal, že představuje semitský, blízkovýchodní jazyk. S blízkovýchodními bohy a terminologií přišly také „mýty“ a legendy.

Nejstaršími řeckými literárními díly, která se týkají starých dob a vztahů bohů a lidí, byla *Ilias* od Homéra; *Ódy* Pindara z Théb; a hlavně *Teogonie* ("Božská genealogie") od Hesioda, autora této i další knihy (*Works and Days*). Hesiodos začal v 8. století př.Kr. psát příběh o tom, co se dělo mezi bohy, a co nakonec vedlo k tomu, že se Zeus chopil vlády - příběhy plné vášně, rivality a zápasů, o nichž píše ve *Válkách bohů a lidí*, třetí knize mé série *Kronik Země* - a o stvoření nebeských božstev, Nebes a Země, z Chaosu, příběh ne nepodobný biblickému Počátku:

*Vskutku, nejprve povstal Chaos,
a pak širokoprsá Gaia -
ta, jež stvořila všechny nesmrtelné,
kteří sídlí na vrcholcích sněžného Olympu:
šerý Tartaros, rozlehlý v hlubinách,
a Erosa, nejhezčího mezi božskými nesmrtelnými...
Z Chaosu vzešel Erebus a černý Nyx;
a z Nyxu zrodily se Aether a Hemera.*

V této fázi procesu tvoření „božských nesmrtelných“ -nebeských božstev - „nebesa“ ještě neexistovala, stejně jako je tomu v pramenech mezopotamských. Proto je „Gaia“ z těchto veršů ekvivalentem Tiámat, „Rodičky veškerenstva“ podle *Enuma eliš*. Hesiodos vyjmenovává nebeská božstva, jež následovala „Chaos“ a „Gaiu“ ve třech párech (Tartaros a Eros, Erebus a Nyx, Aether a Hemera). Paralela se stvořením tří párů v sumerské kosmogonii (v dnešní době pojmenovaných Venuše a Mars, Saturn a Jupiter, Uran a Neptun) by měla být zřejmá (třebaže si této podobnosti asi ještě nikdo nepovšiml).

Až po stvoření hlavních planet, tvořících sluneční soustavu, a poté, co se objevila Nibiru, aby do ní vnikala, začíná Hesiodos - stejně jako mezopotamské a biblické texty - hovořit o stvoření Úrana, „Nebes“. Jak je uvedeno v knize Genesis, toto *Šamajim* byl onen Tepaný náramek, pás asteroidů. Dle eposu *Enuma eliš* šlo o tu polovinu Tiámat, co byla rozbita na kousky, zatímco druhá, nepoškozená polovina se stala Zemí. Toto všechno se ozývá v následujících verších Hesiodovy *Teogonie*:

A Gaia pak porodila hvězdnatého Úrana - stejného jako ona sama -aby ji obklopil ze všech stran, a stal se věčným příbytkem bohů.

hebrejské hlásky	kanaanská feničtina	staro- řečtina	novo- řečtina	řecké hlásky	latinka
alef	𐤀	Α	Α	alfa	A
bet	𐤁	Β	Β	béta	B
gimel	𐤂	Γ	Γ	gamma	CG
dalet	𐤃	Δ	Δ	délta	D
he	𐤄	Ε	Ε	e(psílon)	E
vav	𐤅	Υ	Υ		FV
zajin	𐤆	Ζ	Ζ	zéta	
chet	𐤇	Η	Η	(h)éta	H
tet	𐤈	Θ	Θ	théta	
jod	𐤉	Ι	Ι	ióta	I
kaf	𐤊	Κ	Κ	kappa	K
lamed	𐤋	Λ	Λ	lambda	L
mem	𐤌	Μ	Μ	mí	M
nun	𐤍	Ν	Ν	ní	N
samek	𐤎	Ξ	Ξ	xsí	X
ajin	𐤏	Ο	Ο	o(míkron)	O
pe	𐤐	Π	Π	pí	P
cade	𐤑	Σ	Σ	(sígma)	
kof	𐤒	Φ	Φ	kappa	Q
reš	𐤓	Ρ	Ρ	ró	R
šin	𐤔	Σ	Σ	sígma	S
tav	𐤕	Τ	Τ	tau	T

Obr. 34

Rozpolcena jako ona, přestala být Gaia Tiámatou. Připravena o rozbitou polovinu, která se stala nebeskou klenbou, věčným přibýtkem asteroidů a komet, se neporušená polovina (vržená na jinou oběžnou dráhu) stala Gaiou-Ze-mí. A tak tato planeta, nejprve coby Tiámat, pak jako Země, dostála svému přídomku: *Gaia, Gi, Ki*, - oddělená.

Jak vypadala oddělená planeta, nyní kroužící po oběžné dráze jako Gaia/Země, po zápase v Nebeské bitvě? Na jedné straně byly pevniny, z nichž se dříve skládala kůra Tiámat, na druhé straně byla díra, obrovská rána, do níž se vody někdejší Tiámat musely vlít. V podání Hesioda, Gaia

(nyní poloviční ekvivalent nebes) na jedné straně „zrodila dlouhé pahorky, půvabná místa, kde se s oblibou scházely bohyně-Nymfy“; a na druhé straně „obnažila Pontus, neplodnou hlubinu s bouřícími vlnami.“

Stejný obraz oddělené planety nabízí kniha Genesis:

*A Elohim řekl,
„bud'ťež vodstva pod nebesy
shromážděna na jednom místě
a necht' se objeví souš."
A stalo se tak.
A Elohim nazval souš „Zemí,"
a nashromážděná vodstva nazval „Moři”^{*10}*

Země, nová Gaia, se začínala formovat.

Od dob rozkvětu sumerské civilizace dělily Hesioda tři tisíce let; a je jasné, že v průběhu oněch tisíciletí dávné národy, včetně autorů či kompilátorů knihy Genesis, sumerskou kosmogonii přijímaly. To čemu se dnes říká „mýtus," „legenda," nebo „náboženská víra," bylo v dobách těchto uplynulých tisíciletí vědou - vědomostmi, které, jak tvrdili Sumerové, přišly od Anunnaků.

Podle těchto starověkých znalostí Země nebyla původním členem sluneční soustavy. Byla oddělenou polovinou planety, tehdy zvané Tiámat, „Rodičky veškerenstva". Nebeská bitva, která vedla ke vzniku Země, se odehrála několik milionů let po stvoření sluneční soustavy s jejími planetami. Země, jakožto část Tiámat, si udržela většinu vodstva, jímž byla Tiámat, „vodní stvůra," známa. Jakmile se Země vyvinula v nezávislou planetu a získala vlivem gravitace tvar koule, vodstvo se shromáždilo v obrovské dutině na odtržené straně, a pevnina se objevila na druhé straně planety. To je, v souhrnu, to, v co starověcí lidé pevně věřili. Co

může moderní věda dodat?

Teorie týkající se formování planet tvrdí, že vznikly jako koule koagulující z plynných disků, šířících se od Slunce. Jak chladly, těžší hmota - v případě Země železo - klesala do jejich středů a vytvářela pevné vnitřní jádro. Méně tuhé, plastické, případně tekuté vnější jádro obalovalo to vnitřní; v případě Země panuje přesvědčení, že sestává z tekutého železa.

---

¹⁰ Genesis 1:9.10, ekumenický překlad (autor verš neuvádí): I řekl Bůh: „Nahromad'ťe se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš.' A stalo se tak. Souš nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval moři. Pozn.překl.

Obě jádra a jejich pohyby fungují jako dynamo, čímž vytvářejí magnetické pole planety. Pevné a tekuté jádro obaluje plášť, tvořený horninami a minerály; u Země se jeho tloušťka odhaduje na nějakých 1 800 mil. Zatímco pohyblivost jádra a teplo, které produkuje (ve středu Země asi 12 000 stupňů Fahrenheita), ovlivňuje plášť a to, co je v jeho vrchní části, přibližně 400 mil silná vrstva pláště (na Zemi) je tím, co na povrchu planety vidíme a nejlépe známe - její chladná kůra.

Procesy, které v průběhu miliard let utvářejí kulovitý tvar planety - konstantní síla gravitace a rotace planety kolem své osy - by rovněž měly mít za následek pravidelné

vrstvení. Pevné vnitřní jádro, tvárné nebo tekuté vnější jádro, tlustý křemičitý spodní plášť, svrchní plášť z hornin, a nejsvrchnější kůra by měly po sobě následovat v pravidelných vrstvách, jako slupky cibule. To platí pro kouli zvanou Země (obr. 35) - ale jen po určité mez; hlavní anomálie se týkají nejvrchnější zemské vrstvy, kůry.

Od dob rozsáhlého zkoumání Měsíce a Marsu v šedesátých a sedmdesátých letech je geofyzikům hádankou slaboučká tloušťka zemské kůry. Kůra Měsíce a Marsu tvoří 10 procent jejich hmotnosti, ale zemská kůra představuje jen půl procenta celkové hmotnosti Země. V roce 1988 geofyzici z Caltech a University of Illinois v Urbaně, vedení Donem Andersonem, oznámili na konferenci Americké geologické společnosti v Denveru, Coloradu, že našli "chybějící kůru." Analyzovali otřesové vlny při zemětřesení a usoudili, že hmota, jež byla součástí kůry, se ponořila a leží asi 250 mil pod povrchem Země. Vědci odhadují, že je tam oně hmoty dost na to, aby navýšila tloušťku zemské kůry desetinásobně. Ale i tak bychom dostali kůru, jejíž hmotnost by byla pouhými čtyřmi procenty zemské hmotnosti - pořád jen asi polovinu toho, co se zdá být normou (posuzováno podle Měsíce a Marsu); polovina zemské kůry bude stejně ještě chybět, i v případě, že se objevy této skupiny potvrdí jako správné. Teorie také nechává nezodpovězenou otázku, jaká síla zapříčinila, že se hmota kůry, která je lehčí než hmota pláště, „ponořila“ - slovy zprávy - stovky mil do nitra Země. Tým usoudil, že kůra se dole skládá ze „silných desek“, které „se ponořily do nitra Země“ tam, kde jsou v kůře trhliny. Ale jaká síla nalámala kůru na takové „silné desky“?

Další abnormalitou zemské kůry je to, že není rovnoměrná. V částech, kterým říkáme „pevnina“, se její mocnost pohybuje od asi 12 mil do téměř 45 mil; ale v místech, kde jsou oceány, je kůra silná jen od 3,5 do pěti mil. Za-tímco průměrná výška pevniny je kolem 2 300 stop, průměrná hloubka oceánů je více než 12 500 stop. Ze všech těchto faktorů vyplývá, že silnější pevninská kůra zasahuje hlouběji do zemského pláště, kdežto oceánická

kůra je jen tenkou vrstvou ztuhlé hmoty a usazenin (obr. 36).

Mezi zemskou kůrou v oceánech a na pevninách jsou ještě další rozdíly. Složení kůry pevninské, z velké části tvořené horninami podobnými žule, je relativně lehčí než složení pláště: průměrná hustota pevniny je 2.7 - 2.8 gramů na kubický centimetr, zatímco hustota pláště 3.3 gramy na kubický centimetr. Oceánická kůra je těžší a hustší než pevninská, v průměru je hustoty od 3.0 do 3.1 gramů na kubický centimetr; tudíž se více podobá plášti a jeho složení z čedičových a jiných hornin o velké hustotě než pevninské kůře. Je pozoruhodné, že „chybějící kůra“, o níž se výše zmíněný vědecký tým domnívá, že se ponořila do pláště, se svým složením podobá kůře oceánické, nikoli pevninské.

To vede k další podstatné odlišnosti mezi zemskou pevninskou a oceánickou kůrou. Pevninská část kůry je nejen lehčí a silnější, ale je také o hodně starší než oceánická. Na konci sedesátých let se vědci shodovali v názoru, že větší část dnešního povrchu pevniny se formovala před asi 2,8 miliardami let. Důkazy, že pevninská kůra v tehdejších dobách byla skoro stejně silná jako dnes, se našly na všech kontinentech v místech, o kterých geologové hovoří jako o oblastech archeozoika; ale v nitru těchto oblastí byly nalezeny horniny, které vznikly před 3,8 miliardami let. V roce 1983 však geologové z Australian National University našli v západní Austrálii pozůstatky horniny pevninské kůry, jejichž stáří bylo stanoveno na rozmezí 4,1 až 4,2 miliardy let. Roku 1989 byly novou, náročnější metodou testovány vzorky horniny, sebrané o několik let dříve v severní Kanadě (výzkumníky z Washington University v St. Louis a z Geological Survey of Canada) a zjistilo se, že jsou staré 3,96 miliard let; Samuel Bowering z Washington University zveřejnil důkaz, že ve stejné oblasti byly nalezeny horniny staré nejméně 4,1 miliardy let.

Vědci se dosud potýkají s problémem vysvětlení časového rozdílu asi 500 000 miliónů let mezi stářím Země (které, jak dokazují úlomky meteoritů nalezené v Meteor Crater v Arizoně, je 4,6 miliard let) a stářím nejstarších dosud objevených hornin; ale ať už je vysvětlení jakékoli, fakt, že Země měla svou pevninskou kůru nejméně před 4 *miliardami* let, je nyní nezpochybnitelný. Na druhé straně, žádná část oceánické kůry nebyla shledána starší než 200 *milionů* let. To je ohromný rozdíl, který se žádným stoupáním či klesáním kontinentů ani formováním a mizením moří vysvětlit prostě nedá. Někdo přirovnává zemskou kůru ke slupce jablka. Tam, kde jsou oceány dnes, je „slupka“ čerstvá - řečeno relativně, narozená včera. Tam, kde vznikly oceány v prvopočátku, byla zřejmě „slupka“ oloupána i s pěkným kusem samotného „jablka“.

Odlišnosti mezi pevninskou a oceánickou kůrou musely být v raných

dobách ještě větší, protože na pevninskou kůru trvale působí eroze, a velká část erodované horniny je zanášena do moří, kde zvětšuje tloušťku kůry oceánické. Navíc je oceánická kůra stále navyšována vyvěráním roztavených čedičových hornin a křemičitanů, které proudí z pláště skrze zlomy v mořském dně. Tento proces, kterým se usazují stále další vrstvy oceánické kůry, začal před 200 milióny let a dává jí její současnou podobu. Co bylo na mořském dnu předtím? Nebyla na povrchu Země vůbec žádná kůra, nýbrž jen zející „rána“? A není současné formování oceánické kůry podobné procesu srážení krve, který probíhá, když je poraněna kůže? Snaží si Gaia - živá planeta - léčit svoje rány? Nejpatrnější místo, kde byl takto povrch Země „poraněn“, je Tichý oceán. Zatímco průměr proláklín v oceánických částech povrchu kůry je kolem 2,5 míle, v Tichém oceánu jsou místa, kde je hloubka až 7 mil. Kdybychom mohli odebrat ze dna Tichého oceánu kůru, vytvořenou tam za posledních 200 milionů let, dostali bychom se do hloubky 12 mil pod vodní hladinu a do hloubky asi 20 až 60 mil pod úroveň pevninské kůry. To je hodně hluboko... Jak hluboko to bylo před vytvořením kůry za posledních 200 milionů let - jak hluboké bylo „zranění“ před 500 miliony let, před miliardou let, před 4 miliardami let? To nemůže nikdo odhadnout, lze jen říci, že bylo podstatně hlubší.

Co však lze říci s jistotou je to, že míra prohloubení byla rozsáhlejší, postihující větší část povrchu planety. Tichý oceán dnes *zabírá* asi třetinu povrchu Země; jenže (vzhledem k tomu, co víme o předchozích 200 milionech let) to se zmenšil. Příčinou zmenšování je, že kontinenty okolo něj - americký na východě, asijský a australský na západě - se k sobě přibližují; pomalu, ale vytrvale Tichý oceán stlačují, a zmenšují jeho velikost rok za rokem kousek po kousku.

Vědní obor, který se tímto procesem zabývá, je znám jako teorie deskové tektoniky. Má původ, což se týká i zkoumání sluneční soustavy, v odmítnutí představ o jednotných, stabilních, permanentních podmínkách na planetách ve prospěch uznání katastrof, změn a dokonce evoluce - týkající se nejen flory a fauny, ale i planet samotných, které se vyvíjejí jako „živé“ entity, jež mohou růst a zmenšovat se, prospívat a strádat, a také se rodit a umírat.

Nová nauka o deskové tektonice, jak se dnes obecně uznává, vděčí za svůj vznik Alfredu Wegenerovi, německému meteorologu, a jeho knize *Die Entstehung der Kontinente und Ozeane*, vydané v roce 1915. Stejně jako ostatní před ním, začal zřetelnou „podobou“ mezi obrysy kontinentů na obou stranách jižního Atlantiku. Předtím, než přišel Wegener se svou představou, se věřilo, že důvodem té-to podobnosti je propad kontinentů nebo jejich částí: panovala domněnka, že kontinenty jsou odnepaměti tam,

kde jsou, s tím, že se jejich evidentně chybějící mezilehlé části potopily, což způsobilo, že vypadají jako oddělené. Wegener obohatil dostupné údaje o flóře a fauně o pozoruhodné geologické „shody“ mezi oběma stranami Atlantiku a přišel s ideou *Pangaey* - superkontinentu, jednotné obrovské masy pevniny, do níž mu všechny současné kontinenty zapadaly jako části skládačky. Pangaea, která pokrývala téměř polovinu zeměkoule, byla obklopena, domníval se Wegener, pravěkým Tichým oceánem. Plula vprostřed vod jako ledová kra, vystavena řadě otřesů a zacelování, a pak se definitivně rozlomila v geologickém období dru-hohor, které trvalo v rozmezí před 225 až 65 miliony let. Obě pevninské kry začaly pozvolna driftovat, vzdalujíce se od sebe. Antarktida, Austrálie, Indie a Afrika se začaly oddělovat a osamostatňovat (obr. 37a). Potom se jedna velká kra rozlomila na Afriku a Jižní Ameriku (obr. 37b), zatímco Severní Amerika se začala vzdalovat Evropě a Indie se připojila k Asii (obr. 37c); a tak pokračovaly kontinenty v driftování, dokud se nepřeskupily do vzorce, který známe dnes (obr. 37d).

Rozštěpení *Pangaey* na několik oddělených kontinentů bylo doprovázeno rozevíráním a uzavíráním se vodních mas mezi oddělenými kusy pevniny. V té době se jediný „Panoceán“ (pokud si mohu dovolit razit nový termín) také rozdělil na řadu propojených oceánů nebo uzavřených moří (takových jako jsou Středozemní, Černé či Kaspické moře), a utvořily se velké vodní masy jako je Atlantský a Indický oceán. Ale všechny tyto vodní plochy byly „částmi“ původního „Panoceánu,“ ze kterého dnes zůstal jen Tichý oceán.

Wegenerův pohled na kontinenty jako na „pláty rozlámané ledové kry“, posunující se po nestálém povrchu Země, byl přijímán geology té doby spíše s opovržením i posměchem. Myšlenka kontinentálního driftu trvalo půl století, než byla přijata na vědecké půdě. Změně postoje napomohly průzkumy dna oceánů, započaté v šedesátých letech, které odhalily útvary jako je například Středoatlantský hřbet, o němž se předpokládalo, že byl utvořen navršením roztavené horniny (zvané „magma“) ze zemského nitra. Magma prýštilo, v případě Atlantiku, skrze prasklinu v mořském dně, která se táhne téměř po celé délce oceánu; ochlazovalo se a vytvářelo hřeben čedičové horniny. Jak však přicházel jeden výtrysk za druhým, byly původní stěny hřebenu od sebe odtlačovány, čímž uvolňovaly cestu pro nové proudy magmatu. Podstatného pokroku v těchto výzkumech mořského dna bylo dosaženo pomocí *Seasatu*, oceánografického satelitu, vypuštěného v lednu 1978, který obíhal kolem Země po dobu tří měsíců; údaje, které vysílal, byly použity k zmapování dna moří, a poskytly nám zcela nový pohled na naše oceány, jejich hřeben, praskliny, podmořské

hory, podvodní sopky a pásma zlomů. Bylo zjištěno, že když jednotlivé výtrysky' magmatu chladly a tuhly, zachovávaly si magnetickou orientaci své pozice, z čehož se dále vyvozovalo, že soustavy těchto magnetických linií, navzájem téměř rovnoběžných, dávají časovou posloupnost jakož i plán směru postupného zvětšování mořského dna. V Atlantiku bylo toto zvětšování mořského dna hlavním faktorem při odtržení Afrik¹ od Jižní Ameriky a při vzniku Atlantského oceánu (a při jeho trvalém rozšiřování).

Panuje domněnka, že k rozštěpení pevninské kůry a následnému posunu kontinentů přispěly i další síly, jako je např. gravitační tah Měsíce, zemská rotace a dokonce i pohyb spodního pláště. Tyto síly pochopitelně uplatnily svůj vliv i v tichomořské oblasti. Ukázalo se, že Tichý oceán má dokonce ještě více středomořských hřebenů, puklin, pod-

vodních sopek a dalších útvarů, než je těch, co se stejným způsobem podílely na zvětšení Atlantského oceánu. Proč se tedy pevniny lemující Tichomoří od sebe nevzdalují (jako to činí pevniny obklopující Atlantský oceán), ale spíše se k sobě stále pomalu, ale jistě přibližují, čímž velikost Tichého oceánu trvale *redukuje*?

Vysvětlení lze nalézt v teorii příbuzné kontinentálnímu driftu, v teorii deskové tektoniky. Tato teorie stanoví, že kontinenty a stejně tak oceány spočívají na ohromných pohyblivých „deskách“ zemské kůry. Když kontinenty driftují a oceány se zvětšují (jako Atlantský), nebo se zmenšují (jako Tichý), je skrytou příčinou pohyb desek, na nichž se vezou. Vědci v současnosti rozeznávají šest hlavních desek (z nichž některé se dále dělí): pacifickou, americkou, euroasijskou, africkou, australsko-indickou a antarktickou (obr. 38). Rozpínající se mořské dno Atlantského oceánu stále, velmi zvolna, vzdaluje americké kontinenty od Evropy a Afriky. Zároveň se zmenšuje Tichý oceán, což dle současných poznatků probíhá tak, se pacifická deska zanořuje či „podsouvá“ pod americkou. Toto je základní příčina posouvání kůry a zemětřesení po celém tichomořském pobřeží, jakož i zvedání velkého pohoří podél něj. Kolize indické desky s euroasijskou vytvořila Himaláje a připojila Indický poloostrov k Asii. Roku 1985 objevili vědci z Cornell University „geologický spoj“, kde část západoafrické desky zůstala spojena s americkou, když se tyto dvě desky asi před padesáti milióny let rozlomily a „darovaly“ Floridu a jižní Georgii Severní Americe.

Téměř všichni vědci dnes uznávají - do jisté míry modifikovanou - Wegenerovu hypotézu, že Země zprvu sestávala z jediné pevniny obklopené všeobjímajícím oceánem. Bez ohledu (geologicky) na malé stáří (200 milionů let) současného mořského dna, vědci uznali, že na Zemi byl praoceán, jehož stopy je možno nalézt nikoli v nově za-plavených

hlubinách oceánů, ale na kontinentech. Oblasti archeozoika, kde jsou nejmladší horniny staré 2,8 miliardy let, obsahují pásma dvou typů: jedno dioritové, druhé žulovo-rulové. V *Scientific American* z března 1977 napsal Stephen Moorbath („The Oldest Rocks and the Growth of Continents“), že geologové „se domnívají, že dioritová pásma hornin se nacházela v primitivním oceánickém prostředí a v podstatě reprezentují pradávna moře, a že i terény žulovo-rulové mohou být pozůstatky pradávných oceánů.“ Rozsáhlé oblasti vzorků hornin prakticky ze všech kontinentů naznačují, že po více než tři miliardy let přiléhaly k oceánům vody; na některých místech, jako je například Zimbabwe v jižní Africe, naplavené horniny ukazují, že byly asi před 3,5 miliardami let ve spojení s velkými vodními masami. A nejnovější postupy ve vědeckém datování určily stáří archeozoických pásem - těch, jež obsahují horniny, které ležely v pradávných oceánech - na 3,8 miliardy let (*Scientific American*, září 1983, zvláštní vydání: „The Dynamic Earth“).

***

Jak dlouho už probíhá kontinentální drift? Existovala Pangaea?

Stephen Moorbath ve výše zmíněné studii předložil názor, že proces kontinentálního rozpadu započal asi před 600 miliony let: „Předtím zde zřejmě byl jen jeden obrovský superkontinent, známý jako Pangaea, nebo eventuelně superkontinenty dva: Laurasie na severu a Gondwana na jihu.“ Jiní vědci se na základě provedených počítačových simulací domnívají, že před 550 miliony let pevniny, které nakonec utvořily Pangaeu nebo její dvě propojené části, nebyly o nic méně rozdělené než dnes, a že procesy deskové tektoniky toho či onoho druhu probíhají už nejméně čtyři miliardy let. Ale zda byla souš nejprve celistvým superkontinentem nebo oddělenými pevninami, které se posléze spojily, zda superoceán obklopoval celistvou plochu souše či zda se jednotlivé vodní masy vlily mezi několik pevnin, to je, dle Moorbathových slov, otázka podobná té o vejci a slepici: „Co bylo dřív, kontinenty nebo oceány?“

Moderní věda tedy potvrzuje exaktní zmínky, zaznamenané ve starověkých textech, ale nemůže nahlédnout do minulosti tak daleko, aby vyřešila pořadí pevnina/moře. Pokud každý moderní vědecký objev, jak se zdá, potvrzuje ten či onen aspekt starověkých vědomostí, proč neakceptovat i starověkou odpověď na tuto otázku: že vody pokrývaly tvář Země a - třetího „dne,“ či ve třetí fázi - se „nahromadily“ na jedné straně Země, aby odhalily souš. Tvořily odhalenou souš izolované kontinenty, či jediný superkontinent, Pangaea? Ačkoli to v otázce potvrzování starověkých vědomostí nehraje velkou roli, je zajímavé si všimnout, že řecké zmínky o Zemi - i když vedou k představě, že Země byla spíš placatá než kulatá - ji

vidí jako masu země s pevnou základnou, obklopenou vodami. Toto pojetí muselo vzejít ze starších a přesnějších vědomostí, tak jako většina řeckého vědění. Zjistíme, že Starý zákon se opakovaně zmiňuje o „základech“ Země a v následujících verších, velebících Stvořitele, vyslovuje znalost o Karu Země v raných dobách:

Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí, To on základ na mořích jí kladl, pevněji usadil nad vodními proudy.
(Žalm 24 : 1-2)

Kromě termínu *Erec*, který nese význam jak planeta, „Země“, tak i „země, půda“, je v Genesis používán i termín

Jabašah - který doslova znamená „vysušená zemská masa“

- když se uvádí, že se vody „shromáždily na jednom místě“, aby se objevila *Jabašah*. Všude ve Starém zákonu však nacházíme ještě další termín, *Tebel*, často používaný pro označení těch částí Země, které jsou obyvatelné, obdělá-vatelné, a lidstvu užitečné (jsou i zdrojem kovů). Termín *Tebel* - obvykle překládaný buďto jako „země“ nebo „svět“

- je převážně používán k označení části Země, nesouvisející s místy, kde jsou vody; „základy“ onoho *Tebel* a mořská dna stály vedle sebe. To je nejlépe vyjádřeno v Davidově písni (Druhá Samuelova, 22:16 a žalm 18:16):

Hospodin zaburácel z nebe, Nejvyšší vydal svůj hlas. Vyslal šípy a rozehnal je, blesky je uvedl ve zmatek. Tu se objevila koryta moře, základy Tebel*¹¹ se obnažily.

S tím, co dnes víme o „základech Země“, slovo *Tebel* jasně vyjadřuje pojetí kontinentů, jejichž základy - tektonické desky - leží uprostřed vod. Jak vzrušující je zjistit, že se nejnovější geofyzikální teorie odráží v 3 000 let starém žalmu!

Vyprávění Genesis jasně uvádí, že vody byly „shromážděny“ na jednu stranu Země, aby se mohla vynořit souš; to předpokládá existenci prohlubně, v níž se vody mohly shromáždit. Taková prohlubeň, *zabírající* téměř polovinu povrchu Země, je tu stále, zmenšená, redukována v podo-bé Tichého oceánu.

Proč ale jsou vzorky zemské kůry jen zhruba 4 miliardy let staré, když by měly být staré 4,6 miliardy let, což je předpokládané stáří Země a

---

¹¹ Dle ekum. překl. *Tebel* = světa. Pozn. překl

sluneční soustavy? První konference o otázce původu života, konaná v roce 1967 v Princetonu v New Jersey za podpory NASA a Smithsonian Institution, se na tento problém zaměřila v celé šíři. Jediná hypotéza, kterou učení účastníci konference přijali, byla ta, že v době, kdy se formovaly nejstarší nalezené vzorky hornin, byla Země vystavena „kataklyzmatu.“ V diskuzi o původu zemské atmosféry došlo ke konsensu, že není výsledkem „permanentního vyvěráání plynů“ během vulkanické aktivity, ale vznikla (slovy Raymonda Sievera z Harvard University) jako následek „dosti raného a dosti rozsáhlého výronu plynů...obrovského výbuchu plynů, které jsou nyní pro zemskou atmosféru a sedimenty typické.“ Tento „velký výbuch“ byl také datován do doby, kdy se dle vzorků hornin měla udát ona katastrofa.

Je tedy patrné, že závěry moderní vědy i v detailech -prolomení zemské kůry, proces deskové tektoniky, rozdíly mezi pevninskou a oceánickou kůrou, vynoření Pan-gaeu z vod prvotního všeobklopujícího oceánu - potvrdily starověké vědomosti. Výše zmíněná zjištění vedla vědce všech oborů k závěru, že jediné vysvětlení způsobu, **jakýsi** se na Zemi vyvinuly pevniny, oceány a atmosféra, je přijetí teorie kataklyzmatu, k němuž došlo před zhruba čtyřmi miliardami let - téměř půl miliardy let po počátečním formování Země jako součásti sluneční soustavy.

Co bylo oním kataklyzmatem? Lidstvo zná už šest tisíc let sumerskou odpověď: Nebeská bitva mezi Nibiru/Mardukem a Tiámat.

V této sumerské kosmogonii jsou členové sluneční soustavy popsáni jako nebeští bohové a bohyně, jejichž stvoření bylo přirovnáváno k narození a kteří existovali jako živé bytosti. V textu *Enurna eliš* byla hlavně Tiámat charakterizována jako žena, matka, která dala život zástupu jedenácti satelitů, svému „vojsku“, vedenému Kinguem, „je-

hož povýšila.“ Jak se k ní Nibiru/Marduk a jeho vojsko blížili, „rozzuřená Tiámat vzkřikla, nohy se jí od kořenů roztřásly,... proti útočníkům znovu a znovu vysílala zaklínadla.“ Když „Pán rozprostřel svou síť, aby ji chytil“ a „vítr zlý, jenž za ním stál, vypustil proti ní, Tiámat otevřela ústa, aby jej pohltila“; ale pak další „větry“ Nibiru/Marduka „naplnily její nitro, nadmuly její tělo.“ Ano, „běž a přervi Tiámatě život“ byl rozkaz daný vetřelci vnějšími planetami; uskutečnil ho „protnutím jejích vnitřností, rozpolcením jejího srdce... podrobiv si ji, uhasil její život.“

Po dlouhou dobu bylo toto chápání planet, a zejména Tiámat, jako živoucích bytostí, které se mohou rodit a umírat, přehlíženo jako primitivní pohanství. Ale výzkum planetární soustavy v posledních desetiletích ve skutečnosti odhalil světy, pro které se slovo „živé“ opakovaně používá. Tak

Zemi samu, jako živoucí planetu, přesvědčivě podal v sedmdesátých letech v hypotéze o Gaie James E. Lovelock (*Gaia - A New Look at Life on Earth*), kterou v nedávné době dále obohatil v díle *The Ages of Gaia: A Bio-graphy of Our Living Earth*. Jde o hypotézu, která ukazuje Zemi a život, který se na ní vyvinul, jako jediný organismus; Země není jen neživá koule, na níž je život; je jen logické, pokud složitě těleso, jakým je, žije prostřednictvím své hmoty a povrchu, svých oceánů a atmosféry, a své flory a fauny, které udržuje při životě a které naopak udržují při životě ji. „Největším žijícím stvořením na Zemi,“ napsal Lovelock, „je Země sama.“ A tím, jak připustil, se vrátil k starodávnému „pojetí matky Země, aneb, jak ji kdysi dávno nazývali Řekové, Gaiy.“

Ale ve skutečnosti se vrátil do dob sumerských, k jejich starodávným vědomostem o planetě, která byla oddělena.

6. kapitola

SVĚDEK GENESIS

Vědci považují, snad z důvodu přehnané reakce na kreacionismus, biblický příběh Genesis spíše za předmět víry než faktu. Přesto však když byl jeden z kamenů, dovezených astronauty programu Apollo z Měsíce, uznán jako 4,1 miliardy let starý, dostal jméno „kámen Genesis". Když se z vzorků lunární půdy, které nasbírali astronauti z Apolla 14, vyloupl malý kousek zeleného skla, který vypadal jako fazol měsíční,*¹² vědci ho pojmenovali „fazol Genesis". Zdá se tedy, že navzdory všem námitkám a výhradám dokonce ani vědecká komunita nemůže uniknout prastaré víře, vnitřnímu pocitu či jakési genetické paměti druhu, zvaného Lidstvo, totiž že se v podtextu knihy Genesis nalézá pradávna pravda.

I když se Měsíc stal stálým souputníkem Země - brzy prozkoumáme nejrůznější teorie o tom, jak k tomu došlo - stejně jako Země patřil do sluneční soustavy, a historie obou těles začíná jejím stvořením. Na Zemi bylo mnoho stop této historie setřeno erozí, zapříčiněnou přírodními silami i působením života, který se na ní vyvinul, nemluvě o kataklyzmatu, který planetu úplně proměnil. Avšak Měsíc, jak se vědci shodují, zůstal ve své naprosto původní podobě. Žádné působení větru, atmosféry, vody, žádná eroze. Pohled na Měsíc je přímým pohledem na Genesis. Člověk hledí na Měsíc už celé věky, zprvu pouhým okem, poté pomocí pozemských nástrojů. Vesmírný věk umožnil prozkoumat Měsíc zblízka. V letech 1959 až 1969 četné americké a sovětské družice Měsíc fotografovaly, dostaly se na jeho oběžnou dráhu i na něm přistály. Poté se konečně Měsíce dotkla lidská noha: přistávací modul *Apollo 11* dosedl na povrch Měsíce 20. července 1969, a Neil Armstrong řekl celému světu: „Houstone! Zde základna Tranquillity. *Orel* přistál!"

Celkem šest vesmírných lodí Apollo vyneslo na Měsíc dvanáct astronautů; poslední mise s posádkou byla *Apollo 17* v prosinci 1972. Připusťme, že hlavním záměrem té první bylo „předběhnout Rusy"; avšak jak program Apollo pokračoval, mise byly zaměřeny stále více vědecky. Testovací a experimentální zařízení byla stále dokonalejší, výběr míst pro přistání byl vědeckěji programován, prozkoumané oblasti se rozšířily díky lunochodům, a délka pobytu vzrostla z hodin na dny. I složení posádek doznalo změn, poslední mise se účastnil expert-geolog, Harrison Schmitt; jeho znalosti byly neocenitelné při výběru vzorků kamenů a půdy, které byly určeny k transportu na Zem, při popisu a vyhodnocení prachu a

---

¹² „Lima bean", fazol měsíční, botanický název. Pozn. překl.

dalšího měsíčního materiálu přímo na místě, a při výběru a popisu topografických útvarů - kopců, údolí, malých kaňonů, srázů a velkých balvanů (foto D) - bez nichž by pravá tvář Měsíce zůstala nadále zahalena tajemstvím. Na Měsíci byly ponechány přístroje pro dlouhodobá měření a zaznamenávání různých jevů; pomocí vrtů byly získány vzorky půdy z větší hloubky; avšak vědecky nejcennější a nejspokojivější bylo 838 liber měsíční půdy a kamenů, přivezených na Zemi. Jejich průzkum, analýza a studium dodnes, kdy slavíme dvacáté výročí prvního přistání, stále trvá.

Zprávu o tom, že by se na Měsíci měly najít „kameny Genesis“, předložil NASA laureát Nobelovy ceny Harold Urey. Takzvaný kámen Genesis, který byl na Měsíci získán jako jeden z prvních vzorků, nebyl, jak se ukázalo v průběhu programu Apollo, tím nejstarším. Byl „pouze“ 4,1 miliardy let starý, a stáří kamenů na Měsíci později nalezených se pohybovalo od 3,3 miliard-letých „mladíků“ po 4,5 miliard-leté „pamětníky“. Pokud nedojde v budoucnu k dalším objevům kamenů ještě starších, ty, které známe, dokazují, že stáří Měsíce je jen o 100 milionů let menší než stáří sluneční soustavy - 4,6 miliardy let - které bylo až dosud odhadováno pouze podle stáří meteoritů, dopadajících na Zemi.

Měsíc, jak potvrdila přistání na jeho povrchu, byl svědkem Genesis.

***

Známe stáří Měsíce, víme, kdy byl stvořen, a na intenzitě nabývá otázka, *jak* byl stvořen.

„Naděje, že se dozvíme, jak Měsíc vznikl, byla v průběhu projektu Apollo v šedesátých letech prvotním vědeckým zdůvodněním přistání lidí na Měsíci“, napsal James Gleick v červnu 1986 pro *New York Times Science Service*. Byla to však „veliká otázka, na niž se Apollu odpovědět nepodařilo.“

Jak mohla moderní věda přečíst erozí nepoškozenou „ro-settskou desku“ sluneční soustavy, tak zblízka, tak pečlivě prostudovanou, na níž se uskutečnilo šest přistání - a nenajít odpověď na základní otázku? Problém zřejmě spočívá v tom, že výsledky průzkumů byly aplikovány na soubor apriorně přijímaných názorů; a jelikož žádný z oněch názorů není správný, výsledky zdánlivě ponechávají otázku nezodpovězenou. Jedna z nejstarších teorií o vzniku Měsíce byla publikována roku 1876 Sirem George H. Darwinem, druhým synem Charlese Darwina. Zatímco jeho otec prosadil teorii o vzniku druhů na Zemi, Sir George byl první, kdo rozvinul teorii původu systému Slunce-Země-Měsíc, založenou na matematické analýze a geofyzikální teorii. Jeho specialitou bylo studium slapových sil; odvodil, že Měsíc byl zformován ze hmoty, vytržené Zemi slapovými silami Slunce. Místo, kde se rozkládá Tichý oceán, určil jako jizvu, která Zemi zůstala po

tomto „odtržení“ části zemské hmoty, z níž se zformoval Měsíc.

Ačkoli, jak jemně praví *Encyclopaedia Britannica*, jde o „hypotézu dnes považovanou za velmi nepravděpodobnou“, objevil se tento názor ve dvacátém století znovu, jako jeden ze tří uchazečů o potvrzení či vyvrácení prostřednictvím výsledků z Měsíce. Hypotéza dostala hi-tech název „*Teorie odštěpení*“ a byla oživena s určitou odlišností. V obnovené verzi byla původní jednoduchá představa o slapovém působení Slunce opuštěna; nové pojetí říká, že se Země v průběhu utváření rozdělila na dvě tělesa díky své velmi rychlé rotaci. Rotace byla tak rychlá, že se velký kus hmoty oddělil, v určité vzdálenosti od masы zemské hmoty se spojil a nakonec začal obíhat své větší dvojče jako stálý satelit (obr. 39).

Teorie „odštěpeného kusu“, ať už ve své starší či novější formě, byla vědci nejružnějších oborů jednomyslně odmítnuta. Studie, předložené na třetí Konferenci o původu života (konala se v Pacific Palisades v Kalifornii roku 1970) doložily, že slapové síly jako příčina odštěpení nemohly způsobit vznik Měsíce vzdálenějšího více než pětinasobek zemského poloměru - a Měsíc je od Země vzdálen jejich poloměru přibližně šedesát. Vědci též berou v úvahu studii Kurta S. Hansena z roku 1982 (*Review of Geophysics and Space Physics*, č. 20) kde se dochází k závěru, že Měsíc nemohl být nikdy Zemi blíže než 140 000 mil; to vylučuje jakoukoli teorii o tom, že by Měsíc kdy byl součástí Země (nyní je průměrná vzdálenost Měsíc-Země asi 240 000 mil, není však konstantní).

Zastánci „teorie odštěpení“ navrhli řadu variant, aby překonali problém vzdálenosti, který je ještě zostřen tzv. *Rocheovým limitem* (vzdálenost, do níž mohou slapové síly překonat sílu gravitační). Všechny varianty teorie odštěpení však byly opuštěny, protože žádná z nich nerespektuje zákony o zachování energie. Tato teorie by vyžadovala mnohem více úhlové kinetické energie, než kolik se jí uchová v energii, která způsobuje rotaci Země a Měsíce kolem os a jejich obíhání kolem Slunce. Ve své knize *Origin of the Moon* (1986) uzavřel John A. Wood z Harvard-Smithsonian Center of Astrophysics („Shrnutí hypotéz o formaci Měsíce Země“) tento problém takto: „Model odštěpení má velmi vážné dynamické potíže: Aby bylo mohlo dojít k odštěpení, Země by musela mít asi čtyřikrát větší úhlovou kinetickou energii, než má systém Země-Měsíc dnes. Neexistuje dobré zdůvodnění, proč by Země tak značné množství úhlové kinetické energie měla mít, nebo kde se vzal náhlý vzrůst této energie, když se Měsíc odštěpil.“

Poznatky o Měsíci, získané z programu Apollo, způsobily, že se k vědcům, odmítajícím teorii odštěpení, připojili i geologové a chemici. Složení Měsíce je v mnohém podobné složení Země, přesto se v klíčových

ohledech liší. Je tu dostatečná „spřízněnost“, která ukazuje, že jde o velmi blízké příbuzné, ale i dostatek rozdílů, dokazujících, že nejde o dvojčata. Týká se to zejména zemské kůry a pláště, z nichž se měl Měsíc podle teorie odštěpení zformovat. Měsíc má například příliš málo prvků, zvaných „siderofilní“, jako jsou např. wolfram, fosfor, kobalt, molybden a nikl, ve srovnání s jejich množstvím v zemské kůře a plášti; a naopak příliš mnoho prvků „žárovzdorných“, jako např. hliník, vápník, titan a uran. Ve vysoce technickém shrnutí různých poznatků („Původ Měsíce“, *American Scientist*, září-říjen 1975) uvedl Stuart R. Taylor: „Ze všech těchto důvodů je těžké spojovat složení Měsíce se zemským pláštěm“.

Kniha *Origin of the Moon*, odhlédneme-li od jejího úvodu a shrnutí (jakým je např. výše zmíněný článek J. A. Wooda)

je souborem podkladů, předložených šedesáti dvěma vědci na Konferenci o původu Měsíce, která proběhla v Kona na Havaji v říjnu 1984 - a byla nejobsažnější po konferenci, která jí o dvacet let předcházela a která mapovala vědecké cíle vysílání sond bez posádky a s posádkou k Měsíci. V těchto podkladech zúčastnění vědci, přistupující k problému z nejrůznějších oborů, bez rozdílu dospěli k závěrům, v nichž se postavili proti teorii odštěpení. Srovnání složení vnějšího zemského pláště s měsíčním, jak uvedl Michael J. Drake z arizonské univerzity, „naprosto jednoznačně vylučují“ hypotézu o rotačním odštěpení.

Zákony úhlové kinetické energie a srovnání složení Měsíce a Země rovněž, po přistáních na Měsíci, vyloučily druhou oblíbenou teorii, a sice teorii *Zachycení*. Podle této teorie se Měsíc zformoval nikoli poblíž Země, nýbrž mezi vnějšími planetami či dokonce dále za nimi. Poté, co se nějak dostal na širokou eliptickou oběžnou dráhu kolem Slunce, přiblížil se příliš k Zemi, byl zachycen její gravitací a stal se jejím satelitem.

Tato teorie, jak bylo zdůrazněno po četných počítačových simulacích, by vyžadovala extrémně pomalé přibližování Měsíce k Zemi. Takový proces zachycení, ne nepodobný tomu, který probíhá u satelitů, které vysíláme, aby byly zachyceny a zůstaly na oběžné dráze Marsu nebo Venuše, by však ztroskotal na vzájemném poměru velikosti Měsíce a Země. Měsíc, jehož velikost odpovídá asi jedné osmině velikosti Země, je příliš velký na to, aby se na široké eliptické dráze dal chytit do gravitační pastí, ledaže by se pohyboval velmi pomalu; potom by však, jak ukázaly všechny výpočty, výsledkem nebylo zachycení, ale srážka. Tato teorie byla průběhem doby odložena z důvodu srovnání složení obou nebeských těles: Měsíc se příliš podobá Zemi a příliš se liší od vnějších planet na to, aby byl mohl vzniknout tak daleko od Země. Širší pojednání o teorii zachycení uváděla, že Měsíc mohl zůstat nepoškozen jedině v případě, že se

přibližoval k Zemi ne zvnějšku, ale z téže části vesmíru, kde se zformovala sama Země. Toto pojetí akceptoval dokonce S. Fred Singer z George Mason University - zastánce teorie zachycení - ve své stati („Vznik Měsíce zachycením“) přednesené na výše zmíněné Konferenci o původu Měsíce. „Zachycení z výstřední heliocentrické oběžné dráhy není možné, ale ani nutné“ uvedl; zvláštnosti ve složení Měsíce „mohou být vysvětleny tím, že se Měsíc utvářel na podobné oběžné dráze, jakou má Země“: Měsíc byl „zachycen“, když se formoval poblíž Země.

Tato tvrzení zastánců teorií odštěpení a zachycení podpořila třetí hlavní teorii, dříve rozšířenou, teorii *Společného zrodu*. Tato teorie má kořeny v hypotéze, vyslovené koncem osmnáctého století Pierre-Simonem de Laplace, jenž řekl, že se sluneční soustava zrodila z mlhovinového plynného mračka, které se shlukovalo, až vytvořilo Slunce a planety - což je hypotéza, kterou si moderní věda podržela. Laplace ukázal, že lunární akcelerace závisí na výstřednostech zemské oběžné dráhy, a vyvodil z toho, že se obě tělesa utvořila bok po boku, nejprve Země a pak Měsíc. Země a Měsíc byly podle něj sesterské planety partneri v binární či dvouplanetové soustavě, v níž obíhají kolem Slunce společně, „tančící“ jedna kolem druhé.

Skutečnost, že přirozené družice (či měsíce) vznikají shlukováním zbytků téže prvotní materie, z níž se zformovala jejich mateřská planeta, je dnes všeobecně přijímanou teorií o tom, jak planety nabývají svých měsíců, a lze ji aplikovat i na Zemi a Měsíc. Jak bylo zjištěno pomocí sond Pioneer a Voyager, měsíce vnějších planet - které se musely zformovat ze stejné prvotní materie jako jejich „rodiče“ - jsou dostatečně podobné svým mateřským planetám, a zároveň mají své individuální charakteristiky, ja-

Obr. 40

ko správné „děti“; což by mohlo platit stejně dobře i o základních podobnostech a dostatečných odlišnostech Země a Měsíce.

Co však vědce nutí tuto teorii v případě Země a Měsíce odmítnout, je poměr jejich velikosti. Měsíc je prostě v poměru k Zemi příliš velký - nejenže jeho hmotnost činí jednu osminu hmotnosti Země, ale navíc je jeho průměr jednou čtvrtinou jejího průměru. Tento vzájemný poměr je zcela mimo veškeré proporce všeho, co se nachází ve sluneční soustavě. Vezmeme-li hmotnost všech měsíců dané planety (kromě Pluta) jako koeficient její vlastní hmotnosti, dostaneme tento výsledek:

Merku	0,0 (nemá měsíce)
Venuš	0,0 (nemá měsíce)
ZEMĚ	0,0122
Mars	0,00000002 (2 asteroidy)
Jupiter	0,00021
Saturn	0,00025
Uran	0,00017
Neptun	0,00130

Srovnání poměru velikosti největšího měsíce jedné každé planety s poměrem velikosti Měsíce a Země (obr. 40) rovněž jasně poukazuje na

anomálii. Jedním z důsledků této disproporce je, že v soustavě Země-Měsíc je příliš mnoho úhlové kinetické energie na to, aby mohla fungovat teorie binárních planet.

Všechny tři základní teorie, z nichž žádná zcela nevyhovuje všem zásadním kritériím, nás vedou k otázce, jak tedy vlastně Země ke svému satelitu přišla... Což ovšem mnohým ani nevádí; poukazují na fakt, že žádná terestrická planeta (s výjimkou Země) měsíc nemá: dvě subtilní tělesa, která obíhají Mars, jsou, jak se všichni shodují, zachycenými asteroidy. Kdyby podmínky ve sluneční soustavě byly takové, že by žádná planeta mezi Sluncem a Marsem (včetně) neměla získat oběžnici prostřednictvím žádné z uvažovaných metod - tedy odštěpením, zachycením ani společným zrodem - neměla by tedy Země, vzhledem k tomu, že se nachází v této měsícuprosté zóně, být bez měsíce? Faktem však zůstává, že Země, jak ji známe a *kde jí známe*, Měsíc má, a navíc ještě (v poměru k sobě) extrémně velký. Takže co s tím?

Je ještě jeden výsledek z programu Apollo, který stojí v cestě přijetí teorie společného zrodu. Povrch Měsíce, stejně jako nerosty, které obsahuje, ukazují na „oceán magmatu“, vytvořený částečným roztáním měsíčního nitra. K tomu by bylo zapotřebí zdroje tepla dostatečně velkého na to, aby roztavil magma. Takové teplo může vzniknout jedině při kataklyzmatu nebo katastrofě; a ve scénáři společného zrodu žádné takové teplo nevzniká. Jak tedy vysvětlit oceán magmatu a další stopy po kataklyzmatu-kém žáru, na Měsíci nalezené?

Potřeba vysvětlit zrod Měsíce, doprovázený potřebným množstvím úhlové kinetické energie a kataklyzmatickou, žár produkující událostí, vedla k hypotéze, vytvořené poté, co proběhl program Apollo, hypotéze nazvané *Teorie velkého nárazu*. Vyvinula se na základě toho, co vyslovil William Hartmann, geochemik Planetary Science Institute v Tucsonu v Arizoně, a jeho kolega Donald R. Davis roku 1975; totiž že při vzniku Měsíce hrály roli kolize a srážky („Planetoidy o velikosti oběžnic a původ Měsíce,“ Icarus, sv. 24). Podle jejich výpočtů byla četnost střetů planet s malými a velkými asteroidy v průběhu pozdní fáze jejich formování mnohem větší než v současné době; některé asteroidy byly dost velké na to, aby zasadily ránu, která planetě, již zasáhly, část odtrhla; a v případě Země se z oné oděrané části stal Měsíc.

Této myšlenky se chopili dva astrofyzikové, Alastair G.W. Cameron z Harvardu a William R. Ward z Caltech. Jejich studie „Původ Měsíce“ (*Lunar Science*, sv. 7, 1976) předpokládá, že se jednalo o těleso o velikosti planety - *nejméně* tak velké jako Mars - řítící se k Zemi rychlostí 24 500

mil za hodinu; přibližovalo se do sluneční soustavy zvenčí a jeho dráha se klonila ke Slunci - avšak Země na své formující se oběžné dráze stála v cestě. „Letmá rána“, která z toho povstala (obr. 41), Zemi lehce naklonila a dala jí její ekliptikální sklon (v současné době asi 23,5 stupně); způsobila rovněž rozpuštění vnějších vrstev obou těles a odrazila oblak kamení ve skupenství páry na oběžnou dráhu kolem Země. Těto odražené hmoty bylo dvakrát více, než bylo potřeba pro vytvoření Měsíce, a síla expandující páry hnala hmotu dále a dále od Země. Něco z odtržené hmoty dopadlo zpět na Zemi, ale zůstalo dost na to, aby se mohlo nakonec sloučit a vytvořit Měsíc.

Teorie *Kolize-Odražení* byla svými autory poté, co se v průběhu jejího zkoumání vynořily různé problémy, dále zdokonalena; byla rovněž modifikována na základě počítačových simulací, provedených jinými vědeckými týmy (hlavními byly tým A. C. Thompsona a D. Stevenson a v Caltech, H. J. Meloshe a M. Kippa v Sandia National Laboratories, a W. Benze a W.L.Slattera v Los Alamos National Laboratory). Na obr. 42 vidíme průběh počítačové simulace, která trvala celkem asi osmnáct minut; náraz vyvolal obrovský žár (asi 12 000 stupňů Fahrenheita), který zapříčinil roztavení obou těles. Koule, která náraz způsobila, se vnořila do středu roztavené Země; části obou těles se změnil v páru a byly odmrštěny. V průběhu chlazení se Země přeformovala a na železo bohaté těleso, které do ní narazilo, v ní zůstalo jako její jádro. Něco z odmrštěné hmoty dopadlo zpět na Zemi; zbytky, pocházející většinou z na-

razivšího tělesa, vychladly a v určité vzdálenosti se spojily

- a tak vznikl Měsíc, který nyní obíhá Zemi.

Další významný odklon od původní teorie Velkého nárazu nastal na základě faktu, že na to, aby bylo možné uspokojivě vysvětlit překážky, které této teorii klade chemické složení, muselo by ono těleso, které do Země narazilo, pocházet ze stejné oblasti sluneční soustavy jako sama Země

- a ne z vnějších oblastí sluneční soustavy. Avšak kdyby tomu tak bylo, kde by nabralo tu ohromnou hybnou sílu, kterou muselo mít, aby vyvolalo odpařující náraz?

Je zde rovněž otázka pravděpodobnosti, kterou Cameron sám položil na své prezentaci v průběhu havajské konference. Je pravděpodobné", ptal se, „že se extraplanetární těleso, přibližně o hmotnosti Marsu nebo větší, potulovalo ve vnitřní sluneční soustavě v pravý čas na to, aby mohlo vyvolat předpokládanou kolizi?" Vyslovil domněnku, že asi 100 000 miliónů let poté, co se zformovaly planety, byl v nově zrozené sluneční soustavě skutečně dostatek planetární nestability a dost „protoplanetárních pozůstatků" na to, aby byla existence velkého tělesa, které vyvolalo náraz,

pravděpodobná.

Následné výpočty ukázaly, že pro předpokládaný konečný výsledek by bylo muselo být ono těleso, které do Země narazilo, třikrát větší než Mars. To ještě více soustředilo pozornost na problém, kde a jak se tak velké nebeské těleso mohlo v blízkosti Země objevit. Astronom George Wetherill z Carnegie Institute provedl zpětné výpočty a zjistil, že se terestrické planety mohly vytvořit z volně putujícího pásu asi pěti set planetoidů. Opakovaně do sebe vzájemně narážejíce, pracovaly malé měsíce jako stavební bloky planet a těles, které je neustále bombardovaly. Výpočty podpořily pravděpodobnost teorie Velkého nárazu, respektive jejího modifikovaného scénáře s názvem Kolize-Odražení, ale zachovaly výsledný ohromný žár. „Žár takového nárazu," uza-vírá Wetherill, „by byl obě tělesa roztavil". Což by, jak se zdá, mohlo vysvětlit: a) jak Země přišla ke svému železnému jádru, a b) jak Měsíc získal své oceány tekutého magmatu.

I když tato nejnovější verze ponechává některé rozpory nevyřešeny, mnozí účastníci konference o vzniku Měsíce, konané roku 1984, byli v závěru hotovi přijmout hypotézu Kolize-odražení jakožto hlavního uchazeče - i když ne tak docela z přesvědčení, jako spíše z rozrušení. „Stalo se tak", píše Wood ve svém shrnutí, „hlavně proto, že několik nezávislých výzkumníků ukázalo, že společný zrod, tedy model, který vědci, zabývající se Měsícem, vesměs obecně přijímali jako platný (přinejmenším na podvědomé úrovni), nemohl obstát z důvodu hodnoty úhlové hybné síly soustavy Země-Měsíc. Ve skutečnosti si někteří účastníci konference, včetně samotného Wooda, byli vědomi nepřijemných problémů, které nová teorie obsahovala. Železo, zdůraznil Wood, „je vlastně dost těkavé a čekal by ho stejný osud jako další těkavé prvky, tedy sodík a vodu"; jinými slovy, neponořilo by se nedotčené do nitra Země, jak říká nová teorie. Hojnost vody na Zemi, nemluvě o hojnosti železa v zemském plášti, by v případě, že by kdy došlo k roztavení Země, nebyla možná.

Vzhledem k tomu, že každá z variant teorie Velkého nárazu roztavení Země předpokládá, bylo nutno najít pro toto roztavení další důkazy. Jak však bylo na konferenci o vzniku Země v Berkeley v Kalifornii opakovaně a dostatečně pádně řečeno, žádný takový důkaz neexistuje. Kdyby se Země byla roztavila a následně znovu ztuhla, různé prvky v jejích nerostech by krystalizovaly úplně jinak, než jak je dnes známo, a znovu by se objevily v určitých poměrech, avšak tak tomu není. Dalším následkem by byly změny v chondritové hmotě - nejstarší hmotě na Zemi, která se nachází rovněž v nejprimitivnějších meteoritech

- a žádné takové změny zjištěny nebyly. Jeden z výzkumníků, A. E.

Ringwood z Australian National University, rozšířil tyto testy na více než tucet prvků, jejichž relativní hojnost by se snížila, kdyby se první obal Země zformoval po jejím roztavení; avšak žádné takové snížení se ve významné míře neprojevovalo. V článku o těchto výsledcích v časopise *Science* (17. března 1989) bylo zdůrazněno, že na konferenci v roce 1988 geochemikové „prohlásili, že si „velký náraz“ a nevyhnutelné roztavení Země, které z něj muselo vzejít, nebude utahovat z toho, co oni vědí o geochemii. Zejména složení svrchních několika set kilometrů pláště dokazuje, že nikdy nebyl úplně roztaven.“ „Geochemie“, uzavírají autoři článku ve *Science*, „je tedy pro teorii vzniku Měsíce z velkého nárazu potenciálním kamenem úrazu.“ V článku „Věda a technologie,“ (*The Economist*, 22.7.1982) se v podobném duchu píše o tom, že četné studie vedly geochemiky „ke skeptickému pohledu na teorii Velkého nárazu“.

Jako teorie předešlé, i Velký náraz vysvětlil některé okolnosti, ale nevypořádal se s určitými překážkami. Přesto, mohl by si někdo říci, je-li tato teorie velkého nárazu-roztavení sporná co se týče Země, nemohla by alespoň rozřešit problém roztavení, které je zřejmé na Měsíci?

Není tomu přesně tak. Tepelné studie skutečně ukazují na to, že Měsíc prošel velkým roztavením. Je možné doložit, že se Měsíc v raném období lunárních dějin z velké části nebo zcela roztavil,“ řekl Alan B. Binder z NASA Johnson Space Center na Konferenci o vzniku Měsíce v roce 1984. „V raném období“, ale ne „na počátku“, namítali jiní vědci. Důkaz o tomto zásadním rozdílu byl založen na studiích o orientovaných tlacích v měsíční kůře (od Seana C. Solomona z Massachusetts Institute of Technology) a také na studiích o poměrech izotopů (kdy atomová jádra stejného prvku mají rozdílnou hmotnost, protože mají rozdílný počet neutronů) od D. L. Turcottea a L. H. Kelloga z Cornell University. Tyto studie, jak bylo řečeno na konferenci roku 1984, „podporují názor, že Měsíc vznikl relativně chladnou cestou“.

Co však ale s důkazy roztavení, na Měsíci nalezenými? Není pochyb o tom, že k němu vícekrát došlo: velké krátery, některé sto a více mil v průměru, jsou tichými viditelnými svědky. Nacházejí se tam mares („moře“), která, jak dnes víme, nebyla vodními plochami, ale oblastmi měsíčního povrchu, jež se zploštily ohromnými nárazy. Oceány magmatu, sklo a sklovitá hmota, vrytá do skal a štěrku na měsíčním povrchu, pocházejí z náhlého roztavení povrchu, vyvolaného nárazy o veliké rychlosti (odlišné od těch, pocházejících z lávy jako zdroje). Na třetí Konferenci o vzniku života byl věnován celý den otázce „skla na Měsíci,“ tak významný byl tento problém. Eugene Shoemaker z NASA a Caltech uvedl, že důkazy „náhlého zesklivatění“ skla a dalších typů roztavených

hornin se na Měsíci našlo nespočet; přítomnost niklu v zesklivatých koulích a kuličkách ho vedla k názoru, že to, co narazilo do Měsíce, muselo mít odlišné složení, neboť v horninách na Měsíci

nikl není.

Kdy se všechny tyto nárazy, které zapříčinily roztavení povrchu, odehrály? Ne přitom, ukazují nálezy, kdy byl Měsíc stvořen, ale přibližně o 500 000 let poté. Měsíc tedy, jak bylo řečeno vědci NASA na tiskové konferenci roku 1972 a dále, „prošel skokovou evolucí“. „Nejkataklyzmatičtější období nastalo asi před 4 miliardami let, kdy do Měsíce narážela nebeská tělesa o rozměrech velkých měst a malých území, a formovala jeho velké planiny a ohromné hory. Velká množství radioaktivních nerostů, které zbyly po kolizích, začala zahřívat horniny pod povrchem, z velké části je tavit, a vytlačovat moře lávy trhlinami na povrch. *Apollo 15* našlo v kráteru Ciolkovskij *zesklivatělou horninu*,

o ploše šestkrát větší než je jakákoliv podobná na Zemi. *Apollo 16* zjistilo, že srážka, která vytvořila Moře nektaru, vymrštila zbytky do výše více než 100 mil. *Apollo 17* přistálo u srázu osmkrát vyššího než jakýkoli podobný útvar na Zemi."

O nejstarších horninách na Měsíci se má za to, že jsou staré 4,25 miliardy let. Stáří Měsíce, jak se shoduje asi 1500 vědců, kteří studovali jeho horniny a půdu, je shodné se stářím sluneční soustavy, s obdobím, kdy se *začala* formovat. Pak se však asi před 4 miliardami let něco stalo. William Hartmann v časopise *Scientific American* (leden 1977), v článku „Vznik kráterů ve sluneční soustavě“ uvádí, že „různí výzkumníci z programu Apollo zjistili, že stáří mnoha lunárních hornin spadá dosti přesně do období před 4 miliardami let; zachovalo se jen málo hornin starších.“ Vzorok hornin a půdy, obsahující sklovinu, formovanou intenzivními nárazy, byly staré asi 3,9 miliardy let. „Víme, že dlouhé kataklyzmatické období intenzivního bombardování zničilo starší horniny a povrchy planet," napsal Gerald J. Wasserburg z Caltech v předvečer poslední výpravy Apollo; zůstává pak otázkou, „co se dělo v období mezi vznikem Měsíce před 4,6 miliardami let a 4 miliardami let," kdy se katastrofa udála.

Takže balvan, který našel astronaut David Scott a jemuž se přezdívá „balvan Genesis“ nevznikl tehdy, když se Měsíc formoval, ale vlastně následkem katastrofické události asi o 600 miliónů let později. I tak byl pojmenován případně; neboť příběh v Genesis nepojednává o prvopočátečním utváření sluneční soustavy, ale o Nebeské bitvě mezi Nibiru/Mardukem a Tiámat asi před 4 miliardami let.***

V nespokojenosti nad všemi teoriemi, které byly dosud o vzniku Měsíce

postulovány, se někteří pokusili vybrat tu nejlepší odstupňováním všech teorií podle určitých nesrovnalostí a kritérií. „Tabulka Pravdy“, sestavená Michaelem J. Drakem z Lunar and Planetary Laboratory při arizon-ské univerzitě, má teorii Společného zrodu na prvním místě, daleko před ostatními. V analýze Johna A. Wooda dostala všem měřítkům, nevyhověla jen kritériu úhlové hybné síly soustavy Země-Měsíc a roztavení Měsíce; jinak byla lepší než všechny ostatní. Dnes ohledně teorie Společného zrodu znovu panuje obecná shoda; a z teorií Velkého nárazu a Odštěpení byly přejaty některé prvky. Dle teorie, předložené na konferenci roku 1984 A. P. Bossem z Carnegie Institute a J. S. Pealem z University of California, Měsíc skutečně vznikl ze stejné prvotní hmoty spolu se Zemí, ale plynný oblak, v němž se společný zrod odehrával, byl bombardován planetoidy, které občas rozrušily formující se Měsíc, a občas k jeho hmotě přidaly cizorodé materiály (obr. 43). Výsledkem byl stále větší a větší Měsíc, přitahující a absorbující další měsíce, které se v kruhu kolem Země utvářely - Měsíc jak Zemi příbuzný, tak od ní se poněkud lišící.

Moderní věda nyní, poté, co se přiklání k té, tu k oné teorii vzniku Měsíce, přijala jako platný onen proces, který dal vnějším planetám jejich multiměsíční soustavy. Překážkou, kterou je ještě nutno překonat, je potřeba vysvětlit, proč má příliš malá Země namísto hejna malých měsíců jediný Měsíc veliký.

Pro odpověď musíme zpět k sumerské kosmogonii. První pomůckou, kterou nabízí moderní vědě, je její tvrzení, že Měsíc vznikl ne jako oběžnice Země, ale mnohem větší Tiámat. Pak - tisíce let předtím, než západní civilizace objevila shluky měsíců kolem Jupiteru, Saturnu, Uranu a Neptunu - Sumerové připsali Tiámat skupinu oběžnic, „celkem jedenáct“. Umístili Tiámat za Mars, což ji řadí mezi vnější planety; a „nebeské vojsko“ získala nejinak než ony. Když srovnáme poslední vědecké teorie se sumerskou kosmogonií, zjistíme nejen že moderní vědci dospěli k přijetí stejných idejí, jaké nacházíme v sumerských znalostech, ale dokonce že užívají terminologie, která imituje sumerské texty...

Stejně jako poslední moderní teorie popisuje i sumerská kosmogonie celou scénu jako ranou, nestabilní sluneční soustavu, v níž planetoidy a rodící se gravitační síly narušují planetární rovnováhu a občas zapříčiňují dispro-porční růst měsíců. V knize *Dvanáctá planeta* jsem tyto nebeské okolnosti popsal takto: „Velkolepé drama prvního dějství tedy končí zrozením planet; autoři Stvořitelského eposu zvedají oponu dějství druhého, plného nebeských zmatků a nepokojů. Nově vzniklá rodina planet nebyla ani zdaleka stabilní. Planety byly k sobě vzájemně přitahovány svými gravitačními poli; sbíhaly se k Tiámatě, zneklidňující a ohrožující

prvotní tělesa." Poetickými slovy *Enuma eliš*,

*Nebeští bratři se spolčili;
Rušili Tiámatu, jak se hrnuli tam a zpět.
Rozbouřili její břicho
svým vyváděním v příbytcích nebeských.
Ani Apsú (Slunce) neztlumil jejich křik;
a Tiámat k tomu mlčela.
Jejich činy byly ohavné...
jejich cesty nepřijemné;
byli neomalení a zpupní.*

„V této pasáži jsou zřejmé narážky na těkavé oběžné dráhy," napsal jsem ve *Dvanácté planetě*. Nové planety „se hrnuly tam a zpět"; dostávaly se k sobě navzájem příliš blíz-

ko („spolčily se"); křížily Tiámatinu oběžnou dráhu; dostávaly se příliš blízko k jejímu „břichu"; jejich „cesty" - oběžné dráhy - „byly nepřijemné"; jejich gravitační tlak byl „neomalený a zpupný" - přehnaný, nebral ohled na oběžné dráhy ostatních.

Poté, co vědecký *názor* opustil dřívější koncepty sluneční soustavy pomalu chladnoucí a postupně zamrzající do svého dnešního tvaru z původního horkého oblaku, přehoupl se do protikladu. „Nyní, kdy rychlejší počítače umožňují těm, kdo se *zabývají* nebeskou mechanikou, lépe sledovat chování planet," napsal Richard A. Kerr v časopise *Science* („novinky výzkumu", 14. dubna 1989), „vyvstává všude chaos". Citoval studie např. Geralda J. Sussmana a Jacka Wísdoma z Massachusetts Institute of Technology, v nichž autoři na základě počítačových simulací zjistili, že „mnoho oběžných drah, nacházejících se mezi Uranem a Neptunem, se stává chaotickými", a že „orbitální chování Pluta je chaotické a nepředvídatelné." J. Laskar z Bureau des Longitudes v Paříži píše o tom, že původně panoval chaos v celé sluneční soustavě, „ale zejména mezi vnitřními planetami, včetně Země."

George Wetherill zaktualizoval své propočty o mnoho-četných vzájemných srážkách mezi asi pěti sty planetoidy (*Science*, 17. květen 1985) a na tomto *základě* popsal proces v oblasti terestrických planet jako shlukování „mnoha bratří a sester", jež se navzájem sráželi, čímž vytvářeli „zkušební planety". Proces shlukování - vrážení jednoho do druhého, vzájemné drcení, zachytávání hmoty jiných, dokud někteří nevyrostli a nakonec se stali terestrickými planetami - nebyl podle něj ničím méně než „královskou bitvou", která zabrala většinu prvních 100 miliónů let trvání

sluneční soustavy.

Slova významného vědce jsou úžasně podobná textu *Enuma eliš*. Mluví o „mnoha bratřích a sestřích“, pohybu-jících se, narážejících do sebe, ovlivňujících navzájem své oběžné dráhy a samu existenci. Starodávný text mluví o „nebeských bratřích“, kteří „se ruší“, „zneklidňují“, „hrnou tam a zpět“ na nebi v oné oblasti, kde byla Tiámat, poblíž jejího „břicha“. Vědec pro popis zápasu mezi „bratry a sestrami“ užívá výrazu „královská bitva“. Sumerský vypravěč užívá úplně stejného slova - „bitva“ - když onu událost líčí, a zaznamenává provždy události Genesis jako

Nebeskou bitvu.

Ve starém textu čteme, že jak nebeské nepokoje vzrůstaly, vyslala Tiámat své vlastní „zástupy“, pomocí nichž „vedla bitvu“ s nebeskými „bratry“, kteří ji vyrušovali:

Sestavila Shromáždění

a běsní hněvem...

Celkem jedenáct takových vypustila.

Hrnuli se a pochodovali Tiámaté po boku; rozběsnění, osnovali úklady neúnavně dnem i nocí. Strojili se k boji, soptíce a zuříce; shromáždili se, připraveni na střet.

Autoři *Enuma eliš* jsou stejně jako moderní astronomo

vé znepokojeni disproporčně velkými rozměry Měsíce. Vkládají slova do úst ostatním planetám, poukazují na rostoucí velikost a zneklidňující hmotnost „Kingua“ coby hlavní potíž:

Mezi bohy, co tvořili její zástup

vyzvedla Kingua, svého prvorozeného;

učinila ho velikým prostřed nich.

Aby byl hlavou vojska, aby velel jejím zástupům,

pozvedl zbraně k boji

aby byl v čele střetu,

aby byl v bitvě velitelem -

to vše svěřila do rukou Kinguových.

A jelikož způsobila, že byl v jejím zástupu,

„Obestřela jsem tě kouzlem“ řekla mu;

„Učinila jsem tě velikým ve shromáždění bohů;

vládu nad bohy jsem ti dala.

Vskutku, tys nejvyšší!”

Podle této starodávné kosmogonie jeden z Tiámatiných měsíců vyrostl do neobvyklých rozměrů v důsledku narůstajícího neklidu a chaotických podmínek v nově utvářené sluneční soustavě. Jak stvoření onoho obřího měsíce tyto podmínky ovlivnilo, to bohužel není ze starého textu jasné; záhadné verše, v nichž jsou některá původní slova ovlivněna různým čtením a překlady, jak se zdá, říkají, že „povýšení“ Kingua vedlo k „pohasnutí ohně“ (podle E. A. Speisera) nebo k „uklidnění ohnivého boha“ (dle A. Heidela) a k pokoření/zdolání „Mocné zbraně, tak silné v rozmachu“ - což je možný odkaz na rušivý gravitační tah.

At' už mělo zvětšení Kingua jakkoli uklidňující vliv na Tiámat a její zástup, ukázalo se mít tím větší vliv ničivý na ostatní planety. Obzvláště rušivé pro ně bylo povýšení Kingua na plně vyvinutou planetu:

Dala mu Tabulku Osudů, na hrud mu ji zavěsila... Kingu byl povýšen dostal svou nebeskou hodnost.

Byl to právě tento Tiámatin „hřích“, to, že dala Kinguovi jeho vlastní orbitální „osud“, co rozzuřilo ostatní planety do té míry, že „povolaly“ Nibiru/Marduka, aby s Tiámat a jejím nepatřičným chotěm skoncoval. V následující Ne-beské bitvě, jak bylo dříve popsáno, byla Tiámat roztržena vedví: jedna polovina byla rozprášena; druhá půle, provázená Kinguem, byla vržena na novou oběžnou dráhu, aby se stali Zemí a jejím Měsícem.

Máme zde sekvenci, která je ve shodě s nejlepšími body různých moderních teorií, týkajících se původu, vývoje, a konečného osudu Měsíce. Ačkoli povaha „mocné zbraně...tak silné v rozmachu“ či „ohnivého boha“, způsobivších Kinguův nepřiměřený vzrůst, zůstává nejasná, je skutečnost nepoměrné velikosti Měsíce (i ve srovnání s větší Tiámat) zaznamenána do všech znepokojivých detailů. Je tam vše - a ovšem je třeba říci, že to není sumerská kosmogonie, co stvrzuje moderní vědu, ale že se moderní věda na tuto kosmogonii obdivuhodně napojuje.

Mohl být Měsíc skutečně utvářející se planetou, jak říkají Sumerové? Jak bylo v předcházejících kapitolách ukázáno, je to dosti pravděpodobné. Měl doopravdy planetární znaky? V rozporu s dlouho panujícími názory, že Měsíc vždy byl inertním objektem, bylo v 70. a 80. letech zjištěno, že má prakticky všechny znaky planety kromě vlastní oběžné dráhy kolem Slunce. Na povrchu má oblasti drsných a divokých pohoří; má planiny a „moře“, které, nebyly-li utvářeny vodou, pak pravděpodobně roztavenou lávou. K velkému překvapení vědců je Měsíc tvořen z vrstev, stejně jako Země. Přesto, že se mu v důsledku dříve zmiňované katastrofické události snížil obsah železa, zdá se, že si zachoval železné jádro. Vědci se přou o to,

zda je jádro dosud roztavené, neboť k jejich překvapení bylo zjištěno, že Měsíc míval magnetické pole, které se vytváří v důsledku rotace roztaveného železného jádra, tak jako tomu je u Země a jiných planet. Příznačné je, že - jak uvádí ve svých studiích Keith Runcorn z britské university v Newcastle-upon-Tyne - se magnetismus „postupně vytratil asi před čtyřmi miliardami let“ - tedy v době Nebeské bitvy.

Přístroje, instalované na Měsíci astronauty z Apolla, vyslaly údaje o „výronech o nečekaně vysoké teplotě zpod měsíčního povrchu," které ukazují na aktivitu, probíhající uvnitř „mrtvé oběžnice". Páru - *vodní* páru - zaznamenali vědci z Rice University; v říjnu 1971 uviděli „gejíry vodní páry, vyrážející prasklinami v měsíční kůře." Další neočekávaná zjištění, o nichž bylo referováno na Third Lunar Science Conference v Houstonu roku 1972, uvedla ve známost, že na Měsíci probíhá vulkanická činnost, která „naznačuje, že nehluboko pod měsíčním povrchem se nacházejí výrazná množství tepla a *vody*."

Roku 1973 byly na Měsíci zaznamenány „zářivé záblesky", v nichž byly rozpoznány emise plynu z měsíčního nitra. Walter Sullivan, redaktor-vědec z *The New York Times*, se ve své reportáži zmínil o tom, že není-li Měsíc „živoucím nebeským tělesem... pak přinejmenším dýchá". Tyto výtrysky páry a temného oparu byly v několika hlubokých měsíčních kráterech pozorovány už prvními výpravami Apollo, a pak nejméně do roku 1980.

Náznamy, že lunární vulkanická činnost stále probíhá, vedla vědce k názoru, že Měsíc kdysi míval plně vyvinutou atmosféru, jejíž nestálé prvky a složky obsahovaly vodík, hélium, argon, síru, složky uhlíku, a *vodu*. Možnost, že by pod povrchem Měsíce mohla být voda, vyvolala neodbytnou otázku, zda se někdy voda nedostala na měsíční povrch - a jakožto velmi nestálý prvek se nevypařila do vesmíru.

Nebýt rozpočtových omezení, NASA by bývala uposlechla doporučení skupiny vědců, aby byl Měsíc zkoumán z hlediska možného využití jeho surovinových zdrojů. Třicet geologů, chemiků a fyziků, kteří se setkali v srpnu 1977 na University of California v San Diegu, poukázalo na skutečnost, že výzkum Měsíce - jak z oběžné dráhy, tak přímo na povrchu - se omezil na jeho rovníkové oblasti; žádali, aby na oběžnou dráhu kolem Měsíce byla vyslána sonda *polární*, nejen proto, že by taková sonda mohla sbírat data z Měsíce celého, ale také proto, aby se zjistilo, zda je v současné době na Měsíci voda. Jedním z cílů pozorování této sondy" by podle Jamese Arnolda z University of California „byly malé oblasti okolo obou pólů, kam nikdy nesvítí Slunce. Vědci se teoreticky shodují v tom, že se v těchto místech pravděpodobně nachází asi 100 miliard tun vody ve formě ledu...Chystáme-li se v budoucnu na dalekosáhlé aktivity v kosmu, jako

např na těžbu a výrobu, bude k tomu zapotřebí spousta vody; a polární oblasti Měsíce by mohly být dobrým zdrojem."

Má-li Měsíc dosud vodu, po všech těch kataklyzmatech, které prodělal, zůstává otázkou. Avšak nové a nové náznaky toho, že se voda zřejmě nachází uvnitř i na povrchu, by nás neměly překvapovat. Koneckonců byl Měsíc - alias Kingu - hlavní oběžnicí Tiámat, „vodní stvůry".

U příležitosti poslední výpravy Apollo k Měsíci shrnul *The Economist* (Science and Technology, 11. prosince 1972) objevy celého programu takto: „Snad nejdůležitější ze všeho je, že výzkumy Měsíce ukázaly, že se nejedná o jednoduchou, nekomplikovanou kouli, ale o opravdové planetární těleso."

„Opravdové planetární těleso". Přesně jako to popsali Sumerové před tisíci let. A tak jak řekli, budoucí planeta se planetou s vlastní oběžnou dráhou nikdy nestala, protože ji o tento status připravila Nebeská bitva. Zde máme to, co udělal Nibiru/Marduk „Kinguovi":

*A způsobil, že Kingu, který se stal vládcem mezi nimi,
se smrštil; a byl brán jako bůh DUG.GA.E.
Odňal mu Tabulku osudů,
která mu po právu nepatřila;
zapečetil ji pečeti vlastní
a upevnil si ji na svou hrud'.*

Zbaven své orbitální hybné síly, stal se Kingu pouhou oběžnicí - naším Měsícem.

Sumerský postřeh, že Marduk způsobil Kinguovo „smrš-tění", se vztahuje k omezení jeho hodnoty a důležitosti. Avšak jak naznačují nedávné objevy, byl Měsíc připraven o značnou část svého železa při kataklyzmatu, což vyústilo v prudký pokles jeho hustoty. „Ve sluneční soustavě máme dvě tělesa, jejichž podivná průměrná hustota naznačuje, že jsou výjimečná a že pravděpodobně vznikla za neobvyklých okolností," píše Alastair Cameron v *Icarus* (sv. 64, 1985); „jde o Měsíc a Merkur. Měsíc má nízkou průměrnou hustotu a velmi malý obsah železa.." Jinými slovy, Kingu se skutečně smrštil!

Je zde ještě další důkaz o tom, že se Měsíc stal kompaktnějším v důsledku těžkých nárazů. Na straně odvrácené od Země jsou na povrchu hory a silná kůra, kdežto na straně přivrácené jsou velké, ploché pláně, jakoby výrazné útvary byly setřeny. Gravitační změny ukazují, že v nitru Měsíce existují kompaktní, těžké masy o různých koncentracích, zejména tam, kde byl povrch zploštěn. Ačkoli má Měsíc navenek tvar koule (ostatně

jako všechna větší nebeská tělesa), hmota jeho jádra, jak ukazují počítačové studie, má zřejmě tvar tykve (obr. 44). Je to tvar, nesoucí pečeť „velkého nárazu“, který Měsíc stlačil a uvrhl na nové místo na nebi, přesně jak o tom píše Sumerové.

Sumerský text, kde se píše o tom, jak se Kingu stal DUG.GA.E, je taktéž fascinující. Jak jsem napsal ve *Dvanácté planetě*, jde o termín, jehož doslovný překlad zní „kotel olova“. V té době jsem to bral jako pouhý obrazný popis Měsíce coby „hromádky hlíny bez života.“ Objevy programu Apollo však ukázaly, že sumerský text nebyl jen obrazný, ale naopak že byl doslovný a vědecky správný. Jednou z prvních hádanek na Měsíci bylo takzvané „sarao-vzniklé olovo“. Program Apollo zjistil, že svrchních několik mil měsíční kůry je neobvykle bohatých na radioaktivní prvky, jako je např. uran. Byly tam rovněž stopy zaniklého radonu. Tyto prvky se rozpadly a staly se olovem, buďto ve finální, nebo střední fázi procesu radioaktivního rozpadu.

Jak Měsíc získal takové bohatství radioaktivních prvků zůstává nerozluštěnou hádankou, ale to, že se ony prvky většinou rozpadly v olovo, je nyní zřejmé. Tudíž je sumerský text, v němž se Kingu mění v „kotel olova“, přesným vědeckým vyjádřením.

Měsíc byl nejen svědkem Genesis. Je rovněž svědkem věrohodnosti biblické *Genesis* - a přesnosti starodávných poznatků.

Co řekli sami astronauti

Téměř všichni američtí astronauti pocítili změny „povahy takřka duchovní“ v pohledu na sebe sama, na ostatní lidské bytosti, a na možnost, že mimo Zemi existuje inteligentní život.

Gordon Cooper, který roku 1963 pilotoval *Mercury 9* a na *Gemini 5* byl druhým pilotem, se vrátil s vírou, že „v dávné minulosti navštívil Zemi inteligentní, mimozemský život“ a začal se zajímat o archeologii. Edward G. Gibson, vědec, jenž pracoval na palubě *Sky-labu 3* (1974), řekl, že pobyt na oběžné dráze kolem Země „vás přiměje trochu víc se zamyslet nad životem, existujícím někde jinde ve vesmíru.“

Zvlášť pohnuti byli astronauti, kteří se účastnili výprav Apollo na Měsíc. „Něco se tam s vámi stane,“ prohlásil astronaut Ed Mitchell z *Apollo 14*. Jim Irwin (*Apollo 15*) byl „hluboce dojat... a pocítil Boží přítomnost.“ Jeho kolega z téže mise, Al Worden, v televizním pořadu ke dvacátému výročí prvního přistání na Měsíci („Druhá strana Měsíce“, produkce Michael G. Lemle) přirovnal lunární modul, který na Měsíci přistál a pak se vertikálně vznesl, k vesmírné lodi, popsané v Ezechielově vidění.

„Představuji si vesmír jako cyklus“, řekl Al Worden: „v nějaké galaxii je planeta, která začne být neobyvatelná, a v jiné části nebo v jiné galaxii vznikne planeta s ideálními podmínkami k životu, a já vidím nějaké inteligentní bytosti našeho typu, jak se stěhují z planety na planetu, jako se Indiáni v jižním Tichomoří stěhují z ostrova na ostrov, aby zachovali rod. Myslím, že o tom je celý vesmírný výzkum... myslím, že jsme

možná kombinací tvorů, kteří tu na zemi žili někdy v minulosti, a navštívily je bytosti odněkud z vesmíru; zkřížily se s nimi a měli potomstvo... Prostě by na planetě přistála malá skupinka průzkumníků a vytvořila by si následníky, kteří by nakonec převzali štafetu a chopili se záměru osídlit zbytek vesmíru.“

A Buzz Aldrin (*Apollo 11*) vyslovil víru, že „jednoho dne, prostřednictvím teleskopů na oběžné dráze, jako je Hubbleův, nebo jiných technických vymožeností, možná zjistíme, že opravdu v tomhle nádherném vesmíru nejsme sami“.

7. kapitola

SÉMĚ ŽIVOTA

Ze všech tajemství, s nimiž se lidstvo střetává v zápase o poznání, je tím největším tajemství, zvané „život“.

Evoluční teorie vysvětluje, jak se život na Zemi vyvinul, od nejjednodušších jednobuněčných tvorů až po *Homo sapiens*; neříká však, jak život na zemi vznikl. Kdesi pod otázkou: Jsme sami? tkví otázka ještě zásadnější: Je život na Zemi ojedinělý, nemající obdobu v naší sluneční soustavě, galaxii, celém vesmíru?

Podle Sumerů přinesla do sluneční soustavy život planeta Nibiru; byla to ona, která zasela „sémě života“ na Zemi, během Nebeské bitvy s Tiámatou. Moderní věda, než došla k těmto závěrům, urazila dlouhou cestu.

Abyste bylo možné si představit, jak mohl na čerstvě vzniklé Zemi započít život, museli vědci určit, nebo se přinejmenším shodnout na tom, jak asi Země tehdy vypadala a jaké na ní panovaly podmínky. Měla vodu? Měla atmosféru? A co základní stavební kameny života - molekulární kombinace vodíku, uhlíku, kyslíku, dusíku, síry a fosforu? Byly tyto prvky na mladé Zemi k dispozici, aby mohli vzniknout předchůdci živých organismů? V současné době se zemský suchý vzduch skládá ze 79% dusíku (N₂), 20% kyslíku (O₂) a 1% argonu (Ar), plus stopových prvků (atmosféra navíc obsahuje vodní páru). To nesouhlasí s relativním zastoupením prvků ve vesmíru, kde vodík (87%) a helium (12%) tvoří 99% všech relativně zastoupených prvků. Z tohoto - a dalších - důvodů se má za to, že současná pozemská atmosféra není původní. Jak dusík, tak he-

lium jsou prvky vysoce těžké, a jejich snížené množství v zemské atmosféře, stejně jako nedostatek „vzácných“ plynů jako jsou neon, argon, krypton a xenon (v poměru k jejich množství ve vesmíru) vědcům naznačuje, že Země asi před 3,8 miliardami let prošla „termálním obdobím“ - což je jev, s nímž jsou už moji čtenáři dobře obeznámeni...

Vědci dnes přibližně předpokládají, že zemská atmosféra byla zpočátku utvářena z plynů, unikajících z vulkanických křečí zraňované Země. Poté, co mračna vyvržená těmito erupcemi obklopila Zemi a Země začala vychlázet, vodní pára se kondenzovala a padala dolů ve formě přívalových dešťů. Proces oxidace hornin a nerostů dal Zemi první zásoby kyslíku; a rostlinstvo nakonec přidalo do atmosféry kyslík a kysličník uhličitý (CO₂), čímž započal (s přispěním bakterií) dusíkový cyklus.

Je pozoruhodné, že staré texty dostaly údajům moderní vědy i v tomto ohledu. Pátá tabulka *Enuma eliš*, ač silně poškozená, popisuje tryskající

lávu jako Tiámatiny „sliny“ a vulkanickou aktivitu klade ještě před vytvoření atmosféry, oceánů a kontinentů. Když se sliny valily ven, píše se v textu, kladly se do vrstev. Jsou popsány fáze „chladnutí“ a „seskupování vodních mraků“; poté se zdvihly „základy“ Země a slily se oceány - jakoby byly znovu zdůrazněny verše z Genesis. Až po tom všem se na Zemi objevil život; zelené rostlinstvo na kontinentech a „hemžení“ ve vodách.

Avšak živé buňky, i ty nejjednodušší, se skládají z komplexních molekul různých organických sloučenin, a ne pouze z oddělených chemických prvků. Kde se ony molekuly vzaly? Vzhledem k tomu, že mnohé z těchto sloučenin byly zjištěny i jinde ve sluneční soustavě, soudí se, že vznikly přirozenou cestou, průběhem času. Roku 1953 podnikli dva vědci z chicagské university, Harold Urey a Stanley Miller, experiment, nazvaný pak „nejmimořádnějším“. V tlakové nádobě smíchali jednoduché organické molekuly metanu, čpavku, dusíku a vodní páry, směs rozpustili ve vodě, aby tak napodobili prvotní vodní „polévku“, a podrobili směs elektrickým výbojům, aby simulovali údery blesků. Z pokusu povstalo několik aminokyselin a hydroxidů - stavebních látek proteinů, které jsou pro živou hmotu základní. Jiní výzkumníci později vystavili různé směsi ultrafialovým paprskům, ionizující radiaci nebo teple, aby napodobili efekt slunečních paprsků stejně jako různých jiných druhů záření v primitivní zemské atmosféře a kalných vodách. Výsledky byly stejné.

Byla však jedna věc ukázat, že příroda sama mohla, za jistých podmínek, vytvořit základní stavební kameny života - nejen ty jednoduché, ale dokonce i složité organické sloučeniny; věc druhá, vdechnout život oněm neživým složkám, které po pokusech zůstaly v tlakových komorách netečné a neživé. „Život“ je definován jako schopnost vstřebávat živiny (jakékoli) a reprodukovat se, ne pouze existovat. Dokonce i biblický příběh o Stvoření uznává, že když byla nejsložitější bytost na Zemi, Člověk, uplácána z „hlíny“, byl nutný Boží zásah, aby mu „vdechl duch/dech života“. Bez toho, ať jakkoli geniálně utvářen, byl ještě ne-animován, neoživen.

Stejně jako astronomie v oblasti vesmíru, i biochemie v 70. a 80. letech odhalila mnoho tajemství, a to ze života pozemského. Pronikli jsme do samé podstaty složení živých buněk; rozluštili genetický kód, který řídí reprodukci, a syntetizovali četné komplexní sloučeniny, z nichž se skládají jak ty nejmenší jednobuněčné organismy, tak buňky těch nejsložitějších tvorů. V průběhu výzkumu Stanley Miller, nyní působící a University of California v San Die-gu, řekl, že „jsme se naučili, jak dělat organické sloučeniny z anorganických; dalším krokem bude pochopit, jak se slučují, aby vytvořily živou buňku.“

Hypotéza „kalných vod“ neboli „prvotní polévky“ předpokládá, že když na Zemi vznikl život, bylo v prvním oceánu mnoho těchto raných organických molekul, narážely do sebe působením vln, proudů či teplotních změn, a nakonec se navzájem propojily pomocí přirozených buněčných přitažlivých sil, a zformovaly tak shluky buněk, ze kterých se pak vyvinuly polymery - čili dlouhé řetězové molekuly, kterými začíná proces formování těla. Ale co dalo těmto buňkám genetickou paměť, aby věděly nejen jak se utvořit, ale jak se reprodukovat, jak dát vyrůst konečným tělům? Potřeba zahrnout genetický kód do procesu přechodu mezi neživou organickou hmotou k oživenému stavu vedl k hypotéze „Život z hlíny“.

Vyhlášení této teorie je připisováno prohlášení z dubna 1985, které učinili vědci z Ames Research Center, pobočky NASA v Mountainview v Kalifornii; ve skutečnosti však byla myšlenka, že hlína na březích pramoří hrála významnou roli při vzniku života na Zemi, zveřejněna už v říjnu roku 1977 na Pacifické konferenci o chemii. James A. Lawless, který řídil tým vědců z Ames, pobočky NASA, tam podal zprávu o pokusech, při nichž se jednoduché aminokyseliny (chemické stavební látky proteinů) a nukleotidy (chemické stavební látky genů) - za předpokladu, že se již vyvinuly v kalné „prvotní polévce“ v moři - začaly skládat do řetězců, když byly uloženy v hlíně, která obsahovala stopy kovů jako např. niklu nebo zinku, a nechaly se vyschnout.

Vědci považují za důležité, že stopy niklu se selektivně udržely pouze v asi dvaceti druzích aminokyselin, které jsou společné všem živým organismům na Zemi, kdežto stopy zinku v hlíně napomohly propojení nukleotidů, což vyústilo ve sloučeninu analogickou klíčovému enzymu (tzv. DNA-polymeráze), jenž spojuje genetický materiál ve všech živých buňkách. Roku 1985 podali vědci z Ames Research Centre zprávu o podstatném posunu v chápání úlohy hlíny v procesech, které vedly ke vzniku života na Zemi. Objevili, že hlína má dvě vlastnosti, podstatné pro život: schopnost uchování a schopnost transferu energie. V prvotních podmínkách tato energie kromě jiných možných zdrojů pravděpodobně pocházela z radioaktivního rozpadu. Používáním uchované energie vrstvy hlíny zřejmě působily jako chemické laboratoře, kde se z neorganické hrubé hmoty vyvíjely komplexnější molekuly. Docházelo i k něčemu více: Ar-min Weiss z mnichovské univerzity referoval o pokusech, při nichž krystaly hlíny zřejmě samy sebe reprodukovaly z „mateřského krystalu“ - což je primitivní reprodukční jev; a Graham Cairns-Smith z Univerzity of Glasgow uvedl, že neorganické „proto-organismy“ v hlíně působily „směrování“ neboli vlastně působily jako „chemický vzor“, z něž se nakonec vyvinuly živé organismy.

Lelia Coyneová, která vedla jeden výzkumný tým, při vysvětlování těchto mnohoslibných vlastností hlíny - i té obyčejné - uvedla, že schopnost hlíny zachycovat a předávat energii pochází z „chyb“ v utváření jejích krystalů; tyto defekty v mikrostruktuře hlíny působily jako místa, v nichž se ukládala energie a z nichž se spouštěly chemické reakce vedoucí k utváření protoorganismů.

„Bude-li tato teorie potvrzena“ napsaly *New York Times* v reportáži k jejímu ohlášení, „vypadá to, že k životu na Zemi vedlo nahromadění chemických chyb.“ Tudíž teorie „života z hlíny“, navzdory četným vysvětlením, které nabídla, závisí, stejně jako teorie „kalné polévky“, ve výkladu přechodu od chemických prvků k jednoduchým organickým molekulám a od neoživené k živé hmotě na náhodných úkazech - což jsou mikrostrukturální chyby u jedné, občasné údery blesku a srážky molekul u druhé teorie.

Vylepšená teorie má ještě jeden aspekt, který neunikl pozornosti. „Teorie“ pokračují *New York Times*, „rovněž upomíná na biblickou zprávu o stvoření. V Genesis se píše ‚A Bůh stvořil člověka z prachu země‘ a obecně se prvotnímu prachu říká hlína.“ Tato novinová zpráva, a biblická paralela v ní obsažená, si vysloužila úvodník v úctyhodných novinách. Pod titulkem „Neobyčejná hlína“ se v úvodníku píše:

Obyčejná hlína, jak se zdá, má dvě základní vlastnosti, podstatné pro život. Dokáže uchovávat energii a předávat ji dál. Vědci tudíž předpokládají, že mohla fungovat jako „chemická továrna“ na převádění hrubých neorganických hmot na komplexnější molekuly. Z oněch komplexnějších molekul povstal život - a jednoho dne i my.

Jak Bible celou dobu říká, hlína je tím, co Genesis míní „prachem země“ z něžž byl stvořen člověk, to je zcela zřejmé. Co ale není tak jasné, je to, jak často si to navzájem říkáme, aniž bychom si to uvědomili.

Málokdo si uvědomil, že zkombinované teorie „kalné polévky“ a „života z hlíny“ došly ve zpřítomnění starých textů ještě dále. Další pokusy Lelii Coyneové spolu s Noa-mem Lahabem z Hebrew University v Izraeli ukázaly, že hlína, aby mohla fungovat jako katalyzátor v procesu formace krátkých řetězců aminokyselin, musela projít cykly zvlhčování a vysychání. Tento proces vyžaduje prostředí, kde se voda střídá se suchem, buďto na souši vystavené deštům, anebo tam, kde se moře za přílivu a odlivu pohybuje nahoru a dolů. Závěr pokusu, který byl podložen experimenty zaměřenými na hledání „protobuněk“, vedenými v Institute for Molecular and Cellular Evolution na universitě v Miami, ukázal, že prvními

jednobuněčnými živými organismy na Zemi byly primitivní řasy. Stále je na-cházíme v rybnících a na mělčinách, téměř nezměněné, nedotčené miliardami let, které uplynuly.

Vzhledem k tomu, že až do doby před pár desítkami let nebyl znám žádný důkaz o existenci života staršího než 500 miliónů let, mělo se za to, že život, který se vyvinul z řas, se nacházel pouze v oceánech. „V oceánech byly řasy, ale souš byla ještě bez života," čítali jsme v učebnicích. Avšak roku 1977 objevil vědecký tým, vedený Elso S. Barg-hoornem z Harvardu, ve skalních vrstvách Jižní Afriky (ve Svazijsku, v místě zvaném Figtree) pozůstatky mikroskopických, jednobuněčných tvorů, které jsou 3,1 (a možná až 3,4) miliard let staré; podobají se dnešním modrozeleným řasám a jsou více než o miliardu let starší než tento předchůdce komplexnějších forem života na Zemi.

Do té doby se věřilo, že prvotní evoluční proces započal v oceánech, a že se suchozemští tvorové vyvinuli z mořských forem života, s obojživelníky jako mezičlánkem. Avšak nález *zelených* řas ve skalních vrstvách o takovém stáří si vyžádal teorie revidované. Ačkoli neexistuje jednomyslná shoda v tom, zda jsou řasy rostlinami či nikoli - neboť jsou příbuzné zpětně s bakteriemi i s vývojově pokročilejší nejranější faunou - jsou jak zelené, tak modrozelené řasy nepochybně předchůdci chlorofylických rostlin, rostlin, které užívají slunečního světla k přeměně výživných látek na organické složky, přičemž vylučují kyslík. V zelených řasách, ač nemají kořeny, stonky ani listy, je počátek rodiny rostlin, jejichž potomci dnes pokrývají Zemi.

Abychom ocenili a pochopili přesnost biblického záznamu, je důležité sledovat vědecké teorie o následném vývoji života na Zemi. K vývoji komplexnějších životních forem bylo zapotřebí kyslíku. Kyslík byl k dispozici až poté, co se řasy či protořasy začaly šířit po souši. Aby tyto zelené, rostlinám podobné formy mohly začít používat a šířit kyslík, potřebovaly prostředí bohaté na horniny s obsa-

hem železa, s nímž se kyslík mohl vázat (jinak by byly zničeny oxidací; volný kyslík byl dosud pro tyto životní formy jedovatý). Vědci mají za to, že během klesání těchto „formací s vázaným železem" na dno oceánů, kde vytvářely sedimenty se jednobuněčné organismy ve vodě vyvinuly v mnohobuněčné. Jinými slovy, pokrytí souší řasami muselo nastat *před* objevením života v moři.

Bible to potvrzuje: zelené rostlinstvo, říká, bylo stvořeno dne třetího, avšak život v moři ne dříve než dne pátého. Bylo to třetího „dne", či v průběhu třetí fáze stvoření, kdy Elohim řekl:

*„Zazelenej se Země zelení,
bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým
rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!“*

Přítomnost ovoce a semen v průběhu přerůstání zeleně ve stromy rovněž ilustruje vývoj od nepohlavního rozmnožování k pohlavnímu. I v tomto ohledu Bible ve svém vědeckém shrnutí evoluce zachovává krok, který se dle moderní vědy musel odehrát ve formě řas asi před dvěma miliardami let. Právě tehdy začalo „zelené rostlinstvo“ přidávat do vzduchu kyslík.

***

V této fázi, podle Genesis, nebyli ještě na naší planetě „tvorové“ - ani ve vodách, ani ve vzduchu, ani na souši. Aby se vytvořily podmínky pro objevení vertebrálních tvorů (s vnitřní kostrou) > bylo nutno nastavit biologické hodiny, které podmiňují životní cykly všech živých forem na Zemi. Země si musela ustálit svůj oběh a rotaci a vystavit se působení Slunce a Měsíce, které se primárně projevovalo cyklickým střídáním světla a tmy. Kniha Genesis připisuje toto uspořádání, z něž vyplynula opakující se období roku, měsíce, dne a noci, čtvrtému „dni“. Až poté, co se všechny tyto nebeské vztahy a cykly a jejich působení pevně ustavily, bylo možné, aby se objevili v moři, ve vzduchu a na souši tvorové.

Moderní věda nejenže souhlasí s tímto biblickým scénářem, ale zřejmě i poskytuje klíč k důvodu, proč dávní autorové vědecké zprávy zvané *Genesis* vložili nebeskou „kapitolu“ („den čtvrtý“) mezi evoluční záznamy „dne třetího“ - období objevení prvotních forem života - a „dne pátého“, kdy se objevují „tvorové“. I moderní věda zná nezaplňenou mezeru asi 1,5 miliardy let - s počátkem před 2 miliardami a koncem před 570 milióny let - o níž je toho známo velmi málo, neboť nemáme dost geologických ani fosilních dokladů. Moderní věda nazývá toto období „prekambrium“; z nedostatku údajů použili dávní mudrci tuto mezeru k popisu ustavení nebeských vztahů a biologických cyklů.

Ačkoli moderní věda považuje následující období kambria (nazvané tak podle oblasti ve Walesu, kde byly získány první nálezy z této doby) za první fázi paleozoika („starého života“), nebylo to ještě období vertebrálních tvorů - životních forem s vnitřní kostrou, které Bible nazývá „tvorstvem“. První vertebrální mořští tvorové se objevují asi před 500 milióny let, a suchozemští následují o 100 miliónů let později, během období, které vědci označují jako přechod mezi starším a mladším paleozoikem. Když tato éra skončila, tj. asi před 225 milióny let (obr. 45), byly ve vodách ryby i vodní rostliny, a obojživelníci přešli z vody na souš, a rostliny na souši jim umožnily se vyvinout v plazy; dnešní krokodýlové

jsou této evoluční fáze pozůstatkem.

Následující éra, zvaná mezozoikum („střední život“) zahrnuje období s počátkem před 225 milióny a koncem před 65 milióny let. Často bývá nazývána „Věkem dinosaurů“. Společně s nejrůznějšími obojživelníky a mořskými ještěry se vyvinuli, daleko od moře s jeho hemžícím se životem, dvě hlavní linie plazů, snášejících vejce: ti, kteří se chopili létání a vyvinuli se v ptáky, a ti, kteří v četných variantách rozšířili po Zemi a ovládli ji - dinosauri („strašní ještěři“) (obr. 46).

Není možné číst biblické verše a neuvědomit si, že události stvoření pátého „dne“ Genesis popisují výše uvedené vývojové fáze:

A Elohim řekl:

„Nechť se vody hemží živými tvory, a nechť létavci létají nad zemí, pod nebeskou klenbou.“

A Elohim stvořil veliké plazy, a všechny živé tvory, kteří se plazí, a kteří se hemží ve vodách, všechny podle jejich druhu, a všechny okřídlené létavce podle jejich druhu. A Elohim jim požehnal, řka: „Budte plodní a množte se a naplňte vody v mořích, a nechte létavce, ať se množí na zemi.“¹³

Není možné pominout jasný odkaz na „veliké plazy“, jímž Genesis míní dinosaury. Hebrejský plurál zde použitý, *Taninim* (od singuláru *Tanin*) byl porůznu překládán jako „mořský had“, „mořské nestvůry“, a „krokodýl“. *En-cyclopaedia Britannica* uvádí: „krokodýlové jsou posledním žijícím spojovacím článkem mezi dinosaurovými plazy z prehistorických dob, a zároveň jsou nejbližšími příbuznými ptáků.“ Vyplývá z toho hodnověrný závěr, že „velikými Taninim“ Bible míní nikoli prostě jen veliké plazy, ale dinosaury - ne proto, že by Sumerové dinosaury viděli, ale proto, že anunnačtí vědci si jistě představili průběh evoluce na Zemi stejně dobře jako vědci dvacátého století.

Neméně zvláštní je pořadí, v němž se ve starém textu objevují tři větve tvorů s vnitřní kostrou. Dlouhou dobu se vědci domnívali, že se ptáci vyvinuli z dinosaurů tehdy, když si tito plazi začali zdokonalovat

---

¹³ Gen. 1:20-22, ekumenický překlad: A Bůh řekl: "Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou." I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. A Bůh jim požehnal: „Plodte a množte se a naplňte vody v mořích. Létavci nechť se rozmnoží na zemi.“

mechanismus plach-tění k usnadnění skoků z větve na větev za účelem shánění potravy, nebo, podle jiné teorie, když těžcí dinosauři získali větší rychlost v běhu tím, že zredukovali svou váhu vyvinutím dutých kostí. Fossilní důkaz, který se zdál potvrzovat původ ptáků z plazů získáním větší rychlosti k vznesení se vyvinutím běhu na dvou nohách, byl připsán pozůstatkům *Deinoycha* (plaza „strašlivé-spáry“), rychlého běžce, jehož ocasní kostra nabyla tvaru ptačího pera (obr.47). Objev fosilních pozůstatků tvora, dnes zvaného *Archaeopteryx* („stará perut“ - obr. 48a), byl považován za nález „chybějícího článku“ mezi dinosaury a ptáky a dal vzniknout teorii, že dinosauři a ptáci měli počátkem období triasu společného pozemního předka. Avšak i tato antidatace objevení ptáků byla zpochybněna objevem dalších fosilií *Archaeopteryxe* v Německu; ukázalo se, že tento tvor byl již plně vyvinutým ptákem (obr. 48b), který nepovstal z dinosaurů, ale spíše přímo z předka mnohem dávnějšího, pocházejícího z moří.

Jak se zdá, biblické prameny to vše vědí. Nejenže Bible neklade dinosaury před ptáky (tak jako donedávna vědci), ale naopak ptáky před dinosaury. Vzhledem k tomu, že dosud neexistuje dostatečně kompletní soubor fosilií, jednoho dne se paleontologům možná podaří najít důkaz, který potvrdí, že praptáci mají více společného s mořským životem než s pouštními ještěry.

Asi před 65 milióny let éra dinosaurů náhle skončila; teorie, které se to snaží zdůvodnit, se pohybují od klimatických změn přes virovou epidemii až po „Hvězdu Smrti“, která je zničila. Ať byla příčina jakákoli, šlo o nepochybný konec jedné a začátek jiné vývojové etapy. Slovy Genesis, byl to úsvit šestého „dne“. Moderní věda toto období nazývá kenozoikum („současný život“), období, kdy se po Zemi rozšířili savci. Bible to popisuje takto:

/ řekl Elohim: „ Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře!“ A stalo se tak.

Elohim učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že to je dobré.*¹⁴

Mezi Biblí a vědou zde panuje plná shoda. Konflikt mezi kreacionisty a evolucionisty dostupuje vrcholu v interpretaci toho, co následovalo -

---

¹⁴ Gen. 1:24-25, v ekumenickém překladu místo Elohim všude Bůh. Pozn. překl.

objevení Člověka na Zemi. O této otázce pojednává následující kapitola. Je důležité zde zdůraznit, že by se dalo čekat, že primitivní či nevědomé společenství, které vidí, jak je Člověk nadřazen všem ostatním zvířatům, by jej mohlo pokládat za nejstarší stvoření na Zemi, a tudíž za nejvyvinutější, nejmoudřejší. Avšak kniha Genesis vůbec nic takového netvrdí. Naopak, zdůrazňuje, že člověk je na Zemi pozdním příchozím. Nejsme nejstarším příběhem stvoření, nýbrž pouhými posledními několika stránkami. Moderní věda souhlasí.

Je to přesně to, co ve svých školách učili Sumerové. Jak čteme v Bibli, bylo to až poté, co proběhly všechny „dny“ stvoření, až po „všech rybách v mořích a všech létavcích na obloze a vší havěti na zemi“, co „Elohim stvořili Adama.“

Obr. 48

Šestáho „dne“ stvoření Bůh svou práci na Zemi dokončil. „Tak“ říká kniha Genesis „byla učiněna Nebesa a Země.“

***

Až k bodu stvoření Člověka jdou moderní věda a staré texty ruku v ruce. Při mapování průběhu evoluce však moderní věda ponechala stranou počáteční otázku, jak vlastně život *vznikl*.

Teorie „kalné polévky“ a „života z hlíny“ pouze naznačují, že máme-li správný materiál a podmínky, může život vzniknout spontánně. Názor, že základní stavební složky života, jako je čpavek a metan (nejjednodušší stabilní sloučeniny, čpavek dusíku a vodíku, metan uhlíku a vodíku) se mohly zformovat samy od sebe jakožto součást přírodních procesů, se zdál být podpořen nedávným objevem, že tyto sloučeniny se - a to dokonce v hojném množství - nacházejí na jiných planetách. Ale jak se chemické sloučeniny oživily?

Je zřejmé, že je tento husarský kousek možný; důkazem je, že se život na Zemi *objevil*. Úvaha, že život v té či oné formě snad existuje i jinde ve sluneční soustavě a možná i v jiných hvězdných soustavách, předpokládá proveditelnost přechodu od neživé hmoty k živé. Otázka tudíž nezní *zda* se to stalo, *ale jak* se to zde na Zemi stalo?

Pro život na Zemi tak, jak ho známe, jsou nezbytné dvě základní molekuly, proteiny, které provádějí veškeré komplexní metabolické funkce živých buněk; a nukleové kyseliny, které jsou nositeli genetického kódu a dávají pokyny buněčným pochodům. Tyto dva druhy molekul, jak definice sama naznačuje, fungují v jednotce, zvané buňka - což je sám o sobě dosti

komplexní organismus, který je schopen spustit reprodukci nejen sebe sama, ale i celého

živočicha, jehož je jednotlivá buňka jen maličkou složkou. Aby se změnil v proteiny, musí aminokyseliny utvořit dlouhé a komplexní řetězce. V buňce provádějí úkol dle instrukcí, uložených v jedné nukleové kyselině (DNA - kyselina deoxyribonukleová) a předaných jinou nukleovou kyselinou (RNA - kyselina ribonukleová). Mohly náhodné podmínky převažující na prvopočáteční Zemi způsobit, že se aminokyseliny začaly spojovat do řetězců? I přes nejrůznější pokusy a teorie (významné experimenty prováděl Clifford Matthews na University of Illinois) vyžadovaly všechny možnosti, vyzkoušené vědci, více „zhušťovací energie“, než mohlo být k dispozici.

Mohly snad DNA a RNA na Zemi existovat dříve než aminokyseliny? Pokrok v genetice a rozluštění tajemství živé buňky spíše problémy zvětšilo než zmenšilo. Objev „dvojitě šroubovice“ ve struktuře DNA (1953, James D. Watson a Francis H. Crick) otevřel široké obzory co do nesmírné komplexnosti těchto dvou chemických složek života. Relativně obrovské molekuly DNA mají formu dvou dlouhých, vinoucích se pásů, navzájem spojených „příčkami“, které jsou tvořeny čtyřmi velmi komplexními organickými sloučeninami (v genetických záznamech označovanými počátečními písmeny názvů sloučenin, A-G-C-T). Tyto čtyři nukleotidy se mohou spojovat do párů v sekvencích o nekonečné různosti, a jsou provázány (obr. 49) cukernými složkami, střídajícími se s fosfáty. Nukleová kyselina RNA, neméně komplexní, skládající se ze čtyř nukleotidů, jejichž iniciály jsou A-G-C-U, může obsahovat tisíce kombinací.

Kolik času zabralo evoluci na *Zemi* vyvinout tyto komplexní sloučeniny, bez nichž by se život, jak ho známe, nikdy nemohl vytvořit?

Fosilní pozůstatky řas, nalezené roku 1977 v Jižní Africe, byly označeny jako 3,1 až 3,4 miliard let staré. Ovšem zatímco tento objev se týkal mikroskopických, jednobuněčných organismů, další objevy, k nimž došlo roku 1980 v západní Austrálii, ještě prohloubily úžas. Tým, vedený J. Williamem Schopfem z University of California v Los Angeles, našel fosilní pozůstatky organismů, které nejenže byly mnohem starší -3,5 miliardy let - ale navíc byly mnohobuněčné a pod mikroskopem vypadaly jako řetízkovitá vlákna (obr. 50). Tyto organismy už měly jak aminokyseliny, tak komplexní nukleové kyseliny, reprodukční genetické složky, a to před 3,5 miliardami let; tudíž by měly představovat nikoli počátek řetězu života na zemi, ale jeho pokročilou fázi.

Tyto nálezy uvedly do pohybu cosi, co by se dalo nazvat hledáním

prvního genu. Vědci se stále více přiklánějí k názoru, že před řasami zde byly bakterie. „Hledáme vlastně v buňkách, které jsou přímými morfologickými pozůstatky samotného hmyzu," prohlásil Malcolm R. Walter, australský člen týmu. „Vypadají jako moderní bakterie" dodal. Ve skutečnosti vypadaly jako pět odlišných typů bakterií, jejichž struktury byly překvapivě „téměř stejné jako u několika současných bakterií."

Názor, že seberekopie na Zemi začala u bakterií, které tu byly dřív než řasy, se zdál být smysluplný, vzhledem k tomu, že pokrok v genetice ukázal, že veškerý život na Zemi, od nejjednoduššího po nejkomplovnější, má stejné genetické „přísady" a stejných asi dvacet aminokyselin. Velká část raných genetických výzkumů byla skutečně prováděna na obyčejných bakteriích *Escherichia coli*, (zkráceně *E.coli*), které mohou u lidí a dobytka vyvolávat průjem, Avšak i tato nepatrná, jednobuněčná bakterie, která se nemnoží sexuálně, nýbrž jednoduchým dělením, má skoro 4000 různých genů!

Je zřejmé, že bakterie ve vývojovém procesu hrály roli; a to nejen ze skutečnosti, že na bakteriích závisí mnoho životních procesů u tolika mořských, rostlinných i vyšších živočišných organismů, ale rovněž z objevů, učiněných nejprve v Tichém oceánu a pak i v dalších mořích, totiž že bakterie produkovaly a dosud produkují životní formy, které nezávisí na fotosyntéze, ale v hlubinách oceánů metabolizují sírné sloučeniny. Tým, vedený Carlem R. Wo-eseem z University of Illinois tyto rané bakterie nazval „ar-cheo-bakteriemi" a určil jejich vznik do doby před 3,5 až 4 miliardami let. Toto stáří bylo potvrzeno roku 1984 nálezem v rakouském jezeře, které učinili Hans Fricke z Institutu Maxe Plancka a Karl Stetter z univerzity v Regensburgu (oba v Západním Německu).

Naproti tomu sedimenty, nalezené v Grónsku, nesou chemické stopy, které indikují existenci fotosyntézy už před 3,5 miliardami let. Všechny tyto objevy tudíž ukazují na to, že v průběhu pár miliónů let od neproniknutelné hranice čtyř miliard let se na Zemi objevily rychle se množící, pozoruhodně rozmanité bakterie a archeobakterie. V pozdějších studiích (*Nature*, 9. listopadu 1989) reprezentativní tým vědců, vedený Normanem H. Sleepem ze Stanfordské univerzity, vyhlásil, že „časové okno", v jehož průběhu započal život na Zemi, trvalo asi 200 miliónů let, v období před 4 až 3,8 miliardami let. „Vše, co dnes žije", prohlásili, „se vyvinulo z organismů, které pocházejí z období tohoto Okna Času". Nestanovili však, jak život v tomto období vznikl.

Vědci učinili závěr, založený na nejrůznějších důkazech včetně velmi spolehlivých izotopických koeficientů uhlíku, že ať už život na Zemi vznikl jakkoli, stalo se tak asi před čtyřmi miliardami let. Proč však tehdy a ne

dříve, když se planety zformovaly už před nějakými 4,6 miliardami let? Veškerý vědecký výzkum na Zemi i na Měsíci stále naráží na časovou hranici čtyř miliard let, a jediné, co je moderní věda schopna nabídnout jako vysvětlení, je jakási „katastrofická událost“. Abychom se dozvěděli více, čtème sumerské texty...

Vzhledem k tomu, že vykopávky a další údaje dokazují, že buněčné a rozmnožující se organismy (ať už bakterie nebo archeobakterie) na Zemi existovaly už pouhých 200 miliónů let poté, co se poprvé otevřelo „Okno Času“, začali vědci pátrat spíše po „esenci“ života než po vzniklých organismech: po stopách samotné DNA a RNA. Viry, což jsou kousky nukleových kyselin, které hledají buňky, v nichž by se mohly rozmnožovat, převažují nejen na souši, ale i ve vodě, což vedlo k názoru, že viry možná existovaly ještě před bakteriemi. Ale kde vzaly nukleové kyseliny?

Před pár lety se ve výzkumu otevřela nová cesta, poté, co Leslie Orgel ze Salk Institute v La Jolla v Kalifornii prohlásil, že jednodušší RNA pravděpodobně existovala dříve než mnohem komplexnější DNA. I když RNA pouze přenáší genetické informace, obsažené ve vzorci DNA, usoudili někteří výzkumníci, např. Thomas R. Cech a jeho spolupracovníci z Colorado University a Sidney Altman z Yale University, že určitý typ RNA se za jistých podmínek může sám katalyzovat. To vše vedlo k počítačovým studiím jednoho typu RNA, zvaného transfer-RNA; provedl je Man-fred Eigen, držitel Nobelovy ceny. V článku, publikovaném ve *Science* (12. května 1989) spolu se svými kolegy z Institutu Maxe Plancka uvedli, že při počítačové simulaci sekvencí transfer-RNA zpětně po Stromu Života zjistili, že genetický kód na Zemi nemůže být starší než 3,8 miliardy let, plus minus 600 000 let. Tenkrát se podle slov Manfreda Eigena zřejmě objevil prvotní gen, „jemuž se dostalo biblického příkazu: Jdi do světa, buď plodný a množ se.“ Pokud by plus-mínus odchylka 600 000 miliónů let byla kladná, tedy starší než 3,8 miliardy let, - „bylo by to možné pouze v případě *mimozemského původu*“ dodali autoři onoho článku.

Lynn Margulisová na čtvrté Konferenci o původu života tento ohromující závěr předpověděla. „Nyní víme, že pokud se vznik našeho sebereplikujícího systému udál na rané Zemi, muselo se to stát dosti rychle - v průběhu miliónů, nikoli miliard let,“ prohlásila. A dodala:

Ústřední problém, který podněcuje tyto konference, je možná o něco lépe definován, ale zůstává stále nevyřešen. Vznikla naše organická hmota v mezihvězdném prostoru? Rádio astronomie, věda dosud mladá, podala důkazy, že menší organické molekuly tam jsou.

Roku 1908 Svante Arrhenius (*Worlds in the Making*, Utvářející se světy) napsal, že spory, nesoucí život, byly zřejmě k Zemi hnány světelnými vlnami od hvězdy z jiné planetární soustavy, kde se život vyvinul o mnoho dříve než na Zemi. Tato myšlenka vstoupila ve známost jako „teorie Panspermie“; chřadla na periferii obecně přijímané vědy, neboť tehdy jeden fosilní objev za druhým zdánlivě potvrzoval teorii evoluce coby neporazitelného výkladu původu života na Zemi.

Ony vykopávky však přinášely nové otázky a pochybnosti; až do té míry, že roku 1973 laureát Nobelovy ceny (dnes Sir) Francis Crick spolu s Leslie Orgelem v článku nazvaném „Směřovaná panspermie“ (*Icarus*, sv. 19) oživil myšlenku oplodnění Země prvními organismy či sporami z *mimozemského zdroje* - ne však náhodného, ale „způsobeného vědomou aktivitou mimozemského společenství“. Zatímco naše sluneční soustava je stará asi jen 4,6 miliardy let, jiné sluneční soustavy se ve vesmíru mohly zformovat až o 10 miliard let dříve; a i když je interval mezi zformováním Země a objevením života na ní příliš krátký, v jiných planetárních systémech mohlo být tomuto procesu k dispozici až 6 miliard let. Podle Cricka a Orgela, „tudíž dostatečné množství času připouští možnost, že jinde v galaxii existovala technologicky vyspělá společenství *ještě před zformováním Země*“. Navrhli, aby vědecká komunita „uvážila novou ‚infekční‘ teorii, zejména možnost, že primitivní forma života byla na Zemi vědomě vysazena technologicky vyspělou společností z jiné planety“. Předvídající námitku - která skutečně padla - že by žádná živá spora nemohla přežít drsné podmínky kosmického prostoru, uvedli, že mikroorganismy nebyly vrženy volně do vesmíru, ale putovaly na speciálně upravené kosmické lodi, s nutnou ochranou a život udržujícím prostředím.

I přes nepochybný Crickův a Orgelův vědecký kredit se jejich teorie směřované panspermie setkala s nedůvěrou, dokonce s výsměchem. Nové vědecké objevy však tento přístup změnily; a to nejen z důvodu zúžení Okna Času na pouhých pár miliónů let, což téměř vyloučilo možnost, že by měl základní genetický materiál dost času se zde na Zemi vyvinout. Změnu v nazírání způsobil rovněž objev, že mezi myriádami existujících aminokyselin jich jen asi dvacet je stálou součástí živých pozemských organismů, bez ohledu na to, jaké organismy to jsou a jak vznikly; a že se stejná DNA, tvořená stejnými čtyřmi nukleotidy - těmi a žádnými jinými - vyskytuje ve všem, co na Zemi žije.

Z těchto důvodů se účastníci přelomové osmé Konference o původu života roku 1986 v Berkeley v Kalifornii shodli, že není možné nadále akceptovat náhodný vznik života, jak uvádějí teorie „kaldné polévky“ a „života z hlíny“, protože podle oněch hypotéz by musela vzniknout pestrá

paleta životních forem a genetických kódů. Namísto toho došlo k všeobecné shodě, že „veškerý život na Zemi, od bakterií přes sekvoje až po lidi, se vyvinul z jediné ancestrální buňky.“

Ale odkud tato prvopočáteční buňka přišla? 285 vědců z 22 zemí neakceptovalo opatrné náznaky, že by, jak něk-

teří uvedli, byly na Zemi vysazeny plně zformované buňky z vesmíru. Mnozí z nich však byli ochotni uvažovat o tom, že „z kosmu se na Zemi dostala dávka organických předchůdců života.“ Poté, co bylo vše řečeno a uzavřeno, zůstala shromážděným vědcům jediná cesta pro budoucí výzkum, která, jak doufají, jednou poskytne odpověď na hádanku, jak vznikl na Zemi život: průzkum vesmíru. Výzkum se ze Země může přestěhovat na Mars, na Měsíc, na Saturnovu oběžnici Titan, neboť tamní nedotčené prostředí možná lépe uchoválo stopy po původu života.

Musí být zřejmé, že takovýto výzkumný záměr jasně odráží souhlas s předpokladem, že život na Zemi není jediný. Prvním důvodem tohoto předpokladu jsou stále nové a nové důkazy, že organické složky prostupují sluneční soustavu i vnější vesmír. Údaje z meziplanetárních sond byly pojednány v předcházející kapitole; dat, ukazujících na prvky a sloučeniny, které mají něco společného se životem, je tolik, že zde musí stačit jen pár příkladů. Například v roce 1977 objevil mezinárodní tým astronomů z Institutu Maxe Plancka v prostoru mimo naši galaxii molekuly vody. Hustota vodní páry byla stejná jako v naší galaxii, a Otto Hacken-berg z Institutu pro radioastronomii v Bonnu považoval tento objev za důkaz, že „na jiných místech existují podmínky, které jsou, stejně jako ty na Zemi, vhodné pro život.“ Roku 1984 zjistili vědci v Goddard Space Center, že v mezihvězdném prostoru se nachází „překvapivě pestrá paleta molekul, včetně takových, jimiž začíná organická chemie.“ Objevíli, dle Patrícia Thaddeuse z Centru pro studia vesmíru, „komplexní molekuly, složené ze stejných atomů, které tvoří živou tkáň“, a bylo „možno předpokládat, že tyto složky byly uloženy na Zemi v době, kdy se formovala, a že z nich nakonec povstal život.“ Roku 1987, abychom uvedli ještě jeden příklad, přístroje NASA zjistily, že vybuchující hvězdy (supernovy) produkují většinu z de-vadeátů a něco prvků, včetně uhlíku, které jsou obsaženy v živých organismech na Zemi.

Jak se ony životně důležité složky, ve formách, které umožnily životu rozšířit se po Zemi, na Zemi z vesmíru, blízkého či vzdáleného, dostaly? Bereme trvale v úvahu nebeské emisary - komety, meteory, meteority a narážející asteroidy. Vědci věnují zvláštní pozornost meteoritům, obsahujícím uhlíkaté chondrity, neboť mají za to, že jde o zástupce

nejprvotnější planetární hmoty ve sluneční soustavě. V jednom takovém, který spadl poblíž Murchinsonu ve Victorii v Austrálii roku 1969, bylo nalezeno mnoho různých organických sloučenin, včetně aminokyselin a dusíkatých látek, které obklopují všechny složky DNA. Podle Rona Browna z Monash University v Melbourne našli výzkumníci v meteoritu dokonce „útvary, připomínající velmi primitivní formu buněčné struktury.“

Do té doby bývaly uhlíkaté chondritové meteority, z nichž první byl nalezen ve Francii roku 1806, pomíjány jako nespolehlivé důkazy, neboť jejich složky, týkající se života, byly považovány za pozemské příměsi. Avšak roku 1977 byly dva takovéto meteority nalezeny vnořené hluboko v ledu panenské Antarktidy, kde žádná podobná kontaminace nebyla možná. Tyto, a úlomky podobných, nalezených na jiném místě Antarktidy japonskými vědci, byly plné aminokyselin a obsahovaly nejméně tři nukleotidy (písmena A, G a U genetické „abecedy“), které tvoří DNA a/nebo RNA. Ve svém článku ve *Scientific American* (srpen 1983) Roy S. Lewis a Edward Anders došli k závěru, že „uhlíkaté chondrity, což jsou nejprimitivnější meteority, obsahují látky, pocházející z oblastí mimo sluneční soustavu, čítaje v to hmotu vyvrhovanou supernovami a jinými hvězdami.“ Radiokarbonové datování přisoudilo těmto meteoritům stáří 4,5 až 4,7 miliard let; činí je tedy nejen stejně starými, ale dokonce staršími než Země a potvrzuje jejich mimozemský původ.

Dva známí britští astronomové, Sir Fred Hoyle a Chand-ra Wickramasinghová v jistém smyslu oživilí staré pověry o tom, že komety roznášejí mor, když ve studii pro *New Scientist* (17. listopadu 1977) uvedli, že „život na Zemi vznikl, když primitivní Země začaly bombardovat bludné komety, nesoucí stavební kameny života.“ I přes kritiku vědecké obce tito dva vytrvale prezentovali svou teorii na různých vědeckých konferencích, v knihách (*Lifecloud/Mračno života*, a jiné) i ve vědeckých publikacích, a snaželi více a více podpůrných argumentů pro tezi, že „před čtyřmi miliardami let přiletěl život na kometě“.

Současné podrobné studie o kometách, např. Halleyově, ukázaly, že komety, stejně jako jiní poslové z dalekého vesmíru, obsahují vodu a další sloučeniny, z nichž se skládá život. Tato zjištění vedla ostatní astronomy a biofyziky k tomu, aby připustili možnost, že dopady komet hrály roli při vzniku života na Zemi. Slovy Armanda Delsemme z toledské univerzity, „velký počet komet, padajících na Zemi, poskytl chemikálie, potřebné k utvoření aminokyselin; molekuly, které máme v tělech, byly kdysi pravděpodobně součástí komet.“

V průběhu vědeckého pokroku, který umožnil mnohem náročnější studie meteoritů, komet a dalších nebeských těles, bylo dosaženo výsledků,

ukazujících, že v těchto objektech je ještě mnohem více sloučenin, nezbytných pro život. Nová věda, zvaná exobiologie, dokonce objevila v těchto nebeských tělesech izotopy a jiné prvky, které vykazují původ předcházející vzniku sluneční soustavy. Teze o extrasolárním původu života, který se vyvinul na Zemi, je teď tudíž přijatelnější. Spor mezi týmem Hoyle-Wickramasingheová a ostatními se přenesl na otázku, zda ti dva mají pravdu, když soudí, že na Zemi byly kometárně-meteorickými impakty přeneseny „spory“ - čili vlastně mikroorganismy, spíše než ranější, život formující sloučeniny. Mohly „spory“ přežít radiaci a chlad vnějšího vesmíru? Skepse vůči této možnosti byla z velké části rozptýlena zásluhou pokusů, prováděných na Leiden University v Holandsku roku 1985. Jak vyplývá z článku v *Nature* (sv. 316), astrofyzik J. Mayo Greenberg a jeho spolupracovník Peter Weber zjistili, že „spory“ mohly cestovat uvnitř obalu z molekul vody, metanu, čpavku a kyslíčnku uhelnatého - což jsou všechno prvky na jiných nebeských tělesech dostupné. Došli k závěru, že panspermie mohla existovat.

A co tedy řízená panspermie, vědomé oplodnění Země jinou civilizací, jak dříve naznačili Crick a Orgel? Z jejich pohledu nebyl „obal“, ochraňující spory, tvořen jen z nezbytných složek, ale byl kosmickou lodí, na níž byly spory uchovány ponořené ve výživném roztoku. Přestože jejich „teorém“ zní trochu jako science-fiction, oba se ho pevně drží. „I když to vypadá poněkud potrhle,“ napsal Sir Francis Crick v *The New York Times* (26. října 1981) „všechny kroky v postupném dokazování jsou vědecky přijatelné.“ Předpokládáme-li, že lidstvo jednou vyšle své „sémě života“ k jiným světům, proč by to bývala nemohla udělat nějaká vyšší civilizace odjinud už daleko dříve a vyslat své sémě k Zemi?

Lynn Margulisová, průkopnice konferencí o původu života a dnes členka americké Národní akademie věd, v mnoha svých článcích a interview uvádí, že mnohé organismy, jsou-li vystaveny drsným podmínkám, „vytvářejí pevné malé schránky“ - nazývá je „propagulami“ - „které mohou přenést genetický materiál do pohostinnějších podmínek“ (*Newsweek*, 2. října 1989). Jde o přirozenou „strategii přežití“, která podporuje teorii „spor kosmického věku“; stane se to v budoucnosti, protože se to stalo už v minulosti.

V detailním rozboru, týkajícím se všech těchto vývodů, nazvaném „NASA zkoumá oblohu, aby našla stopy původu života na Zemi“ v *The New York Times* (6. září 1988) shrnula Sandra Blakesleeová nejnovější vědecké názory takto:

Novým směrem pro hledání stop počátků života je nedávný objev, že komety, meteory a mezihvězdný prach nesou značná množství komplexních

organických chemikálií, jakož i prvků nezbytných pro živé buňky.

Vědci věří, že Země a jiné planety byly těmito potencionálními stavebními složkami života oplodněny z vesmíru.

„Oplodněny z vesmíru“ - stejná slova, která napsali Sumerové před mnoha tisíci let!

Je pozoruhodné, že Chandra Wickramasingheová ve svých přednáškách často citovala spisy řeckého filosofa Anaxagoráse, jenž asi 500 let př.Kr. věřil, že „sémě života“ proplouvá vesmírem, jsa připraveno vyklíčit a vytvořit život všude tam, kde nalezne příznivé podmínky. Anaxagorás pocházel z Malé Asie, tudíž prameny, z nichž čerpal, stejně jako to je typické pro většinu raného řeckého poznání, byly mezopotamské spisy a tradice.

Po 6000 let trvající oklice se moderní věda vrátila k su-merskému scénáři, který hovoří o nájezdníku z vnějšího vesmíru, jenž přináší do sluneční soustavy sémě života a oplodňuje jím během Nebeské bitvy „Gaiu“.

Anunnakové, schopní cestovat vesmírem asi půl miliónu let dříve než my, objevili tento jev dlouho před námi; a v tomto ohledu se moderní věda jen připojuje k dávnému poznání.

8. kapitola

ADAM - OTROK, UDĚLANÝ NA OBJEDNÁVKU

Biblický příběh o stvoření Člověka je pochopitelně úhelným kamenem - místy hořké - debaty mezi kreacio-nisty a evolucionisty, a z něj vyplývajícími konfrontací mezi nimi, občas u soudu, vždy však na školních tabulích. Jak jsem již dříve uvedl, obě strany by si měly raději pořádně znovu přečíst Bibli (a to v hebrejském originále); kdyby evolucionisté pochopili, že Genesis má vědecký základ, a kreacionisté si uvědomili, co text vlastně říká, konflikt by přestal existovat.

Odhlédnuvše od naivního tvrzení, že ve zprávě o Stvoření v knize Genesis „dny“ doslova znamenají dvacetičtyř-hodinové úseky a ne období či fáze, je sled událostí v Bibli, jak předchozí kapitoly jasně ukázaly, popisem evoluce, který je v souladu s moderní vědou. Nepřekonatelný problém vyvstává, když kreacionisté trvají na tom, že my, Lidstvo, *Homo sapiens sapiens*, jsme byli stvořeni, v okamžiku a bez evolučních předchůdců, „Bohem“. „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chří-pí dech života, a Člověk se stal živou duší.“¹⁵ Takto podává příběh stvoření člověka kapitola 2., verš 7. knihy Genesis - dle Překlada krále Jakuba, anglické verze; a takto tomu kreacionističtí zelóti pevně věří.

Kdyby si přečetli hebrejský text - což je, koneckonců, originál - v první řadě by zjistili, že stvořitelství je připisován jistým *Elohim* - jde o plurál, který by měl být překládán alespoň „bohové“, nikoli „Bůh“. Za druhé by si všimli, že citovaný verš rovněž vysvětluje, proč byl „Adam“ stvořen: „Neboť nebylo žádného Adama, který by obdělával půdu.“ Toto jsou dva důležité - a zneklidňující - náznaky toho, kdo stvořil člověka a proč.

Pak je tu samozřejmě další problém, a sice problém další (předchozí) verze stvoření člověka, v Genesis 1:26-27. Nejprve, podle překlada Krále Jakuba „I řekl Bůh: „Učiňme lidi,*¹⁶ aby byli naším obrazem podle naší podoby“ a pak byl návrh realizován: „A Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ Biblická zpráva je dále zkomplikována příběhem, uvedeným v kapitole 2, podle nějž byl „Adam“ sám, dokud ho Bůh neobdařil ženským protějškem, vytvořeným z Adamova *žebra*.

Kreacionisté se zřejmě stěží rozhodnou, která z verzí je tím *sine qua non*

---

¹⁵ Ekumenický překlad: „živým tvorem“. Pozn. Překl.

¹⁶ Ekumenický překlad: „člověka“, sg., Pozn.překl.

článkem víry; a je tu ještě problém pluralismu. Návrh na stvoření člověka přichází od plurální entity, která se obrací k plurálnímu posluchačstvu, řka: „Učiňme člověka, aby byl *naším* obrazem, podle *naší* podoby." Co se to tady děje, musejí se zeptat ti, kdo v Bibli věří?

Jak orientalisté i bibličtí učenci nyní vědí, dělo se to, že kompilátoři knihy Genesis upravovali a sumarizovali mnohem ranější a výrazně detailnější texty, poprvé sepsané v Sumeru. Tyto texty, revidované a široce citované v knize *Dvanáctá planeta* včetně seznamu všech pramenů, připisují stvoření Člověka Anunnakům. Stalo se to, jak se dozvídáme z dlouhých textů jako je *Atrachasis*, když se řadoví astronauté, kteří měli na Zemi dobývat zlato, vzbouřili. Vyčerpávající práce ve zlatých dolech v jižní Africe se stala nesnesitelnou. *Enlil*, jejich velitel, povolal vládce Nibiru, svého otce Anua, na Shromáždění Velikých Anunnaki a žádal přísné potrestání své vzbouřené posádky. Ale Anu měl větší pochopení. „Z čeho je obviňujeme?" zeptal se, když vyslechl stížnosti vzbouřenců. "Jejich práce byla těžká, jejich nouze veliká!" Není snad jiný způsob, jak dobývat zlato?, divil se hlasitě.

Ano, řekl jeho další syn Enki (Enlilův nevlastní bratr a soupeř), skvělý vedoucí vědec Anunnaků. Je tu možnost, jak sejmout z Anunnaků nesnesitelné břímě - svěřit tu strašnou práci někomu jinému: Ať je stvořen Primitivní

Dělník!

Nápad na shromážděné Anunnaky zapůsobil. Čím více o něm diskutovali, tím více a hlasněji byli pro, aby byl stvořen Primitivní Dělník, *Adamu*, který převezme jeho práce. Jak ale, divili se, stvoříš bytost natolik inteligentní, aby dokázala používat nástroje a poslouchat rozkazy? Jak se takové stvoření či „zrození" Primitivního Člověka může podařit?

Sumerský text učinil odpověď, danou Enkim nevěřícímu shromáždění Anunnaků, nesmrtelnou:

To stvoření, jehož jméno jste vyslovili ONO EXISTUJE!

Jediné, co musíte udělat, dodal, je *Vtisknout mu podobu bohů.*

V těchto slovech leží klíč k hádance stvoření Člověka, kouzelná hůlka, odstraňující konflikt mezi evolucionisty a kreacionisty. Anunnakové, *Elohim* z biblické verze, nestvořili člověka z ničeho. Ta bytost už tady na Zemi byla, coby výsledek evoluce. Bylo potřeba jí jen *zdokonalit* na

potřebnou úroveň schopností a inteligence, tedy „vtisknout jí podobu bohů," podobu samotných Elohim.

Pojďme tomu „stvoření“, co už existovalo, v zájmu zjednodušení říkat Opočlověk. Proces, který si vymyslel Enki, znamenal „vtisknout“ existujícímu tvoru „podobu“ - vnitřní, genetický makeup - Anunnaků; jinými slovy, zdokonalit stávajícího Opočlověka genetickou manipulací, a tímto předběhnutím evoluce přivést na svět „Člověka“ - Homo sapiens.

Termín *Adamu*, který je jasnou inspirací biblického jména Adam, a použití slova „obraz“ v sumerském textu, slova, které se v textu biblickém vyskytuje přesně stejně, nejsou jedinými náznaky sumersko-mezopotamského původu příběhu o stvoření Člověka v knize Genesis. Biblické užití množného čísla podstatného jména a líčení skupiny *Elohim*, která dospěje ke shodě, po níž následuje nutná akce, rovněž ztrácí svůj enigmatický nádech, vezmeme-li v úvahu mezopotamské prameny.

V nich čteme, že se shromáždění Anunnakové rozhodli pokračovat v projektu, a o Enkiho návrhu svěřit tento úkol Ninti, která byla vedoucím důstojníkem-lékařem:

*Shromáždili se a požádali bohyni,
porodní bábu bohů, tu moudrou, co vede porod,
(řkouce:)
„Dej život tvoru, stvoř dělníky!
Stvoř primitivního dělníka,
ať nese jho!
Učiň, aby nesl jho, souzené Enlilovi,
at Dělník převezme lopotu bohů!“*

Nelze s jistotou říci, zda editoři Genesis vybrali svou zkrácenou verzi z textu *Atrachasis* (viz výše uvedená citace) nebo z ještě ranějších sumerských textů. Máme tu však pozadí událostí, které vyvolaly potřebu Primitivního Dělníka, shromáždění bohů a návrh a posléze rozhodnutí pokračovat a stvořit ho. Jedině tím, že si uvědomíme původ biblických pramenů, se dobereme k pochopení biblického příběhu o Elohim - Vznesených, „bozích“, kteří říkají: „Udělejme Adama k našemu obrazu, podle naší podoby“, aby nějak vyřešili stav, kdy „nebylo Adama, který by obdělával půdu“.

V knize *Dvanáctá planeta* jsem zdůraznil, že do té doby, než Bible začíná uvádět genealogii a historii Adama, specifické osoby, používá kniha Genesis k označení nově stvořené bytosti termínu „Adam“ coby označení druhu. Nikoli osoba jménem Adam, ale, doslova, „Pozemšťan“, neboť přesně to Adam jako slovo znamená, pocházejí ze stejného kořene jako *Adatnah*, „Země“. Onen termín je však také slovní hříčkou, protože *dam*

znamená „krev“, což odráží, jak brzy uvidíme, způsob, jímž byl Adam „vyroben“.

Sumerský termín pro „člověka“ je LU. Jeho kořenovým významem není „lidská bytost“, ale spíše „dělník, sluha“, a stojí-li jako součást názvů zvířat, naznačuje, že jde o zvíře „domestikované“. Akkadština, kterou je psán *text Atrachasts* (a z níž pocházejí všechny semitské jazyky) používá pro nově stvořenou bytost termín *lulu*, což stejně jako v sumerštině znamená „člověk“, ovšem naznačuje míšení. V hlubším slova smyslu termín *lulu* znamená „smíšený“. I toto reflektuje způsob, jímž byl Adam - „Pozemšťan“ či „Ten z krve“ stvořen.

Na mezopotamských hliněných tabulkách byly nalezeny četné texty o různém stupni zachovalosti, celé pasáže i fragmenty. V knihách, navazujících na *Dvanáctou planetu*, jsem shrnul stvořitelské „mýty“ jiných národů, ze Starého i Nového světa. Všechny tyto mýty obsahují popis míšení božského prvku s pozemským. Velmi často bývá božský prvek popsán jako „esence“ získaná z božské krve, a prvek pozemský jako „hlína“ nebo „bláto.“ Nemůže být pochyb o tom, že se všechny snaží vyprávět stejný příběh, protože všechny mluví o Prvním Páru. Jsou nepochybně sumerského původu, protože v sumerských textech nacházíme nejpropracovanější popisy a největší množství detailů, týkajících se onoho úžasného činu: smíšení „božských“ genů Anunnaků s „pozemskými“ geny Opočlověka oplodněním vajíčka Opoženy.

Šlo o oplodnění in vitro - ve skleněných zkumavkách, jak je zobrazeno na pečetním válečku (obr. 51). A jak už říkám od té doby, co moderní věda a medicína dosáhla onoho ohromného úspěchu a provedla první oplodnění in vitro, *Adam byl prvním dítětem ze zkumavky...*

***

Je zde důvod věřit, že když Enki předložil onen překvapivý návrh vytvořit Primitivního Dělníka genetickou manipulací, byl si už jist, že je takový husarský kousek možný. Rovněž jeho návrh, aby tento úkol byl svěřen Ninti, nebyl jen tak nějakým okamžitým zábleskem inspirace.

Jako příprava na nadcházející události začíná v textu *Atrachasis* příběh Člověka na Zemi popisem toho, jak si vedoucí Anunnakové rozdělují úkoly. Když rivalita mezi dvěma nevlastními bratry, Enlilem a Enkim, dostoupila do nebezpečných měřítek, Anu je nechal losovat. Enlilovi připadl úkol spravovat staré kolonie a operace v E.DINu (biblický Eden) a Enki byl vyslán do Afriky coby dohlížitel nad AB.ZU, územím dolů. Enki jakožto správný vědec věnoval čas studiu flory a fauny svěřeného území, stejně jako studiu fosilií, týchž, co asi o 300 000 let po něm v jihovýchodní Africe objevovali Leakeyové a další paleontologové. Tak jako dnešní

vědci, i Enki jistě přemýšlel nad průběhem evoluce na Zemi. Jak je ze sumerských textů zřejmé, dospěl k názoru, že životu na obou planetách dalo vzniknout totéž „sémě života“, které si Nibiru nesla ze svého předešlého nebeského příbytku; na Nibiru život vznikl dříve, na Zemi, která byla oplodněna srážkou, později.

Bytost, která ho určitě fascinovala nejvíc, byl Opočlověk - byl o stupínek nad ostatními primáty, hominid, který už chodil po dvou a používal opracované kameny jako nástroje, proto-Člověk - ne však ještě plně vyvinutý. A Enki musel koketovat s lákavým nápadem „zahrát si na Boha“ a vyzkoušet experiment s genetickou manipulací.

Požádal Ninti, aby přijela do Afriky, s pokusy mu pomohla a byla mu po boku. Oficiální důvod byl přijatelný. Ninti byla vedoucí lékař-důstojník, její jméno znamenalo „Paní Života“ (později byla přezdívána *Mammi*, zdroj univerzálního *Mamma/Matka*). Bylo určitě zapotřebí lékařských služeb, vezmeme-li v úvahu drsné podmínky, v nichž horníci pracovali. Bylo tam však něco navíc: od samého začátku Enlil s Enkim soupeřili o její sexuální přízeň, neboť oba potřebovali od své nevlastní sestry, kterou Ninti byla, mužského dědice. Všichni tři byli dětmi Anua, vládce Nibiru, neměli však stejnou matku; a podle následnických pravidel Anunnaků (později převzatých Sumery a odrážejících se v biblických příbězích patriarchů) to nemusel nutně být syn prvorozený, kdo se stane právoplatným následníkem, nýbrž syn, kterého porodí nevlastní sestra ze stejné královské linie. Sumerské texty popisují vášnivé milování Enkiho s Ninti (s neúspěšnými výsledky: všechno potomstvo bylo ženského pohlaví); tudíž to, co Enkiho přimělo povolát Ninti a svěřit jí onen úkol, bylo něco víc než pouhý vědecký záměr.

Když toto vše víme, nepřekvapí nás, čteme-li v textu o stvoření, že za první Ninti řekla, že to sama nezvládne, že k tomu potřebuje Enkiho radu a pomoc; a za druhé, že ten úkol musí provádět v Abzu, kde byly dostupné potřebné

materiály a prostředky. Ti dva skutečně museli vést společně pokusy dlouho předtím, než byl na shromáždění Anunnaků přednesen onen návrh „udělejme ‚Adamu‘ podle našeho obrazu.“ Některá stará vyobrazení ukazují „Býčí Lidi“, doprovázené nahými Opolidmi (obr. 52) nebo Ptačími Lidmi (obr. 53). Sfíngy (býci nebo lvi s lidskými hlavami), které zdobily mnohé staré chrámy, byly možná něčím více než pouhými imaginárními obrazy; a když Berossus, babylonský kněz, sepsal sumerskou kosmogonii a stvořitelské příběhy pro Řeky, popsal předlidské období, kdy „se objevovali lidé se dvěma křídly“ či „s jedním tělem a dvěma hlavami,“ nebo s mužským i ženským pohlavím, případně „lidé s kozími nohama a

rohy" a další zvěrolidští míšenci.

Ze sumerských textů vysvítá, že tito tvorové nebyli hříčkami přírody, ale výsledky vědomých pokusů Enkiho a Ninti. Texty popisují, jak ti dva dospěli k bytosti, co neměla ani mužské, ani ženské pohlavní orgány, k člověku, co neudržel moč, k ženě neschopné rodit děti, a k tvorům s nejrůznějšími dalšími defekty. Nakonec, jak je zaznamenáno, Ninti, s trochou zlomyslnosti ve svém apelu, řekla:

*Jak dobré či špatné je lidské tělo?
Srdce mi napovídá,
že mohu způsobit, aby mělo osud dobrý nebo špatný.*

Když ti dva dosáhli takové úrovně, na níž byla genetická manipulace dostatečně zdokonalena, aby byla schopna předem určit dobré či špatné aspekty výsledného těla, věděli, že si mohou troufnout na konečný krok: smísit geny hominidů, Opolidí, nikoli s geny jiných pozemských tvorů, nýbrž s geny Anunnaků samotných. S použitím všech vědomostí, které nashromáždili, dali se oba Elohim do práce a urychlili proces evoluce. Moderní člověk by se býval na Zemi nepochybně vyvinul, stejně jako se vyvinul na Nibi-ru, neboť oba povstali ze stejného „sémě života." Ovšem z úrovně, na níž byli hominidi před 300 000 lety, na úroveň, již v té době Anunnakové už měli, by ho čekala dlouhá cesta. Kdyby evoluční náskok Nibiru oproti Zemi byl jen jedním procentem čtyř miliard let, činilo by to čtyřicet miliónů let ve prospěch evoluce na Nibiru. Urychlili Anunnakové evoluci na naší planetě o milión let či o dva? Nikdo nedokáže říci, jak dlouho by *Homo sapiens* trvalo se na Zemi vyvinout; čtyřicet miliónů let by však bylo víc než dost. Přivolav Ninti k provedení úkolu „navržení sluhů pro bohy" - „vykonání práce s velkou moudrostí" slovy starých textů - dal jí Enki následující instrukce:

*Prohněť důkladně hlínu
z Útrob Země,
přímo nad Abzu
a zformuj ji do tvaru jádra.
Já dodám dobrého, znám mladého Anunnaka,
který uvede hlínu do správného stavu.*

V knize *Dvanáctá planeta* jsem analyzoval etymologii sumerského a akkadského termínu, obvykle překládaného jako "hlína" nebo „bláto", a ukázal jsem, že se v obou jazycích vyvinuly ze sumerského TI.IT, doslova

„to, co je se životem" a až poté získaly odvozené významy „hlína" a „bláto", stejně jako „vejce." Pozemským prvkem v proceduře „včištění" bytosti, která již existuje, „podoby bohů" tedy muselo být samičí vajíčko této bytosti - vajíčko Opo-ženy.

Všechny texty, pojednávající o této události, jasně uvádějí, že Ninti spoléhala na to, že pozemský prvek - vajíčko Opoženy - obstará Enki z Abzu, tedy z jihovýchodní Afriky. Ve výše citovaném úryvku je dána přímo lokalita: ne z téhož místa, kde byly doly (ve *Dvanácté planetě* odhaleného jako Jižní Rhodesie, dnes Zimbabwe), nýbrž z místa „nad" ním, výše na sever. Tato oblast, jak ukázaly nedávné nálezy, je vskutku místem, kde se objevil *Homo sa-*

piens...

Úkolem Ninti bylo obstarat „božské" prvky. Od jednoho z Anunnaků bylo zapotřebí dvou extraktů, a pro tento účel byl pečlivě vybrán mladý „bůh". Enki instruoval Ninti, aby odebrala bohovu krev a *širu*, a ponořováním do „očistné lázně" z nich získala „esence". To, co mělo být z krve získáno, bylo označeno jako TE.E.MA, čehož nejlepší překlad je „osobnost", termín, jenž vyjadřuje smysl onoho slova: to, co činí osobu tím, čím je, a čím se liší od ostatních. Překlad „osobnost" však plně nevystihuje vědeckou přesnost onoho termínu, který v sumerském originále znamená „To, co je příbytkem toho, co váže paměť." Dnes

to nazýváme „gen".

Dalším prvkem, kvůli němuž byl vybrán mladý Anun-nak, je *širu*, což je obecně překládáno jako „maso". Průběhem času toto slovo mezi jinými svými konotacemi skutečně nabylo významu „maso". V rané sumerštině se však vztahuje k pohlaví nebo reprodukčním orgánům; jeho kořen má základní význam „vázat", „to, co váže". V jiných textech, pojednávajících o ne-Anunnackém potomstvu „bohů", se o extraktu ze *širu* píše jako o *kisru*; pochází-li od jedince mužského pohlaví, jde o „chám", samčí sperma.

Tyto dva božské extrakty měla Ninti dobře promíchat v očistné lázni, a je jisté, že přídomek *lulu* („Míšenec"), kterého se dostalo vznikuvšímu Primitivnímu Dělníku, povstal z tohoto mísícího procesu. V moderním jazyce bychom ho nazvali hybridem.

Všechny zmíněné procedury musely probíhat za přísných hygienických podmínek. Jeden text dokonce uvádí, jak si Ninti předtím, než se dotkla „hlíny", nejprve umyla ruce. Místem, kde se tyto procedury odehrávaly, byla

zvláštní stavba v akkadštině zvaná *Bit Šimti*, což je odvozeno ze sumerského ŠI.IM.TI - doslova „dům, kde je vdechován vítr života" - což je nepochybně zdrojem biblického tvrzení, že poté, co Adama vytvořili z

hlíny, „vdechli mu" *Elohtm* „do chřípí dech života." Biblický termín, někdy překládaný spíše „duše" než „dech života", je *Néfeš*. Stejný termín se objevuje v akkadské zprávě o tom, co se dělo v „domě, kde je vdechován vítr života" poté, co byly dokončeny očistné a extrakční procedury:

*Bůh, co očišťuje napištu, Enki,
promluvil.
Sedl si před ni (Ninti) a radil jí.
Poté, co přednesla zaříkadlo,
položila ruku do hlíny.*

Zobrazení na pečetním válečku (obr. 54) zřejmě bylo k tomuto textu ilustrací. Ukazuje Enkiho, jak sedí a „radí" Ninti (poznáme ji podle jejího symbolu, pupeční šňůry), která má za sebou nádoby - „zkumavky".

Smícháváním „hlíny" se všemi příslušnými extrakty a „esencemi" však procedura ještě nekončila. Vajíčko Opo-ženy, oplodněné v „očistných lázních" spermatem a geny mladého Anunnaka - „boha", pak bylo uloženo do „formy", kde mělo být dovršeno „vtiskování". Vzhledem k tomu, že je tato fáze procesu ještě jednou znovu popsána později v souvislosti s určováním pohlaví vytvářené bytosti, lze předpokládat, že toto určování bylo účelem oné fáze „vtiskování".

Není řečeno, jak dlouho muselo vajíčko zůstat v oné „formě"; je však dost jasné, co se s ním muselo udělat. Oplodněné a „zformované" vajíčko muselo být reimplan-továno do samicí dělohy - ne však do dělohy původní Opoženy. Spíše mělo být umístěno do dělohy „bohyně", anunnacké ženy! Jedině tak bylo možné dosáhnout konečného cíle.

Mohli si být experimentátoři, Enki a Ninti, nyní jisti, že po všech těch planých pokusech plodících hybridy se jim povede perfektní *lulu* tím, že implantují oplodněné a zčásti již vyvinuté vajíčko do jedné z jejich vlastních žen - a že tato žena neporodí zrůdu a nebude riskovat život?

Je zřejmé, že si zcela jisti být nemohli; a tak, jak to vědci dělávají, když při nebezpečném prvním experimentu vyžadujícím lidského dobrovolníka sami sebe použijí jako pokusné králiky, oznámil Enki shromážděným Anunna-kům, že jeho vlastní družka, Ninki („Paní Země") se k pokusu dobrovolně nabídla. „Ninki, má Bohyně-družka," oznámil, „bude ta, co vykoná práci"; měla být tou, která určí osud nové bytosti:

*Ty vyslovíš osud nově zrozeného; Ninki mu vtiskne podobu bohů; a to,
co vznikne, bude „Člověk".*

Anunnacké ženy, vybrané, pokud se experiment zdaří, coby Bohyně-rodicečky, měly, jak řekl Enki, stát poblíž a sledovat, co se děje. Nebyl to, jak z textu vyplývá, snadný a hladký porodní proces:

Bohyně rodičky byly pohromadě. Ninti seděla, počítala měsíce. Osudový desátý měsíc se blížil, desátý měsíc nastal -čas, kdy se měla otevřít děloha, přešel.

Jak se zdá, drama stvoření Člověka bylo zkomplikováno pozdním porodem; nastal čas pro lékařský zákrok. Ninti si uvědomila, co je třeba udělat, „zakryla si hlavu“ a nástrojem, jehož popis je na hliněné tabulce poškozen, „provedla otevření.“ Když to udělala, „to, co bylo v děloze, se narodilo.“ Uchopivše novorozené dítě, zmocnila se jí veliká radost. Pozvedla je, aby všichni viděli (jak je zobrazeno na obr. 51) a triumfálně zvolala:

Stvořila jsem! Mé ruce to učinily!

První Adam byl na světě.

Úspěšné narození Adama - samostatné, jak říká první biblická verze - potvrdilo účinnost procesu a otevřelo cestu pokračování projektu. Bylo přichystáno dostatek „smíšené hlíny“ pro početí těhotenství čtrnácti Bohyně-rodiček najednou:

*Ninti odštípla čtrnáct kousků hlíny,
sedm uložila napravo,
sedm nalevo;
mezi ně umístila formu.*

Procedury byly dále směřovány tak, aby vzniklo sedm chlapců a sedm dívek. Na jiné tabulce čteme, že Enki a Ninti,

Moudří a učení,

*dvakrát sedm Bohyň rodiček shromáždili.
Sedm porodilo chlapce,
sedm porodilo dívky;
Bohyně-rodičky přivedly na svět
Vítr Dechu Života,*

Není tedy rozporu mezi různými biblickými verzemi stvoření Člověka.

Nejprve byl Adam stvořen samostatně;

ale poté, v další fázi, Elohim skutečně stvořili první lidi, „muže a ženy“.

V textech o stvoření se neuvádí, kolikrát byla „masová produkce“ primitivních dělníků opakována. Na jiném místě čteme, že se Anunnakové stále dožadovali dalších a dalších, a že nakonec do afrického Abzu přijeli Anunnakové z me-zopotamského Edinu a násilím odvedli velký počet primitivních dělníků, aby převzali manuální práci v Mezopotámii. Dozvídáme se také, že Enki, unaven trvalým sháněním Bohyň-rodíček, provedl další genetickou manipulaci, aby umožnil hybridním lidem rozmnožovat se samostatně; tento příběh však *náleží* do další kapitoly.

***

Maje na paměti, že tyto staré texty se nám dochovaly z dob před tisíci a tisíci lety, lze se obdivovat dávným písařům, kteří zaznamenávali, opisovali a překládali nejranější texty - velmi často asi aniž by tušili, co ten či onen výraz či technický termín původně znamenal; drželi se však vždy pevně tradice, která žádala co nejpečlivější a nejpřesnější interpretaci opisovaného textu.

Naštěstí máme se vstupem do poslední dekády našeho dvacátého století výhodu - slouží nám moderní věda. „Mechanika“ buněčné replikace a lidské reprodukce, funkce a kód genů, příčina mnoha vrozených vad a chorob -všechny tyto a mnohé další biologické procesy jsou dnes vysvětleny; možná dosud ne úplně, ale dost dobře na to, aby nám umožnily zhodnotit prastarý příběh a v něm obsažené údaje.

Se vším tím současným poznáním, co máme k dispozici, co usoudíme o oněch starodávných informacích? Je to nemožná fantazie, nebo ty procedury a procesy, popsané s takovým důrazem na terminologii, moderní věda potvrzuje? Odpověď zní ano, je to přesně tak, jak bychom to provedli dnes - způsobem, jímž to už v posledních letech vskutku děláme.

Dnes víme, že má-li „přijít na svět“ něco „podle obrazu“ či „podoby“ existující bytosti (ať už stromu, myši nebo člověka), musí mít nová bytost geny svého stvořitele; jinak vznikne něco úplně jiného. Ještě před pár desetiletími si věda byla jistá jen tím, že se v každé živé buňce ukrývají soubory chromozomů, které potomstvu předávají jak fyzické, tak mentálně/emocionální vlastnosti. Dnes však víme, že chromozomy jsou pouze příčkami, na nichž drží dlouhé pásy DNA. S pouhými čtyřmi nukleotidy, které má k dispozici, se DNA může řadit v nekonečných kombinacích, v krátkých či dlouhých úsecích, proložených chemickými signály, které mohou znamenat povel „stop“ nebo „vpřed“ (nebo, jak se zdá, někdy nemusejí dělat vůbec nic). Enzymy jsou produkovány a působí

jako chemičtí všudybylové, spouštějí chemické procesy, vysílají kyseliny RNA plnit různé úkoly, tvoří proteiny ke stavbě těla a svalstva, produkují myriády diferencovaných buněk živých tvorů, aktivují imunitní systém, a samozřejmě pomáhají bytosti se množit plozením potomstva dle svého obrazu a své vlastní podoby.

Počátky genetiky jsou nyní připisovány Gregoru Johannu Mendelovi, rakouskému mnichu, který experimentoval s křížením rostlin a ve své studii z roku 1866 popsal dědičné vlastnosti běžných druhů hrachu. Jistý způsob genetického inženýrství byl samozřejmě praktikován v zahradnictví (pěstování květin, zeleniny a ovoce) při proceduře zvané štěpování, kdy se část rostliny, jejíž kvality chceme docílit u rostliny jiné, incizí k přijímací rostlině připojí. Štěpování se v posledních letech zkoušelo i v živočišné říši, avšak s malým úspěchem, protože imunitní systém příjemce odmítal štěp dárce.

Dalším krokem vpřed, který získal v současné době značnou publicitu, je klonování. Vzhledem k tomu, že každá buňka - řekněme lidská - obsahuje veškerá data potřebná k reprodukci téhož člověka, má potenciál k tomu, aby se z ní mohl bez ženského vajíčka zrodit identický člověk. Teoreticky nabízí klonování možnost vytvořit nekonečný počet Einsteinů, nebo, Bůh nás ochraňuj, Hitlerů.

Experimentálně se možnosti klonování začaly testovat na rostlinách coby pokročilá metoda, nahrazující štěpování. Termín *klonování* vsutku pochází z řeckého *klon*, což znamená „větvička.“ Procedura začala nápadem implantovat pouze jednu zvolenou buňku z dárcovské rostliny do rostliny přijímací. Technika pak pokročila do té míry, že žádná přijímací rostlina nebyla potřeba; bylo pouze nutno vyživovat zvolenou buňku v živném roztoku, dokud nezačala růst, dělit se, a nakonec vytvářet celou rostlinu. Jedna z nadějí, která se v sedmdesátých letech *vázala* k těmto pokusům, byla vytvořit ve zkumavkách celé lesy vybraných druhů a pak je přenést na cílové pozemky, přesadit a pěstovat.

Převést tuto techniku z rostlin na zvířata se ukázalo být choulostivější. Především, klonování předpokládá nepo-hlavní rozmnožování. U zvířat, rozmnožujících se oplodněním vajíčka spermií, se reprodukční buňky (vajíčko a spermie) liší od všech ostatních v tom, že neobsahují všechny *páry* chromozomů (které nesou geny jakoby na příčkách), nýbrž pouze každá *jen jeden soubor*. V oplodněném lidském vajíčku („ovum“) tedy čtyřicet šest chromozomů, které tvoří nutných dvacet tři párů, pochází napůl od matky (skrze vajíčko), a napůl od otce (ze spermie). Aby bylo možno klonovat, musely by se chromozomy ve vajíčku chirurgicky odstranit a namísto nich vložit kompletní soubor párů, ne ze spermie, nýbrž

z jakékoli jiné lidské buňky. Pokud by se vše podařilo a vajíčko, uhnížděné v děloze, by se stal nejprve embryem, pak plodem a nakonec dítětem - bylo by dítě identické s osobou, jejíž jediná buňka by byla použita. Proces vykazoval ještě další problémy, příliš technické, než aby zde mohly být detailně rozebírány, byly však postupně překonány pomocí experimentů, zdokonalených nástrojů a pokroku v chápání genetiky. Pokusům napomohlo jedno překvapivé zjištění, a sice že čím je zdroj transplantovaného buněčného jádra mladší, tím jsou šance na úspěch vyšší. Roku 1975 britští vědci úspěšně vyklonovali žáby z buněk pulců; bylo nutno odstranit ze žabího vajíčka buněčné jádro a nahradit ho jádrem buňky pulce. Podařilo se to díky mikrochirurgii, možná proto, že pokusné buňky byly značně větší než, řekněme, buňky lidské. Roku 1980 a 1981 čínští a američtí vědci ohlásili úspěšné vyklonování ryby pomocí podobné techniky; experimentovalo se rovněž s mouchami.

Poté, co se pokusy zaměřily na savce, byly vybrány myši a králíci z důvodu jejich krátkého reprodukčního cyklu. Se savci byl problém nejen kvůli složitosti jejich buněk a buněčných jader, ale také proto, že bylo potřeba usadit oplodněné vajíčko do dělohy. Lepších výsledků bylo dosaženo, když se buněčné jádro neodstraňovalo chirurgicky, ale namísto toho bylo deaktivováno radiací; ještě lepší výsledky následovaly poté, co bylo toto jádro „vytěsněno“ chemicky; tato procedura, vyvinutá na základě pokusů s králíčími vajíčky J. Derekem Bromhallem z Oxford University, vešla ve známost pod názvem „chemická fúze“.

Další experimenty, a sice s klonováním myší, přinesly jisté důkazy toho, že aby savčí vajíčko mohlo být oplodněno, začít se dělit a, což je ještě důležitější, zahájit proces diferenciaci (na specializované buňky, které se stanou různými částmi těla), je potřeba kromě dárcovského souboru chromozomů ještě něco navíc. Na základě svých pokusů v Yale usoudil Clement L. Markert, že v samčí sper-

mii je něco, co tyto procesy uvádí do chodu, ještě něco kromě chromozomů; že „spermie zřejmě přispívá ještě nějakým neidentifikovaným popudem, který stimuluje vývoj vajíčka“.

Aby se zabránilo proniknutí samčích chromozomů ze spermie do samicích chromozomů vajíčka (což by se povedlo spíše při normálním oplodnění než při klonování), jeden soubor by musel být chirurgicky odstraněn ještě než by pronikání začalo, a zbývající soubor být „pobídnut“ fyzikálními či chemickými prostředky k tomu, aby se začal kopírovat. Pokud by pro kopírování byly zvoleny chromozomy spermie, mohlo by vzniknout embryo jak samčí, tak samicí; kdybychom vybrali chromozomy vajíčka, vzniklo by jediné embryo samicí. *Zatímco* Markert pokračoval ve

svých pokusech s transferem buněčného jádra, dva jiní vědci (Peter C. Hoppe a Karl Illmensee) roku 1977 z Jack-son Laboratory v Bar Harboru v Maine ohlásili úspěšné narození sedmi „myší od jednoho rodiče.“ Šlo však spíše o pečlivěji připravenou partenogenezi, o „panenské zrození“ než o klonování; to proto, že vědci přiměli chromozomy v myším vajíčku se kopírovat, uchovávali vajíčko s plným souborem chromozomů v určitých roztocích, a pak, když se buňka několikrát rozdělila, zavedli tuto samooplovněnou buňku do myší dělohy. Významné je, že myš - nositelka oplodněného vajíčka musela být jiná myš než ta, z níž pocházelo použité vajíčko.

Dost rozruchu vyvolalo roku 1978 vydání knihy, v níž se tvrdilo, že jeden excentrický americký milionář, posedlý strachem ze smrti, chtěl dosáhnout nesmrtelnosti tím, že se nechá klonovat. Kniha uváděla, že jádro vzaté z milionářovy buňky bylo vloženo do ženského vajíčka, které úspěšně donosila a porodila dobrovolnice; chlupci, po všech stránkách čilému a zdravému, mělo být v době vydání knihy čtrnáct měsíců. Přestože byl příběh podán jako literatura faktu, setkal se s nedůvěrou. Skepticismus vědecké komunity nepocházel z neproveditelnosti takového aktu - naopak, všichni zainteresovaní se shodli na tom, že jednoho dne něco takového možné bude - ale z pochybností nad tím, zda se to mohlo povést neznámé skupině lidí v Karibiku, když se těm nejlepším výzkumníkům zatím podařilo docílit jen panenského porodu u myší. Pochybnosti se rovněž týkaly úspěšnosti klonování dospělého muže, protože všechny pokusy ukazovaly na to, že čím starší je dárcе buňky, tím menší je

šance na úspěch.

Se stále čerstvou vzpomínkou na hrůzy, způsobené lidstvu nacistickým Německem ve jménu „nadřazené rasy“, byla by i možnost s nekalými záměry klonovat vybrané lidské jedince (námět románu-bestselleru Iry Levina *The Boys from Brazil*, „Hoši z Brazílie“) dostatečným důvodem ke zchlazení zájmu o tento směr genetické manipulace. Jednou z alternativ, která nahradila zvolání „Má si člověk hrát na Boha?“ něčím, co by se dalo nazvat „Může si věda hrát na manžela?“, byl proces, který vedl k fenoménu „děti ze zkumavky“.

Výzkum, vedený na A & M univerzitě v Texasu v roce 1976, ukázal, že je možné vyjmout savci embryo (v daném případě šlo o paviána) do pěti dnů od ovulace a reimplan-tovat je do dělohy jiné paviání samičky. Tento přenos vedl k úspěšné březosti a porodu. Jiní výzkumníci našli způsob, jak odebrat vajíčka malých savců a oplodnit je ve zkumavkách. Tyto dva procesy, přenos embrya a oplodnění in vit-ro, byly použity v případě, který vstoupil do lékařské historie v červenci 1978, kdy se v severozápadní

Anglii v Oldham and District General Hospital narodila Luise Brownová. Jako první z mnoha dalších dětí ze zkumavky byla počata uměle, nikoli rodiči, ale techniky, zaměstnanci doktorů Patricka Steptoera a Roberta Edwardse. Devět měsíců před tímto datem použili nástroj, který měl na

konci světelný zdroj, jímž odsáli z vaječniku paní Brownové zralé vajíčko. Bylo uloženo do misky se živným roztokem a „smícháno“ - toto slovo použil Dr. Edwards - s manželovým spermatem. Jakmile sperma vajíčko úspěšně oplodnilo, přemístili vajíčko do misky s jiným živným roztokem, kde se začalo dělit. Po padesáti hodinách se rozdělilo na osm buněk; v tomto okamžiku bylo reimplantováno do dělohy paní Brownové. Pod dohledem a s mimořádnou péčí se embryo vyvíjelo správně; těhotenství bylo zakončeno císařským řezem, a dvojice, která předtím nemohla mít dítě, protože paní měla neprůchodné vejcovody, má dnes normální dceru.

„Máme holčičku a je skvělá!“ zvolal gynekolog, který vedl císařský řez, a pozvedl dítě.

„Stvořila jsem, mé ruce to učinily!“ zvolala Ninti, když vyndala Adama císařským řezem, o eon dříve...

Reminiscencí na zprávy ve starých spisech o dlouhé cestě pokusů a omylů, jíž prošli Enki a Ninti, je fakt, že „průlom“, jímž bylo narození malé Louisy a z něž média úplně zdivočela (obr. 55), přišel po dvanácti letech pokusů a omylů, během nichž vznikaly plody a dokonce i děti s vadami. Lékaři a výzkumníci si dozajista nebyli vědomi toho, že - mimo jiné zjištěním, že je nutné do směsi živin a spermií přidat *krevní sérum* - provádějí přesně stejné procedury, které dělali Enki a Ninti...

***

Přestože tento akt dal novou naději neplodným ženám (otevřel rovněž cestu tzv. náhradnímu mateřství, kdy žena odnosi cizí dítě, zmrazování embryí, semenným bankám a novým právním komplikacím), byl jen vzdáleným příbuzným aktem, který provedli Enki a Ninti. Přesto si vyžádal techniky, o nichž čteme ve starých textech - jako například když vědci, zabývající se přenosem buněčného jádra, zjistili, že dárce musí být mladý, přesně jak zdůrazňovaly sumerské texty.

Nejzřejmějším rozdílem mezi variantou dítěte ze zkumavky a tím, co popisují staré texty, je to, že v případě dítěte ze zkumavky je dodržen přirozený proces oplodnění: lidské mužské sperma oplodní lidské ženské vajíčko, které se pak vyvine v děloze. V případě stvoření Adama byl zkřížen genetický materiál dvou odlišných (ne-li přímo nestejnorodých) druhů, aby byla vytvořena nová bytost, někde na půl cesty mezi oběma „rodiči.“

V posledních letech moderní věda učinila v podobných genetických manipulacích významný pokrok. S pomocí stále dokonalejších technických zařízení, počítačů, a stále nepatrnějších nástrojů se vědcům podařilo „přečíst“ genetický kód živých organismů, včetně lidského. Nejenže je možné přečíst A-G-C-T DNA a písmena A-G-C-U genetické „abecedy“, dnes už rozeznáváme i třípísmenná „slova“ genetického kódu (např. AGG, AAT, GCC, GGG - a tak dále v myriádách kombinací) stejně jako úseky pásů DNA, které formují geny, z nichž každý má určitý úkol - např. určit barvu očí, řídit růst, nebo přenášet dědičnou chorobu. Vědci rovněž zjistili, že některé z kódových „slov“ prostě jen instruují proces toho, kde má začít replikace a kdy skončit. Postupně se naučili přepisovat genetický kód na obrazovku počítače a ve výstupech rozpoznávat znaky „stop“ a „vpřed.“ Dalším krokem bylo zdlouhavé zjišťování funkce každého segmentu či genu - jichž má jednoduchá bakterie *E.coli* asi 4 000 a člověk dost přes 100 000. Plánuje se „zmapovat“ kompletní lidský genetický makeup („genom“); ohromný rozměr tohoto úkolu a rozsahu znalostí již dosažených zhodnotíme, uvědomíme-li si fakt, že kdyby byly extrahovány DNA ze všech lidských buněk a vloženy do krabičky, krabička by nemusela být o nic větší než kostka ledu; ovšem kdybychom natáhli všechny šroubovice DNA, pás by byl dlouhý 47 miliónů mil...

I přes všechny tyto složité problémy se s pomocí enzymů podařilo rozdělit pásy DNA na žádaných místech, odstranit „větu“, která tvoří gen, a dokonce do DNA vložit gen cizí; pomocí těchto technik je možno odstranit nežádoucí úsek (např. takový, který je příčinou choroby), nebo přidat úsek žádoucí (např. gen růstového hormonu). Zásluhy o pokrok v chápání této základní chemie života a v manipulaci s ní byly přiznány roku 1980 udělením Nobelovy ceny za chemii Walteru Gilbertovi z Harvardu a Fredericku Sangerovi z Cambridge University, za vývoj rychlých metod čtení velkých segmentů DNA, a Paulu Bergovi ze Stanford University za průkopnickou práci v oblasti „slepování genů.“ Jiný termín, užívaný pro tyto procedury, je „rekombinační technologie DNA“, protože po slepování následuje rekombinace DNA s nově vloženými segmenty DNA.

Tyto poznatky umožnily genovou terapii, odstraňování či úpravu genů, zapříčiňujících vrozené choroby či defekty, přímo v lidských buňkách. Umožnily rovněž rozvoj biogenetiky: pomocí genetické manipulace se bakterie či myš přiměje produkovat žádanou chemikálii (např. inzulín) pro léčebné použití. Tyto významné činy v oblasti rekombinační technologie jsou možné proto, že DNA má ve všech organismech na Zemi stejné uspořádání, tudíž pás DNA bakterie akceptuje segment DNA lidské („rekombinují“ se). (Američtí a švýcarští vědci v červenci 1984 oznámili

objev segmentu DNA, který je společný lidem, mouchám, žížalám, kuřatům a žábám - další potvrzení jediného genetického původu veškerého života na Zemi.)

Kříženec jako například mula, která je potomkem osla a koně, se může narodit, poněvadž osel i kůň mají podobné chromozomy (kříženci se však dále množit nemohou).

Ovce a koza, ačkoli jsou nepříliš vzdálené příbuzné, se přirozeně pářit nemohou; přesto však byly pro svou genetickou spřízněnost pokusně spojeny, čímž roku 1983 vznikla „kozyovce“¹⁷ - ovce se svou vlnou, ale s kozími rohy. Takovíto kříženci či „mozaikovní“ tvorové bývají nazýváni chimérami, podle nestvůry z řecké mytologie, která měla předek lva, tělo kozy a chvost draka (obr. 58). Tohoto spojení bylo dosaženo „buněčnou fúzí“, propojením ovčímho a kozímho embrya ve stadiu jejich raného dělení na čtyři buňky; takto zkřížené embryo pak bylo inkubováno ve zkumavce s živným roztokem až do vhodného okamžiku, kdy bylo přeneseno do dělohy ovce, která posloužila jako náhradní matka.

Při takovýchto buněčných fúzích se výsledek (a i když se narodí životaschopné potomstvo) nedá předvídat; je zcela otázkou náhody, které geny se kam na chromozomy napojí a jaké prvky - „obrazy“ a „podoby“ - se z které dár-covské buňky prosadí. Je velmi pravděpodobné, že nestvůry z řecké mytologie, včetně slavného krétského Mi-notaura (zpola muže, zpola býka), měly původ v příbězích, které Řekům předal Berossus, babylónský kněz, a že jejich zdrojem byly sumerské texty, zabývající se pokusy a omyly Enkiho a Ninti. z nichž vznikaly nejrůznější chiméry.

Pokroky v genetice napomohly biotechnologii, která umožnila lepší cesty než vznik nepředvídatelných chimér; je zřejmé, že se moderní věda při tom vydala jiným směrem, tímtež, kterým se ubírali Enki a Ninti. Vyjímáním a přidáváním úseků do genetických pásů, čili rekombinačními technologiemi, mohou být určité vlastnosti, jimž se chceme vyhnout, přidat je či vyměnit, specifikovány a zaměřeny. Úspěchem v pokroku na poli genetického inženýrství byl přenos bakteriálních genů do rostlin tak, aby tyto rostliny odolávaly určitým chorobám; a později, roku 1980, také přenos specifických bakteriálních genů do myši. Roku 1982 byly růstové geny křavy vloženy do genetického kódu myši (týmy, vedenými Ralphem L. Brinsterem z University of Pennsylvania a Richardem D. Palmiterem z Howard Hughes Medical Institute), a zrodila se tak „Obří Myš“, dvakrát větší než obyčejná. Roku 1985 uvedl časopis *Nature* (27. července), že experimentátoři z různých výzkumných středisek úspěšně vložili fungující

---

¹⁷ Angl. „geep“. Pozn. překl.

lidské růstové geny do králíků, prasat a ovcí; a roku 1987 (*New Scientist*, 17. září) švédští vědci podobným způsobem stvořili super-lososa. Geny, nesoucí jiné vlastnosti, byly již při těchto „trans-genových“ rekombinacích aplikovány mezi bakteriemi, rostlinami a savci. Techniky pokročily dokonce do té míry, že je možná umělá výroba složek, které se plně vyrovnají specifickým funkcím daného genu, zejména s ohledem na léčení chorob.

U savců musí být pozměněné oplodněné vajíčko nakonec implantováno do dělohy náhradní matky - což byla funkce dle sumerského příběhu svěřená „Bohyním-rodíč-kám.“ Avšak ještě před touto fází musel být nalezen způsob, jak vložit požadované genetické vlastnosti mužského dárce do vajíčka ženy. Nejobvyklejší metodou je mikroiinjekce, kdy je vajíčko, už oplodněné, extrahováno a je do něj vpíchnuta požadovaná genetická vlastnost; po krátké inkubaci ve skleněné misce je vajíčko reimplantováno do dělohy (bylo vyzkoušeno na myších, prasatech i jiných savcích). Procedura je složitá, má mnohá úskalí, a procento úspěšnosti je malé - ale funguje. Jinou technikou je použití virů, které přirozeným způsobem útočí na buňky a splývají s jejich genetickými jádry; nová genetická vlastnost, jež má být do buňky přenesena, se složitým způsobem napojí na virus, který pak funguje jako nosič; problémem je zde to, že není možná volba, na kterou stranu chromozómové příčky se gen napojí, a v mnoha případech jsou výsledkem chiméry.

V červnu 1989 ve článku v časopise *Cell* ohlásil tým italských vědců, vedený Corradem Spadaforou z Institutu bio-lékařských technologií v Římě, úspěch při použití spermatu jako nosiče nového genu. Jejich procedura spočívala v tom, že uzpůsobili sperma tak, aby ztratilo svou přirozenou odolnost vůči cizím genům; poté, co je pak nechali nasáknout v roztocích, obsahujících nový genetický materiál, vstřebalo sperma tento materiál do svých jader. Pozměněné sperma pak bylo použito k oplodnění myší; chromozomy jejich potomstva pak obsahovaly nový gen (v tomto případě šlo o určitý bakteriální enzym).

Použití nejpřirozenějšího prostředku - spermatu - pro přenesení genetického materiálu do samičího vajíčka ohromilo vědeckou obec svou jednoduchostí a dostalo se na titulní strany dokonce v *The New York Times*. Následovala studie v časopisu *Science*, 11. srpna 1989, jež přinesla zprávu o smíšených úspěších jiných vědců, kteří napodobili italskou metodu. Avšak všichni vědci, zainteresovaní v rekombinačních technologiích, se shodli na tom, že -i když s určitými modifikacemi a zlepšeními - byla vyvinuta nová technika, nejjednodušší a nejpřirozenější.

Někdo by mohl namítnout, že o schopnosti spermie přijímat cizí DNA

výzkumníci hovořili už roku 1971, po experimentech s králičím spermatem. Málokdo si však uvědomí, že zpráva o této technice je ještě mnohem starší, a nachází se v sumerském textu o stvoření Adama Enkim a Ninti, kteří ve zkumavce zkřížili vajíčko Opoženy se spermatem mladého Anunnaka, v roztoku obsahujícím mimo jiné krevní sérum.

Roku 1987 vyvolal děkan fakulty antropologie na florentské univerzitě v Itálii bouři protestů ze strany duchovních a humanistů, když oznámil, že probíhající poku-

sy by mohly vést ke „stvoření nového pokolení otroků, an-tropoidů se šimpanzí matkou a lidským otcem." Jeden z mých fanoušků mi poslal výstřížek z novin s touto zprávou a komentářem, „*Tak, Enki, a znova do toho!*"

A to se mi zdá jako nejlepší shrnutí dosažených výsledků moderní mikrobiologie.

Vosy, opice a bibliční patriarchové

Hodně z toho, co se na Zemi přihodilo, a zejména ty nejranější války, povstalo z následnického kodexu Anunnaků, kteří odňali následnictví prvorozenému synu v případě, že vládci porodila jeho nevlastní sestra syna dalšího.

Stejná následnická pravidla, převzatá od Sumerů, nacházíme v příbězích biblických patriarchů. Bible praví, že Abrahám (který pocházel ze sumerského hlavního města Uru) požádal svou ženu Sárú (jméno, které znamená „princezna") aby se při setkání s cizími králi prohlašovala raději za jeho sestru než za manželku. Ačkoli to nebyla úplně pravda, nebyla to ani lež, jak je vysvětleno v Genesis 20:12: „Ona také vskutku je má sestra; je to dcera mého otce, ale ne dcera mé matky; stala se mou ženou."

Abrahámovým následníkem nebyl prvorozený Ismael, jehož matkou byla služebná Hágár, nýbrž Izák, syn nevlastní sestry Sárú, i když se narodil mnohem později.

Důsledné lpění na těchto následnických pravidlech na všech královských dvorech starých dob, ať už v Egyptě ve Staré Říši nebo v impériu Inků v Novém Světě, naznačuje jakousi „krevní linii" či genetiku, která je dost podivná a v protikladu k víře, že spojení mezi blízkými příbuznými je nežádoucí.

Věděli snad Anunnakové něco, co má moderní věda teprve odhalit?

Roku 1980 zjistila skupina, vedená Hannah Wuovou z Washingtonské univerzity, že je-li dána opičím samicím možnost volby, vybírají si za partnery své nevlastní bratry. „To, co je na experimentu nejvíce vzrušující," uvádí se ve zprávě, „je skutečnost, že ačkoli vybraní nevlastní bratři měli

stejného otce, měli jiné matky." Časopis *Discover* (prosinec 1988) přinesl zprávu o studiích, které uvádějí, že „vosí samečci se obvykle páří se svými sestrami." Vzhledem k tomu, že jeden vosí sameček oplodní mnoho samiček, bylo zjištěno, že přednostně oplodňuje *nevlátní* sestry; stejný otec, jiná matka.

Zdá se tedy, že v následnickém kodexu Anunnaků to bylo něco více než jen rozmar.

9. kapitola

MATKA ZVANÁ EVA

Sledujeme-li hebrejská slova Bible skrze jejich akkadskou odnož až k sumerskému původu, je možné pochopit pravý význam biblických příběhů, zejména těch z knihy Genesis. Skutečnost, že mnoho sumerských výrazů má více než jeden význam, z velké většiny odvozený ze společného původního piktografu, představuje v chápání sumerštiny největší potíž a vyžaduje pečlivé čtení kontextu. Na druhou stranu působí inklinace sumerských písařů k častým hrám se slovy při čtení jejich textů inteligentnímu čtenáři radost. Když jsem se například v knize *Války bohů a lidí* zabýval biblickým příběhem o „zkáze“ Sodomy a Gomorry, zdůraznil jsem, že „solný sloup“, v němž se Lotova žena proměnila, když se ohlédla, aby zjistila, co se děje, v původní sumerské terminologii vlastně znamená „sloup páry“. Vzhledem k tomu, že v Sumeru se těžila sůl z bažin plných páry, nabyl původní sumerský termín NI.MUR významu jak „sůl“, tak „pára“. Ubohá Lotova žena se vypařila, nezměnila se v solný sloup; způsobily to nukleární výbuchy, které zapříčinily zkázu měst na rovině.

Co se týče biblického příběhu o Evě, byl to velký sumerolog Samuel N. Kramer, kdo první poukázal na to, že její jméno, které v hebrejštině znamená „Ta, co má život“, a příběh o jejím původu z Adamova žebra s veškerou pravděpodobností pramení ze sumerské slovní hříčky se slovem TI, což znamená jak „život“, tak „žebro“.

O některých dalších původních či dvojitých významech v příbězích o stvoření jsem se už zmínil v předchozí kapitole. O „Evě“ a jejím původu by se toho dalo nashromáždit srovnáváním biblických příběhů se sumerskými texty a analýzou sumerské terminologie mnohem více.

Jak jsme viděli, vedli Enki a Ninti genetické manipulace ve speciálním zařízení, zvaném v akkadských verzích *Bit Šimti* - „Dům, kde je vdechován vítr života“; tento význam v sobě nese dost přesnou představu o tom, jaké bylo zaměření onoho speciálního zařízení - laboratoře. Musíme však zde vzít v potaz sumerskou náklonnost ke hrám se slovy, čímž se nám lépe ozřejmí zdroj příběhu o Adamově žebro, použití hlíny, a o dechu života.

Jak bylo již dříve uvedeno, byl akkadský termín interpretací sumerského ŠI.IM.TI, složeného slova, v němž každá ze tří složek nesla význam, který propojoval, posiloval a rozšiřoval význam zbývajících dvou. ŠI stálo ve významu toho, co Bible nazývá *néfeš*, což se obecně překládá jako „duše“, ale přesnější význam je „dech života“. IM má významů několik; závisí na kontextu. Mohlo to znamenat „vítr“ ale také „strana“. V astronomických

textech IM označuje oběžnici, která je planetě „po boku“; v geometrii znamená stranu čtverce nebo trojúhelníka: a v anatomii „žebro“. Dodnes je v hebrejštině slovo *sela*, které je paralelou k IM, což znamená jak stranu geometrického obrazce, tak lidské žebro. A ejhle, je tu ještě další, k předchozím se zcela nevztahující význam IM: „hlína“...

Jakoby mnohočetný význam IM („vitr“/„strana“/„žeb-ro“/„hlína“) nestačil, přidali k lingvistickému humoru Sumerové ještě termín TI. Jak jsem se již dříve zmínil, znamenalo to „život“ i „žebro“ - význam „žebro“ je paralelou k akkadskému *silu*, z něž pochází hebrejské *sela*. Zdvojeno, znamená TI.TI „břicho“ - jako označení místa, kde se nachází plod, fétus*¹⁸ a vida, v akkadštině *titu* nabylo významu „hlína“, což přežilo v hebrejském slově *Tit*. U složky TI v názvu sumerské laboratoře, ŠI.IM.TI, tudíž máme významy „život“/„hlína“/„břicho“/„žebro“.

Vzhledem k tomu, že chybí původní sumerská verze, z níž kompilátoři Genesis zřejmě získávali údaje, nemůžeme si být jisti, zda si vybrali význam „žebro“ proto, že se pojil jak s IM, tak s TI, nebo proto, že jim poskytl odrazový můstek ke společenskému prohlášení v následujících verších:

*A JHVH Elohim obestřel Adama hlubokým spánkem,
a on spal.*

*A On pak vzal jedno z jeho žeber
a to místo po žebřu uzavřel tělem. AJHVH Elohim postavil z žebra, které
vzal z Adama, ženu a přivedl ji k Adamovi. „To je teď kost z mých kostí,
tělo z mého těla.“*

*Proto je ta bytost zvána Iš-ša („Žena“), protože z Iš („Muže“) byla
vzata. Proto musí muž opustit otce a matku a přidrží se své manželky aby se
stali jako jedním tělem.*

Tento příběh o stvoření ženského protějšku muže vypráví o tom, jak byl Adam, který už byl umístěn v Edenu, aby ho obdělával a pečoval o jeho sady, osamělý. „A JHVH Elohim řekl, není dobré, že je Adam sám; nechte mě mu stvořit protějšek.“ Toto je pochopitelně pokračování oné verze, v níž je Adam stvořen sám, a ne té, kde je Lidstvo stvořeno jako mužské a ženské okamžitě.

Abychom vyřešili tento zdánlivý zmatek, vzpomeňme si na sekvenci o stvoření Pozemšťanů. Nejprve byl zdokona-

---

¹⁸ Čeština má poněkud archaické označení pro břicho „život“. Pozn. překl

len muž, *lulu*, „kříženec“; pak byla oplodněná vajíčka Opo-ženy ponořena a smíšena s krevním sérem a spermatem mladého Anunnaka, a pak rozdělena do dávek a umístěna do „formy“, kde nabyla buďto mužských nebo ženských charakteristik. Následně byla reimplantována do děloh Bohyň-rodíček a z embryí se vytvořilo sedm mužů a sedm žen. Tito „kříženci“ však byli hybridy, kteří se nemohli množit (tak jako muly). Aby jich byl větší počet, musel se proces opakovat znovu a znovu.

V určitém okamžiku pak už bylo jasné, že takovýto způsob získávání nevolníků není dost uspokojivý; musel být nalezen způsob, jak získat více těchto bytostí, aniž by těhotenství a porody musely provádět ženy Anunnaki. Tento způsob byl druhou genetickou manipulací Enkiho a Ninti, a dali jí Adamovi schopnost vlastního rozmnožování. Aby mohl mít potomstvo, musel se Adam spojit s plně kompatibilní ženou. Jak a proč byla přivedena na svět, to popisuje příběh o žebro a zahradě Eden.

Příběh o žebro se čte skoro jako dvouřádkové shrnutí zprávy v lékařském časopise. Nijak nejistými termíny se tu popisuje velká operace onoho druhu, jenž se dnes dostává na titulní stránky, kdy blízký příbuzný (např otec nebo sestra) daruje orgán pro transplantaci. Stále více se dnes v moderní medicíně dělají transplantace kostní dřevě, je-li chorobou rakovina nebo ohrožuje-li imunitní systém.

V biblickém případě je dárce Adam. Dostane celkovou anestézii a je uspán. Je proveden řez a vyňato žebro. Tkáň je pak stažena, aby uzavřela ránu, a Adam je ponechán, aby odpočíval a zotavoval se.

Akce pokračuje jinde. Elohim teď používá získaný kus kostí, aby postavil ženu; ne stvořil ženu, ale „postavil“. Odlišnost v terminologii je významná; ukazuje na to, že dotyčná žena už existovala, ale bylo nutné udělat nějakou kon-strukční manipulaci, aby se mohla stát Adamovou partnerkou. Ať to něco, co bylo potřeba, bylo cokoli, bylo to získáno ze žebra, a klíč k tomu, co vlastně žebro poskytlo, leží v dalších významech slov IM a TI - život, břicho, hlína. Byl výtažek z Adamovy kostní dřevě implantován do výtažku z „hlíny“ primitivní dělnice skrze její břicho? Bible bohužel nepopisuje, co se ženou (Adam ji pojmenoval Eva) provedli, a sumerské texty, které o tom jistě široce pojednaly, dosud nebyly objeveny. Že cosi takového existuje je jisté, a to z toho důvodu, že nejlepší dostupný překlad textu *Atrachasis* do rané asyrštiny (asi 850 př.Kr.) obsahuje řádky, které jsou paralelou některých biblických veršů o tom, jak muž opouští otcovský dům a se svou ženou se stává jedním tělem, když spolu leží v posteli. Tabulka s tímto textem je však příliš poškozená, než aby bylo možné zjistit, co vše chtěl původní sumerský text říci.

Dnes však díky moderní vědě víme, že sexualita a schopnost

rozmnožování spočívá v lidských chromozomech; každá lidská buňka obsahuje dvacet tři párů - u ženy pár chromozomů X, u muže jeden X a jeden Y (obr. 59). Každá reprodukční buňka (vajíčko, spermie) však obsahuje jen jednu soupravu chromozomů, nikoli páry. Párování nastane, když je vajíčko oplozeno spermií; embryo má tudíž dvacet tři párů chromozomů, z nichž jen polovina je od matky a jen polovina od otce. Matka, která má dva chromozomy X, vždy přispívá chromozomem X. Otec, jelikož má jak X, tak Y, může poskytnout jeden nebo druhý (kterýkoliv); pokud poskytne X, vznikne děvče; pokud Y, chlapec.

Klíč k reprodukci tudíž leží ve fúzi dvou jednotlivých souprav chromozomů; pokud se jejich počet a genetický kód liší, nebudou se kombinovat a bytosti se nebudou rozmnožovat. Vzhledem k tomu, že jak primitivní dělník, tak primitivní dělnice už existovali, jejich sterilita nebyla zapříčiněna nedostatkem chromozomů X či Y. Potřeba *kosti* - Bible zdůrazňuje, že Eva byla „kost z Adamovy kosti“ -naznačuje, že bylo nutné překonat nějakou imunobiolo-gickou odmítavou reakci primitivních dělnic na mužské sperma. Operace, kterou Elohim provedli, tento problém vyřešila. Adam a Eva objevili svou sexualitu, naučili se „poznávat“ - biblický termín, který označoval pohlavní styk za účelem rozmnožování („A Adam *poznal* Evu, svou manželku, a ona počala a porodila Kaina.“) Eva, jak vypovídá příběh o těch dvou v zahradě Eden, od té doby byla schopná s Adamem otěhotnět, a dostala od božstva požehnání spojené s prokletím: „V utrpení budeš rodit děti.“

Tím, jak řekli Elohim, „začal Adam být jako jeden z nás“. Bylo mu dáno „Poznání“. Homo sapiens byl schopen plodit a rozmnožovat se sám. I přesto že měl dostatek genetického vybavení Anunnaků, kteří udělali Člověka podle svého obrazu a podoby i v ohledu rozmnožování, jedna genetická vlastnost přenesena nebyla. Šlo o jejich dlouhověkost. Ze „stromu života“, z něž kdyby jedli, žili by stejně dlouho jako Anunnakové, neměl člověk ani ochutnat. Tento bod je jasně vysloven v sumerském příběhu o *Adapovi*, dokonalém člověku, kterého stvořil Enki:

Široké pochopení mu zprostředkoval... Moudrost mu dal... Dal mu Poznání; Věčný život mu nedal.

Už od vydání knihy *Dvanáctá planeta* roku 1976 jsem nešetřil námahou, abych vysvětlil zdánlivou „nesmrtelnost“ bohů. Jako příkladu jsem použil mouchy u sebe doma: říkával jsem, že kdyby mouchy uměly mluvit, táta Moucha by synkovi Mouchovi řekl, „Podívej, ten člověk je nesmrtelný: co jsem na světě, vůbec nezestárnul; můj otec říkal, že jeho

otec, a vůbec všichni naši otcové a dědové,

kam paměť sahá, tohoto člověka viděli stejného, jako je dnes: žije věčně, je nesmrtelný!"

Moje „nesmrtelnost“ (v očích mluvících much) je pochopitelné prostě jen výsledkem odlišných životních cyklů. Člověk žije mnoho desetiletí; moucha svůj život počítá na dny. Čím jsou všechny tyto termíny? „Den“ je doba, kterou naše planeta potřebuje k úplnému otočení kolem své osy; „rok“ je doba, za kterou urazí kompletní dráhu kolem Slunce. Délka časových aktivit Anunnaků na Zemi se počítala na *sary* - jeden *sar* byl ekvivalentem 3 600 pozemských let. *Sar* byl „rokem“ na Nibiru - doba, za kterou tato planeta oběhla kolem Slunce. Když tedy sumerské královské seznamy uvádějí, že např. jeden z anunnackých vůdců spravoval jedno z jejich měst 36 000 let, text mluví o deseti *sarech*. Tr-vá-li jedna lidská generace dvacet let, do „roku“ Anunnaků se vešlo 180 generací lidského potomstva - čímž se jim Anunnakové nutně zdáli jako Věčně Žijící, „nesmrtelní.“

Staré texty jasně udávají, že tato dlouhověkost na lidi přenesena nebyla, inteligence však ano. To vypovídá o starověké víře či poznání, že tyto dvě vlastnosti, inteligence a dlouhověkost, mohou být člověku nějakým způsobem uděleny nebo odňaty těmi, kdo ho geneticky stvořili. Nepřekvapí nás, že moderní věda s tím souhlasí. „Důkazy, nashromážděné za posledních šedesát let, vypovídají o tom, že inteligence má genetickou složku,“ píše se v březnovém čísle časopisu *Scientific American* z roku 1989. Vedle příkladů géníů z různých oblastí, kteří předali své vlohy dětem a vnukům, zdůraznil článek zprávu výzkumníků z University of Colorado v Boulderu a z Pennsylvania State University (David W. Fulker, John C. DeFries a Robert Plomin), kteří stanovili „těsnou biologickou korelaci“ v mentálních schopnostech, již lze přisoudit genetické dědičnosti. *Scientific American* tento článek opatřil titulkem „Další důkazy pro propojení genů a inteligence.“ Další studie, zjišťující, že „vzpomínky se skládají z molekul,“ vedly k myšlence, že kdyby se počítače někdy měly vyrovnat lidské inteligenci, musely by mít molekulární základ. Návrhy v tomto směru učiněné zaktualizoval Forrest Carter z Naval Research Laboratories ve Washingtonu, D.C., a na základě toho John Hopfield z Caltech a AT&T Bell Laboratories roku 1988 (*Science*, č. 241) předložil koncepci „biologického počítače.“

Přibývají rovněž důkazy pro to, že životní cykly živých organismů mají genetický zdroj. Různé fáze života hmyzu a délka jejich života jsou zřetelně geneticky organizovány. Proto také tolik tvorů - ne však savců - po reprodukci hyne. Bylo například objeveno (Jerome Wodinsky z

Brandeis University), že chobotnice jsou geneticky naprogramovány na „sebedestrukci“ po reprodukci, a to chemikáliemi, zjištěnými v jejich optických žlázách. Tyto studie probíhaly během výzkumu procesu stárnutí u zvířat, nikoli života chobotnic samostatně. Mnoho dalších studií ukázalo, že některá zvířata mají schopnost opravovat poškozené geny ve vlastních buňkách, a zastavit tak nebo zvrátit proces stárnutí. Každý druh má evidentně vlastní rozsah života, fixovaný v genech - jepice jediný den, žába asi šest let, pes asi patnáct. Lidský limit dnes leží někde ne příliš daleko za stovkou let, dříve však býval mnohem delší.

Podle Bible žil Adam 930 let, jeho syn Šét 912, a Šétův syn Enoš 905.1 když je důvod se domnívat, že editoři Genesis zredukovali faktorem 60 mnohem delší životní cykly, o nichž se psalo v textech sumerských, Bible přesto přiznává, že lidstvo mělo před potopou mnohem delší délku života. Délka života patriarchů se s postupem ubíhajících tisíciletí zkracovala. Tera, Abrahamův otec, zemřel ve věku 205 let. Abraham žil 175 let; jeho syn Izák zemřel ve 180. Izákův syn Jákob se dožil 147, ale Jákobův syn už jen 110 let.

I když se věří, že genetické chyby, které se akumulují během toho, jak se DNA sama reprodukuje v buňkách, přispívají k procesu stárnutí, vědecké důkazy ukazují na existenci „biologických hodin“ u všech tvorů, což je základní, vestavěná genetická vlastnost, která kontroluje délku života každého druhu. Který gen nebo skupina genů to je, co nutí hodiny tikat, co je příměje, aby se „projevily“, to vše je stále předmětem výzkumu. Avšak to, že odpověď tkví v genech, četné studie již prokázaly. Některé studie dokázaly, že viry mají fragmenty DNA, které je mohou doslova učinit „nesmrtelnými“.

Enki to všechno musel znát, takže když došlo na zdokonalení Adama - vytvoření opravdového, rozmnožujícího se *Homo sapiens* - dal Adamovi inteligenci a „poznání“, ne však dlouhověkost, kterou anunnacké geny měly.

Jak se lidstvo vzdaluje ode dnů svého stvoření coby *lu-lu*, „zkřížené“ bytosti, která nesla genetické dědictví Země i Nebes, zkracování průměrné délky života může být považováno za symptom z generace na generaci sotva patrných ztrát toho, co někteří považují za „božské“ prvky, a za vzrůstající převahu „zvířete v nás“. To, že v našem genetickém uspořádání existuje takzvaná „nesmyslná“ DNA - segmenty DNA, které zřejmě ztratily svůj účel - je zřetelným pozůstatkem původního „křížení“. Dvě nezávislé, i když propojené, části mozku - jedna primitivnější, emocionální, druhá novější, racionálnější - to je další potvrzení smíšeného genetického původu lidstva.

Důkazy, které potvrzují starodávné příběhy o stvoření, ať byly dosud sebezpůsobivější, genetickou manipulací nekončí. Bude toho víc, a všechno je to o Evě! Moderní antropologie, s pomocí fosilních paleontologických nálezů a pokroku v ostatních vědeckých oblastech, při zpětném odkrývání původu člověka učinila mílové kroky. Otázka „Odkud jsme přišli?“ už byla jasně zodpovězena: lidstvo vzniklo v jihovýchodní Africe.

Nyní už víme, že lidský příběh nezačíná člověkem; „kapitola“, která pojednává o skupině savců jménem „primáti“, nás vede zpět asi o čtyřicet až padesát milionů let, kdy se v Africe objevili společní předkové opic, lidoopů a člověka. O dvacet až třicet milionů let později - takto pomalu se kola evoluce točí - se od linie primátů oddělil předchůdce velkých lidoopů. Roku 1920 byly zcela náhodou objeveny pozůstatky tohoto raného lidoopa, „Proconsula“, na ostrůvku v jezeru Victoria (viz mapa), a nález do oblasti nakonec přilákal nejznámější manželský tým paleontologů, Louise S.B. a Mary Leakeyovy. Kromě Proconsula tam objevili také pozůstatky *Ramapithec*a, prvního vzpřímeného lidoopa či člověka podobného primáta; nález byl asi čtrnáct milionů let starý - nějakých osm až deset milionů let směrem vzhůru po evolučním stromě od Proconsula.

Tyto objevy znamenaly více než jen nález několika fosilií; odemkly dveře do tajné laboratoře přírody, do skrýše, kde matka Příroda stále kuje své evoluční postupy, které od savců vedly přes primáty a velké lidoopy až k hominidům. Oním místem bylo příkopové údolí, které se táhne přes celou Etiopii, Keňu a Tanzanii - a je součástí příkopové soustavy s počátkem v údolí Jordánu a v Mrtvém moři v Izraeli, zahrnuje Rudé moře, a táhne se až do jižní Afriky (obr. 60).

Na místech, které proslavili Leakeyové a další paleontologové, byly objeveny četné fosilní nálezy. Nejbohatší na vykopávky byla Olduvajská rokli v Tanzanii; poblíž jezera Rudolf (přejmenovaného na jezero Turkana) v Keni; a v provincii Afar v Etiopii, abychom se zmínili o místech nejznámějších. Bylo tam mnoho objevitelů různých národností, ale někteří z nich - výrazně vystupující ve vědeckých debatách o významu a časovém zařazení nálezů - si zaslouží být jmenováni: syn Leakeyů Richard, (v době svých objevů kurátor v Cleveland Museum of Natural History), Tim White, a J. Desmond Clark (University of California v Berkeley), Alan Walker (John Hopkins University), Andrew Hill a David Pilbeam z Harvardu, a Raymond Dart a Phillip Tobias z jižní Afriky.

Ponecháme-li stranou problémy, vyvolané pýchou nad objevy, odlišnými interpretacemi nálezů, a sklonem k rozdělování druhů a rodů na menší a menší dělení, můžeme bezpečně tvrdit, že větev, vedoucí k lidem,

se oddělila od větve čtyřnohých lidoopů asi před čtrnácti milióny let, a že trvalo dalších asi devět miliónů let, než se objevil první lidoop s hominidními prvky, zvaný *Anstralopithecus* -to vše tam, kde se příroda rozhodla mít svou „lidotvornou“ laboratoř.

Zatímco fosilní záznamy z oněch mezilehlých deseti miliónů let jsou téměř nulové, paleoantropologové (jak se nová skupina vědců začala nazývat) byli dosti šikovní, co se týče tří miliónů let následujících. Někdy s pouhou čelistí, polámanou lebkou, pánevní kostí, s pozůstatky několika prstů, nebo při troše štěstí i s pozůstatky koster byli schopni rekonstrukce oněch bytostí, jimž fosilie patřily; s pomocí dalších nálezů, jako jsou například zvířecí kosti nebo kameny, hrubě opracované, aby sloužily jako nástroje, určili jejich stupeň vývoje a zvyky; a datováním geologických vrstev, v nichž byly fosilie nalezeny, byli schopni určit, jak staré jsou fosilie samotné.

K nejvýznamnějším milníkům patří nálezy jako např. části kostry samice, přezdívané „Lucy“ (která mohla vypadat jako hominid na obr. 61) - o níž se předpokládá, že byla pokročilým Australopitékem, žijícím asi před 3,5 milióny let; fosilie, známá pod katalogovým názvem „Lebka 1470“ samce z doby asi před 2 milióny let, objeviteli považovaného za „skoročlověka“, či *Homo habilis* („Člověk zručný“) -termín, proti jehož implikacím je mnoho námitek; a kosterní pozůstatky „urostlého mladíka“, katalogizované jako WT. 15000, druh *Homo erectus* z doby asi před 1,5 miliónem let, možná první pravý hominid. Vstoupil na scénu ve starší době kamenné; začal používat kameny jako nástroje, a migroval směrem k Sinajskému poloostrovu, který funguje jako pozemní most mezi Afrikou a Asií, zčásti do jihovýchodní Asie, zčásti do jižní Evropy.

Stopa rodu *Homo* se pak ztrácí; kapitola mezi dobou před 1,5 miliónem let a 300 000 lety chybí, kromě stop *Homo erectus* na okrajích oblastí migrací tohoto homini-da. Pak, asi před 300 000 lety, se bez jakéhokoli důkazu o postupných změnách objevuje *Homo sapiens*. Zprvu se věřilo, že *Homo sapiens neanderthalensis*, Člověk neandr-tálský (pojmenovaný podle místa jeho prvního nálezu v Německu), který převládal v Evropě a částech Asie asi před 125 000 lety, byl předkem kromaňonce, *Homo sapiens sapiens*, který se chopil žezla asi před 35 000 lety. Pak se mělo za to, že „tupější“ a tudíž „primitivní“ neandrtálec pochází z jiné větve *Homo sapiens*, a že kromaňonec se vyvinul jaksí samostatně. Dnes už je známo, že ta druhá představa je správnější, i když ne docela. Obě linie *Homo sapiens*, spřízněné, i když jedna nebyla potomkem druhé, žily vedle sebe až do doby asi před 90 000 až 100 000 lety. Důkaz byl nalezen ve dvou jeskyních, jedné na hoře Carmel a druhé v Nazaretu v Izraeli; šlo o dvě

jeskyně z mnoha, v oblastech, kde si v takovýchto jeskyních prehistorický člověk zřizoval obydlí. První nálezy, z roku 1930, byly, jak se věřilo, asi 70 000 let staré a šlo jen o neandrtálce, tudíž dobře zapadaly do teorií v té době považovaných za platné. V šedesátých letech spojený francouzsko-izraelský tým podnikl nový průzkum jeskyně v Qafzeh poblíž Nazaretu, a zjistil, že

pozůstatky nepatřily jen neandrtalcům, ale i lidem kromaňonského typu. Ve skutečnosti vrstvení naznačovalo, že kromaňonci používali jeskyni ještě *před* neandrtálci - fakt, který posunul předpokládanou dobu objevení se kromaňonců z doby před 35 000 lety na dobu před 70 000 lety.

Jelikož tomu sami nevěřili, hledali vědci potvrzení stáří pozůstatků na hlodavcích, nalezených ve stejných vrstvách. Průzkum těchto hlodavců přinesl stejně neuvěřitelný výsledek: kromaňonci, *Homo sapiens sapiens*, o nichž se nepředpokládalo, že by se vyskytovali dříve než před 35 000 lety, přišli na Blízký Východ a usadili se v místech dnešního *Izraele* před 70 000 lety. A navíc po dlouhou dobu sdíleli stejnou oblast s neandrtálci.

Koncem roku 1987 byly nálezy z Qafzeh a Kebar, jeskyně na hoře Carmel, datovány novou metodou, včetně termoluminiscence, technikou, která poskytuje spolehlivé datování mnohem dále než do limitu 40-50 000 let zpět - což je hranice radiokarbonové metody. Jak bylo uvedeno ve dvou číslech (330 a 340) časopisu *Nature*, vedoucí francouzského týmu, Helene Valladesová z National Research Center v Gif sur Yvette, výsledky nadevší pochybnost potvrdily, že *jak* kromaňonci, *tak* neandrtálci tuto oblast obývali v rozmezí před 90 a 100 000 lety (vědci nyní používají jako hlavní datum 92 000 let). Tyto trumfy byly později znovu potvrzeny na jiném místě v Galileji.

Christopher Stringer z Britského muzea věnoval těmto nálezům úvodník v časopisu *Nature*; uznal nutnost opustit konvenční *názor*, že neandrtálec předcházel kromaňonci. Obě linie, jak se zdá, pocházejí z ranější formy *Homo sapiens*. „Ať už byl původní Eden, z něž vzešlo moderní lidstvo, kdekoli," psalo se v úvodníku, jeví se to dnes tak, že neandrtálci byli z jakéhosi důvodu první, kdo migroval na sever, asi před 125 000 lety. Spolu se svým kolegou Peterem Andrewsem a Oferem Bar-Josefem z Hebrew University a z Harvardu silně argumentovali pro „mimo-africký" výklad těchto nálezů. Fakt, že tito první *Homo sapiens* migrovali z afrického rodiště na sever, byl potvrzen objevem (Fred Wendorf ze Southern Methodist University v Dallasu) neandrtálské lebky poblíž Nilu v Egyptě, která byla 80 000 let stará.

„Znamená to všechno, že úsvit lidstva nadešel dříve?" ptal se na titulní straně časopis *Science*. Jak se do výzkumu postupně zapojovali vědci z

jiných oborů, začalo být jasné, že odpověď zní ano. Bylo dokázáno, že neandrtálci nebyli na Blízkém Východě jen návštěvníky, ale dlouhodobými usedlíky. A nebyli to ti primitivní tupci, jak se o nich dříve smýšlelo. Pohřbívali své mrtvé s obřady, které ukazovaly na náboženské praktiky, „nejméně jeden typ spirituálně motivovaného chování, který je spojuje s moderními lidmi“ (Jared M. Diamond z lékařské fakulty University of California v Los Angeles). Někteří, jako například objevitel neandrtálských pozůstatků v jeskyni Shanidar, Ralph S. Sołbecki z Columbia University, se domnívají, že neandrtálci uměli používat byliny k léčení - před 60 000 lety. Nález lebek v izraelských jeskyních přesvědčily anatomy o tom, že na rozdíl od dosud platných teorií neandrtálci uměli mluvit: „Sádrové odlitky fosilních mozkoven ukazují na dobře vyvinutou oblast jazyka,“ uvedl Dean Falk ze State University of New York v Albany. A „neandrtálcův mozek byl větší než náš...nebyl to tupý ani nemluvný tvor,“ uzavřel neuroanatom Terrence Deacon z Harvardu.

Všechny tyto nedávné objevy nás nenechávají na pochybách o tom, že neandrtálec skutečně byl *Homo sapiens* - ne předek kromaňonce, ale jen dřívější typ z téhož lidského materiálu.

V březnu roku 1987 zorganizoval Christopher Stringer z Britského muzea spolu s kolegou Paulem Mellarsem konferenci na Cambridge University s cílem aktualizovat

a shrnout nové poznatky, týkající se „původu a rozšíření moderního člověka“. Jak napsal J. A. Gowlett v *Antiquity* (červenec 1987), účastníci konference nejprve posoudili fosilní důkazy. Dospěli k závěru, že poté, co se v období od 1,2 do 1,5 miliónu let zpět vyskytl *Homo erectus*, objevil se náhle *Homo sapiens* před 300 000 lety (jak je doloženo fosilními pozůstatky z Etiopie, Keni a jižní Afriky). Neandrtálci se „diferenciovali“ z těchto raných *Homo sapiens* („Člověk moudrý“) před asi 230 000 lety a svou migraci k severu zahájili o 100 000 let později, možná současně s objevením se *Homo sapiens sapiens*.

Konference se rovněž zabývala jinými liniemi důkazů, čítaje v to zbrusu nová data, dodaná odvětvím biochemie. Nejzajímavější byla zjištění, založená na genetice. Schopnost genetiků sledovat rodovou linii srovnáváním „vět“ DNA byla prokázána v případech soudního zjišťování otcovství. Nové techniky se nevyhnutelně rozšířily na sledování nejen vztahů dítě-rodíč, ale i na celé rodové linie druhů. Právě tato nová věda - molekulární genetika - umožnila Allanu C. Wilsonovi a Vincentu M. Sarichovi (oba z University of California v Berkeley) stanovit s vysokou přesností, že hominidé se od lidoopů oddělili asi před pěti, nikoli před patnácti milióny let, a že „nejbližšími příbuznými“ hominidů jsou

šimpanzové, nikoli gorily.

Vzhledem k tomu, že se DNA určitého člověka stále mísí s geny jeho generačních otců, srovnávání DNA buněčného jádra (které je napůl otcovo, napůl matčino) po více generacích dost dobře nefunguje. Bylo však zjištěno, že kromě DNA v buněčném jádru existuje v mateřské buňce, ale mimo jádro, ještě nějaká DNA v těliscích, zvaných mitochondriích (obr. 62). Tato DNA se s otcovskou DNA nemísí; je beze změny předávána z matky na dceru, na vnučku, a tak dále po celé generace. Tento objev, který učinil Douglas Wallace z Emory University v osmdesátých letech, jej vedl k tomu, aby srovnal onu „mtDNA“ od asi 800 žen. Překvapivý závěr, který ohlásil na vědecké konferenci v červenci 1986, byl ten, že mtDNA byla u všech tak podobná, že všechny tyto ženy musejí mít společného ženského předka.

Výzkum převzal Wesley Brown z University of Michigan, který usoudil, že určením poměru přirozené mutace mtDNA by se měla dát vypočítat doba, kdy tento společný předek žil. Srovnáním mtDNA 21 žen nejrůznějšího zeměpisného a rasového původu došel k závěru, že za svůj původ vděčí „jediné mitochondriální Evě“, která žila v Africe před 300 000 - 180 000 lety.

Těchto ohromujících zjištění se chopili další vědci, kteří se jali pátrat po „Evě“. Prosadila se mezi nimi Rebecca Cannová z University of California v Berkeley (později na Hawaii University). Opatřila si vzorky placenty od 147 žen různých ras a zeměpisného původu, které rodily v nemocnicích v San Franciscu, extrahovala a srovnala jejich mtDNA. Došla k závěru, že všechny měly společného ženského předka, žijícího před 300 000 - 150 000 lety (v závislosti na tom, zda zvolený poměr mutace byl 2 nebo 4 procenta na milión let). „Obvykle předpokládáme 250 000 let,“ prohlásila Cannová.

Vrchní limit 300 000 let, jak potvrzují paleoantropologové, souhlasí s fosilními důkazy doby, kdy se objevil *Ho-mo sapiens sapiens*. „Co se to před 300 000 lety stalo, co vyvolalo tuto změnu?“ ptali se Cannová a Allan Wilson, ale odpověď neměli.

Aby dáleověřili to, čemu se začalo říkat „Hypotéza Eva“, Cannová se svými kolegy Wilsonem a Markem Stone-kingem nadále zkoumali placenty asi 150 amerických žen, jejichž předkové pocházeli z Evropy, Afriky, Středního Východu a Asie, stejně jako placenty domorodých žen z Austrálie a Nové Guiney. Výsledky ukázaly, že africká mtDNA je nejstarší a že všechny tyto odlišné ženy různých ras nejrůznějšího zeměpisného a kulturního původu mají *stejného, jediného ženského předka, který žil v Africe před 290 000 až 140 000 lety*.

V úvodníku časopisu *Science* (11. září 1987), kde byly všechny tyto

výsledky shrnuty, se píše, že ohromující důkaz prokázal, že „Afrika byla kolébkou moderního člověka...Příběh, který nám zřejmě vypráví molekulární biologie, je o tom, že se moderní lidé vyvinuli v Africe asi před 200 000 lety.“

Tato senzační zjištění - až dosud potvrzovaná dalšími studiemi - se po celém světě dostala na titulní strany. „Otázka ‚Odkud jsme přišli?‘ je zodpovězena“: z jihovýchodní Afriky, hlásí *National Geographic* (říjen 1988). „Matka nás všech“ byla nalezena, hlásá titulní strana *San Francisco Chronicle*. „Z Afriky: Člověk se vydává ovládnout svět,“ píše londýnský *Observer*. *Newsweek* (11. ledna 1988) v čísle, které překonalo rekordy v prodeji, přinesl na titulní straně „Adama“ a „Evu“ s hadem, a s titulkem „Hledání Adama a Evy“.

Titulek byl na místě, protože jak odušil Allan Wilson, „Kde byla matka, pochopitelně musel být i otec“.

***

Všechny tyto nedávno učiněné objevy skutečně zešíroka potvrzují biblické prohlášení, týkající se prvního páru *Homo sapiens*:

*A Adam nazval svou ženu jménem Chava
(„Ta, co je život“ - „Eva“)
protože ona je matkou všech, co žijí.*

Sumerské údaje nabízejí několik závěrů. Za prvé, stvoření *Lulu* následovalo po vzpouře Anunnaků asi před

300 000 lety. Toto datum potvrdila moderní věda jako první hranici, kdy se objevuje *Homo sapiens*.

Za druhé, vytvoření *Lulu* se odehrálo „nad Abzu“, na sever od důlní oblasti. To je doloženo místem nálezů nejranějších lidských pozůstatků v Tanzanii, Keni a Etiopii - na sever od zlatých dolů v jižní Africe.

Za třetí, úplné rozšíření prvního typu *Homo sapiens*, neandrtálců - asi před 230 000 lety - se dobře shoduje s 250 000 lety, která udávají zjištění z mtDNA jakožto časový údaj „Evy“, po níž následovalo rozšíření *Homo sapiens sapiens*, „moderního člověka“.

V časovém rozmezí údaje 250 000 let a vzpourou před 300 000 lety není vůbec žádný rozpor. Uvědomíme-li si, že šlo o pozemské roky, kterých měli Anunnakové 3 600 do svého roku jediného, nejprve si vzpomeňme, že po rozhodnutí „stvořit Adama“ následovalo období pokusů a omylů, dokud nebylo dosaženo „perfektního modelu“. Dále pak, ještě poté co byli přivedeni na svět primitivní dělníci, sedm mužů a sedm žen najednou, bylo nutno pro těhotenství používat Bohyň-rodíček, neboť nový kříženec se

nemohl sám rozmnožovat.

Sledování mtDNA samozřejmě vypátralo „Evu“, která už mohla rodit děti, ne *lulu* ženského pohlaví, neschopnou rozmnožování. Jak bylo výše ukázáno, lidstvu byla tato schopnost dána jako výsledek druhé genetické manipulace Enkiho a Ninti, která se v Bibli odráží v příběhu o Adamovi, Evě a hadovi v zahradě Eden.

Odehrála se tato druhá genetická manipulace asi před 250 000 lety, což je údaj „Evy“, k němuž došla Rebecca Cannová, nebo před 200 000 lety, jak uvádí článek v časopisu *Science*?

Podle knihy Genesis měli Adam a Eva děti až po vyhnání z „Edenu“. Nevíme nic o tom, zda Ábel, jejich druhý syn, kterého zabil jeho bratr Kain, měl nějaké potomstvo. Zato se však dočítáme, že Kainovi a jeho potomkům bylo nařízeno migrovat do vzdálených zemí. Byli tito potomci „prokletí“ Kainovy linie migrující neandrtálci? Je to lákavá možnost, která však musí zůstat spekulací.

Co se však zdá být jisté, je, že Bible zná a uvádí konečné objevení *Homo sapiens sapiens*, moderních lidských bytostí. Říká nám, že třetí syn Adama a Evy, Šét, měl syna jménem Enóš, z něž pochází rodová linie lidstva. Enóš v hebrejštině znamená lidský, lidská bytost - jako vy a já. Bylo to v dobách Enóše, konstatuje Bible, kdy „lidé začali vzývat jméno Hospodinovo“. Jinými slovy, tehdy začal vznikat plně civilizovaný člověk a náboženské uctívání.

Čímž jsou veškeré aspekty starodávného příběhu potvrzeny.

Emblém se dvěma propletenými hady

V biblickém příběhu o Adamovi a Evě v zahradě Eden je Hospodinovým protivníkem, jenž zavinil, že Adam s Evou nabyli „poznání“ (schopnost rozmnožování) Had, v hebrejštině *Naháš*.

Výraz má další dva významy: „ten, kdo zná tajemství“ a „ten, kdo zná měď“. Tyto další významy či slovní hříčky nacházíme v sumerském BUZUR, epitetu Enkiho, což znamenalo „ten, kdo objasňuje tajemství“ a „ten z kovových dolů“. Ve svých předešlých knihách jsem proto naznačil, že v původní sumerské verzi byl oním hadem Enki. Na svém emblému měl dva propletené hady; byl to symbol jeho „kultovního centra“ Eridu (a), jeho afrických panství obecně (b) a zejména pyramid (c), a objevuje se na sumerských ilustracích na pečetních válečcích, týkajících se událostí, popsaných v Bibli.

Co tento emblém propletených hadů - který je dodnes symbolem medicíny a léčení - představoval? Odpověď nabízí objev, který učinila moderní věda - struktura dvojité šroubovice DNA (viz obr. 49): propletení

hadi představovali strukturu genetického kódu, tajné vědomosti, která Enkimu umožnila stvořit Adama a posléze nadat Adama a Evu schopností rozmnožování.

Enkiho emblém coby symbol léčení invokoval Mojžíš, když udělal *nahaš nehošet* - „měděného hada“ -aby zastavil epidemii, sužující Izraelce. Bylo snad v zapojení mědi do trojitého významu termínu a do Mojžíšova vytvoření měděného hada něco, co se vztahovalo k nějaké neznámé úloze mědi v genetice a v léčení?Nedávné pokusy, činěné na univerzitách v Minnesotě a v St. Louis, naznačují, že je tomu opravdu tak. Ukázaly, že radionukleid měď⁶² je „vysílačem pozitronů“, uplatňujícím se při snímkování průtoku krve, a že další složky mědi mohou přenášet léčiva do živých buněk, včetně buněk mozkových.

10. kapitola

KDYŽ BYLA MOUDROST SESLÁNA Z NEBES

Sumerské královské listiny - chronologické seznamy králů, měst a událostí - dělí prehistorii a historii na dvě oddělené části; tou první je dlouhý záznam všeho, co se stalo před potopou, a pak to, co se událo po potopě. Ta první zaznamenává doby, kdy na Zemi vládli Anunnakové - „bohové“, a pak jejich synové, které měli s „dcerami Člověka“, takzvaní polobohové; druhá pak nastala, když byli mezi „bohy“ a lidi postaveni lidští vládcové - králové, vybraní Enlilem. V obou případech se udává, že instituce organizované společnosti a systematické vlády, „královský úřad“, byl seslán z nebes - aby byl na Zemi vytvořen model společenské a vládní organizace, jako byla na Nibiru.

„Když byl královský úřad seslán z nebes,“ začíná sumer-ská královská listina, „byl královský úřad v Fridu. V Eridu se stal králem Alulim a vládl 28 800 let.“ Pak vyjmenovává další předpotopní krále a města; načež text uvádí, že „pak potopa smetla vše na Zemi.“ A pokračuje: „Poté, co potopa smetla vše na Zemi, a když byl znovu z nebes seslán královský úřad, byl královský úřad v Kiš.“ A od této chvíle nás královské listiny vedou do historických dob.

Ačkoli se v této knize zabýváme tím, co nazýváme Věda, a co naši předkové nazývali Moudrost, bude na místě několik slov o „královském úřadu“ - tedy o dobrém uspořádání věcí, organizované společnosti a jejích institucích -protože bez nich by nebyl možný žádný vědecký pokrok, ani rozšiřování a uchovávání „Moudrosti“. „Královský úřad“ měl „v referátu“ Enlil, Vrchní Správce Anunnaků na Zemi. Je pozoruhodné, v kolika vědeckých odvětvích dodnes čerpáme ze sumerského odkazu; a dosud existuje i v Sumeru zavedená instituce králů a královského úřadu, sloužící lidstvu už tolik tisíciletí. Samuel N. Kramer, v knize *History Begins at Sumer* (Historie začíná v Sumeru), pořídil seznam všech prvenství, které Sumerům patří, včetně dvoukomorového parlamentu volených (nebo vybraných) poslanců.

Do konceptu královského úřadu byly zapracovány nejrůznější aspekty organizované a uspořádané společnosti, v první řadě a především potřeba práva. Po králi se žádalo, aby byl „spravedlivý“, aby vyhlašoval zákony a staral se o jejich dodržování, protože sumerská společnost podle zákonů žila. Mnoho z nás se ve škole učilo o babylónském králi Chammurapim a jeho slavném zákoníku z druhého tisíciletí př.Kr.; avšak nejméně dva tisíce let před ním už vyhlašovali zákony králové sumerští. Rozdíl byl v tom, že

Cham-murapiho zákoník byl kodexem zločinu a trestu: učiníš-li toto, budeš potrestán tak a tak. Sumerské zákoníky však stanovovaly jen kodex chování: stálo v nich například „neodebereš vdově osla“ nebo „nebudeš odkládat vyplacení mzdy dělníkovi“. Biblických deset přikázání nebylo, stejně jako sumerské kodexy, seznamem trestů, ale kodexem toho, co je správné činit, a co je špatné a dělat by se nemělo. O dodržování zákonů se starala právní administrativa. Právě od Sumerů jsme zdědili koncepci soudců, porot, svědků a smluv. Společenská jednotka, kterou nazýváme „rodina“, založená na smluvním sňatku, má původ v Sumeru; rovněž tak i pravidla a zvyky následnictví, adopce, práv vdov. Zákonná pravidla se vztahovala i na ekonomické aktivity: směna na základě smlouvy, pravidla pro zaměstnávání, platy, a - jak jinak - daně. Víme toho hodně

například o sumerském zahraničním obchodu, protože ve městě zvaném Drehem byla celnice, kde byly vedeny pečlivé záznamy o všech obchodních pohybech zboží a dobytka.

Pod souhrnným názvem „královský úřad“ se rozumělo ještě mnohem více. Jak Enlilovi synové a vnuci pomalu vstupovali do fáze vztahů mezi člověkem a jeho bohy, byly na ně postupně přenášeny funkce královského úřadu a dohled nad králi, a Enlil coby Veliký dobrodinec se pomalu stával hýčkanou vzpomínkou. Dodnes však to, čemu říkáme „civilizovaná společnost“, vděčí za své základy dobám, kdy „byl z nebes seslán královský úřad“.

„Moudrost“ - vědy a umění, aktivity, které vyžadovaly know-how - byly nejprve doménou Enkiho, Vedoucího Vědce Anunnaků, a později jeho dětí.

Z textu, kterému učenci říkají „Inanna a Enki: Přenos civilizačních umění“ se dozvídáme, že Enki vlastnil jisté jedinečné předměty, zvané ME - asi nějaký druh počítačů nebo datových disků - které obsahovaly informace o vědách, řemeslech a umění. Bylo jich více než sto a zahrnovaly oblasti tak rozdílné, jako například písmo, hudbu, zpracování kovů, stavitelství, dopravu, anatomii, léčebné postupy, opatření proti záplavám, a řešení městského odpadu: a také, jak nás informují jiné seznamy, astronomii, matematiku a kalendář.

Stejně jako královský úřad, i moudrost byla „seslána na Zemi z nebes“, předána lidstvu anunnackými „bohy“. To, že lidstvu poskytl vědecké poznání, bylo jejich vlastním rozhodnutím, a činili tak obvykle skrze prostředníka nebo vybrané jedince; zmínili jsme se už o případě Adapy, kterému Enki poskytl „plné poznání“. Pravidlem však bylo, že vybraný jedinec náležel ke kněžskému stavu - což je další „prvenství“, které provázelo lidstvo po tisíciletí až do středověku, kdy kněží a mnichové byli i učenci. Sumerské texty hovoří o Enmedurankim, kterého bohové vybrali a

připravovali jako prvního kněze, a vypráví, jak mu bohové

Ukázali, jak pozorovat olej a vodu, tajemství Anua, Enlila a Enkiho. Dali mu Božské Tabulky s vyrytými tajemstvími Nebes a Země. Naučili ho, jak dělat výpočty s čísly.

Tyto krátké věty obsahují pozoruhodné informace. První subjekt, Enmeduranki, byl poučen o vlastnostech „oleje a vody“, vztahujících se k medicíně. V sumerských dobách byli lékaři nazýváni jak A.ZU, tak IA.ZU, což znamená „Ten, co zná vodu“ a „Ten, co zná olej“. Rozdíl byl v metodě, jíž podávali medikamenty: rozpuštěné ve vodě jako nápoj, nebo smíšené s olejem a aplikované klystýrem. Dále Enmeduranki dostal „božskou“, či nebeskou, tabulku, na níž byla vyryta „tajemství Nebes a Země“ - informace o planetách, sluneční soustavě a o viditelných souhvězdích, jakož i poznatky o „pozemských vědách“ - zeměpisu, geologii, geometrii, a - od té doby, co se stal epos *Enuma eliš* součástí chrámových rituálů v předvečer nového roku -o kosmogonii a evoluci. A dále, aby byl schopen to vše chápat - třetí subjekt, matematika: „výpočty s čísly“.

V Genesis je příběh o předpotopním patriarchovi jménem Enoch shrnut v prohlášení, že Enoch nezemřel, ale vzal si ho k sobě Hospodin, když mu bylo 365 let (počet, korespondující s počtem dní v roce); výrazně více informací o Enochovi však nacházíme v Knize Enochově (jíž bylo nalezeno několik překladů), která nebyla do Bible zahrnuta. Je v ní mnohem detailnější popis vědomostí, které Enochovi předali andělé; zahrnovaly hornictví, metalurgii

a tajemství Nižšího Světa, zeměpis a způsob, jímž je Země

zavodněna, astronomie a zákony o pohybech nebeských těles, jak vypočítat kalendář, poznatky o rostlinách, květinách a potravinách a tak dále - to vše bylo Enochovi předáno ve zvláštních knihách a na „nebeských tabulkách“.

Biblická kniha Přísloví věnuje značnou část svého učení tomu, že člověk potřebuje moudrost, a že moudrost Bůh poskytuje jen spravedlivým, „neboť je to Hospodin, kdo dává moudrost“. Mnohá tajemství Nebes a Země, v Moudrosti obsažená, jsou opěvávána v Ódě na Moudrost v kapitole 8 Přísloví. Kniha Jobova rovněž velebí ctnosti Moudrosti a bohatství, jež člověk jejím prostřednictvím může nabýt, ale významně se táže: „Odkud však Moudrost pochází, a kde je zdroj Pochopení?“ Na což odpověď zní, Jen Bůh to ví“; hebrejské slovo, překládané jako „Bůh“, je *Elohim*, plurál poprvé použitý v příbězích o stvoření. Je jisté, že inspirací těchto dvou biblických knih, ne-li jejich přímým zdrojem, byly sumerské a akkadské

knihy přísloví a sumerská obdoba Knihy Jobovy; zajímavé je, že tato sumerská obdoba měla nadpis „Budu velebit Pána Moudrosti“.

Ve starých dobách nebylo pochyb o tom, že vědecké poznání bylo darem a učením „bohů“ - Anunnaků, *Elohim* -lidstvu. Tvzení, že astronomie byla hlavním předmětem poznání, je nabílední, vzhledem k tomu, že - jak musí být z předchozích kapitol této knihy jasné - ohromující sumerské znalosti o celé sluneční soustavě a jejich kosmo-gonie, která vysvětluje vznik Země, pásu asteroidů a existenci Nibiru, mohla přijít jedině od Anunnaků.

Byl jsem svědkem uspokojivého nárůstu - a rád bych, aby to alespoň do určité míry bylo zásluhou mých knih -uznání toho, čím Sumerové přispěli k počátkům a koncepci zákonů, zdravotnické péče, kuchyně; ovšem ještě nedošlo k odpovídajícímu uznání obrovského přínosu Sumerů v astronomii; a mám podezření, že je to kvůli váhání překročit „zakázaný práh“, učinit nevyhnutelný další krok:připustíte-li, kolik toho Sumerové věděli o nebeských záležitostech, musíte zároveň připustit existenci nejen Nibiru, ale i jejího lidu, Anunnaků... Přesto, tento „strach z překročení“ (pěkná slovní hříčka, protože název Nibiru znamenal „Planeta křížení“)*¹⁹ v žádném případě nestírá fakt, že moderní astronomie vděčí Sumerům (a skrze ně Anunnakům) za moderní koncepci ekliptiky jakožto roviny oběhu planet kolem Slunce; za seskupování hvězd do souhvězdí; za sdružování souhvězdí, viditelných podél ekliptiky, do znamení zvěrokruhu; a za aplikaci čísla 12 na tato souhvězdí, na měsíce roku, a na další nebeské či „božské“ záležitosti. Důraz na číslo 12 je možno odvodit z toho, že sluneční soustava má dvanáct členů, a že každému vůdčímu Anun-nakovi byl připisován nebeský protějšek, čímž se vytvořil panteon dvanácti „Olympanů“, z nichž každému byl připsán i jeden měsíc a jedno souhvězdí. Astrologové jistě tomuto nebeskému dělení vděčí za mnohé, protože v planetě Nibiru nacházejí dvanáctého člena sluneční soustavy, kterého už tak dávno postrádají.

Jak detailně uvádí Kniha Enochova a jak potvrzuje biblický odkaz na číslo 365, přímým důsledkem poznatků o vzájemně provázaných pohybech Slunce, Měsíce a Země bylo sestavení kalendáře: počítání dnů (a jejich nocí), měsíců a let. V současné době je obecně uznáváno, že západní kalendář, který používáme dodnes, je vlastně vůbec prvním kalendářem lidstva, ten, který známe jako kalendář z Nippuru. Učenci se shodují na tom, že tento kalendář, založený na shodě jeho počátku s jarní rovnodenností v souhvězdí Býka, byl sestaven na počátku čtvrtého tisíciletí

---

¹⁹ V angl. oboje „crossing“. Pozn.překl

př. Kr. Ano, sama koncepce kalendáře, koordinovaného s postavením Slunce-Země o rovnodennostech (což je okamžik, kdy Slunce přejde přes rovník a noc a den jsou stejně dlouhé), nebo, alternativně, o slunovratech (když se Slunce na obloze objeví ve svém nejbližším postavení severně nebo jižně) - tato koncepce, na níž stojí veškeré kalendáře jak Starého, tak Nového světa - k nám přišla ze Sumeru.

Židovský kalendář, jak jsem opakovaně zdůraznil ve svých knihách i článcích, se rovněž drží kalendáře z Nip-puru, nejen svou formou a strukturou, ale i počítáním let. Roku 1990 našeho letopočtu má židovský kalendář rok 5750; to neznamená „od stvoření světa“, jak se obvykle říká, ale od zahájení kalendáře v Nippuru roku 3760 př.Kr.

Bylo to právě toho roku, jak jsem napsal v knize *Ztracené říše*, kdy Anu, král Nibiru, přijel na Zemi na státní návštěvu. Jeho jméno, v sumerštině AN, v akkadštině Anu, znamenalo „nebe“, „Nebeský“, a bylo složkou mnoha astronomických termínů, jako např. AN.UR („nebeský horizont“) a AN.PA („bod zenitu“) stejně jako názvu „Anunnaki“, „Ti, kdo přišli z Nebes na Zemi“, Stará čínština, jejíž slabiky byly psány a vyslovovány způsobem, který prozrazuje sumerský původ, používala např. termínu *kuan* k označení chrámu, který sloužil jako observatoř; sumerské jádro onoho termínu, KU.AN, znamenalo „otevření k nebesům“. (O sumerském původu čínské astronomie a astrologie jsem pojednal v článku „Kořeny astrologie“, který vyšel roku 1985 v únorovém vydání časopisu *East-West Journal*). Není pochyb o tom, že latinské *annum* („rok“), z nějž pochází francouzské *année* („rok“) anglické *annual* („roční“) a tak dále pocházejí z doby, kdy započal kalendář a počítání let, kdy přijel na státní návštěvu AN.

Čínská tradice spojování chrámů s observatořemi se pochopitelně netýkala jen Číny; zpětně ji vysledujeme u zik-kuratů (stupňovitých pyramid) sumerských i babylónských. Existuje dlouhý text, který popisuje onu návštěvu Anua a jeho nevěsty Antu v Sumeru a vypráví o tom, jak kněží vystoupili na nejvyšší stupeň zikkuratu, aby pozorovali, jak se Nibiru objevuje na obloze. Enki předal znalosti z astronomie (a z dalších věd) svému prvorozenému synu Mardukovi, a i věhlasný babylónský zikkurat, postavený poté, co Marduk získal v Mezopotámii nadvládu, byl postaven jako astronomická observatoř (obr. 63).

Enki poskytl „tajemství“ kalendáře, matematiky a písma svému mladšímu synu Ningišziddovi, kterému Egypťané říkali Thovt. V knize *Ztracené říše* předkládám pádné důkazy o tom, že je totožný se středoamerickým bohem, známým jako Quetzalcoatl, „Opeřený had“. Jméno tohoto boha, které (v sumerštině) znamená „Pán stromu života“,

odráží skutečnost, že mu Enki svěřil lékařské poznatky, včetně tajemství ožívování mrtvých. Babylónský text píše o tom, jak rozčilený Enki říká Mardukovi, že už ho naučil dost, a jak Marduk chce také znát tajemství ožívování mrtvých. O tom, že Anunnakové to dokázali (aspoň pokud se týče jich samotných), svědčí text „Sestup Inanny do podsvětí," kde ji zabila její sestra. Když její otec naléhal na En-kiho, aby bohyni oživil, Enki na mrtvolu zaměřil „to, co pulsuje" a „to, co vyzařuje" a přivedl ji zpět do života. Me-zopotamský obrázek ukazuje pacienta na operačním stole, kde dostává radiační terapii (obr. 64).

Necháme-li stranou schopnost ožívovat mrtvé (která je zmiňována jako fakt i v Bibli), je dle zmínek v textu o Enmedurankim jisté, že součástí přípravy kněží bylo i vyučování anatomii a medicíně. Tato tradice pokračovala i v dobách pozdějších, což je zřejmé z knihy Leviticus, jedné z pěti knih Mojžíšových, která obsahuje rozsáhlé Hospodinovy instrukce izraelským kněžím v otázkách zdraví, lékařské prognózy, léčení a hygieny. Dietní předpisy, týkající se „vhodných" (košer) a nevhodných potravin, nepochybně pramení spíše ze zdravotních a hygienických ohledů než z náboženské úzkostlivosti; a mnozí věří, že důležitý požadavek obřizky měl rovněž medicínské důvody. Tyto instrukce nebyly nepodobné těm v četných raných mezopo-tamských textech, které sloužily jako příručky A.ZUûm a IA.ZUûm, nabádající lékaře-kněže nejprve pozorovat příznaky; poté stanovit, jaký léčebný prostředek se má použít; a nakonec sestavit seznam chemikálií, bylin a dalších farmaceutických ingrediencí, z nichž má být lék připraven. To, že původci těchto učení byli Elohim, nás nepřekvapí, vzpomeneme-li si na lékařské, anatomické a genetické počiny Enkiho a Ninti.

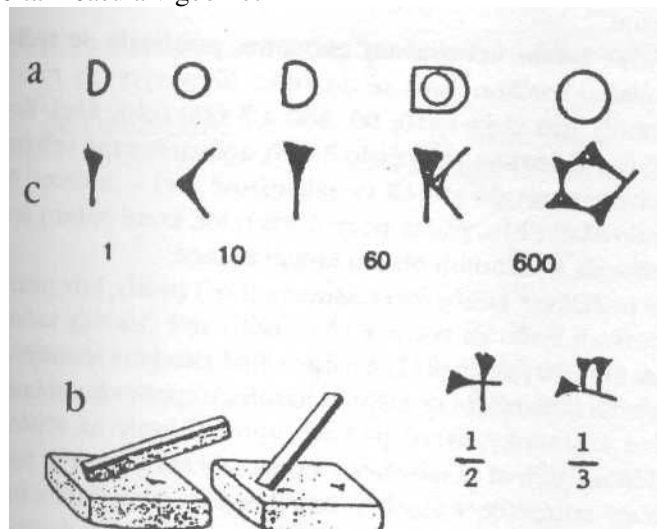
***

Základem pro astronomii a sestavování kalendáře, stejně jako obchodu a ekonomické aktivity, byla znalost matematiky - „dělání výpočtů s čísly", slovy textu o Enmedu-rankim.

Sumerský číselný systém se nazývá sexagesimální, což znamená „na základě 60". Počet šel od 1 do 60, tak jako náš dnes jde od 1 do 100. Ale tam, kde my říkáme „dvě stě", říkali (nebo psali) Sumerové „2 geš", míněno 2x60, což se rovnalo 120. Když v jejich výpočtech text říkal „vezmi polovinu" nebo „vezmi třetinu", bylo míněno jednu polovinu z 60 = 30. jednu třetinu z 60 = 20. To se nám. wchovaným na desítkové soustavě („krát 10"), která je odvozena z počtu prstů na ruce, může zdát pracné a komplikované; pro matematika však je šedesátková soustava potěšením.

Číslo 10 je dělitelné jen několika málo jinými celými čísly (abychom byli přesní, jen 2 a 10). Číslo 100 je dělitelné jen 2, 4, 5, 10, 20, 25 a 50.

Číslo 60 však je dělitelné 2,3,4, 5, 6, 10, 12, 15, 20 a 30. Jelikož jsme zdědili sumerskou 12ctku k počítání hodin dne, 60 k počítání času (60 sekund do minuty, 60 minut do hodiny) a 360 v geometrii (360 stupňů kruhu), hodí se nám šedesátková soustava dokonale v nebeských vědách, v počítání času a v geometrii

Obr. 66

(kde součet úhlů trojúhelníku činí 180° a součet úhlů čtverce 360°). Jak v teoretické, tak v aplikované geometrii (např. při měření polních ploch) umožnila tato soustava výpočet ploch nejrůznějších a komplexních tvarů (obr. 65), obsahu všemožných nádob (potřebných k uchování obilí, oleje nebo vína), délku kanálů, nebo vzdáleností mezi planetami.

Když začalo uchovávání záznamů, používalo se rydlo s kulatou špičkou, jímž se do vlhké hlíny vyrývaly různé symboly pro čísla 1, 10, 60, 600 a 3 600 (obr. 66a). Konečnou číslovkou bylo číslo 3 600, znázorňované velkým kruhem; nazývalo se SAR (v akkadštině *šar*) - „knížecí“ či „královské“ číslo; počet pozemských let, které Nibiru potřebovala k jednomu oběhu kolem Slunce.

S počátkem klínového („klínovitého“) písma, kdy písaři používali rydlo ve tvaru V (obr. 66b) se i číslovky začaly psát klínovitými znaky (obr. 66c). Jiná klínovitá znaménka sloužila k označení zlomků či násobků; spolu s kombinačními znaménky, které počtáře upozorňovaly na sčítání, odčítání, dělení či násobení, pomáhaly správně řešit problémy aritmetiky a algebry, které dodnes trápí dnešní studenty. Tyto problémy zahrnovaly umocňování

na druhou, na třetí, a hledání druhé odmocniny čísel. Jak ukázal F. Thureau-Dangin v *Textes mathematiques Babyloniens*, pracovalo se v dávnověku se vzorovými rovnicemi o dvou i třech neznámých, které se používají dodnes.

Ačkoli se jí říká „šedesátková“, byla sumerská číselná a matematická soustava ve skutečnosti založena nejen na čísle 60, ale na kombinaci 6 a 10. Zatímco v desítkové soustavě se každý krok výše uskutečňuje násobením předchozího výsledku 10 (obr. 67a), v soustavě sumerské čísla vzrůstají *střídavým* násobením, jednou 10, pak 6, pak 10, a pak zase 6 (obr. 67b). Tato metoda dnešní učence mátlá. Desítková soustava je evidentně založena na deseti prstech lidských rukou (jak jsou dosud nazývána i čísla),*²⁰ takže chápeme, odkud se v sumerské soustavě vzala desítka: ale odkud přišla šestka, a proč?

Jsou tu ještě další hádanky. Mezi tisícovkami mezopo-tamských matematických tabulek je mnoho takových, na nichž jsou hotové výpočty. Překvapivé však je, že nezačínají od menších čísel nahoru (např. od 1, 10, 60 atd.) ale postupují směrem dolů, se začátkem u čísel, která nelze nazvat jinak než astronomická: 12 960 000. Příklad, který cituje Th. G. Pinches (*Some Mathematical Tablets of the British Museum*) začínají těmito svrchními řádky:

a takto pokračují níž a níž, přes „z toho osmdesátina je 180 000“ až k jedné čtyřsetině, „(což je) 32 400“. Na jiných tabulkách je procedura, klesající až k jedné šestnáctititisícině (rovno 810) a není pochyb o tom, že tato série pokračovala až k 60, což je 1/216 000 počátečního čísla 12 960 000.

H. V. Hilprecht (*The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania*), poté, co prostudoval tisíce matematických tabulek z chrámových knihoven z Nippuru a Sipparu a z knihovny asyrského krále Aššurbanipala v Ninive, došel k názoru, že číslo 12 960 000 je doslova astronomické - poněvadž je odvozeno z jevu precese, tedy zpětného posunu tzv. jarního bodu v souhvězdích proti pořadí znamení zvěrokruhu tak, že se tento vždy nachází na začátku nového znamení každých 2 160 let. Plný cyklus průchodu jarního bodu dvanácti znameními tedy trvá 25 920 let; a číslo 12 960 000 představovalo pět set těchto úplných precesních cyklů.*²¹

---

²⁰ „...ten digits of the human hands“ - „deset prstů, čísel, počtu lidských rukou“
Pozn. překl.

²¹ Precese = důsledek kuželovitého pohybu zemské osy působením gravitace Slunce a Měsíce. Tím dochází k pohybu tzv. jarního bodu, tj. průsečíku ekliptiky

Je neuvěřitelné zjistit, tak jako to učinili Hilprecht a ostatní, že Sumerové nejenže znali jev precese, ale dokonce věděli, že posun z jednoho zodiakálního znamení do druhého trvá 2160 let; a ještě neuvěřitelnější je, že pro základ své matematiky zvolili číslo, představující *pět set* plných precesních cyklů - z nichž každý trvá fantastických (alespoň pro lidské bytosti) 25 920 let. I když moderní astronomie přijímá existenci tohoto jevu a jeho úseků tak, jak byl počítán v Sumeru, není ani dnes, ani nikdy nebyl žádný vědec, který by mohl z osobní zkušenosti potvrdit přesun přes alespoň jedno znamení (v současné době se očekává posun do Vodnáře); a všichni vědci dohromady teprve budou svědky jednoho plného cyklu. V sumerských tabulkách to vše však najdeme.

Myslím si, že by všechny tyto hádanky byly vyřešeny, kdyby moderní věda akceptovala existenci Nibiru a jejích Anunnaků jako fakt. Jelikož to byli oni, kdo předali lidstvu matematickou „moudrost“, astronomické základní číslo a šedesátková soustava byla jejich dílem, vyvinuli to pro svou potřebu a ze svého vlastního hlediska - a až následně vše přizpůsobovali lidským měřítkům.

Jak Hilprecht správně uvedl, číslo 12 960 000 skutečně pochází z astronomie - z doby (25 920 let), potřebné pro úplný precesní cyklus. Tento cyklus však lze rozdělit na lidsky měřitelnější proporce, na precesní posun jedním znaméním zvěrokruhu. Ačkoli i tento posun (2 160 let) sahá za hranice délky života pozemšťanů, postup jarního bodu o 1 stupeň za 72 let už byl pozorovatelným jevem (čehož si byli kněží-astronomové svědky a zabývali se tím). A to bylo v celé formulaci oním „pozemským“ jevem.

Pak tu byla oběžná doba Nibiru, o níž Anunnakové věděli, že se rovná 3 600 pozemských roků. Výsledkem byly dva základní, neměnné jevy, cykly o určité délce, které propojovaly pohyby Nibiru a Země v poměru 3 600:2 160. Tento poměr lze zredukovat na 10:6. Jednou za 21 600 let Nibiru šestkrát oběhla kolem Slunce a Země prošla deseti zodiakálními znameními.*²² *Toto, jak se domnívám, bylo základem 6x10x6x10 soustavy střídavého počtu, kterou nazýváme „šedesátková“.*

Na šedesátkové soustavě, jak už bylo poznamenáno, dodnes stojí základy moderní astronomie a měření času. Je v tom odkaz anunnackého poměru 10:6. Řekové, kteří měli dokonalou architekturu a sochařství, lahodící oku, ustanovili proporční zákon, zvaný Zlatý řez. Měli za to, že

---

se světovým rovníkem, vůči souhvězdím. V důsledku precese jarního bodu rostou ekliptikální délky hvězd, a tím *dochází* postupně k rozchodu znamení zvěrokruhu se stejnojmennými souhvězdími ekliptiky. Pozn.překl.

²² Jarní bod se posunul přes deset zodiakálních znamení, Pozn. překl.

dokonalý a příjemný poměr stran chrámu nebo velké místnosti se dosáhne vzorcem $AB:AP = AP:PB$, kde výsledkem je poměr delší části nebo strany ku kratší 100:61,8 (ston. loktů, či jakékoli zvolené délkové míry). Zdá se mi, že architektura za Zlatý řez vděčí spíše Anunnakům (skrže Sumery) než Řekům, neboť tento poměr je ve skutečnosti poměrem 10:6, na němž je založena šedesátková soustava. Totéž lze říci o matematickém jevu, známém jako Fibonacciova čísla, kde série čísel rostou tak, že každé následující číslo (např. 5) je součtem dvou předcházejících (2+3); pak 8, která je součtem 3+5, a tak dále. Matematik z patnáctého století, Lucas Pacioli, pro tuto sérii sestavil algebraický vzorec, jehož kvocient - 1,618 - nazval Zlatým číslem, a jeho reciproční - 0,618 - číslem Božským. Což nás zavádí zpět k Anunnakům...

Když jsem vysvětlil, jak podle mého názoru vznikla šedesátková soustava, pojďme se podívat, jaký byl Hilprechtův závěr ohledně vrchní základny soustavy, tedy o číslu 12 960 000.

Lze jednoduše dokázat, že toto číslo je prostou druhou mocninou základního čísla Anunnaků - 3 600 - což je v pozemských rocích vyjádřená délka oběhu Nibiru ($3\,600 \times 3\,600 = 12\,960\,000$). Počtu 360 stupňů kruhu, tedy čísla, s nímž se snáze pracovalo, bylo docíleno dělením 3 600 pozemskými 10. Číslo 3 600 je zase druhou mocninou 60; tento vztah poskytl počet minut v hodině a (v moderní době) počet sekund v minutě, a samozřejmě i základní sexagesimální číslo.

Zodiakální původ astronomického čísla 12 960 000 může, jak se domnívám, vysvětlit matoucí biblické prohlášení. V Žalmu 90 čteme, že Hospodin - jde o „Hospodina Nebeského“ - jenž má po nespočetné generace a od dob „než byly stvořeny hory, než byla stvořena Země a kontinenty“ svůj přibytěk v nebesích, považuje tisíc let za jediný den:

Tisíc let je v tvých očích nic než den, který uplynul.

Když číslo 12 960 000 vydělíme 2 160 (tedy počtem let jednoho precesního roku), výsledkem je 6 000 - tisíckrát šest. Šest coby počet dnů nám není neznámé - najdeme ho na začátku Genesis jako počet dnů stvoření. Mohl žalmista vidět matematické tabulky, v nichž stálo „12 960 000, z nichž 1/2 160 je tisíckrát šest“? Zjištění, že v Žalmech se nachází číslo, s nímž si pohrávali Anunnakové, je vskutku fascinující. V Žalmu 90 a v dalších relevantních žalmech se vyskytuje hebrejské slovo *Dor*, překládané jako „generace“. Pochází z kořene *dur*, „být kruhový, cyklicky se opakovat“. Pro lidské bytosti to skutečně znamená generaci; pro nebeská tělesa to však představuje cyklus jednoho oběhu kolem Slunce - oběžnou

dráhu. Právě z tohoto úhlu je možno chápat pravý význam Žalmu 102, který je dojemnou modlitbou smrtelníka k Věčnému:

*Ty však, Ó Pane, ty zůstaneš věčně,
budeš připomínán od cyklu k cyklu
Neboť On shlédl ze své svatyně ve výšinách
z Nebes JHVH spatřil Zemi.
Říkám, můj Bože,
„Uprostřed mých dnů mě nepozvedni,“
Ty, jehož roky jsou v cyklu cyklů.
Ty jsi neměnný;
Tvé roky nebudou mít konce.*²³*

Vztáhneme-li to vše k oběžné dráze Nibiru, k jejímu cyklu 3600 pozemských let, k precesnímu zpoždění*²⁴ Země na její oběžné dráze kolem Slunce - máme tu řešení onoho tajemství Moudrosti Čísel, které Anunnakové přinesli z Nebes na Zemi.

***

Předtím, než člověk mohl začít „počítat s čísly“, musel zvládnout čtení a psaní. Bereme jako samozřejmost to, že člověk umí mluvit, že máme jazyky, jimiž se dorozumíváme s našimi bližními (nebo s příslušníky našeho klanu). Moderní věda to však tak jasné nemá; vědci, zabývající se řečí a jazyky, se až do nedávné doby domnívali, že „mluvící člověk“ je jevem celkem pozdním, což podle nich mohlo být jedním z důvodů, proč kromaňonci - kteří mluvit uměli a konverzovali spolu - převládli nad nemluvícími neadrtálci.

Nešlo o biblický pohled. Bible například pokládá za samozřejmé, že Elohim, kteří byli na Zemi dávno před Adamem, mluvit a hovořit spolu uměli. Je to zřejmé z pasáže, kde se uvádí, že Adam byl stvořen následně po diskusi, kterou spolu vedli Elohim, a kdy bylo řečeno, „Učiňme Adama dle našeho obrazu, podle naší podoby“. Což předpokládá nejen schopnost

---

²³ Ekumenický překlad příslušných úseků Žalmu 102 (v angl. textu neznačeno verši, výňatky odhadnuty): 13: Ty však, Hospodine, ty zůstáváš věčné, Budeš připomínán ve všech pokoleních; 20: Že pohleděl ze svých svatých výšin, že Hospodin shlédl z nebe na zem; 25: Pravím: Bože můj, uprostřed mých dnů mě *odtud ne-ber!* Z pokolení do pokolení půjdou tvá léta; 28: Ale ty jsi *stále* týž a bez konce jsou tvoje léta. Pozn. překl.

²⁴ Precese se netýká zpoždění, viz předchozí poznámka překl. ohledně precese. Pozn. překl.

mluvit, ale i jazyk, jímž je možno se dorozumívat.

Podívejme se teď na Adama. Je uveden do zahrady Eden a je mu řečeno, co má jíst a čeho se má vyvarovat. Jak vyplývá z následné konverzace mezi Hadem a Evou, Adam instrukce pochopil. Had (o jehož identitě pojednávám v knize *Války bohů a lidí*) „řekl ženě: Řekli Elohim určitě. Nebudeš jíst ze všech stromů v zahradě?" Eva odpovídá ano, ovoce jednoho stromu bylo zakázáno pod trestem smrti. Had však ujistí ženu, že tomu tak není, a ona pak s Adamem zakázané ovoce sní.

Poté následuje dlouhý dialog. Adam a Eva se skryjí, když uslyší kroky JHVH, „procházejícího se po zahradě za denního vánku." JHVH pak zavolá na Adama, „Kde jsi?" a následuje tento rozhovor:

Adam: „Slyšel jsem tě v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý, a schoval jsem se". JHVH: „Kdo ti řekl, že jsi nahý? Jedl jsi ze stromu,

z něž jsem ti přikázal nejíst?" Adam: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mě stála, ta mi

dala z toho stromu, a já jsem jedl." JHVH: (k ženě) „ Cos to učinila?" Žena: „ Had mě zlákal, a já jsem jedla."

To už je pěkná konverzace. Nejenže Božstvo mluví: Adam a Eva mluví také a rozumějí božskému jazyku. V jakém jazyku tedy spolu hovoří, když (podle Bible) nějaký musí existovat? Byla-li Eva první matkou, byl nějaký první jazyk - mateřský jazyk?

Učenci se opět s Biblí rozcházejí. Prohlašují, že jazyk je spíše kulturním dědictvím než vývojovou vlastností. Panuje obecná shoda o tom, že když se začal člověk sdružovat v tlupách, postupoval od skřeků přes významuplné výkřiky (když viděl kořist nebo cítil nebezpečí) až k základům řeči. Ze slov a slabik se zrodily jazyky - mnoho jazyků, formujících se simultánně s utvářením různých tlup a kmenů.

Tato teorie o původu jazyků nejenže pominula význam biblických příběhů o Elohim a incidentu v zahradě Eden; popírá i biblické tvrzení, že před stavbou babylónské věže se po celé Zemi mluvilo jedním jazykem a jedním druhem slov"; a že rozptýlení lidstva po celé Zemi a „zmatení" jeho jazyka tak, „aby nerozuměli jeden druhému" bylo vědomým činem Elohim.

S uspokojením zjišťujeme, že v posledních letech moderní věda dochází k přesvědčení, že skutečně existoval společný mateřský jazyk: a že oba typy *Homo sapiens* -kromaňonec i neandrtálec - od samého počátku uměly mluvit.

Je dávno známo, že mnoho jazyků obsahuje slova podobného znění i významu, a že se tudíž jazyky dají dělit do skupin - což je teorie, přijímaná

již více než sto let, od do-

by, kdy němečtí učenci nazvali tyto jazykové skupiny „in-doevropská“, „semitská“, „hamitská“ atd. Toto dělení však uznání jediného mateřského jazyka překáželo, neboť bylo založeno na představě, že se nezávisle na sobě vyvinuly zcela odlišné a navzájem nepropojené jazykové skupiny, a to v různých „klíčových oblastech“, z nichž pak migrující obyvatelstvo neslo své jazyky do dalších zemí. Snahy ukázat, že existují zjevné slovní a významové podobnosti i mezi vzdálenými jazykovými skupinami (jak to ve svých dílech z devatenáctého století, např. *The One Primeval Language*, učinil reverend Charles Foster, když poukázal na mezopotamské stopy v hebrejštině), byly pominuty jakožto nic než pouhý teologův pokus povýšit status jazyka Bible, hebrejštiny.

Nové směry ve studiu toho, co někteří nazývají „lingvis-tickou genetikou“, naznačil zejména pokrok v jiných oblastech, jako například v antropologii, biogenetice a ve vědách o Zemi, a také rozšíření počítačů. Myšlenka, že se na cestě člověka k civilizaci jazyky vytvořily spíše později -po určitou dobu se mělo za to, že počátek jazyků (nejen řeči) nastal jen asi před pěti tisíci lety - přirozeně musela být přehodnocena a počátek byl poté, co archeologické nálezy ukázaly, že Sumerové už před šesti tisíci lety uměli psát, posunut do dob mnohem ranějších. Začalo se uvažovat o počátku před deseti až dvanácti tisíci lety, a výzkum styčných bodů podobnosti, urychlený počítači, vedl vědce k objevu protojazyků a potažmo k teorii širších a méně početných jazykových uskupení.

Při hledání rané afilace slovanských jazyků naznačili v šedesátých letech sovětskí vědci pod vedením Vladislava Iljiče Svityče a Aarona Dolgopolského, že jádrem většiny evropských (včetně slovanských) jazyků mohl být proto-jazyk, který nazvali *nostratina* (z latinského „náš jazyk“). Později předložili důkaz pro druhý takový protojazyk, předchůdce jazyků blízkovýchodních, který nazvali *dene-kavkazština*. Z lingvistických mutací předpokládali, že oba tyto protojazyky vznikly asi před dvanácti tisíci lety. Ve Spojených státech to byli Joseph Greenberg ze Stanford University a jeho kolega Merritt Ruhlen, kdo předpokládali třetí protojazyk, *amerindštinu*.

Aniž bych se chtěl obšírně zabývat významem onoho faktu, cítím se povinen zmínit, že datování asi dvanáct tisíc let zpět klade dobu objevení se těchto protojazyků někam do doby těsně po Potopě, která, jak bylo ukázáno ve *Dvanácté planetě*, nastala asi před třinácti tisíci lety; souhlasí to i s biblickou zmínkou o tom, že se lidstvo po Potopě rozdělilo na tři větve, pocházející ze tří Noemových synů.

V průběhu času se pod vlivem archeologických objevů stále posouval

více a více do minulosti počátek lidských migrací, což bylo významné zejména co do příchodu migrací do obou Amerik. Když se začalo mluvit o době před dvaceti či dokonce před třiceti tisíci lety, způsobil Joseph Greenberg senzaci, když roku 1987 (*Language in the Americas*) dokázal, že se stovky jazyků Nového Světa dají sloučit do pouhých tří skupin, které nazval *eskymo-aleut-ská*, *na-deneská*, a *amerindská*. Větší význam závěrů, které učinil, však tkví v tom, že ony tři skupiny se do Amerik dostaly s migranty z Afriky, Evropy, Asie a Tichomoří, a tudíž nebyly pravými protojazyky, nýbrž odnožemi protojazyků Starého Světa. Protojazyk, který nazval „Na-Dene“, se podle Greenberga vztahoval k dene-kavkazské skupině, definované sovětskými vědci. Jak napsal v *Natural History* (březen 1987) Merritt Ruhlen, jeví se tato skupina jako „geneticky nejbližší“ skupině jazyků, zahrnující „zaniklé jazyky Etrusků a Sumerů“. Skupina eskymo-aleutská, uvedl, je nejbližší příbuzná jazykům indoevropským. (Čtenáři, kteří se chtějí dovědět více o nejranějším osídlování Amerik, si mohou přečíst mou knihu *Ztracené říše*, čtvrtou část série „Kroniky Země“).

Skutečně však opravdové jazyky vznikly před pouhými asi dvanácti tisíci lety - tedy až po Potopě? To, že jazyk existoval už od samého počátku *Homo sapiens* (Adam a Eva), netvrdí jen Bible, nýbrž potvrzuje to i fakt, že v sumerských textech jsou opakované odkazy na psané záznamy z dob před Potopou. Asyrský král Aššurbanipal se vychloubal tím, že je učený jako Adapa a tudíž může číst „tabulky z doby před Potopou“. Je-li tomu tak, musel opravdový jazyk existovat ještě mnohem dříve.

Objevy paleontologů a antropologů nutí lingvisty posouvat jejich předpoklady stále více do minulosti. Objevy v jeskyni Kebara, již dříve zmíněné, si skutečně vynutily přehodnocení všech dosavadních časových rozvrhů.

Mezi objevy v této jeskyni byl jeden skutečně klíčový. Kosterní pozůstatky neandrtálce, staré šedesát tisíc let, obsahovaly neporušenou jazykku, úplně první, která kdy byla objevena. Tato zakřivená kůstka, která leží mezi bradou a hrtanem (sídlem hlasu), ukotvuje svaly, které pohybují jazykem, spodní čelistí a hrtanem, a umožňuje lidskou řeč

(obr. 68).

Spolu s dalšími kosterními znaky podala jazykka nezvratný důkaz toho, že člověk uměl mluvit stejně jako dnes už před šedesáti tisíci lety a zřejmě i mnohem dříve. Neandrtálec, prohlásil tým šesti vědců z různých zemí, vedený Baru-chem Arensburgem z Tel-Aviv University v časopise *Nature* (27. dubna 1989), „měl morfologický základ pro schopnost lidské řeči“.

Je-li tomu tak, proč dostali Indoevropané, jejichž původ je

vysledovatelný do doby před pouhými pár tisíci lety, na jazykovém stromu tak prominentní pozici? Sovětští vědci, kteří měli méně zábran vůči omezování indoevropských nároků než jejich západní kolegové, dále směle pátrali po

sumerské			sumerské		výslovnost	význam
původní	otočené	archaické	běžné	asyrské		
					KI	Země země území
					KUR	hora
					LU	domácí člověk
					SAL KUNUZ	pochva žena
					SAG	hlava
					A	voda
					NAG	pít
					DU	jít
					HA	ryba
					GUD	vůl býk silný
					SHE	ječmen

Obr. 69

proto-protorejazyku. Průkopníky v hledání Mateřského jazyka byli Aaron Dolgopolskij, nyní na univerzitě v Haifě v Izraeli, a Vitalij Ševoroškin, nyní na univerzitě v Michiganu. Především Ševoroškinovou zásluhou byla uspořádána „průlomová“ konference na univerzitě v Michiganu v listopadu 1988. Byla nazvána Jazyk a prehistorie" a sešlo se na ní více než čtyřicet vědců ze sedmi zemí, lingvisté, antropologové, archeologové a genetici.

Shodli se na tom, že lidské jazyky mají „mono-genesi“ - že jim předcházela mateřský jazyk na „proto-proto-protoúrovni“ v době asi před 100 000 lety.

Navíc, vědci z dalších oborů vztahujících se k anatomii řeči, jako například Philip Lieberman z Brown University a Dean Falk ze State University of New York v Albany, jsou toho názoru, že řeč je *Homo sapiens* vlastní od samého počátku těchto „lidí myslících/rozumných“. Odborníci, zabývající se mozky, jako například Ronald E. Myers z Národního institutu pro komunikační poruchy a mozkové příhody, se domnívají, že „lidská řeč se vyvinula spontánně, bez vazby na syrovou vokalizaci ostatních primátů,“ ihned poté, co lidé nabyli mozku o dvou polovinách.

A Allan Wilson, který se účastnil genetického výzkumu vedoucímu k závěru, že existovala „jediná matka“, klade počátek řeči přímo do úst oné „Evy“: „Lidská schopnost řeči zřejmě pochází z genetické mutace, která se objevila u ženy, žijící v Africe před 200 000 lety“, uvedl v lednu 1989 na setkání Americké asociace pro vědecký pokrok.

„Dar řeči dostala Eva“ otitulkovaly tento příběh jedny noviny. Ano, Eva i Adam, jak dodává Bible.

***

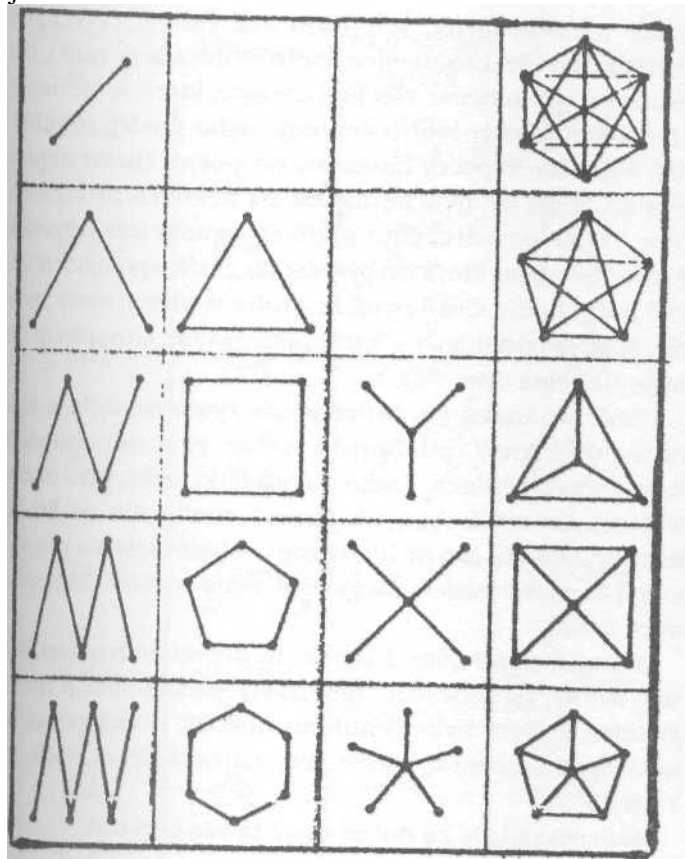
A tak se od počítání a čtení dostáváme k poslední schopnosti z trojlístku - k psaní.

Panuje názor, že mnoho tvarů a symbolů, nalezených v jeskyních doby ledové v Evropě a přisuzovaných kromaňoncům, kteří tu žili v době před dvaceti až třiceti tisíci lety, představuje hrubé piktografy - „obrázkové písmo“. Není pochyb o tom, že se člověk naučil psát až dlouho poté, co začal mluvit. Mezopotamské texty trvají na tom, že písmo existovalo už před Potopou, a není důvod tomu nevěřit. Avšak první písmo, objevené v moderní době, je písmo sumerské, které bylo obrázkové. Jen pár století trvalo, než se ono písmo vyvinulo v písmo klínové (obr. 69), což byl způsob psaného záznamu všech starých jazyků Asie do té doby, než byl nahrazen, o tisíce let později, abecedou.

Na první pohled se klínové písmo jeví jako nemožná míchanice dlouhých, krátkých nebo zahnutých značek (obr. 70). Existují stovky klínopisných symbolů, a jak si jen mohli starověcí písaři zapamatovat, jak se píšou a co znamenají, to je tedy hádanka - ovšem o nic větší, než třeba znaky čínského písma pro Evropana. Tři generací učenců bylo třeba, aby uspořádaly znaky do logického pořádku a sestavily lexikony a slovníky starověkých jazyků - su-merštiny, babylónštiny, asyrštiny, chetitštiny, elamitštiny atd - které používaly klínového písma.

Moderní věda však přišla na to, že to bylo něco víc než nějaký logický pořádek, co vytvořilo takovou rozličnost znaků.

Matematici, zejména ti, kteří se zabývají teorií grafů - studiem bodů, spojovaných čarami - znají teorii Ramsey-ova grafu, pojmenovanou podle Franka P. Ramseye, britského matematika, který v přednášce pro Londýnskou matematickou společnost v roce 1928 nastínil metodu vypočítání počtu různých způsobů, jimiž lze propojit body, a z toho vyplývajících tvarů. Aplikována na hry a hádanky stejně dobře jako na vědu a architekturu, umožnila Ramseyova teorie například ukázat, že když spojíme šest

Obr. 71

bodů, představujících šest osob, jak čarami červenými (spojujícími

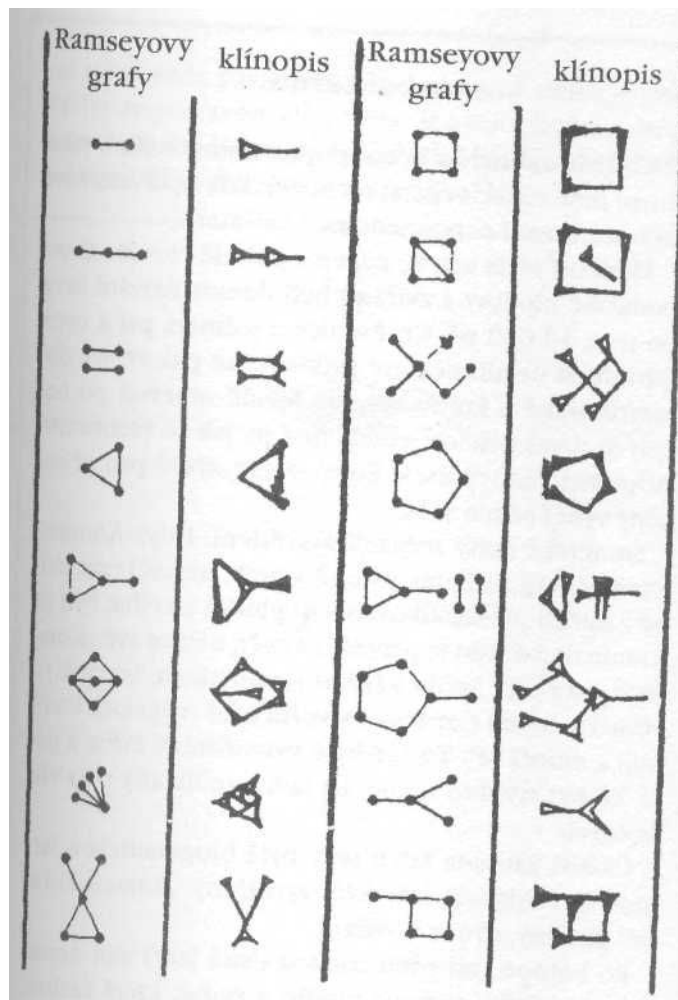

všechny dvojice, které se navzájem znají), tak modrými (spojujícími všechny dvojice, které se neznají), výsledkem je vždy buďto červený, nebo modrý trojúhelník. Výsledky výpočtů možností propojení (nebo nepropojení) bodů lze nejlépe ukázat na několika příkladech (obr. 71). V pozadí těchto grafů (tj. tvarů) leží takzvaná Ramseyova čísla, která lze převést do grafů, spojujících určitý počet bodů. Zjistil jsem, že z toho vyplývají tucty „grafů“, jejichž podobnost s mezopotamským klínopisem je nepopíratelná (obr. 72).

Téměř sto znaků, jen částečně zde vyobrazených, je jednoduchými grafy, založenými na ne více než dvanácti Ramseyových číslech. Takže pokud Enki, nebo jeho dcera Nidaba, sumerská „bohyně písma“, znali tolik co Frank Ramsey, nemohl pro ně být žádný problém sestavit pro su-merské písaře matematicky dokonalý systém klínopisných znaků.

„Velmi ti požehnám, a tvé sémě převelice rozmnožím, jako hvězdy na nebesích," řekl JHVH Abrahamovi. A tímto jediným veršem bylo vyjádřeno několik prvků poznání, které bylo sesláno z nebes: řeč, astronomie a „počítání s čísly“.

Moderní věda je na dobré cestě to vše potvrdit.

Obr. 72

Ovoce Edenu

Co bylo zahradou Eden, popisovanou v Bibli jako místo plné různé vegetace a místo, kde byla Adamovi ukázána dosud nepojmenovaná zvířata?

Moderní věda učí, že nejlepší přátelé člověka (hospodářské plodiny a zvířata) byli domestikováni brzy po roce 10 000 př. Kr. Pšenice a ječmen, psi a ovce (abychom uvedli některé příklady) se pak ve své domestikované a kultivovatelné formě objevují po necelých dvou tisících letech. Což je,

jak se všeobecně připouští, časový úsek, který je zapotřebí pro přirozený výběr sám o sobě.

Sumerské texty nabízejí vysvětlení. Když Anunna-kové přistáli na Zemi, píše se v nich, nenašli tam žádné z oněch „domestikovaných“ plodin a zvířat; byli to Anunnakové, kdo je přivedl na svět, a to ve své „Komnatě stvoření“. Spolu s *Lahar* („dobytkem, který dává vlnu“) a *Anšan* („zrnem“) stvořili také „vegetaci, která bují a množí se“. To vše bylo vytvořeno v *Edin*; a poté, co byl stvořen Adam, jej tam uvedli, aby o to vše pečoval.

Úžasná zahrada Eden tedy byla biogenetickou farmou či enklávou, kde byly vytvářeny „domestikované“ plodiny, ovoce a zvířata.

Po Potopě (asi před třinácti tisíci lety) dali Anunnakové lidstvu semena plodin a zvířat, která zachránili, aby se mohlo začít znovu. Tentokrát však měl být hospodářem člověk sám. Bible to potvrzuje a čest být prvním hospodářem připisuje Noemovi. Dále se v ní praví, že prvním výpěstkem po Potopě byly vinné hrozny. Moderní věda potvrzuje, že vinná réva je velmi stará; věda rovněž zjistila, že hrozny nejenže jsou výživnou potravou, ale že víno je navíc silným gastrointestinálním léčivem. Takže když Noe (nestřídmě) pil víno, da se říct, že zároveň užíval lék.

11. kapitola

KOSMICKÁ ZÁKLADNA NA MARSU

Po úspěšném přistání na Měsíci zatoužili pozemšťané přistát i na Marsu.

U příležitosti dvacátého výročí prvního přistání člověka na Měsíci promluvil prezident Spojených států o krocích, které jeho země učinila a činí směrem k planetě, nejbližší Zemi. Prezident George Bush, doprovázený třemi astronauty z *Apollo 11* - Neilem A. Armstrongem, Edwinem E. Aldrinem Jr. a Michaelem Collinsem - při projevu v National Air and Space Museum ve Washingtonu nastínil, jak chce Amerika na cestě k Marsu postupovat. Za prvé, pokročit od programu raketoplánů k umístění kosmické stanice na oběžnou dráhu Země, kde budou sestavovány větší lodě, potřebné k delším letům. Pak by mělo následovat založení kosmické základny na Měsíci, kde budou vyvíjeny materiály, zařízení a palivo, potřebné k delším letům, a kde budou získávány zkušenosti s dlouhým pobytem a prací člověka ve vesmíru. A nakonec, vlastní expedice na Mars.

S příslibem, že ze Spojených států učiní „národ vesmírných poutníků“, prezident řekl, že cílem bude dostat se „zpět na Měsíc, zpět do budoucnosti...a pak, výprava do zítřka, k jiné planetě: výprava lidí na Mars.“

„Zpět do budoucnosti.“ Volba slov možná byla, možná nebyla náhodná; předpoklad, že cesta do budoucnosti zahrnuje cestu do minulosti, byl možná něčím víc než pouhým sloganem pisatele projevu.

Neboť existuje důkaz, že pojem „kosmické základny na Marsu“, jak zní i název této kapitoly, se netýká jen budoucích plánů, ale i o odhalení něčeho, co už se v minulosti odehrálo: *Důkaz, že kosmická základna na planetě Mars už existovala ve starověku; a co je ještě senzačnější, že nám zřejmě dokonce byla reaktivována přímo před očima.*

Má-li se člověk vydat z planety Země do vesmíru, bude jen logické a technicky nejspokladnější učinit Mars první zastávkou na vesmírné cestě. Cesta k jiným světům musí mít zastávky z důvodu zákonů nebeských pohybů, překážek tíhy a energie, požadavků na přežití člověka a mezí, které má lidská fyzická i mentální výdrž. Vesmírná loď, schopná nést na palubě tým astronautů k Marsu a zpět, by musela vážit alespoň čtyři milióny liber. Zvednout tak masivní těleso z povrchu Země (planety, která má v porovnání se svými nejbližšími sousedy značnou gravitaci) by vyžadovalo ohromné množství paliva, které by spolu s hmotností potřebných nádrží ještě zvýšilo startovní váhu, a to do té míry, že by start už vůbec nebyl proveditelný. (Americké raketoplány mají dnes maximální užitečné zatížení

šedesát pět tisíc liber).

Problémy s gravitačním odpoutáním a palivem by se výrazně zredukovaly, kdyby byla vesmírná loď sestavena ve stavu beztlíže na oběžné dráze kolem Země. Tento scénář předpokládá kosmickou stanici s lidskou posádkou na oběžné dráze, kam raketoplány dopravují součástky budoucí vesmírné lodi. Mezitím by kosmonauti, umístění na trvalé základně na Měsíci, pracovali na vývoji technologie. nutné pro přežití člověka ve vesmíru. Člověk a stroj by se pak spojili k cestě na Mars.

Cesta tam a zpět by trvala asi dva až tři roky, v závislosti na trajektorii a vzájemném postavení Země a Marsu. Délka pobytu na Marsu by se v závislosti na těchto podmínkách rovněž měnila; od varianty, že by se vůbec nepřistálo (pouze několik obletů kolem Marsu), až po dlouhý pobyt ve stálé kolonii, obsluhované či udržované směny astronautů. Mnoho advokátů v „případu Mars“, jak se těmto plánům začalo po několika vědeckých konferencích na ono téma říkat, skutečně považuje mise na Mars s posádkou za ospravedlnitelné pouze v případě, že tam bude vybudována stálá základna, a to jak pro přípravu výprav s posádkou k planetám ještě vzdálenějším, tak pro předstupu kolonie, trvalého usídlení pozemšťanů v novém světě.

Postupný vývoj od raketoplánů ke kosmické stanici na oběžné dráze a k přistáním na Měsíci a k založení kosmické základny na něm, to vše coby jednotlivé kroky či zastávky na cestě s cílem přistát na Marsu, byl popsán ve scénářích, které se čtou jako science-fiction, avšak vycházejí z vědeckého poznání a dostupné technologie. Základny na Měsíci a Marsu, dokonce i kolonie na Marsu, už jsou po dlouhou dobu plánovány a jsou považovány za plně realizovatelné. Udržení lidského života a aktivity na Měsíci je jistě výzvou, existují však už studie, jak toho dosáhnout. Mnohem obtížnější by to celé bylo na Marsu, jelikož zásobování ze Země (jako u projektů, týkajících se Měsíce) je složitější a dražší. Nicméně na Marsu jsou dostupné zdroje všeho, co člověk potřebuje, aby přežil a fungoval, a vědci se domnívají, že by tam člověk žít mohl.

Mars, jak se vědci shodli, je obyvatelný - protože *byl obyvatelný v minulosti*.

Dnes se Mars jeví jako chladná, polozmrzlá planeta, pro jakoukoli formu života na povrchu nevhodná, s ledovými zimami a teplotami, které vystupují nad bod mrazu pouze v nejteplejším období a na rovníku, s širými oblastmi pokrytými buďto permafrostem nebo rezivými železnými skalisky a štěrkem (které dávají planetě její načervenalé zbarvení), bez tekuté vody udržující život a bez kyslíku k dýchání. Ovšem ne zase tak dávno - geologicky vzato - byl Mars planetou s relativně příjemnými

ročními obdobími, tekoucí vodou, oceány a řekami, s oblaky na (modrém!) nebi a možná - pouze možná - dokonce s určitými formami původního jednoduchého rostlinného života.

Nejrůznější studie dospívají k závěru, že Mars nyní prochází dobou ledovou, ne nepodobnou těm, jimiž periodicky procházela Země. Příčiny pozemských dob ledových, připisované mnoha faktorům, pramení podle dnešních názorů ze tří základních jevů, vztahujících se k oběžné dráze Země kolem Slunce. Prvním z nich je konfigurace oběžné dráhy samotné: jak se zjistilo, oběžná dráha se mění z kruhovější na elipsovitéjší v cyklech po asi 100 000 letech; to Zemi přivádí někdy blíže k Slunci, někdy dále od něj. Země má roční období díky tomu, že zemská osa není vůči ekliptice kolmá, nýbrž nakloněná, čímž se severní polokoule dostává pod silnější vliv Slunce během (severního) léta a jižní polokoule během zimy, a naopak (obr. 73); tento sklon zemské osy, nyní činící asi 23,5 stupně, však není stabilní; Země, jako pohupující se loď, mění svůj sklon asi o tři stupně tam a zpět v cyklu, který trvá celkem asi 40 000 let. Čím větší sklon, tím extrémnější jsou zimy a léta; vzdušné a vodní proudy se mění a stupňují klimatické změny, kterým říkáme „doby ledové“ a „meziledová“ teplá období. Třetím cyklem, který k výše uvedenému přispívá, je to, že se Země při rotaci kývá, čímž její prodloužená osa opisuje na nebi imaginární kruh; tomuto jevu se říká precese jarního bodu, a jeho cyklus trvá asi dvacet šest tisíc let.

Planeta Mars je rovněž podřízena těmto třem cyklům, navíc má delší oběžnou dráhu kolem Slunce a větší sklon osy, což je příčinou extrémnějších klimatických změn. Cyklus, o němž jsme se zmínili, tedy na Marsu zřejmě trvá asi padesát tisíc let (i když se hovoří i o kratším a delším trvání).

Až přijde na Marsu příští teplé období, či doba meziledová, planeta se doslova zaleje vodou, její roční období nebudou tak drsná, ani atmosféra pro pozemšťany tak cizí jako dnes. Kdy byla na Marsu poslední „doba meziledová“? Nemůže to být tak dávno, protože jinak by písečné bouře setřely více, ne-li většinu, důkazů toho, že na povrchu Marsu byly tekoucí řeky, mořská pobřeží a jezera; a v marsovské atmosféře by nebylo tolik vodní páry, kolik tam doposud nacházíme. „Tekoucí voda musela na rudé planetě, geologicky řečeno, existovat ještě v relativně nedávné době,“ uvedl Harold Masursky z U.S. Geological Survey. Někteří se domnívají, že poslední změna se odehrála ne více než před deseti tisíci lety.

Ti, kdo se zabývají plánováním přistání a delších pobytů na Marsu, neočekávají, že by se tam klima změnilo v dobu meziledovou v průběhu

nastávajících dvou dekád; jsou však přesvědčeni, že základní podmínky pro život a přežití jsou na Marsu místy dostupné. Voda, jak bylo dokázáno, je přítomna v podobě permafrostu na širých pláních a lze ji najít i v bahně, a sice v místech, která se z vesmíru jeví jako vyschlá řečiště. Když geologové z Arizona State University, pracující pro NASA, navrhovali sovětským vědcům vhodná místa pro přistání na Marsu, upozornili na velký kaňon v nádrži Lunae Planum, což bylo podle nich místo, kde by mohlo pojíždějící vozítko „prozkoumat dřívější řečiště a odebrat vzorky usazenin v deltě, kde se starodávná řeka vlévala do nádrže," a najít tam tekoucí vodu. Podle názoru mnoha vědců by jistým zdrojem vody byly akvifery - podzemní vodní jezera. Nové analýzy výsledků ze sond jakož i z pozemských přístrojů přivedly v červnu roku 1980 tým, vedený Robetem L. Hugueninem z University of Massachusetts, k závěru, že dvě koncentrace vodních výparů na Marsu, jižně od rovníku, naznačují, že se tam jen pár stop pod povrchem nacházejí velké rezervoáry tekoucí vody. O něco později téhož roku uvedli Stanley H. Zisk z Haystack Observatory ve Westfordu v Massachusetts a Peter J. Mougini-Mark z Brown University na Rhode Islandu v časopise *Science and Nature* (listopad 1980), že radarové zkoušky v oblastech jižní polokoule Marsu indikovaly „oázy vlhka", „velkého množství tekuté vody" pod povrchem. A dále je tu samozřejmě všechna ta voda, zachycená v ledové čepičce u severního pólu, která při okrajích v průběhu severního léta taje a vytváří široké, viditelné tmavé stopy (obr.74). Ranní mlhy a opary, pozorované na Marsu, vědcům naznačují existenci rosy, která je i na Zemi v suchých oblastech zdrojem vody pro mnohé rostliny a zvířata.

Atmosféra na Marsu, na první pohled nehostinná a pro člověka a život přímo jedovatá, by ve skutečnosti mohla být zdrojem život udržujících látek. Bylo zjištěno, že obsahuje vodní páru, která by se dala extrahovat kondenzací. Rovněž by mohla poskytovat kyslík, nutný k dýchání a hoření. Na Marsu se atmosféra skládá převážně z CO₂ s malým procentem dusíku, argonu a stopami kyslíku (zemská atmosféra obsahuje převážně dusík, pak velké procento kyslíku a malá množství jiných plynů). Proces přeměny kysličníku uhličitého (CO₂) na kysličník uhelnatý (CO), při němž se uvolňuje kyslík (CO+O) je přímo elementární a astronauti i osadníci by jej mohli snadno provádět. Kysličník uhelnatý by pak dále mohl sloužit jako jednoduché raketové palivo.

Červenohnědé či „rezivé" zbarvení planety je také klíčem k dostupnosti kyslíku, protože je vlastně důsledkem rezivění marsovských skalisek, bohatých na železo. Vzniká z toho kysličník železa - železo kombinované s kyslíkem. Na Marsu se nachází typ, zvaný limonit, kombinace Fe₂O₃ s

několika molekulami vody (H₂O); pomocí příslušného zařízení by bylo možno hojný kyslík oddělit a extrahovat.

Vodík, který lze získat rozložením vody na její složky, by se mohl používat při výrobě potravin a užitečných materiálů, z nichž mnoho je založeno na bázi uhlovodíků (kombinací vodíku a uhlíku).

Ačkoli má marsovská půda relativně vysoký obsah solí, vědci věří, že by bylo možno ji úspěšně promývat vodou do té míry, aby šlo založit záhony, kde by se ve sklenících pěstovalo rostlinstvo; tím pádem by bylo možné pěstovat na Marsu vlastní potraviny, zejména ze semen solivzdorných druhů plodin a zeleniny; lidský odpad by sloužil jako hnojivo, tak jako se to dělá v zemích třetího světa na Zemi. Dusíku, který je potřeba pro rostliny a hnojiva, je na Marsu málo, ale nechybí; atmosféra, i když z 95% složená z kyslíčnicku uhličitého, obsahuje nejméně 3% dusíku. Skleníky k pěstování veškeré potravy by byly vyrobeny z nehořlavých plastických kopulí; elektřina by byla získávána ze solárních baterií; vozítka by rovněž byla poháněna solární energií.

Další zdroj nejen vody, ale i tepla na Marsu je naznačen vulkanickou aktivitou, která tam v minulosti byla. Ve srovnání s několika výraznými sopkami, z nichž jedna byla nazvána Olympus podle řecké hory, kde sídlili bohové, je cokoli podobného na Zemi a vůbec ve sluneční soustavě pouhým trpaslíkem. Nejvyšší sopka na Zemi, Mauna Loa na Havaji, má 6,3 mil; Olympus Mons na Marsu se tyčí do výše 15 mil nad okolní pláň; jeho kráter má průměr 45 mil. Sopky a další důkazy sopečné aktivity na Marsu ukazují na horké roztavené jádro, a tudíž na možnou existenci horkých povrchových vývěrů, pramenů horké vody a další jevy z vnitřně generovaného tepla odvoditelné.

Se svým dnem, který je skoro stejně dlouhý jako den pozemský, s ročními obdobími (i když o dvojnásobné délce oproti Zemi), rovníkovými oblastmi, ledovým severním a jižním pólem, zásobami vody, které kdysi byly oceány, jezery a řekami, pohořími a rovinami, sopkami a kaňony, je Mars Zemi podobný v opravdu mnoha ohledech. Někteří vědci se skutečně domnívají, že Mars, i když byl stvořen před 4,6 miliardami let jako ostatní planety, je ve fázi, v níž byla Země ve svých počátcích, předtím, než rostlinstvo začalo vylučovat kyslík a změnilo tím zemskou atmosféru. Tato myšlenka se stala základem návrhů zastánců teorie Gaia, totiž že by člověk mohl „urychlit“ evoluci Marsu tím, že tam zanese život; to proto, že se domnívají, že to byl právě Život, co učinilo Zemi obyvatelnou.

V knize *The Greening of Mars* („Zazelenění Marsu“) její autoři, James Lovelock a Michael Allaby, použili science fiction a popsali, jak budou ze

Země v raketách vyslány mikroorganismy a „halokarbonové plyny“; mikroorganismy k tomu, aby zahájily biologický řetězec, a plyny, aby vytvořily štít v marsovské atmosféře. Štít z halokarbonových plynů, rozprostřený v atmosféře nad nyní chladnou a vyprahlou planetou, by zabránil úniku tepla, jak toho, které Mars přijímá od Slunce, tak jeho vlastního vnitřního, a vytvořil by uměle vyvolaný „skleníkový“ efekt. Oteplení a posílení atmosféry by způsobilo tání marsovských zmrzlých vod, povzbudilo růst rostlin, a tudíž zvýšilo planetární zásobu kyslíku. Každý jednotlivý krok této uměle vyvolané evoluce by proces posílil; takže by vnesení Života učinilo Mars obyvatelným.

Nápad, že by transformace Marsu v obyvatelnou planetu - proces, který nazvali „Terra forming“ („Země-formo-vání“) - začala vytvořením umělého štítu k ochraně unikajícího tepla a vodní páry tím, že by se do planetární atmosféry uměle rozptýlil vhodný materiál, dostali oba vědci roku 1984.

Ať už shodou okolností nebo jinak, jde zase o případ, kdy se moderní věda napojuje na starověké poznání. Neboť (roku 1976) bylo ve *Dvanácté planetě* popsáno, jak Anunnakové před 450 000 lety přišli na Zemi, aby zde získali zlato - kterýžto kov potřebovali k ochraně života na jejich planetě, Nibiru, tím, že by v její ztenčující se atmosféře rozptýlili částičky zlata, aby zastavili únik tepla, vzduchu a vody.

***

Plány, jež předkládají zastánci teorie Gaia, jsou založeny na domněnce a předpokladu. Za prvé, že Mars nemá vlastní formy života; za druhé, že lidé z jedné planety mají právo uvést své vlastní životní formy do jiného světa, ať už tento svět svůj vlastní život má nebo ne.

Má však Mars vlastní život, nebo - jak se někteří raději ptají - měl vlastní život v průběhu méně drsných klimatických období? Otázka, která působila starosti těm, kdo plánovali a prováděli různé mise na Mars; a po všem ske-nování, fotografování a ověřování je zřejmé, že Život, tak, jak ho známe na Zemi - stromy a lesy, křoviska a traviny, poletující ptáci a potulující se zvířata - tam prostě není. Co však nižší životní formy - lišejníky, řasy a jednoduché bakterie?

Ačkoli je Mars mnohem menší než Země (jeho hmotnost je asi desetinou hmotnosti Země a průměr přibližně poloviční), jeho povrch, který je v současné době celý souš, je přibližně roven povrchu souše na Zemi. Rozloha povrchu, který je potřeba na Marsu prozkoumat, je tedy stejná jako rozloha zemské souše, se všemi jejími kontinenty, pohořími, údolími, rovníkovými a polárními, teplými a studenými oblastmi; s jejími místy, kde je vlhko, a kde je naopak poušť. Promítneme-li na povrch Marsu rozlohu mapy Spojených států, od pobřeží k pobřeží (obr.75), lze si dobře uvědomit

rozsah průzkumu a různorodost terénů a klimatických podmínek, které může zahrnovat.

Není divu, že první úspěšné sondy bez posádky, *Mari-ner 4, 6 a. 7* (1965-69), které fotografovaly části planety v průběhu přeletů nad ní, přinesly snímky, na nichž je planeta posetá krátery a zcela pustá, jen s nepatrnými známkami geologické aktivity v minulosti. Jednalo se totiž z velké většiny o snímky kráterových pohoří na jižní polokouli Marsu. Obraz planety, která nejen že je bez známek života, ale sama o sobě mrtvá, se úplně změnil, když se na oběžnou dráhu kolem Marsu dostala sonda *Mariner 9* (1971), která prozkoumala skoro celý jeho povrch. Ukázala živou planetu s historií geologické aktivity i vulkanické činnosti, s rovinami a pohořími, s kaňony, v nichž by se americký Grand Canyon ztratil beze stopy, a se známkami výskytu tekoucí vody. Nejenže je tedy Mars živou planetou, ale mohl by na něm být i život.

Hledání života na Marsu se tudíž stalo hlavním cílem misí Viking. Sondy *Viking 1* a *Viking 2* byly vypuštěny z mysu Canaveral v létě 1975 a svého cíle dosáhly v červenci a srpnu 1976. Každá ze dvou sond se skládala z Orbiteru, který zůstával na oběžné dráze kolem planety pro průběžné pozorování, a z Landeru - přistávacího modulu, který byl spuštěn na její povrch. Ačkoli byla pro zajištění bezpečných přistání vybrána relativně plochá místa na severní polokouli, nepřítis od sebe vzdálená, „při výběru míst pro přistání hrála nejdůležitější úlohu biologická kritéria“ (tj. možnost života). Orbitery nasbíraly pestrou paletu údajů o Marsu, které jsou doposud studovány a analyzovány, v průběhu čehož se vynořují stále nové detaily a otázky: přistávací moduly poslaly vzrušující snímky marsové krajiny, zabírané velmi zblízka, a provedly mnoho pokusů. týkajících se hledání života.

Kromě přístrojů pro analýzu atmosféry a fotografování krajiny, kde přistály, nesl každý přistávací modul kombinovaný plynochromatograf/hmoto-spektrometr pro analýzu výskytu organického materiálu na povrchu, a také tři přístroje, určené k detekci metabolické aktivity jakéhokoli organismu v půdě. Vzorek půdy nabrala mechanická ruka a vložila ho do malé pece, kde byl zahříván i jinak testován. Ve vzorcích se žádné živé organismy nenašly; byl v nich jen kysličník uhličitý a malé množství vodní páry. Nenašly se v nich ani organické molekuly, které přinášejí meteority; předpokládá se, že pokud se takové molekuly na Mars dostaly, musel je současný stupeň ultrafialového záření, bombardujícího planetu, jejíž ochranná atmosféra je nyní už téměř pryč, zničit.

V průběhu dlouhých dnů pokusů na Marsu nechyběla dramata a vzrušení. V retrospektivě se schopnost týmu NASA manipulovat s pozemským zařízením na Marsu a řídit je jeví jako pohádka; jak s předem plánovanými postupy, tak s nečekanými událostmi se však tým velmi šikovně vypořádal. Mechanické ruce přestaly fungovat, byly všá znovu uvedeny do chodu pomocí radiových příkazů. Nastaly i jiné poruchy a nutnost oprav. Ohromné napětí vzniklo, když pokusy s výměnou plynů zaznamenaly příliv kyslíku; bylo potřeba, aby přístroje *Vikingu 2* potvrdily nebo vyvrátily výsledky pokusů *Vikingu 1*, který nechal otevřenou otázku, zda změny v odebraných vzorcích byly organické nebo chemické, biologické nebo neživé. Výsledky z *Vikingu 2* potvrdily reakce z pokusů *Vikingu 1*: když byly plyny nebo vzorky půdy smíchány s „výživnou polévkou“, byly zaznamenány změny v úrovni kysličníku uhličitého; avšak to, zda změny představovaly reakci chemickou nebo biologickou, zůstalo otázkou.

Přestože se vědci dychtivě snažili najít život na Marsu, a podpořit tím své teorie o tom, jak život na Zemi vznikl spontánně z prvotní polévky, musela většina z nich s politováním uznat, že se na Marsu žádný doklad o existenci života nenašel. Norman Horowitz z Caltech shrnul převládající názor, když prohlásil (ve *Scientific American*, listopad 1977), že „přínejmenším v oněch oblastech Marsu, prozkoumaných oběma sondami, život není. Je možné, že stejný závěr platí pro celou planetu, jde však o komplikovaný problém, který ještě nemůže být vyřešen.“

V následujících letech, v průběhu laboratorních pokusů, kdy výzkumníci co nejvěrněji napodobili podmínky a půdu Marsu, indikovaly výsledky biologické reakce. Obzvláště zajímavé byly experimenty, vedené roku 1980 v Laboratoři kosmické biologie na moskevské universitě: když byly pozemské formy života uvedeny do simulovaného prostředí Marsu, ptáci a savci hynuli po pár vteřinách, želvy a žáby žily mnoho hodin, hmyz přežil týdny - avšak houby, lišejníky, řasy a mechy se na nové prostředí rychle adaptovaly; oves, žito a fazole klíčily a rostly, ale nerepro-dukovaly se.

Život by se tedy na Marsu udržel; ale došlo k tomu někdy? Se 4,6 miliardami let, které měla evoluce na Marsu k dispozici, kde jsou výsledné mikroorganismy (které možná existují, možná ne), a nejen ony, ale i vyšší životní formy? Nebo měli pravdu Sumerové, tvrdící, že život na Zemi tak rychle po jejím zformování vyklíčil jen proto, že jí Nibiru přinesla „sémě života“?

Zatímco si marsovská půda stále nechává pro sebe řešení otázky, zda její reakce na testy byly chemické a neživotné či biologické a vyvolané živými organismy, marsovské horniny nám nabízejí hádanky ještě

tajemnější.

Můžeme začít marsovskými horninami, nalezenými ne na Marsu, ale na Zemi. Mezi tisíci meteoritů na Zemi nalezených je osm, objevených v Indii, Egyptě a Francii v období mezi roky 1815 a 1865 (jsou známy jako skupina SNC, podle iniciál míst nálezů), které jsou ojedinělé v tom, že jsou staré jen 1,3 miliard let, zatímco obecně jsou meteority staré 4,5 miliard let. Když bylo roku 1979 v Antarktidě objeveno několik dalších, bylo už známo složení plynů v atmosféře Marsu; srovnání prokázala, že SNC meteority obsahují stopy izotopu dusíku-14, argonu-40 a 36, neonu-20, kryptonu-84 a xenonu-13, což je téměř identické s obsahem těchto vzácných plynů na Marsu.

Jak se tyto meteority či horniny dostaly na Zemi? Proč jsou jen 1,3 miliard let staré? Přiměl je nějaký katastrofický náraz do Marsu nějak překonat jeho gravitaci a odlétnout k Zemi?

Horniny, objevené v Antarktidě, jsou ještě záhadnější Fotografie jedné z nich, kterou poskytla NASA a která byla uveřejněna v *The New York Times* 1. září 1987 ukazuje, že nevypadá jako „kopací míč“, jak bývaly tyto kameny popisovány, ale spíše jako odštípnutý kus (obr. 76), složený ze čtyř cihlám podobných, *uměle opracovaných pravoúhlých kamenů spojených navzájem* - něco, co by člověk očekával jako nález v předinkovských rozvalinách v Sac-red Valley v Peru (obr. 77), ale ne na Marsu. Přesto veškeré testy onoho kamene (už se o něm nemluví jako o meteoritu) potvrzují jeho marsovský původ.

K dovršení záhady se na fotografiích povrchu Marsu objevují útvary, kterým astronomové, když je uviděli, dali přezdívku „Město Inků“. Nacházejí se v jižní části planety a skládají se z několika strmých zdí, složených z kubických nebo trojúhelníkovitých segmentů (obr. 78 z fotografie sondy *Mariner-9* č. 4212-15). John McCauley, geolog NASA, prohlásil, že „tyto hřebeny jsou souvislé, bez zjevných přerušení, a stojí uprostřed okolní roviny a malých vyvýšenin jako zdi starodávne zříceniny.“

Tato ohromná zeď či soustava spojených opracovaných kamenných bloků silně připomíná podobné kolosální a tajemné struktury na Zemi, jako je například obrovská zeď z gigantických kamenných bloků, která je základnou široké terasy v Baalbeku v Libanonu (obr. 79), nebo hrubší.

i když stejně ohromující křížující se souběžné kamenné zdi v Sacsahuamanu nad Cuzcem v Peru (obr. 80). V knihách *Schody k nebesům* a *Ztracené říše* jsem za autory obou těchto struktur označil Anunnaki/Nefilim. Útvary na Marsu možná lze vysvětlit jako přírodní úkazy, a rozměry kamenných bloků, jejichž délka se pohybuje od tří do pěti

mil, mohou být stejně dobře dílem přírody jako lidí. jakéhokoli původu. Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že se neobjevilo žádné přijatelné přirozené vysvětlení, to mohou být i pozůstatky umělých staveb - pokud „obří“ z Blízkého východu a z And navštívili i Mars...

Zmínky o „kanálech“ na Marsu jakoby se vytratily poté, co - po desetiletích posměchu - vědci usoudili, že to, co Schiaparelli a Lowell pozorovali a popsali, jsou ve skutečnosti koryta vyschlých řek. Přesto však se na povrchu Marsu našly další útvary, které se jednoduchým způsobem vysvětlit nedají. Jsou to například bílé „pruhy“, které se táhnou *přímým směrem* po nekonečné míle - někdy souběžně, někdy v úhlu k sobě navzájem, někdy protínají jiné, užší „stopy“ - (obr. 81, skica z fotografie). Týmy NASA opět naznačují, že tyto útvary mohly vzniknout působením písečných bouří. Může tomu tak být, i když pravidelnost a zejména vzájemné protínání oněch linií by mohlo ukazovat i na jejich umělý původ. Hledáme-li podobné útvary na Zemi, nelze si nevšimnout slavných linií v Nazca v jižním Peru (obr. 82), které byly připisovány „bohům“.

Jak Blízký Východ, tak Andy prosluly různými pyramidami - obrovskými a ojedinělými v Gize, stupňovitými pyramidami či zikkuraty v Mezopotámii a u raných amerických civilizací. Jak se zdá být patrné na fotografiích ze sond *Mariner* a *Viking*, jsou na Marsu i pyramidy, nebo něco, co jako pyramidy vypadá.

To, co se jeví jako trojstěnné pyramidy v rovině Elysium (mapa, obr. 83) v oblasti, zvané Trivium Charontis, bylo poprvé zaznamenáno sondou *Mariner 9* na fotografiích 4205-78, z 8. února roku 1972, a 4296-23, pořízených o šest měsíců později. Pozornost se soustředila na dva páry „čtyřstěnných pyramidálních struktur“, abychom použili opatrnou vědeckou terminologii; jeden pár pyramid byl veliký, zatímco druhý byl mnohem menší, a vypadalo to, že jsou uskupeny do kosočtverečného útvaru (obr.84). Zde opět velikost „pyramid“ - ty větší mají dvě míle napříč a jsou půl míle vysoké - naznačuje, že jde o přírodní útvary, a studie pro časopis *Icarus* (č. 22, 1974, Victor Ablor-deppy a Mark Gibson) nabídla pro přirozené vysvětlení těchto útvarů čtyři možné teorie. David Chandler (*Life on Mars*) a astronom Francis Graham (ve *Frontiers of Science*, listopad-prosinec 1980), mezi jinými, poukázali na nedostatky všech čtyř teorií. Skutečnost, že útvary byly fotografovány s odstupem šesti měsíců, v odlišném slunečním světle a z jiných úhlů, a přesto vykazují tvar přesného **čtyřstěnu**, mnohé přesvědčuje o tom, že se jedná o umělé struktury, i když nechápeme, proč jsou tak obrovské. „Vzhledem k tomu, že v současné době neexistuje žádné snadno přijatelné vysvětlení,“ uvádí Chandler, „není důvodu nevzít v úvahu závěr, který se nejvíce nabízí: možná je postavily

inteligentní bytosti." A Francise Grahama, který řekl že „domněnka, že se jedná o stavby prastaré rasy Mart'anů musí dostat místo mezi teoriemi o jejich vzniku," zajímalo, zda budoucí vědci v těchto strukturách objeví vnitřní komnaty, zasypané vchody nebo nápisy, které odolaly „desetitisícům let větrné eroze".

Pyramid o různém počtu hladkých stěn bylo výzkumníky, skenujícími fotografie z Marsu, objeveno více. Zájem a spory se soustředily zejména na oblast pojmenovanou Cydonia (viz mapa, obr. 83), neboť seskupení toho, co by mohlo být umělými stavbami, se na východ od oněch **staveb** v této oblasti jakoby propojuje s tím, co někteří nazývají mart'anskou „sfingou" (viz panoramatická fotografie NASA 035-A-72 - foto E). Jde o pozoruhodnou skálu s rysy dobře stavěné lidské tváře, která připomíná muže s jakousi helmou (obr.85), s pootevřenými ústy a očima upřenými přímo na pozorovatele - pokud se pozorovatel dívá z nebe nad Marsem. Stejně jako jiné „památky" - útvary připomínající architektonické struktury - na Marsu, i tento má obrovské rozměry: Tvář měří téměř míli na délku a předpokládá se, jak lze usuzovat z jejího stínu, že se z okolní roviny zvedá na výšku alespoň půl míle.

Ačkoli se říká, že vědec z NASA, který zkoumal fotografie, získané z Orbiteru *Vikingu 1* 25. července 1976, „málem spadl ze židle", když tuto fotografii uviděl, a že zaznělo příslušné „Ach, můj Bože" či jiná zvolání tohoto typu, skutečnost je taková, že snímek byl zařazen mezi tisíce dalších, pořízených *Vikingem*, bez jakékoli následné akce. neboť podobnost s lidskou tvářící byla přisouzena pouhé hře světla a stínu na skále, erodované působením přirozených sil (vodou, větrem). Když se pár novinářů, kteří náhodou snímek uviděli, zajímalo, zda skutečně představuje lidskou tvář, vedoucí vědec mise prohlásil, že existuje jiná fotografie, pořízená o pár hodin později, která žádné takové rysy nevykazuje. (O léta později NASA uznala, že šlo o nesprávné a zavádějící prohlášení, které bylo nešťastné, protože ve skutečnosti se ona oblast „o pár hodin později" ponořila do tmy, neboť nastala noc; a že další fotografie. na nichž je Tvář jasně patrná, opravdu existují.)

Když se o tři roky později Vincent DiPietro, elektroinženýr a odborník na fotografii, který si zapamatoval snímek „Tváře" z časopisu, probíral archivy National Space Science Data Center, dostal se přímo ke snímku z Marsu. Fotografie z *Vikingu*, pod katalogovým číslem 76-A-593/17384, nesla jednoduchý titul „HLAVA". Byl fascinován rozhodnutím chovat tento snímek ve vědeckém datovém centru pod tak vyzývavým titulem, když samotná existence „HLAVY" byla popřena - a pustil se spolu s Gregem Molenaarem, počítačovým odborníkem firmy Lockheed, do

hledání původního snímku NASA. Našli ne jeden, ale hned dva; ten druhý pod číslem 070-A13 (foto F). Další hledání přineslo ještě další fotografie z oblasti Cydonia, pořízené různými přístroji z Orbiteru *Vikingu*, a dokonce z obou stran útvaru - zprava i zleva (dosud je snímků celkem jedenáct). Na všech je vidět Tvář a další podivné útvary, podobné pyramidám. DiPietro a Molenaar použili vyspělou počítačovou a fotografickou techniku a získali zvětšené a jasnější obrázky Tváře, které je přesvědčily o tom, že se jedná o uměle vytvořené dílo.

Vyzbrojeni svými objevy se roku 1981 zúčastnili konference The Case for Mars (Důkazy pro Mars), ale namísto uznání se od shromážděných vědců dočkali prezírávého postoje - nepochybně proto, že přednesli závěr, že Tvář je dílem inteligentních bytostí, „Mart’anů“, obývajících planetu; a to byla naprosto nepřijatelná myšlenka. DiPietro a Molenaar své objevy publikovali soukromě (*Unusual Mars Surface Features*, „Neobvyklé útvary na povrchu Marsu“) a vynaložili veliké úsilí, aby se distancovali od „divokých spekulací“, týkajících se původu oněch neobvyklých útvarů. V závěru knihy prohlásili, že jedině, co chtěli dokázat, je to, „že útvary se nezdaří být dílem přírody a žádají si další výzkum“. Vědci z NASA však důrazně odmítli každý návrh, aby budoucí mise zahrnovaly i návštěvu oblasti, kde se nachází Tvář, protože se evidentně jedná pouze o skálu, formovanou přírodními silami do podoby lidské tváře.

Případem Tváře na Marsu se pak dále zabýval zejména Richard C. Hoagland, vědec-spisovatel, někdejší konzultant v Goddard Space Flight Center. Zorganizoval počítačovou konferenci, nazvanou The Independent Mars Investigation Team (Nezávislý tým pro výzkum Marsu), s cílem nechat útvary a všechna další relevantní fakta prostudovat reprezentativní skupině vědců a specialistů; ve skupině nakonec byli Brian O’Leary, vědec-astronaut, a David Webb, člen U.S. President’s Space Commission. Ve svých závěrech nejenže se shodli v názoru, že „Tvář“ a „pyramidy“ jsou umělými výtvary; naznačili dokonce, že i další útvary na Marsu jsou dílem inteligentních bytostí, které tam kdysi žily.

Mezi různými závěry v jejich zprávách mě nejvíce zaujalo to, že orientace Tváře a hlavní pyramidy ukazují, že byly postaveny a orientovány podle marsovské slunovratové linie asi před půl miliónem let. Když mě Hoagland a jeho kolega Thomas Rautenberg, počítačový specialista, požádali o komentáře ke svým fotografickým důkazům, upozornil jsem je na to, že Anunnaki/Nefilim, podle mých závěrů v knize *Dvanáctá planeta*, poprvé přistáli na Zemi asi před 450 000 lety; možná nebyla náhoda, že se Hoaglandovo a Rautenbergovo datování památek na Marsu shodovalo s mým časovým rozvrhem. Ačkoli se Hoagland **vyjádřil** velmi opatrně, ve

své knize *The Monuments of Mars* věnoval mému dílu a sumerským důkazům, týkajícím se Anunnaků, mnoho stránek.

Publicita, kterou získaly objevy DiPietra, Molenaara a Hoaglanda, vedla NASA k tomu, aby trvala na názoru, že se tito tři mylí. National Space Flight Center v Greenbeltu v Marylandu, které poskytuje veřejnosti kopie údajů z NASA, učinilo neobvyklý krok - přikládalo k fotografiím "Tváře" kopie prohlášení, vyvracejících neortodoxní interpretace snímků. Mezi těmito prohlášeními je i třístránkový dokument, datovaný 6. června 1987, od Paula Butterworthe, planetologa Centra. Uvádí v něm, že „není důvod se domnívat, že právě tato hora, podobná desítkám tisíc dalších na planetě, není výsledkem přirozených geologických procesů, které vytvořily všechny ostatní povrchové útvary na Marsu. Mezi tolika horami, kolik jich na Marsu je, není překvapivé, že nám některé z nich připomínají něco, co známe, a nic neznáme lépe než lidskou tvář. Já sám stále hledám „Ruku na Marsu" a „Nohu na Marsu"!

„Není důvod se domnívat", že útvar je jiného než přirozeného původu, to samozřejmě není faktický argument pro vyvrácení tvrzení protistrany, jejíž zástupci tvrdí, že naopak mají důvod věřit, že útvary jsou uměle vytvořenými strukturami. Navíc je pravda, že se na Zemi vyskytují kopce či hory, které mají tvar vysochané lidské nebo zvířecí hlavy, ačkoli jsou výtvorem přírody. Mám pocit, že toto by mohl být dobrý argument ohledně „pyramid" na Ely-sium Plateau nebo v „městě Inků". Avšak Tvář a některé útvary poblíž, zejména ty s rovnými stranami, zůstávají zneklidňujícím tajemstvím.

Roku 1988 byla v květnovém vydání prestižního časopisu *Applied Optics* uveřejněna vědecky významná studie Marka J. Carlotta, optika. Pomocí počítačových grafických technik, vyvinutých pro optické vědy, použil Carlotta čtyř výsečí ze snímků NASA, pořízených čtyřmi přístroji Orbi-teru sondy *Viking* během čtyř různých oběhů, a vytvořil z nich trojrozměrný model Tváře. Studie poskytla detailní informace o komplexních optických postupech a matematických formulacích trojrozměrné analýzy, a Carlotta dospěl k závěru, že „Tvář" je vskutku lidskou tvář s osovou souměrností, na zastíněné polovině má další oční důlek, a „jemná struktura úst nese náznak zubů". To jsou, podle Carlotta, „rýsy tváře a nikoli přechodný jev" nebo hra světel a stínů. Ačkoli údaje z *Vikingu* nemají dostatečné rozlišení na to, aby bylo možno určit možné mechanismy vzniku těchto objektů, *výsledky naznačují, že se nejedná o výtvory přírody.*

Časopis *Applied Optics* považoval studii za natolik významnou, že jí věnoval přední stranu, a vědecký časopis *New Scientist* přinesl o

publikované zprávě zvláštní reportáž a interview s autorem. V časopise zazněl jeho návrh, aby „přinejmenším tyto tajemné objekty“ - Tvář a přilehlé pyramidální útvary, kterým někteří říkají „Město“ -, „byly v průběhu budoucích výzkumů Marsu, například sovětskou sondou Phobos roku 1988 nebo americkým Mars Observerem, podrobeny dalšímu zkoumání.“

Skutečnost, že kontrolovaný sovětský tisk opakovaně uveřejnil články Vladimíra Avinského, významného výzkumníka v oblasti geologie a mineralogie, v nichž podpořil umělý původ monumentů, s jistotou dokazuje postoj sovětských zástupců letectví a kosmonautiky k této záležitosti - což je otázka, jíž se budu dále zabývat širěji. Jsou zde významné dva body, které Dr. Avinsky zdůraznil. Naznačuje (v publikovaných člancích a v soukromě šířených tiskovinách), že s přihlédnutím k enormním rozměrům marsovských útvarů je nutno si uvědomit, že díky nízké gravitaci na Marsu by tam člověk mohl vytvořit gigantické věci; a přisuzuje velký význam tmavému kruhu, který je jasně patrný v ploché oblasti mezi Tváří a pyramidami. Zatímco vědci z NASA jej odbyli jakožto „kapku vody na čůnce Orbiteru *Vikingu*“, Avinsky jej považuje za „centrum celé kompozice marsovského komplexu“ a jeho rozmístění (obr. 86).

Protože nepředpokládáme, že by pozemšťané měli před desítkami tisíc či dokonce před půl miliónem let vysoce vyvinutou civilizaci či techniku tak vyspělou, aby jim umožnila létat vesmírem, dostat se na Mars a, mezi jiným, vystavět tam monumenty, včetně Tváře, logicky nám zbývají dvě další možnosti. První z nich je ta, že se na Marsu vyvinuly inteligentní bytosti, které nejenže se zabývaly megalitickými stavbami, ale shodou okolností i vypadaly jako my. Ovšem vzhledem k absenci byť i jen mikroorganismů v půdě Marsu, nemluvě o rostlinstvu a zvířené, která by mimo jiné zajistila humanoidním Mart'anům výživu, se zdá být vznik mart'anské populace příbuzné pozemšťanům, takové, která by dokonce byla duplikátem strukturálních forem pozemských, vysoce nepravděpodobný.

Jedinou zbývající přijatelnou alternativou je ta, že někdo, ani z Marsu, ani ze Země, kdo byl schopen cestovat vesmírem už před půl miliónem let, navštívil tuto část sluneční soustavy a zůstal; a pak po sobě zanechal monumenty, jak na Zemi, tak na Marsu. Jediné bytosti, o nichž byl nalezen důkaz - v sumerských a biblických textech a ve všech starověkých „mytologiích“ - jsou Anunnakové z Nibiru. Víme, jak vypadali; vypadali jako my, protože nás vytvořili tak, abychom vypadali jako oni, podle jejich obrazu a podoby, abychom ocitovali Genesis.

Jejich lidské vzezření je patrné z nesčetných starověkých vyobrazení, včetně proslulé Sfingy v Gize (obr.87). Její tvář je podle egyptských nápisů tvář *Horem-Akheta*. „Sokolího boha horizontu“, což bylo epiteton pro Ra,

prvorozeného syna Enkiho, který mohl na svém Nebeském člunu plout k nejzazším nebesům.

Sfinx v Gize je orientována tak, že její pohled míří přesně k východu, podél třicáté rovnoběžky ke kosmodromu Anunnaků na poloostrově Sinai. Starověké texty Sfinze (a údajným podzemním prostorám pod ní) připisují komunikační funkce:

*Poselství, seslané z nebes
je slyšet v Heliopolis a je opakováno v Memfisu
Tajemnou tvář.
Je složeno k předání písmem Thovtovým
s ohledem na město Amen...
Bohové jednají podle příkazu.*

Odkaz na úlohu předávání poselství, kterou má „Tajemná tvář“ - sfinx v Gize - vyvolává otázku, jaký byl účel Tváře na Marsu; protože pokud ji skutečně vytvořily bytosti inteligentní, pak by už z tohoto titulu neplývaly časem a námahou, aby vytvořily Tvář bez logického důvodu. Bylo tímto účelem, jak naznačuje egyptský text, poslat „po selství z nebes“ sfinze na Zemi, „příkaz“, podle něž jednali bohové, vyslaní od jedné Tváře ke druhé Tajemné tváři?

Pokud toto skutečně bylo účelem Tváře na Marsu, bylo by vskutku možno očekávat poblíž ní pyramidy, tak, jak tomu je v Gize; tam se tři jedinečné a výjimečné pyramidy, jedna menší a dvě obrovské, tyčí symetricky k sobě navzájem i vůči Sfinze. Je zajímavé, že Dr. Avinsky v oblasti Tváře na Marsu rozeznává právě tři pravé pyramidy.

Jak naznačuje široké spektrum důkazů ve svazcích „Kro nik Země“, pyramidy v Gize nebyly dílem faraónů, ale po stavili je Anunnakové. Před Potopou se jejich kosmodrom nacházel v Mezopotámii, v Sipparu („Ptačí město“). Po Potopě byl kosmodrom umístěn na Sinajském poloostrově, a dvě velké pyramidy v Gize, dvě umělé hory, sloužily jako naváděcí signály pro přistávací koridor, jehož apex označovala hora Ararat, nejviditelnější přírodní útvar Blízkého východu. Pokud toto byla funkce pyramid i v oblasti Cydonia, pak bude možná jednou objevena jejich souvislost s nejvýraznějším přírodním útvarem na Marsu. s Olympus Mons.

Když se hlavní anunnacké centrum těžby zlata přesunulo z jihovýchodní Afriky do And, bylo na březích jezera Ti-ticaca vybudováno nové metalurgické středisko, v místech, kde se dnes nacházejí rozvaliny Tiahuanaca a Puma-Punku. Ústředními stavbami v Tiahuanacu, spojenými s jezerem pomocí kanálů, byly „pyramida“ zvaná Akapana, masivní

pahorek, uzpůsobený ke zpracování rud, a Kalasasaya čtvercová, „vyprázdněná“ struktura (obr. 88), která sloužila astronomickým účelům; byla orientována podle slunovratů. Puma-Punku se nacházelo přímo na břehu jezera; jeho ústředními stavbami byly „zlaté ohrady“, vybudované z obrovských kamenných bloků podél soustavy klikatých přístavních hrází.

Z neobvyklých útvarů, které na Marsu zachytily kamery z oběžné dráhy, se mi dva téměř s jistotou jeví jako umělé - *a oba se velmi podobají strukturám, které se nacházejí na březích jezera Titicaca v Andách*. Jeden z nich, podobný Kalasasaye, je první útvar směrem na západ od Tváře na Marsu, přesně (na sever) nad tajemným temným kruhem (viz foto E). Jak je patrné na zvětšenině (foto G), jeho zachovalá jižní část se skládá ze dvou zřetelných masivních zdí, dokonale rovných, setkávajících se v úhlu, který se v důsledku úhlu fotografie zdá být ostrý, ale ve skutečnosti jde o úhel pravý. Severní část této struktury - která nemůže být ani s největší dávkou obrazotvornosti považována za přírodní - se zřejmě zhroutila pod nárazem obrovského balvanu, jenž se na ni zřítil při nějaké katastrofě.

Další útvar, který nemůže být důsledkem přírodní eroze, se nachází přímo na jih od Tváře, v oblasti chaotických útvarů, z nichž některé mají překvapivě přímé strany (foto M). Ústřední část útvaru je oddělena něčím, co možná bývalo kanálem nebo vodní cestou - všichni se shodují na tom, že tato oblast leží na někdejších březích marsovského moře nebo jezera - a není rovná; je opatřena řadami „zářezů“ (foto H). Je nutno si uvědomit, že všechny tyto snímky byly pořízeny z výšky asi tisíce dvou set mil nad povrchem Marsu; to, co vidíme, by tedy klidně mohla být soustava velkých přístavních hrází - stejných jako v Puma-Punku.

Ony dva útvary, které nelze odbýt vysvětlením hry světla a stínu, se tudíž podobají zařízením a stavbám na březích jezera Titicaca. Tím nejenže podporují mou myšlenku, že jde o pozůstatky struktur, postavených stejnými návštěvníky - Anunnaky - ale nabízejí i teorii, vysvětlující jejich účel a možnou funkci. Tento závěr je dále podpořen útvary, které se nacházejí v oblasti Utopia: pentagonální struktura (zvětšený snímek NASA 086-A-07), a „ranvej“ poblíž toho, co někteří považují za důkaz důlní činnosti (snímek NASA 086-A-08) (foto I a J).

Kosmodromy Anunnaků na Zemi se dle sumerských a egyptských záznamů skládaly z kontrolního centra, naváděcích staveb a podzemního síla, a široké, ploché roviny, jejíž přirozený povrch sloužil jako ranveje. Kontrolní centrum a určité naváděcí stavby se nacházely v jisté vzdálenosti od samotného kosmodromu, kde byly umístěny ranveje; když byl kosmodrom na Sinajském poloostrově, kontrolní centrum se nacházelo v Jeruzalémě a naváděcí stavby v egyptské Gize (podzemí sinajské silo je

znázorněno na malbách v egyptských hrobkách - viz obrázek v závěru této kapitoly - a bylo zničeno nukleárními zbraněmi roku 2024 př.Kr.). V Andách jsou to, jak se domnívám, linie v Nazca, co je vizuálním důkazem použití této dokonalé, vyprahlé pláň jako ranveje pro starty a přistání raketoplánů. Nevysvětlitelné křížující se linie na povrchu Marsu, takzvané „stopy“ (viz obr. 81) by mohly představovat důkaz téhož.

Na povrchu Marsu je i něco, co se jeví jako skutečné „stopy“. Z nadhledu vypadají více či méně rovné „vrypy“ na marsovské plošině jako stopy, které udělal hrbolatý předmět na linoleu. Tyto stopy byly vysvětleny jako geologické útvary, to jest přirozené praskliny v povrchu Marsu. Jak však je patrné na snímku NASA 651-A-06 (foto K), „praskliny“ či stopy vedou z vyvýšené struktury geometrického tvaru s rovnými stranami a „ozubením“, připomínajícím hráz, na jedné z nich - ze struktury, která je dnes z velké části pohřbena pod navátým pískem - ke břehům něčeho, co kdysi evidentně bylo jezerem. Na jiných snímcích z nadhledu (obr.90) jsou jakési stopy na srázu nad velkým kaňonem ve Valles Marineris poblíž marsovského rovníku; tyto stopy nejenže sledují obrysy terénu, ale také se navzájem kříží způsobem, který lze stěží označit za přirozený.

Jak jsem zdůraznil, v případě, že by vesmírná loď s mimozemšťany hledala známky života na Zemi někde mimo oblast pozemských měst, na přítomnost inteligentních bytostí by je upozornily stopy, kterým říkáme „silnice“, a pravidelné dělení zemědělské půdy. Sama NASA poskytla něco, co by mohlo přispět k potvrzení vědomé zemědělské aktivity na Marsu. Snímek 52-A-35 (foto L) ukazuje série paralelních drážek, podobajících se rýhám na obdělávané půdě - jak lze vidět ve vysokých horách v peruánském Sacred Valley. Když byla fotografie 18. srpna 1976 uveřejněna, Centrum zpráv NASA v Pasadeně ji opatřilo tímto komentářem:

Na snímku z Marsu, pořízeném orbiterem Vikingu 1 12. srpna ze vzdálenosti 2053 kilometrů (1273 mil), vidíme zvláštní geometrické stopy, tak pravidelné, až se zdají být uměle vytvořené.

Rýhovitě stopy se nacházejí v mělké proláclině či pánvi, zřejmě vytvořené větrnou erozí. Tyto stopy - asi jeden kilometr (půl míle) od hřebene k hřebeni - jsou nízkými hřbety a údolími a lze je přisoudit určitému eroznímu procesu.

Paralelní rýhy velmi připomínají pohled z výšky na zoranou půdu.

Podobnost tohoto útvaru se „zoraným polem“ byla zaznamenána ihned poté, co byl snímek z orbiteru přijat, a komentář Michaela Carra, vedoucího

týmu zpracování fotografií, byl: „...máme tu nějaké divné věci, je to hodně zvláštní...těžko hledat přirozenou příčinu, ty pruhy jsou tak pravidelné." Asi nepřekvapí místo nálezu: oblast Cydonia, tedy ta, kde se nachází Tvář a další záhadné útvary!

V oblasti Elysium, kde někteří rozeznávají skupinu troj-stěnných pyramid, se nacházejí útvary, připomínající oblast umělého zavlažování (foto M). Vědecké studie tyto útvary (někdy nazývané „vafle“) vysvětlují jako „místa s odtoky, kde se držela roztálá voda“, vzniklá přirozenou cestou ze střetu vulkanické činnosti s povrchovým ledem, což vytvořilo tyto „prohlubňovité útvary“. Naproti tomu však tyto útvary připomínají nedávno objevené důkazy zemědělské činnosti středo- a jihoamerických starověkých civilizací, které sklízely velkou úrodu v oblastech, kde nepršelo, avšak kde byly velké zásoby vody podpovrchové; pěstovaly plodiny na „ostrovech“, obkroužených zavlažovacími kanály. Kdyby nebylo jiných důkazů a tajuplných útvarů, přirozený původ těchto by se dal akceptovat; ovšem s přihlédnutím ke všem ostatním důkazům je možné tyto fotografie přiřadit jakožto další doklad určité aktivity na Marsu, která se podobá aktivitě lidské.

***

Vzhledem k tomu, že Anunnakové počítali planety směrem z vesmíru ke Slunci, byl Mars planetou šestou; a Sumerové jej v souladu s tím označovali symbolem šesticípé hvězdy (Země, planeta sedmá, bývala zobrazována jako hvězda sedmicípá nebo jednoduše sedmi body). Použijeme-li tyto symboly jako klíč, můžeme se nyní vrátit k prozkoumání pozoruhodného sumerského zobrazení na jednom pečetním válečku (obr. 91). Je na něm vesmírná loď s vysunutými solárními panely a anténami, která proplouvá mezi šestou a sedmou planetou, to jest mezi Marsem a Zemí (sedmibodový symbol Země je doprovázen symbolem dorůstajícího Měsíce). Okřídlený Anunnaki (způsob zobrazení členů anunnacké kosmické posádky), který drží nástroj, zdraví druhého, který je evidentně na Marsu, má na hlavě přilbu, k níž je připojen nějaký přístroj, a drží nástroj. Jakoby si říkali, „Loď je právě na cestě z Marsu na Zemi.“ (Symbol dvojité ryby pod lodí představuje zodia-kální znamení Ryb). Jak bývalo zvykem, jména byla básnickými přívlastky, jejichž význam obsahoval informaci, týkající se dotyčné osoby nebo věci. Jedním z přívlastků pro Mars byl *Simug*, ve významu „kovář“, na počest boha Nergala, s nímž bývala planeta v sumerských dobách ztotožňována. Byl to Enkiho syn, který byl pověřen správou afrických území včetně oblastí se zlatými doly. Mars býval také nazýván UTU.KA.GAB.A, což znamenalo „Světlo, stojící v branách vod“; to by se dalo vyložit jeho pozicí vedle pásu planetek,

oddělujícího „nižší“ vody od „vyšších“, nebo tím, že byl zdrojem vody pro astronauty, kteří překonali riskantnější a méně pohostinnou oblast obřích planet, Saturnu a Jupiteru.

Ještě zajímavější jsou sumerské planetární seznamy, popisující planety, kolem nichž Anunnakové projížděli během kosmického letu k Zemi. Mars je v nich nazýván MUL APIN - „Planeta, kde se nastavuje správný kurs“. Je takto pojmenován i na podivuhodné kruhové destičce, která není ničím méně než Enlilovým plánem trasy pro cestu z Ni-biru k Zemi, a graficky znázorňuje „správný obrat“ u Marsu.

Ještě názornější co do úlohy, kterou Mars či kosmická zařízení na něm hrály v cestách Anunnaků k Zemi, je babylónský text, týkající se svátku *Akitu*. Je převzat ze starých sumerských tradic a popisuje rituály a symbolické postupy v průběhu desetidenních oslav nového roku. Nejvyšším božstvem v Babylónu, které převzalo tuto úlohu od bohů dřívějších, byl Marduk; součástí přenosu jeho prvenství bylo, že Babyloňané přejmenovali Planetu bohů ze sumerského *Nibiru* na babylónské *Marduk*.

Slavnosti *Akitu* se týkaly pověření boha Marduka cestami Anunnaků z Marduka/Nibiru na Zemi. Každá planeta, s níž se na cestě setkali, byla symbolizována zastávkou na trase náboženských procesí, a epiteton každé planety či zastávky vyjadřoval její roli, vzhled nebo zvláštnosti. Zastávka/planeta Mars byla označována „Poutníková loď“ a já se domnívám, že právě na Marsu se astronauti a náklad z Nibiru přemísťovali do menších kosmických plavidel, v nichž byli dopravováni na Zemi (a zpět), s frekvencí nikoli jednou za 3 600 let, ale mnohem častěji. Když se tyto transporty přibližovaly k Zemi, spojovaly se se stanicí (či stanicemi) na její oběžné dráze, kterou (či které) obsluhovali Igi-gové; k samotným přistáním na Zemi a startům zpět ze Země sloužily menší raketoplány, snášející se klouzavým letem dolů k přirozeným „ranvejím“, a stoupající zpět poté, co nabraly energii.

Ti, kdo plánují příští lety lidstva do vesmíru, mají téměř stejnou představu: sekvence různých strojů k co nejlepšímu překonání zemské přitažlivosti, využití stavu beztlíže na orbitální stanici a nižší přitažlivost na Marsu (a rovněž na Měsíci). I zde se moderní věda znovu stýká se starověkými znalostmi a navazuje na ně.

Spolu se starověkými texty a vyobrazeními vedou fotografická data z povrchu Marsu a doklady podobnosti mezi strukturami na Marsu a na Zemi, které postavili Anunnakové, k jedinému přijatelnému závěru:

Mars byl po nějakou dobu ve své minulosti místem, kde byla kosmická

základna.

A je zde rovněž důkaz, naznačující, že tato starověká kosmická základna byla reaktivována - a to v současné době, přímo v těchto dnech.

Kresba, jež upoutala pozornost

Když zemřel egyptský místokráľ Huy, vyzdobili mu hrobku výjevy z jeho života a působení jako guvernéra Nubie a Sinaje za vlády slavného faraóna Tutancha-mona. Mezi kresbami se našla jedna, která znázorňuje raketovou loď v šachtě v podzemní silu, s kónickým velitelským modulem nad zemí, mezi palmami a žirafami.

Kresba, která byla otištěna v knize *Dvanáctá planeta* spolu s podobným sumerským piktografem vesmírné lodi, značícím Anunnaky, upoutala pozornost Stuarda W. Greenwooda, leteckého inženýra, který vedl výzkum pro NASA. V publikaci sdružení Ancient Astronaut Society, *Ancient Skies* (červenec-srpen 1977), uvedl, že ve starověké kresbě našel aspekty, poukazující na znalost složité technologie, a zdůraznil zejména „čtyři velmi zajímavé prvky“: (1) „příčný řez nosnou plochou kolem rakety,“ které podle všeho sloužily jako „stěny potrubí, používaného pro vyvinutí hnací síly“; (2) hlavice rakety nad zemí „připomíná kosmickou hlavici Gemini, dokonce i okny, (3) ohořelým povrchem a tupým koncem“; a (4) neobvyklý vrchol, podobný těm, které neúspěšně testovala NASA za účelem omezení čelního odporu kabiny, a který na obrázku vypadá, že byl zatažitelný, a mohl by tudíž vyřešit problém přehřívání, s nímž se NASA potýkala.

Zdůraznil, že „pokud je poměrné umístění raketové hlavice a šachty na obrázku takové, jaké se používalo pro operace v atmosféře, dotkla by se skloněná rázová vlna od špičky raketové hlavice ústí potrubí asi v rychlosti Mach-3 (třikrát větší než rychlost zvuku).“

12. kapitola

PHOBOS: PORUCHA NEBO INCIDENT HVĚZDNÝCH VÁLEK?

4. října 1957 vypustil Sovětský svaz první umělou družici pozemšťanů, *Sputnik 1*, a lidstvo tím vykročilo na cestu, která zavedla člověka na Měsíc a jeho sondy až na pokraj sluneční soustavy a dál.

12. července 1988 vypustil Sovětský svaz sondu s názvem *Phobos 2* a možná se tím lidstvo zapletlo do prvního střetnutí Hvězdných válek - ne těch, které jsou přezdívkou americké Strategic Defense Initiative (SDI), ale do *války s lidmi z jiného světa*.

Phobos 2 byla jedna ze dvou sond bez posádky (tou druhou byl *Phobos 1*), vypuštěných ze Země v červenci 1988 a zaměřených k Marsu. *Phobos 1*, dle oficiálních zpráv z důvodu chyby v radiovém příkazu, byl o dva měsíce později ztracen. *Phobos 2* se v lednu 1989 bezpečně dostal k Marsu a na jeho oběžnou dráhu, což bylo prvním úspěšným krokem ke konečnému cíli mise - přemístit se na oběžnou dráhu tak, aby letěl téměř v tandemu s Marsovým měsícem jménem Phobos (odtud název sondy) a prozkoumal jej vysoce vyvinutým zařízením, zahrnujícím dvě soustavy přístrojů, které měly být umístěny na jeho povrchu.

Všechno šlo hladce až do okamžiku, kdy *Phobos 2* spojil svou dráhu s dráhou měsíce Phobos. Pak, 28. března 1989, nahlásilo sovětské kontrolní centrum náhlé komunikační „problémy“ se sondou; a Tass, oficiální sovětská tisková

kancelář, podala zprávu, že „Phobos 2, poté, co včera dokončil operaci kolem Marsova měsíce Phobos, přestal komunikovat se Zemí podle plánu. Vědci v kontrolním centru nebyli schopni navázat stabilní radiové spojení.“

Tyto zprávy vyvolaly dojem, že problém není neřešitelný, a byly provázeny ujištěními, že vědci z kontrolního centra nadále pracují na znovunavázání kontaktu se sondou. Sovětští činitelé z kosmického programu stejně jako mnoho západních specialistů si byli vědomi toho, že mise Phobos představuje obrovskou investici co se týče financí, plánování, úsilí a prestiže. I když byla vypuštěna Sověty, reprezentovala mise v podstatě mezinárodní úsilí o bezprecedentním rozsahu, s více než třinácti evropskými zeměmi (včetně European Space Agency a důležitých francouzských a německých vědeckých institucí), účastníci se oficiálně, a s britskými a americkými vědci, účastníci se „osobně“ (s vědomím a požehnáním svých vlád). Bylo tudíž pochopitelné, že „problém“ byl nejprve prezentován jako porucha v komunikaci, jejíž odstranění bude otázkou dnů. Sovětská televize a zprávy v tisku zlehčovaly závažnost jevu,

jen zdůrazňovaly, že stále probíhají pokusy o znovunavázání spojení se sondou. Ve skutečnosti o povaze problému nebyli američtí vědci, spojení s programem, oficiálně informováni, a byli manévrováni k tomu, aby uvěřili, že přerušení spojení bylo zapříčiněno poruchou nízkonapěťové záložní vysílací jednotky, která se používala od chvíle, kdy již předtím selhal hlavní vysílač.

Následujícího dne však, poté, co byla veřejnost znovu ujištěna, že obnovení kontaktu se sondou je proveditelné, vyhlásil vysoce postavený činitel z Glavkosmosu, sovětské kosmické agentury, že žádná naděje není. „Phobos 2 je z devadesáti devíti procent ztracen nadobro,” řekl Nikolaj A. Simjonov; onoho dne však tomu, co přesně řekl - totiž ne že *kontakt* se sondou je ztracen, nýbrž že je nadobroztracena *sonda sama o sobě* - nebyla věnována žádná zvláštní pozornost.

30. března se ve zvláštní zprávě z Moskvy pro *The New York Times* Esther B. Feinová zmínila o tom, že ve *Vremja*, hlavní relaci večerních zpráv sovětské televize, „rychle oddrmolili špatné zprávy o *Phobosu*” a v reportáži se namísto toho soustředili na úspěšný výzkum, který do té chvíle sonda provedla. Sovětští vědci, kteří se ve zprávách objevili, „ukázali nějaké snímky z vesmíru, ale řekli, že ještě není jasné, jaké klíče k pochopení Marsu, Phobosu, Slunce a meziplanetárního vesmíru nabízejí.”

O jakých „snímcích” a „klíčích” to mluvili? Vyjasnilo se to následujícího dne, kdy zprávy v evropském tisku (avšak z nějakého důvodu nikoli v amerických médiích) hovořily o „neidentifikovaném objektu”, který je vidět „na posledních snímcích, které sonda pořídila,” a na nichž je „nevysvětlitelný” objekt či „eliptický stín” na Marsu.

Z Moskvy se valila lavina zneklidňujících slov!

Například španělský deník *La Epoca* (obr. 92) opatřil zprávu moskevského korespondenta Evropské tiskové agentury EFE titulkem „*Phobos 2 před ztrátou kontaktu se základnou pořídil podivné snímky Marsu.*” Překlad textu zprávy následuje:

Televizní zpravodajský pořad „ Vremja ” včera uvedl, že vesmírná sonda Phobos 2, která se v okamžiku, kdy s ní sovětští vědci ztratili v pondělí kontakt, nacházela na oběžné dráze Marsu, vyfotografovala na povrchu Marsu neidentifikovaný objekt, a to několik sekund předtím, než byl kontakt přerušen.

Televizní vysílání podivným snímkům, které sonda pořídila těsně před přerušením kontaktu, věnovalo velký prostor, a ukázalo dva nejdůležitější, na nichž je vidět velký stín.

Vědci označili poslední snímek, který sonda pořídila, a na němž je jasně vidět úzká elipsa, za „nevysvětlitelný“.

Bylo sděleno, že jev nemůže být optickým klamem, protože byl stejně zřetelně zachycen jak na barevný film, tak přístroji, které zachycují infračervené spektrum.

Jeden z příslušníků Permanent Space Commission, který pracoval dvacet čtyři hodin denně na obnovení kontaktu se ztracenou sondou, v sovětské televizi prohlásil, že dle názoru vědců z komise objekt „vypadal jako stín na povrchu Marsu“.

Podle výpočtů výzkumníků ze Sovětského svazu je „stín“, zachycený na posledním snímku, asi dvacet kilometrů (asi 12,5 míle) dlouhý.

Už několik dnů předtím sonda zaznamenala podobný jev, s tím, že v onom případě byl „stín“ dlouhý něco mezi dvaceti šesti a třiceti kilometry (asi 16 až 19 mil).

Reportér pořadu „Vremja“ se jednoho z členů zvláštní komise zeptal, zda tvar onoho „jevu“ nepřipomíná kosmickou raketu, na což vědec odpověděl „To je fantazírování“.

(Dále následovaly detaily o původních úkolech mise).

Netřeba dodávat, že jde o zprávu skutečně úžasnou a doslova „ne z tohoto světa“, která přináší stejně tolik otázek, na kolik věcí odpovídá. Ztráta kontaktu se sondou byla vztažena, přinejmenším v podtextu, ne-li výslovně, k tomu, co sonda zpozorovala - „objekt na povrchu Marsu pár sekund předtím“. Inkriminovaný „objekt“ je popsán jako „úzká elipsa“ a je nazýván rovněž „jev“ nebo také „stín“. Byl pozorován nejméně dvakrát - ve zprávě se neuvádí, zda to bylo na stejném místě povrchu Marsu - a je schopen měnit rozměry; poprvé byl dlouhý asi 12,5 míle; ve druhém, osudovém případě, to bylo 16 až 19 mil. A když se reportér z „Vremja“ vyptával, jestli nešlo o kosmickou raketu, vědec mu odpověděl „To je fantazírování“. Tak co to bylo - nebo je?

Významný a důvěryhodný týdeník *Aviation Week & Space Technology* ve svém čísle ze 3. dubna 1989 otiskl o nehodě zprávu, založenou na různých zdrojích z Moskvy, Washingtonu a Paříže (pařížské autority byly vysoce zainteresovány vzhledem k tomu, že porucha na zařízení by vrhla neblahé světlo na francouzský příspěvek k misi, kdežto „zásah shůry“ by francouzský kosmický průmysl zprostil viny). Verze, kterou přinesl *A W&ST*, pojala jev jako „problém v komunikaci“, který zůstal nevyřešen i přes týdny trvající pokusy o „obnovení spojení“. Zpráva obsahovala informaci, že zodpovědní činitelé programu ze Sovětského institutu

kosmického výzkumu v Moskvě se vyjádřili v tom smyslu, že problém vznikl „následně po fázi pořizování snímků a sbírání dat“, kdy musel *Phobos 2* změnit orientaci antény. „Segment pro sbírání dat sám o sobě poté nadále pracoval podle plánu, ale nepodařilo se už pak navázat s *Phobosem 2* spolehlivý kontakt.“ V té době byla sonda na téměř kruhové oběžné dráze kolem Marsu a ve fázi „konečných příprav na setkání s *Phobosem*“ (měsícem).

Zatímco tato verze přisuzuje nehodu „ztrátě komunikace“, zpráva o pár dnů pozdější ve *Science* (7. duben 1989) hovoří o „jednoznačné ztrátě *Phobosu 2*“ - o ztrátě sondy samotné, nikoli jen o ztrátě spojení s ní. Stalo se to, uvedl prestižní časopis, „27. března, když se sonda odvrátila od svého obvyklého postavení vůči Zemi, aby pořídila snímky drobného měsíce *Phobos*, který byl primárním cílem mise. Když nastal okamžik, kdy se měla sonda a její anténa natočit automaticky zpět k Zemi, nebyl zachycen žádný signál“.

Časopis dále pokračuje větou, která je stejně nevysvětlitelná jako celá nehoda a „úzká elipsa“ na povrchu Marsu. Píše:

O pár hodin později byl zachycen slabý signál, ale kontrolní centrum ho nezaměřilo. Během následujícího týdne se už neozvalo nic.

Nehoda tedy, jak vyplývá z předchozích zpráv a prohlášení, byla popsána jako náhlá a úplná ztráta „komunikačního spojení“. Jako důvod bylo uvedeno, že sonda, poté, co otočila antény, *aby prozkoumala Phobos*, nezvládla už z nějakého neznámého důvodu anténu natočit zpět k Zemi. Ale pokud anténa zůstala zaseknutá v pozici odvrácené od Země, jak mohl být „o pár hodin později“ zachycen „slabý signál“? A pokud se tedy anténa nakonec skutečně sama správně otočila k Zemi, co zavinilo to náhlé několikahodinové ticho, po němž následovalo vyslání signálu tak slabého, že ani nemohl být zaměřen?

Otázka, která se nabízí, je prostá: Byla sonda Phobos 2 zasažena „něčím“, co ji vyřadilo z provozu, až na poslední záchrán ve formě slabého signálu pár hodin poté?

Vyskytla se ještě jedna zpráva, z Paříže, v *AW&ST* z 10. dubna 1989. Sovětští kosmičtí vědci, píše se v ní, se domnívají, že *Phobos 2* „se nezvládl stabilizovat ve správném směru tak, aby jeho anténa mířila k Zemi“. To vydavatele časopisu evidentně uvádělo do rozpaků, vzhledem k tomu že - jak zpráva uvádí - měla sonda *Phobos 2* „tříosou stabilizaci“ technologií, vyvinutou pro sovětské sondy *Veněra*, které během mise k *Venuši* fungovaly dokonale.

Je tedy záhadou, co zapříčinilo, že se sonda sama destabilizovala? Byla

to porucha, nebo šlo o vnější důvod - snad srážku?

Zdroje francouzského týdeníku dodaly následující záhadný detail:

Jeden z kontrolorů v kaliningradském kontrolním centru řekl, že omezené signály, které byly přijaty poukončení fáze pořizování snímků, mu připadaly, „jakoby sledoval něco, co rotuje“.

Jinými slovy, Phobos 2 se choval, jakoby rotoval.

Takže, jaké snímky to *Phobos 2* pořizoval, když se nehoda stala? Už o tom máme dobrou představu díky pořadu „Vremja“ a zprávám Evropské tiskové agentury. Je tu ale ještě to, co uvádí zpráva AW&ST z Paříže, v níž je citován Alexandr Dunajev, předseda sovětského Glavkosmosu:

„Na jednom snímku se jeví něco jako podivně tvarovaný objekt mezi sondou a Marsem. Může se jednat o nějaký odpad na oběžné dráze Phobosu nebo by to mohl být autonomní pohonný subsystém Phobosu 2, který byl odvržen poté, co se sonda napojila na oběžnou dráhu Marsu - nevíme.“

Toto prohlášení muselo být vydáno s poněkud ironickým zabarvením. Orbitery Vikingu nezanechaly na oběžné dráze Marsu žádný „odpad“, a o žádném jiném „odpadu“, pocházejícím z pozemských aktivit, nevíme. Druhou „možnost“, a sice že objekt na oběžné dráze Marsu mezi planetou a sondou *Phobos 2* byla odvržená část sondy, lze ihned odmítnout, jakmile se podíváme na tvar a strukturu *Phobosu 2* (obr.93); žádná její část nemá tvar „úzké elipsy“. Navíc, z toho, co uvedl program „Vremja“ vyplývá, že „stín“ byl 12,5, 16 nebo 19 mil dlouhý. Je pravda, že objekt může vrhat stín daleko delší než je sám, a to podle úhlu dopadu slunečního světla; přesto však by část *Phobosu 2*, který byl dlouhý jen pár stop, nemohla vrhat stín o délce několika mil. Ať už bylo pozorováno cokoli, nebyl to ani odpad, ani odvržená část.

V oné době jsem se divil, proč oficiální spekulace pominuly to, co by jistě bylo tou nejpřirozenější a nejpravděpodobnější třetí možností - a sice že to, co bylo pozorováno, byl skutečně stín - stín Phobosu, Marsova měsíce samého. Často bývá popisován jako „bramboroid“ (obr. 94) a na délku měří asi sedmáct mil - tedy právě asi tolik jako „stín“, zmiňovaný v počátečních zprávách. Vzpomněl jsem si na fotografii z *Marineru 9*, zachycující zatmění na Marsu, zapříčiněné stínem Phobosu. Co když je to, myslel jsem si, příčina všeho toho povyku kolem, aspoň co se týče onoho „stínu“, když ne ztráty Phobosu 2?

Odpověď přišla o tři měsíce později. Pod nátlakem svých zahraničních partnerů v projektu Phobos sovětské autority uveřejnily nahrané televizní vysílání, které *Phobos 2* vyslal ve svých posledních okamžicích - *kromě posledních sekvencí*, zabraných pár sekund předtím, než se sonda odmlčela. Televizní šot uvedly některé TV stanice v Evropě a Kanadě jako součást programů týdenního „deníku“, jen jako kuriozitu, ne jako čerstvou novinku.

Televizní sekvence se soustředila na dvě anomálie. První z nich byla síť přímých linií v oblasti rovníku Marsu; některé z nich byly krátké, jiné delší, některé dost široké na to, aby vypadaly jako pravoúhlé tvary, „vytepané“ do povrchu Marsu. Schéma bylo uspořádáno v řadách navzájem rovnoběžných a pokrývalo oblast asi šesti set čtverečních kilometrů (více než dvě stě třicet čtverečních mil). „Anomálie“ vypadala jako něco, co ani zdaleka nevzniklo přirozenou cestou.

Televizní záběry byly doprovázeny přímým přenosem komentáře Dr. Johna Becklakea z England's Science Museum. Označil onen jev jako velmi záhadný, protože schéma na povrchu Marsu sonda nefotografovala optickým, nýbrž infračerveným přístrojem - přístrojem, který pořizuje snímky objektů na základě tepla, které tyto objekty vyzařují, a nikoli na základě hry světla a stínu na nich. Jinými slovy, schéma souběžných linií a obdélníků, pokrývajících oblast o téměř dvou stech padesáti čtverečních mílech, bylo zdrojem tepelného záření. Je vysoce nepravděpodobné, že by přírodní tepelný zdroj (například gejzír nebo koncentrace radioaktivních prvků pod povrchem) vytvořil tak dokonalé geometrické schéma. Bylo v záběru znovu a znovu, a vypadalo rozhodně jako uměle vytvořené; vědec však jako obvykle řekl „Jistě to nevím“.

Jelikož nebyly zveřejněny přesné souřadnice místa, kde se tento „anomální útvar“ nachází, není možné posoudit jeho vztah k dalšímu záhadnému útvaru na povrchu Marsu, který je vidět na snímku 4209-75 z *Marineru 9*. I tento se nachází v rovníkové oblasti (délka 186,4) a byl popsán jako „neobvyklé zářezy s radiálními rameny, vystupujícími z centrální hlavičky“, vzniklé (podle vědců z NASA) táním a propadáním vrstev permafrostu. Design útvarů, připomínající strukturu moderního letiště s kruhovým centrem, z něž paprskovitě vybíhají dlouhá ramena bran pro vstupy do letadel, lze lépe postřehnout, je-li snímek otočen (a ukáže vtisky jako výstupky - obr. 95).

Máme tu nyní druhou „anomálii“ z televizního vysílání. Na povrchu Marsu bylo jasně vidět tmavý, ohraničený tvar, který je skutečně možno popsat tak, jako tomu bylo v počátečních zprávách z Moskvy - tedy jako „úzkou elipsu“ (foto N je snímek ze sovětského televizního šotu). Naprosto se liší od stínu Phobosu, zaznamenaného o osmnáct let dříve sondou

Mariner 9 (foto O). *Mariner 9* zachytil stín o tvaru okrouhlé elipsy s neostrými okraji, tak jak jej vrhal nerovný povrch měsíce. „Anomálie“, kterou zachytil *Phobos 2*, je úzká elipsa spíše s velmi ostrými hroty než se zaoblenými okraji (tento tvar je na trhu s diamanty znám jako „marquise“), a její okraje nejsou rozmazané, ale ostře se rýsují proti jakémusi druhu záření na povrchu Marsu. Dr. Becklake ji popsal jako „cosí, co je mezi sondou a Marsem, protože pod tím vidíme marsovský povrch“, a zdůraznil, že objekt zachytily jak optické, tak infračervené (na teplo reagující) přístroje.

To vše vysvětluje, proč se Sověti nedomnívali, že tmavá „úzká elipsa“ je stínem měsíce.

Zatímco byl snímek na obrazovce, Dr. Becklake vysvětlil, že byl pořízen, když sonda nabíhala na oběžnou dráhu podél dráhy *Phobosu* (měsíce). „Když byl poslední snímek už napůl venku,“ řekl, „oni (Sověti) uviděli něco, co tam nemělo být.“ Sověti, řekl dále, „dosud tento poslední snímek neuveřejnili, a my nebudeme spekulovat nad tím, co na něm je.“

Jelikož poslední snímek či snímky ani rok poté, co se nehoda stala, zveřejněny nebyly, můžeme se jen dohadovat, předpokládat, nebo věřit fámám, podle nichž poslední snímek, jen zpoloviny přijatý, ukazuje, jak „to něco, co tam nemělo být“ *vyráží proti Phobosu 2 a naráží do něj*, čímž násilně přerušuje vysílání. Podle zpráv pak byl ještě po pár hodinách vyslán slabý signál, příliš zkomolený, než aby mohl být jasný. (Tato zpráva je mimochodem v rozporu s původním výkladem, že sonda nemohla zpětně zaměřit antény k Zemi).

V čísle časopisu *Nature* z 19. října 1989 sovětsíí vědci uveřejnili technické zprávy z experimentů, které se *Phobosu 2* podařilo uskutečnit; z třiceti sedmi stran se pouhé tři body týkají ztráty sondy. Zpráva potvrzuje, že se sonda dostala do rotace, buďto vinou poruchy na počítači nebo proto, že se *Phobos 2* „srazil“ s neznámým objektem (teorie, že to mohly být prachové částice, je ve zprávě odmítnuta).

Takže co bylo ono „to, co tam nemělo být“, co se střetlo s *Phobosem 2* nebo do něj narazilo? Co je na posledním snímku nebo snímcích, dosud utajovaných? Předseda sovětského ekvivalentu NASA se k tomu opatrně vyjádřil pro *A W&ST*, když se snažil vysvětlit náhlou ztrátu spojení:

„Na jednom ze snímků se jeví něco jako podivně tvarovaný objekt mezi sondou a Marsem“.

Ne-li tedy „odpad“, „prach“ či „odvržená součást *Phobosu 2*“, co bylo oním „objektem“, který se, jak nyní připouštějí všechny zprávy o nehodě,

se sondou srazil? - objektem, který měl dostatečně silnou razanci, aby sondu dostal do rotace, objektem, jehož vzhled byl zachycen na posledních fotografických snímcích?

„My prostě nevíme“, řekl šéf sovětského kosmického programu.

Avšak důkazy o starověké kosmické základně na Marsu a podivně tvarovaný „stín“ na jeho nebi přispívají k závratnému závěru: To, co skrývají tajné snímky, je důkaz o tom, že ztráta Phobosu 2 nebyla náhoda, nýbrž *útok*.

Možná první útok Hvězdných válek - Cizinci z jiné planety sestřelili sondu ze Země, která narušila prostor jejich základny na Marsu.

***

Napadlo čtenáře, že odpověď sovětského šéfa, „My prostě nevíme,“ na otázku, co bylo oním „podivně tvarovaným objektem mezi sondou a Marsem“, je totéž, jakoby řekl, že se jedná o UFO (Unidentified Flying Object = neidentifikovaný létající objekt)?

Už po desetiletí, od doby, co se tento jev, zprvu zvaný létající talíře a pak UFO stal celosvětově rozšířenou záhadou, by se žádný pořádný vědec tohoto tématu nedotkl ani deset stop dlouhou tyčí, leda v případě, aby jev samotný nebo kohokoli natolik šíleného, že ho bere vážně, zesměšnil.

„Moderní éra UFO“, podle Antonia Huneuse, spisovatele-vědce a mezinárodně známého autora přednášek o UFO,

začala 24. června 1947, kdy Kenneth Arnold, americký pilot a obchodník, spatřil, jak nad Cascade Mountains ve státě Washington letí formace devíti stříbrných disků. Termín „létající talíř“, který pak přišel do módy, pochází z Arnoldova popisu tajemných objektů.

Po „případu Arnold“ následovala další s ním spojená pozorování jak ve Spojených státech, tak po celém světě; a navázal na něj i jev UFO, považovaný za nejvýznamnější a dosud diskutovaný (a v televizi dramatizovaný) - a sice ztroskotání „mimozemské lodi“ 2. července 1947 - týden po Arnoldově pozorování - na ranči poblíž Roswellu v Novém Mexiku. Toho večera byl v oné oblasti na obloze spatřen zářivý objekt ve tvaru disku; následujícího dne objevil rančer William Brazel na svém pozemku severozápadně od Roswellu zničený vrak. Vrak a „kov“, z nějž byl vyroben, vypadaly podivně, a objev byl nahlášen na nedalekou vojenskou leteckou základnu v Roswell Field (která v té době měla jedinou letku s nukleárními zbraněmi na světě). Major Jesse Marcel, důstojník tajné služby, se spolu s důstojníkem kontrarozvědky vydali pozůstatky prozkoumat. Kusy o různých tvarech vypadaly a na omak se *zdály* jako z balzového dřeva, ale dřevo to nebylo; nehořely ani se nedaly ohýbat, ať se vyšetřovatelé snažili jakkoli. Na některých fazolovitě tvarovaných kusech

byly geometrické značky, později zmiňované jako „hieroglyfy“. Po návratu na základnu dal důstojník ve službě příkaz tiskovému mluvčímu základny, aby uvědomil tisk (k datu 7. července 1947) o tom, že personál AAF objevil součásti „ztroskotaného létajícího talíře“. Toto prohlášení se octlo na titulní straně deníku *The Roswell Daily Record* (obr. 96) a převzalo ho tiskové středisko v Albuquerque v Novém Mexiku. Během pár hodin však bylo venku nové oficiální prohlášení, nahrazující ono předchozí, v němž se uvádělo, že trosky pocházely ze ztroskotaného meteorologického balónu. Noviny otiskly dementi; a jisté zprávy uvádějí, že rozhlasovým stanicím bylo přikázáno přerušit vysílání první verze povel: „Přerušete vysílání. Záležitost národní bezpečnosti. Nevysílat.“

I přes revidovanou verzi a následující oficiální údaje o tom, že žádná nehoda „létajícího talíře“ nad Roswellem neexistuje, ti, kdo byli na incidentu osobně účastni, trvají na tom, že se přiklání k verzi první. Mnozí rovněž tvrdí, že v oblasti poblíž Roswellu, kde se odehrálo jiné ztroskotání „létajícího talíře“ (v oblasti na západ od Socorro v Novém Mexiku) civilní svědci viděli nejen vrak, ale i několik těl mrtvých humanoidů. Ona těla, stejně jako těla údajných „mimozemšťanů“, kteří ztroskotali po těchto dvou událostech, byla podle různých zpráv podrobena zkoumání na letecké základně Wright-Patterson v Ohiu. Podle dokumentu, v ufologických kruzích známého jako *MJ-12* nebo *Majestic-12* (někteří tvrdí, že tyto dva dokumenty nejsou stejné), ustavil prezident Truman v září 1947 zvláštní přísně tajnou komisi, aby se Roswellem a s ním spojenými událostmi zabývala; autenticita tohoto dokumentu však zůstává neověřena. Ve skutečnosti je známo, že senátoru Barrymu Gold-waterovi, který buďto předsedal nebo byl členem-seniorem amerických senátních výborů pro tajné služby, ozbrojené složky, taktické zbraně, vědu, technologii, vesmír a další, které se touto otázkou zabývaly, byl opakovaně odmítnut přístup do takzvaného Modrého pokoje na oné letecké základně. „Už dávno jsem se vzdal pokusů o vstup do tzv. Modrého pokoje na základně Wright-Patterson, protože jsem absolvoval dlouhou sérii pokusů a odmítal mě jeden šéf za druhým,“ napsal v jednom interview roku 1981. „Ta věc byla klasifikována tak vysoko...je prostě nemožné se k ní dostat.“

Jako reakci na neustávající zprávy o pozorováních UFO a na nepřijemnosti s přehnaným oficiálním utajováním vedlo americké letectvo několik průzkumů jevu UFO, a to v projektech, nazývaných Sign (Znamení), Grudge (Zášť) a Blue Book (Modrá kniha). V letech 1947 až 1969 bylo prozkoumáno asi třináct tisíc zpráv o UFO, a z valné většiny byla tato pozorování odbyta jako přírodní jevy, balóny, letadla nebo prostě obrazotvornost. Asi sedm set pozorování však zůstalo nevysvětleno. Roku

1953 svolalo oddělení vědeckých tajných služeb americké CIA panelovou diskusi vědců a vládních činitelů. Skupina, známá jako Robertsonův panel, strávila celkem dvanáct hodin prohlížením UFO na filmech a studováním okolností a dalších informací o jednotlivých případech, a došla k názoru, že „pro většinu pozorování je možno nalézt rozumné vysvětlení.“ Předložené důkazy dle zprávy ukázaly, že zbylé případy nebylo možné vysvětlit žádnou z pravděpodobných příčin, „a mimozemšťané' zůstali u mnoha případů jediným možným vysvětlením“, ačkoli, jak na panelu zaznělo, „současné astronomické vědomosti o sluneční soustavě činí existenci inteligentních bytostí...kdekoli jinde než na Zemi extrémně nepravděpodobnou.“

Zatímco oficiálně se nadále pokračovalo ve „stavění svědectví o UFO do správného světla“, (další podobná zkoumání s podobnými závěry byla coloradskou universitou oficiálně objednaná Scientific Study of Unidentified Flying Objects /„Vědecká studie neidentifikovaných létajících objektů“/, vedená v letech 1966-1969), počet pozorování a „setkání“ stále rostl, a v četných zemích spontánně vznikaly civilní výzkumné skupiny. Tyto skupiny nyní „setkání“ klasifikují: případy „druhého druhu“ jsou ty, kdy po UFO zůstanou fyzikální důkazy (stopy po přistání nebo reakce přístrojů); a případy „třetího druhu“ ty, kdy dojde ke kontaktu s posádkou UFO.

Popisy UFO se kdysi velmi lišily, od „létajících talířů“ k „doutníkovitým tvarům“. Dnes je většina popisuje jako

kruhové konstrukce, které při přistání spočinou na třech nebo čtyřech vysunutých nohách. Rovněž popis posádek se už více shoduje: „humanoidi“ vysocí tři až čtyři stopy, svelkou, holou hlavou a velikánskýma očima (obr. 97 a, b). Dle zprávy údajného očitého svědka, důstojníka vojenské tajné služby, který viděl „opravená UFO a těla mimozemšťanů“ na „tajné základně v Arizoně“, byli humanoidi „velmi, velmi bílí; neměli ani uši, ani nosní dírky. Byly tam jen otvory; maličká ústa a veliké oči. Neměli ochlupení ani na tváři, ani na hlavě, ani v tříslech. Byli nazí. Myslím, že nejvyšší z nich mohl mít tak tři a půl stopy, možná o něco více.“ Svědek dodal, že neviděl genitálie ani prsa, i když někteří humanoidi vypadali spíše mužsky a jiní žensky.

Ono množství lidí, kteří podali zprávu o pozorování nebo kontaktech, pochází z nejrůznějších oblastí co do geografické polohy a lidnatosti. Prezident Jimmy Carter například roku 1976 ve své kampani prohlásil, že viděl UFO. Dostal se až k prohlášení, že „každá informace, kterou tato země o UFO získá, bude dostupná veřejnosti i vědecké obci“, ale z důvodů nikdy nevysvětlených nebyl tento slib, daný v kampani, dodržen.

Kromě oficiální americké politiky „stavění zpráv o UFO do správného světla“ popouzela přívržence UFO ve Spojených státech oficiální tendence vyvolat dojem, že vládní agentury ztratily zájem byť i jen zkoumat zprávy o UFO, přičemž se opakovaně potvrzovalo, že ta či ona instituce, včetně NASA, celou věc bedlivě sleduje. V Sovětském svazu naopak Institut kosmického výzkumu roku 1979 publikoval analýzu o „Pozorování anomálních atmosférických jevů v SSSR“ („anomální atmosférické jevy“ je ruský termín pro UFO), a roku 1984 ustanovila Sovětská akademie věd stálou komisi pro studium těchto jevů. Z vojenské strany přešla celá věc pod jurisdikci GRU (Hlavní velení tajných služeb sovětského generálního štábu); mělo v rozkazu zjištit, zda jsou UFO „tajné přístroje zahraničních sil“, neznámé přírodní jevy nebo „mimozemské sondy s posádkou či bez, s úkolem zkoumat Zemi“.

Četná ověřená či údajná pozorování v Sovětském svazu zahrnovala i pozorování, která učinili sovětští kosmonauti. V září roku 1989 učinily sovětské autority významný krok, když TASS, oficiální tisková kancelář, podala zprávu o incidentu UFO ve Voroněži, a to takovým způsobem, že se ona zpráva dostala na titulní strany po celém světě; na rozdíl od obvyklého nevěřícího postoje si TASS za svou

zprávou stála.

Ani francouzské autority nebyly při „vrhání správného světla“ tak přísné jako američtí činitelé. Roku 1977 ustavila Francouzská národní kosmická agentura (CNES) se sídlem v Toulouse Studijní skupinu neidentifikovatelných vzdušných jevů (GEPAN); nedávno byla přejmenována na *Service d'expertise des Phenomenes de Rentrée Atmospherique*, a její úkol je stále stejný - sledovat a analyzovat zprávy o UFO. Některé ze známějších případů UFO ve Francii zahrnují následné analýzy míst a půdy, kde bylo zaznamenáno přistání UFO, a výsledky ukázaly „přítomnost stop, pro něž není žádné uspokojivé vysvětlení.“ Většina francouzských vědců sdílela přezíravost svých zahraničních kolegů vůči těmto jevům, avšak mezi těmi, kdo se do věci ponořili a vyslovili názor, panovala shoda o tom, že je v těchto jevech nutno vidět „projev aktivity mimozemských návštěvníků“.

Ve Velké Británii byl nad jevem UFO pevně udržován příkrov tajemství i navzdory takovému úsilí, jaké vyvinula vyšetřovací Studijní skupina UFO Sněmovny lordů, iniciovaná hrabětem z Clancarty (skupina, již jsem měl tu čest roku 1980 oslovit). Britská zkušenost, podobně jako zkušenosti z jiných zemí, je detailně zaznamenána v knize Timothyho Gooda *Above Top Secret* (1987). Bohatství dokladů, citovaných či reprodukováných v Goodově knize, vede k závěru, že různé vlády „skrývaly“ své objevy,

protože UFO bylo považováno za vyvinutou leteckou či jinou „superzbraň“, a připustit převahu nepřítele nebylo v národním zájmu. Jakmile se však mimozemský původ UFO stal primární domněnkou (či jistotou), bylo jako rozumný důvod pro „skrývání“ použito připomenutí paniky, jaká byla vyvolána například rozhlasovým vysíláním „Války světů“ Orsona Wellese.

Skutečným problémem, který ohledně UFO mnozí uznávají, je to, že neexistuje žádná soudržná a přijatelná teorie, která by vysvětlila jejich původ a účel. Odkud přilétají? Proč?

Sám jsem se s UFO nesetkal, nemluvě o zneužití a pokusech, které by na mě páchaly humanoidní bytosti s eliptickými hlavami a vypoulenýma očima - což jsou incidenty, které prožili a dosvědčili mnozí jiní, jsou-li jejich prohlášení pravdivá. Když se mě však někdo ptá, zda „věřím na UFO“, někdy odpovídám tak, že vyprávím příběh. Představme si, říkám lidem v místnosti nebo v přednáškovém sále, kde mluvím, že se vstupní dveře prudce otevřou a dovnitř vrazí mladý muž, lapající po dechu a zjevně rozrušený, který ignoruje, co se právě vevnitř odehrává, a jen volá, "Nebudete věřit, co se mi stalo!" Pak začne vyprávět, že byl na výletě na venkově; když se začalo stmívat a už byl unavený, našel si pár kamenů, položil si na ně batoh jako polštářek a usnul. Najednou ho něco probudilo, ne zvuk, ale zářivá světla. Vzhlédl a uviděl bytosti, šplhající nahoru dolů po žebříku. Žebřík vedl k obloze, ke vznášejícímu se kulatému objektu. V objektu byl vstupní otvor, z něž vyzařovalo světlo. Proti tomu světlu se rýsovala silueta velitele oněch bytostí. Byl to tak úžasný pohled, že náš chlapík omdlel. Když se probudil, neviděl už nic. Ať už tam předtím bylo cokoli, bylo to pryč.

Celý vzrušený ze svého zážitku, mladý muž končí své vyprávění tím, že si už není jist, jestli to, co viděl, bylo opravdové nebo jen vize, snad sen. Co si budeme myslet? Uvěříme mu?

Měli bychom mu věřit, pokud věříme Bibli, říkám, protože to, co jsem právě vyprávěl, je příběh Jákobova vidění tak, jak je podán v Genesis, kapitola 7. Ač to byla vize v transu, který se podobal snění, Jákob si byl jist, že to, co viděl, bylo skutečné, a řekl,

*Jistě je na tomto místě JHVH
a já jsem to nevěděl...
Není to nic jiného než přibyték bohů,
a toto je brána do nebes.*²⁵*

---

²⁵ Gn 28:16-17, ekumenický překlad:...Jistě je na tomto místě Hospodin, a já

Jednou jsem na konferenci, kde se různí přednášející náruživě zabývali otázkou UFO, zdůraznil, že nic takového jako neidentifikované létající objekty neexistuje. Jsou pouze neidentifikované nebo nevysvětlitelné pro toho, kdo je vidí, ale ti, kdo je řídí, vědí velice dobře, co jsou. Vznášející se stroj, který Jákob viděl, jasně a ihned identifikoval jakožto náležející *Elohim*, plurálním bohům. Jak Bible vysvětluje, jedině, co nevěděl, bylo to že místo, kde spal, bylo jednou z jejich startovacích ploch.

Biblický příběh o tom, jak prorok Eliáš vystoupil na nebesa, popisuje stroj jako Ohnivý vůz. A prorok Ezechiel ve své dobře zdokumentované vizi hovořil o nebeském či vzdušném stroji, který působil jako bouře a mohl přistát na čtyřech nohách, opatřených koly.

Na starověkých popisech a terminologii je znát, že se dokonce rozlišovalo mezi různými druhy létajících strojů a jejich pilotů. Byly raketové lodě (obr. 98a), které sloužily jako raketoplány a orbity, a my už víme, jak vypadali Ánunnakové - astronauti a Igigové na oběžné dráze. A pak byli „bouřkoví ptáci“ či „nebeské komnaty“, kterým dnes říkáme VTOL (Vertical Take-Off and Landing aircraft, stroje s kolmým startem a přistáním) a helikoptéry; jak vypadaly ve starověku je znázorněno na nástěnném vyobrazení v místě na východním břehu Jordánu, poblíž místa, kde byl Eliáš vzat na nebesa (obr. 98b). Bohyně Inanna/Ištar svou vlastní „nebeskou komnatu“ ráda pilotovala, a v oněch dobách se oblékala asi jako pilot z první světové války (obr. 98c).

Našla se však ještě jiná vyobrazení - hliněné figurky, představující lidem podobné bytosti s eliptickými hlavami a velkýma, šikmýma očima (obr. 99) - jejichž neobvyklým rysem byla bisexualita (nebo asexualita); na jejich spodních částech je zobrazeno mužské přirození, překryté otevřenou ženskou vagínou.

Podíváme-li se na kresby „humanoidů“, pořízené těmi, kdo prohlašují, že viděli členy posádky UFO, je zřejmé, že nevypadali jako my - což znamená, že nevypadali jako Ánunnakové. Vypadali spíše jako podivní humanoidi, jako ti, co ie znázorňují starověké figurky.

Tato podobnost může být důležitým klíčem k identitě malých tvorů s hladkou kůží, bez pohlavních orgánů, bez vlasů, s eliptickými hlavami a velkýma podivnými očima, o nichž se předpokládá, že ovládají údajná UFO. *Pokud jsou ona vyprávění pravdivá, pak to, co „kontaktovaní“ viděli, nebyli lidé, inteligentní bytosti z jiné planety, nýbrž jimi vyrobení*

---

jsem to nevěděl!" Bál se a řekl:„Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská." Pozn. překl.

antropoidní roboti.

A pokud je jen malé procento pozorování založeno na pravdě, pak relativně velký počet mimozemských strojů, navštěvujících poslední dobou Zemi, naznačuje, že by v takovém množství a frekvenci nemohly přilétat z planety vzdálené. Pokud přilétají, musí to být z místa relativně nedalekého.

A jediným přijatelným kandidátem je Mars - a jeho měsíc Phobos.

***

Důvody, proč použít Mars jako výchozí základnu pro kosmické návštěvy Země, by už měly být zřejmé. Důkazy pro svou myšlenku, že Mars v minulosti posloužil jako kosmická základna Anunnaků, jsem již předložil. Okolnosti, za nichž došlo ke ztrátě *Phobosu 2*, dokazují, že *někdo se tam na Mars vrátil* - někdo, kdo je připraven zničit to, co je pro něj „vetřelecká“ kosmická sonda. Jak do toho všeho zapadá měsíc Phobos?

Jednoduše řečeno, velmi dobře.

Abychom pochopili proč, musíme se vydat zpět a podívat se na seznam důvodů pro misi k Phobosu roku 1989. Mars má dvě malé oběžnice, zvané Phobos a Deimos. Panuje názor, že nejsou původními Marsovými měsíci, nýbrž asteroidy, které byly zachyceny na jeho oběžnou dráhu. Jsou to asteroidy uhlíkového typu (viz pojednání o asteroidech v kapitole 4) a tudíž obsahují podstatné množství vody, převážně ve formě ledu těsně pod povrchem. Bylo naznačeno, že s pomocí solárních baterií nebo malého nukleárního generátoru by led mohl být rozpuštěn za účelem získání vody. Voda by dále mohla být rozložena na kyslík a vodík, k dýchání a k získání paliva. Vodík by mohl být sloučen s uhlíkem, který se na měsících vyskytuje, čímž by vznikly uhlovodíky. Stejně jako jiné asteroidy a komety, i tyto planetoidy obsahují dusík, čpavek a další organické molekuly. Sečteno a podtrženo, měsíce by se mohly stát soběstačnými kosmickými základnami, darem přírody.

Deimos by se pro tento účel hodil méně. Měří jen devět krát osm krát sedm mil a obíhá nějakých 15 000 mil od Marsu. Mnohem větší Phobos (sedmnáct krát třináct krát dvanáct mil) je od Marsu vzdálen jen 5 800 mil - což by pro raketoplán či transportér bylo tam i zpět coby kamenem dohodil. Vzhledem k tomu, že Phobos (i Deimos) obíhá kolem Marsu v rovině ekliptiky, je možné Phobos z povrchu Marsu pozorovat (nebo z něj pozorovat Mars) v oblasti mezi šedesátou pátou rovnoběžkou severně a jižně - což je pás, v němž se nacházejí všechny neobvyklé a uměle vyhlížející útvary na Marsu, kromě „Města Inků“. A navíc, vzhledem ke své blízkosti Phobos v průběhu jednoho marsovského dne završí asi 3,5

oběhu kolem Marsu - což znamená jeho téměř trvalou přítomnost.

Dalším doporučením pro Phobos coby přirozenou orbitální stanicí Marsu je jeho minimální přitažlivost, ve srovnání s přitažlivostí Země a dokonce i Marsu. Energie, nutná ke startu z Phobosu, není větší než energie, potřebná k vyvinutí startovní rychlosti asi 15 mil v hodině; a naopak - jen velmi málo energie je zapotřebí k brždění při přistávání na něm.

Toto jsou důvody, proč byly vyslány sovětské sondy *Phobos 1* a *Phobos 2*. Bvlo veřejným tajemstvím, že je tato mise průzkumnou expedicí k zamýšlenému přistání „robotického vozítka“ na Marsu roku 1994 a poté k vypravení mise s posádkou, s představou založit na Marsu v následujícím desetiletí základnu. Během briefingů, pořádaných v moskevském kontrolním centru krátce před doletem, vyšlo najevo, že sonda nese zařízení k lokalizaci „oblastí na Marsu, vyznařujících teplo“, a k získání „lepší představy o tom, jaký druh života na Marsu je.“ Ačkoli bylo ihned doplněno „pokud tam je“, bylo jasné, že plán prozkoumat jak Mars, tak Phobos nejen infračerveným zařízením, ale i detektory záření gama má velmi zřetelný účel.

Po prozkoumání Marsu se obě sondy měly plně věnovat Phobosu. Měl být prozkoumán jak radarem, tak detektory infračerveného a gama záření, a měl být snímán třemi televizními kamerami. Kromě tohoto průzkumu z oběžné dráhy měla sonda na povrch Phobosu vyslat dva typy přistávacích modulů; jedním z nich měl být stacionární přístroj, který se měl ukotvit na povrchu a dlouhodobě vysílat údaje; druhý, „skákájící“ přístroj s pružnými nohama, měl po Phobosu poskakovat a hlásit údaje z celého jeho povrchu.

V kouzelném klobouku *Phobos 2* byly ještě další plánované experimenty. Byl vybaven iontovým vysílačem a laserovou puškou, které měly ostřelovat měsíc svými paprsky, rozrušit prach na jeho povrchu, rozmělnit něco z jeho povrchové hmoty a umožnit zařízení, které bylo na palubě sondy, aby analyzovalo vzniklé mračno. V této fázi se sonda měla vznášet pouhých 150 stop nad Phobosem, a její kamery měly snímat útvary ne větší než šest palců.

Co přesně chtěli ti, kdo misi plánovali, z takové blízkosti objevit? Musel to být důležitý záměr, protože později vyšlo najevo, že mezi „jednotlivými vědci“ ze Spojených států, kteří se podíleli na přípravě a vybavení mise, byli Američané, kteří měli s výzkumem Marsu zkušenosti a jejichž úloha byla oficiálně schválena vládou Spojených států v rámci zlepšení sovětsko-amerických vztahů. NASA dokonce dala misi k dispozici svou síť radioteleskopů pro výzkum hlubokého vesmíru, které se podílely nejen na satelitním spojení, nýbrž i na programech SETI (Search for Extraterrestrial

Intelligence, Hledání mimozemské inteligence); a vědci v laboratořích JPL v Pasadeně v Kalifornii pomáhali sondy Phobos sledovat a monitorovat vysílání údajů z nich. Vešlo rovněž ve známost, že britští vědci, kteří se projektu účastnili, byli ve skutečnosti k misi přiděleni Britským národním kosmickým střediskem. Francouzská účast, zaštitěná Národní kosmickou agenturou v Toulouse; vklad Západního Německa prostřednictvím prestižního Institutu Maxe Plancka; a vědecké příspěvky z tuctu dalších evropských národů - mise Phobos nebyla ničím méně než spojeným úsilím moderní vědy poodhrnout z Marsu roušku tajemství a přidat jej k etapám cesty lidstva do vesmíru.

Byl tam na Marsu snad někdo, pro nějž to bylo nevídané obtěžování?

Je pozoruhodné, že Phobos, na rozdíl od menšího a hladkého Deimosu, má na povrchu zvláštní útvary, které v minulosti některé vědce vedly k domněnce, že byl uměle vytvořen. Jsou tam podivné „dráhy“ (obr. 100), které vedou téměř přímo a rovnoběžně. Mají téměř stejné rozestupy, od 700 po 100 stop (alespoň nakolik je mohly změřit orbitery Vikingu). Možnost, že by tyto „příkopy“ či dráhy mohly vzniknout působením tekoucí vody či větru, byla vyloučena, protože na Phobosu ani jedno ani druhé neexistuje. Dráhy jakoby vedly do nebo z kráteru, jehož průměr je více než jednou třetinou průměru měsíce samotného a jehož okraj je tak kruhový, že vypadá jako uměle vytvořený (obr. 94).

Co jsou tyto dráhy či příkopy, jak vznikly, proč vystupují z kruhového kráteru, a vede kráter do nitra měsíce? Sovětští vědci se domnívali, že na Phobosu obecně je něco umělého, protože jeho téměř dokonale kruhová oběžná dráha kolem Marsu v takové blízkosti planety popírá zákony nebeského pohybu: Phobos, a do určité míry i Deimos, by měly mít oběžné dráhy eliptické, které by je buďto bývaly vymrštily do vesmíru, nebo by je už před dlouhou dobou donutily se s Marsem srazit.

Předpoklad, že by Phobos a Deimos býval mohl „někdo“ na oběžnou dráhu Marsu umístit, se zdál být absurdní. Skutečností však je, že zachycení asteroidů a jejich umístění na oběžnou dráhu kolem Země je považováno za technicky uskutečnitelné; a to do té míry, že byl takový plán předložen na Third Annual Space Development Conference (Třetí výroční konference vesmírného rozvoje) roku 1984 v San Francisku. Richard Gertsch z Colorado School of Mines, jeden z několika prezentátorů plánu, zdůraznil, že „ve volném vesmíru existuje překvapivé množství nejruznějších surovin“; že „asteroidy oplývají zejména strategickými prvky, jako je chrom, germanium a galium.“ „Věřím, že jsme našli asteroidy, které jsou dostupné a daly by se využít,“ prohlásila další z prezentátorů plánu, Elea-nor F. Helinová z JPL.

Uskutečnili jiní, před dávnými časy, nápady a plány, které moderní věda vidí jako proveditelné v budoucnosti -když nasměrovali Phobos a Deimos, dva zachycené asteroidy, na oběžnou dráhu Marsu, aby z nich těžili?

Roku 1960 bylo zaznamenáno, že Phobos na své oběžné dráze kolem Marsu zrychluje; to sovětské vědce vedlo k domněnce, že je Phobos lehčí, než by odpovídalo jeho rozměrům. Sovětský fyzik I.S. Šklovskij pak přišel s překvapivou hypotézou, že je Phobos dutý.

Jiní sovětské pisatelé pak spekulovali nad tím, že je Phobos "umělou družicí", uvedenou na oběžnou dráhu Marsu „vyhynulou rasou humanoidů před milióny let." Další se myšlenky o dutém satelitu vysmívali a domnívali se, že Phobos zrychluje, protože se k Marsu přibližuje. Detailní článek v časopisu *Nature* přináší zjištění, že Phobos má ještě menší hustotu než bylo předpokládáno, a tudíž je jeho vnitřek buďto z ledu, nebo je dutý.

Byly přírodní kráter a defekty vnitřku uměle zvětšeny a vytěženy „někým" za účelem vytvořit uvnitř Phobosu úkryt, chránící jeho obyvatele před chladem a radiací z volného vesmíru? Sovětská zpráva se tímto nezabývá; avšak to, co se v ní říká o „stopách", je jednoznačné. Nazývá je „drahami", uvádí, že strany těchto drah jsou ze světlejšího materiálu než povrch měsíce, a, což je skutečně alarmující, že v oblasti na západ od velkého kráteru „je vidět dráhy nové" - dráhy či stopy, které tam nebyly, když měsíc fotografovaly sondy *Mariner 9* a *Vikingové*.

Vzhledem k tomu, že na Phobosu není vulkanická činnost (kráter ve svém přirozeném tvaru vznikl následkem srážky s meteoritem, nikoli sopečnou činností), ani větrné bouře, ani déšť, ani tekoucí voda - kde se tam vzaly ony nové vyryté stopy? Kdo byl na Phobosu (a potažmo na Marsu) od roku 1970? Kdo je tam *teď!*

Protože pokud tam teď nikdo není, jak vysvětlit incident z 27. března 1989?

***

Děsivá možnost, že moderní věda, napojující se na starověké znalosti, přivedla lidstvo k prvnímu střetu Války světů, znovuoživuje situaci, která byla téměř 5 500 let zapomenuta.

Událost, která je paralelou dnešní situace, vstoupila ve známost jako incident s babylónskou věží. Je popsána v Genesis, kapitole 11, a v knize *Války bohů a lidí* odkazují na mezopotamské texty, v nichž se nacházejí ranější a detailnější zprávy o ní. Datoval jsem ji do roku 3 450 př.Kr. a interpretuji ji jako první Mardukův pokus vystavět v Babylónu kosmickou základnu jakožto akt vzpoury proti Enlilovi a jeho synům.

V biblické verzi stavěli lidé, které tím Marduk pověřil, v Babylónu město s „věží, jejíž vrchol dosáhne k nebesům", v níž měl být instalován

„šém" - vesmírná raketa (dost možná způsobem, zobrazeným na minci z Byblosu; viz obr. 101). Ostatní božstva však tím, že se lidstvo hrne do vesmírného věku, potěšena nebyla; takže

JHVH sestoupil, aby se podíval na město, a na věž, kterou lidé budují.*²⁶

Nejmenovaným kolegům pak řekl:

To je jen začátek jejich podniků;

Od nynějška pro ně nebude nic z toho, co si naplánují, neproveditelné.

Pojďme, sestoupíme a zmateme jim jazyk, tak, aby si navzájem v řeči nerozuměli.*²⁷

Asi o 5 500 let později se lidé spojili a začali při koordinaci mezinárodní mise k Marsu a Phobosu „mluvit jedním jazykem".

A zase se to někomu nelíbilo.

---

²⁶ Gn 11:5, ekumenický překlad: I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. Pozn. překl.

²⁷ Gn 11:6,7, ekumenický překlad: A toto teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.' Pozn. Překl.

13. kapitola

VE SKRYTÉM OČEKÁVÁNÍ

Jsme jediní? Jsme sami?

To byly ústřední otázky, položené v knize *Dvanáctá planeta* roku 1976, a kniha předložila starověké důkazy existence Anunnaků (biblických Nefilim) a jejich planety Ni-biru.

Vědecké objevy od roku 1976, které jsem shrnul v předchozích kapitolách, velkým podílem přispěly k potvrzování starověkých poznatků. Co však ony jejich dva pilíře a starodávná odpověď na ústřední otázky? Potvrdila moderní věda existenci další planety v naší sluneční soustavě, a našla jiné inteligentní bytosti někde mimo Zemi?

To, že výzkum probíhá, jak v otázce další planety, tak jiných bytostí, je zaznamenáno. Z veřejně přístupných dokumentů je jasné, že se tento výzkum v posledních letech zintenzívnil. Dnes je však rovněž zřejmé, že když pronikneme mlhou nejasností, fám a popírání, tedy ne-li veřejnost, pak jsou to *světové vůdčí osobnosti, kdo si je už nějakou dobu vědom za prvé toho, že ve sluneční soustavě je ještě jedna planeta, a za druhé toho, že nejsme sami.*

POUZE TATO SKUTEČNOST MŮŽE VYSVĚTLIT NEUVĚŘITELNÉ ZMĚNY VE SVĚTOVÝCH ZÁLEŽITOSTECH, ZMĚNY, KTERÉ SE ODEHRÁVAJÍ S JEŠTĚ NEUVĚŘITELNĚJŠÍ RYCHLOSTÍ.

POUZE TATO SKUTEČNOST MŮŽE VYSVĚTLIT SOUČASNÉ PŘÍPRAVY NA DEN, KTERÝ ZCELA JISTĚ PŘIJDE, KDY TATO DVĚ FAKTA BUDOU MUSET BÝT SVRŽENA NA LIDI Z PLANETY ZEMĚ JAKO BOMBY.

Najednou jakoby na všem, co svět po desetiletí dělí a činí mu starosti, už nezáleželo. Tanky, vzdušné síly, armády, všechno se stahuje a rozpouští. Jeden regionální konflikt za druhým neočekávaně utichá. Berlínská zeď, symbol rozdělení Evropy, je pryč. Železná opona, která oddělovala Západ od Východu vojensky, ideologicky i ekonomicky, se odstraňuje. Hlava ateistického komunistického impéria se setkává s papežem - v místnosti, již vévodí středověké zobrazení UFO. Americký prezident, George Bush, který roku 1989 zahájil své volební období obezřetnou politikou počkáme-a-uvídíme, koncem roku veškerou obezřetnost odhazuje a stává se nadšeným partnerem svého sovětského protějšku, Michaila Gorbačova, při čištění starých záležitostí ze stolu; ale čemu se na onom stole uvolňuje místo?

Sovětský prezident, který ještě před pár lety neučinil žádné vstřícné kroky v odzbrojování kvůli tomu, že Spojené státy spustily svou Strategie Defense Initiative (SDI; Iniciativa strategické obrany) - takzvané Hvězdné války, vesmírnou obranu proti nepřátelským střelám a sondám -souhlasil s bezprecedentním stažením a omezením armádních jednotek pouhý týden poté, co americký prezident v období redukci amerických vojenských výdajů požádal Kongres o zvýšení fondů určených pro SDI/Hvězdné války, na 4,5 miliardy dolarů pro následující účetní rok. A ještě před koncem měsíce daly obě supervelmoci a jejich dva hlavní spojenci, Velká Británie a Francie, souhlas ke sjednocení Německa. Po pětáctyřicet let bylo volání „Už nikdy více spojené, pozvedající se Německo“ úhelným kamenem evropské stability; a najednou jakoby to už nic neznamenalo.

Náhle, nevysvětlitelně jakoby na stolech světových vůdců ležely důležitější, naléhavější záležitosti. Ale jaké?

Hledáme-li odpovědi, vše ukazuje jedním směrem: Vesmír. Jistě, ve východní Evropě to vřelo už dávno. Samozřejmě, ekonomické zvraty si vyžádaly dlouho očekávané reformy. Ale to, co bere dech, není samo propuknutí změn, nýbrž neočekávaná nepřítomnost téměř jakéhokoli odporu vůči nim ze strany Kremlu. Asi od poloviny roku 1989 všechno to, čemu bylo urputně bráněno a co bylo brutálně potlačováno, jakoby ztratilo veškerou důležitost; a po létě roku 1989 začala zdrženlivá a pomalá americká vláda náhle aktivně spolupracovat se sovětským vedením a spěchat na dříve odkládaný summit prezidentů Bushe a Gorbačova.

Bylo pouhou shodou okolností, že po incidentu *Phobosu 2* v březnu 1989 následovalo v červnu prohlášení, že šlo o rotaci, vyvolanou nárazem? Nebo to byl ten samý červen, kdy byly divákům na Západě předvedeny tajemné televizní záběry z *Phobosu 2* (kromě onoho posledního záběru či záběrů), na nichž byl útvar na povrchu Marsu, vyzařující teplo, a „úzký, eliptický stín“, pro nějž se nenašlo vysvětlení? Bylo pouhou shodou okolností, že urychlená změna americké politiky nastala po přeletu sondy *Voyager 2* nad Neptunem, v srpnu 1989, kdy sonda vyslala snímky tajemných „dvojitých drah“ na Neptunově měsíci Tritonu (obr.3) - stopy stejně záhadné jako ty, které byly dříve fotografovány na Marsu a v březnu 1989 na *Phobosu*? Přehled světových událostí a aktivit, vztahujících se ke kosmu po sérii vesmírných objevů z března, června a srpna 1989 je sledem náhlých propuknutí aktivit a změn, které svědčí o dopadu oněch objevů.

Po ztrátě *Phobosu 2* vzápětí po nešťastném *Phobosu 1* západní experti předpokládali, že se Sovětský svaz vzdá plánů na pokračování své poznávací mise k Marsu roku 1992 i plánu vysadit na něm pozemní vozítka roku 1994. Sovětští mluvčí však tyto spekulace odmítli a důrazně se

vyjádřili, že ve svém kosmickém programu „dali Marsu prioritu“. Byli rozhodnutí pokračovat v cestě na Mars, a to ve spolupráci se Spojenými státy.

Bylo pouhou shodou okolností, že pár dnů po incidentu s *Phobosem 2* podnikl Bílý dům neočekávané kroky ke změně rozhodnutí ministerstva obrany zrušit National Ae-ro-Space Plane program v hodnotě 3,3 miliardy dolarů, který představoval plán NASA vyvinout a zkonstruovat do roku 1994 dvě nadzvuková letadla X-30, schopná odstartovat ze Země a vznést se na oběžnou dráhu, kde by se stala samonaváděcími vesmírnými raketami pro účely vojenské obrany? Šlo o jedno z rozhodnutí prezidenta Bushe, učiněné spolu s viceprezidentem Danem Quaylem, nově zvoleným předsedou National Space Council (Národní rady pro vesmír), na prvním zasedání NSC v dubnu 1989. V červnu požádala NSC NASA, aby urychlila přípravu orbitální stanice, což byl program, dotovaný v účetním roce 1990 částkou 13,3 miliardy dolarů. V červenci 1989 viceprezident krátce informoval Kongres a kosmický průmysl o specifických návrzích ohledně letů na Měsíc a Mars s posádkou. Bylo jasně řečeno, že z pěti možností „se největší pozornost zaměří na vybudování lunární základny jako mezistanice k Marsu.“ O týden později bylo oznámeno, že přístroje, odpálené vojenskou raketou, úspěšně vystřelily do vesmíru „paprsek neutrálních částic“ - „paprsek smrti“ -jako součást programu vesmírné obrany SDI.

I nestranný pozorovatel vycítil, že Bílý dům, tedy sám prezident, je nyní pověřen přímým velením nad kosmickým programem, jeho napojením na SDI, a jeho zrychleným časovým rozvrhem. Ihned po uspíšeném summitu se sovětským vůdcem na Maltě předložil prezident Bush Kongresu svůj rozpočet pro příští rok, v němž navýšil o miliardy dolarů částku pro „Hvězdné války“. Média byla zvědavá, jak Gorbačov na tuto „hrozenou rukavici“ zareaguje. Ale Moskva místo aby kritizovala, spíše zintenzivnila spolupráci. Sovětský představitel evidentně věděl, čeho se celé SDI týká: prezident Bush na společné tiskové konferenci přiznal, že SDI je jak „defenzivní“, tak „ofenzivní“.

Návrh rozpočtu žádal rovněž navýšení prostředků pro NASA o 24%, zejména za účelem uskutečnění toho, co se od té doby označovalo jako prezidentův „závazek“ - „vrátit astronauty na Měsíc a pokračovat v cestě k dobytí Marsu“. Připomeňme si, že tento závazek - podivný svým načasováním - prezident přednesl v projevu v červenci 1989 u příležitosti dvacátého výročí prvního přistání na Měsíci. Poté, co v lednu 1986 nešťastně ztroskotal raketoplán *Challenger*, byl celý vesmírný program pozastaven. Ale v červenci 1989, jen pár měsíců po ztrátě *Phobosu 2*, Spojené státy, místo aby se krotily, znovu zdůrazní rozhodnutí pokračovat

v cestě na Mars. To muselo mít pádný důvod... Jak řekl představitel státní správy, budou v rámci části navrhovaného rozpočtu s názvem Human Exploration Initiative aktivy v oblasti zkoumání kosmu rozšířeny v souladu s programem, který rozvíjí NSC v Bílém domě; součástí tohoto programu byl vývoj nových odpalovacích zařízení, „otevřajících nový prostor pro výzkum s lidskou posádkou i bez“ a „zajišťujících příspěvek kosmického programu k národní vojenské bezpečnosti“. Výpravy lidí na Měsíc a Mars se staly jasně definovaným úkolem.

Zároveň s těmito programy rozšiřovala NASA i svou síť kosmických teleskopů, jak pozemních, tak orbitálních, a vyvinula několik raketoplánů, vybavených přístroji k monitorování oblohy. Síť radioteleskopů, určená k zachycování signálů z hlubokého vesmíru (Deep Space Network) byla rozšířena reaktivací nepoužívaných přístrojů a dohodami s ostatními národy, s důrazem na pozorování jižní oblohy. Do roku 1982 přiděloval americký Kongres prostředky pro program SETI velice skoupě a rok od roku je redukoval, až je v roce 1982 zastavil úplně. Roku 1983 -opět onoho klíčového roku 1983 - však byly dotace náhle

obnoveny. V roce 1989 se NASA podařilo zdvojnásobit dotaci na „Hledání mimozemské inteligence“, částečně díky aktivní podpoře senátora Johna Garny z Utahu, bývalého astronauta z raketoplánu, který byl o existenci mimozemských bytostí plně přesvědčen. Významné je, že NASA o dotaci usilovala kvůli novým monitorovacím a vyhledávacím zařízením k analýze vysílání v pásmu velmi krátkých vln a v *oblasti oblohy nad Zemí*, spíše než jen kvůli zachycování (jako to dříve dělala SETI) radiových signálů od vzdálených hvězd či dokonce galaxií. NASA ve své publikaci ohledně otázky „průzkumu oblohy“ cituje výrok Thomase O. Painea, svého bývalého jednatele:

Jde o trvalý program vyhledávání důkazů, že život mimo Zemi existuje či existoval, a to *studiem jiných těles sluneční soustavy*, pátráním po planetárních soustavách jiných hvězd, a vyhledáváním signálů, vysílaných inteligentním životem jinde v Galaxii.

Mluvčí Federace amerických vědců ve Washingtonu okomentoval tento vývoj slovy: „Budoucnost začíná přicházet.“ A *The New York Times* z 6. února 1990 daly zprávě o obnovených programech SETI na úvodní straně titulek „Hon na vetřelce z vesmíru: Příští generace.“ Malá, ale symbolická změna: už ne hledání mimozemské „inteligence“, nýbrž *vetřelců*.

Hledání ve skrytém očekávání.

Šoku v roce 1989 předcházela významná změna koncem roku 1983.

Při zpětném pohledu je zřejmé, že umenšení rivality su-pervelmocí bylo druhou stranou mince spolupráce v kosmickém výzkumu, a že počínaje rokem 1984 se jediným společným úsilím, které všem leželo na srdci, stalo „dostat se na Mars, společně.“Zabývali jsme se už rozsahem amerického schválení a účasti v misi Phobos. Jakmile úloha amerických vědců v misi vešla ve známost, bylo vysvětleno, že mise byla „oficiálně schválena díky zlepšení sovětsko-amerických vztahů“. Vyšlo rovněž najevo, že američtí experti v oblasti obrany byli znepokojeni sovětským záměrem použít v kosmu silný laser (k ostřelování povrchu Phobosu), protože se obávali, že by to Sovětům přineslo výhodu v jejich vlastním programu kosmické obrany; avšak Bílý dům je umlčel a dal svůj souhlas.

Taková spolupráce se velmi vymykala dřívějším normám. V minulosti Sověti nejenže žárlivě střežili svá kosmická tajemství, ale navíc ještě vyvíjeli maximální úsilí, aby Američany předběhli. Roku 1969 vypustili *Lunu 15*, což byl neúspěšný pokus být na Měsíci dříve než Američané; roku 1971 vyslali k Marsu ne jednu, ale hned tři sondy, s cílem dostat je na jeho oběžnou dráhu aspoň o pár dnů před *Marinerem 9*. Když obě supervelmoci začaly uvolňovat vzájemné napětí, podepsaly roku 1972 dohodu o spolupráci na kosmickém výzkumu; jejím jediným viditelným výsledkem bylo spojení lodí *Sojuz* a *Apollo* roku 1975. Následující události, jako bylo například potlačení hnutí Solidarita v Polsku a invaze do Afghánistánu, obnovily napětí studené války. Roku 1982 prezident Reagan odmítl dohodu z roku 1972 obnovit, a namísto toho spustil masivní americké zbrojení proti „Impériu zla“.

Když prezident Reagan v televizním projevu z března 1983 překvapil nejen všechny Američany, ale i národy celého světa (a, jak se později ukázalo, i většinu svých nejvyšších vládních činitelů) svou Iniciativou strategické obrany (Strategic Defense Initiative - SDI), což byla koncepce ochranného vesmírného štítu proti střelám a raketám - přirozeně se všichni domnívali, že jeho jediným záměrem je nabytí vojenské převahy nad Sovětským svazem.

Pak přišla sovětská reakce, a byla velmi prudká. Když roku 1985 nahradil Michail Gorbačov Konstantina Černěnka na postu sovětského vůdce, trval na tom, že jakékoli zlepšení sovětsko-amerických vztahů závisí v první řadě na zrušení SDI. Ale jak se dnes zdá jasné, ještě před koncem roku, poté, co byly sovětskému vůdci sděleny pravé důvody existence SDI, zavládla úplně jiná nálada. Antagonismus byl vystřídán přístupem „Domluvme se“; a domluva se měla týkat spolupráce v kosmu, a ještě přesněji, společné cesty k Marsu.

Postřeh, že Sověti náhle „odložili svůj zvyk... neustále až obsesivně

tajit svůj kosmický program," se objevil v týdeníku *Economist* (15. června 1985), kde se dále psalo, že od nedávné doby uvádějí sovětští vědci své americké kolegy v úžas svou otevřeností, když „hovoří o svých plánech otevřeně a s nadšením." Týdeník poznamenal, že hlavním předmětem spolupráce jsou mise k Marsu.

Ona výrazná změna byla o to záhadnější, že podle všech náznaků byl v letech 1983 a 1984 Sovětský svaz ve vesmírném výzkumu daleko před Spojenými státy. Vypustil v té době sérii orbitálních stanic *Saljut* a obsadil je kosmonauty, kteří dosáhli rekordních délek pobytu ve vesmíru, a vykonávali na nich spojení s širokou škálou servisních a zásobovacích sond. Americký Kongres ve své studii koncem roku 1983 porovnal oba národní programy a přirovnal Američany k želvě a Sověty k zajíci. Koncem roku 1984 se objevila první známka obnovené spolupráce, poté, co byl na sovětskou sondu *Vega*, vypuštěnou k prozkoumání Halleyovy komety, přidán americký přístroj.

Navzdory existenci SDI se objevily i další projevy nového ducha spolupráce v kosmu, polooficiální i oficiální. V lednu roku 1985 se ve Washingtonu na jednání ohledně SDI sešli vědci i zástupci obrany, a pozvali k účasti vrcholného sovětského představitele v otázkách kosmu, Roalda Sagdejeva (později klíčového Gorbáčovova poradce). Ve stejnou dobu se americký ministr zahraničí George Shultz sešel se svým sovětským protějškem v Ženevě, a dohodli se na obnovení nefunkční sovětsko-americké dohody o spolupráci v kosmu.

V červenci 1985 se američtí vědci, činitelé v otázkách kosmu a astronauti sešli ve Washingtonu pod záminkou oslav výročí spojení *Apollo-Sojuz* roku 1975. Ve skutečnosti se jednalo o seminář ohledně společné mise k Marsu. O týden později řekl Brian O'Leary, bývalý astronaut, jež začal aktivně pracovat v mezinárodní radě Společnosti pro vědecké aplikace letových systémů, na schůzi Společnosti pro vědecký pokrok v Los Angeles, že příštím krokem lidstva do vesmíru bude jeden z měsíců Marsu: „Co by mohlo být lepším způsobem oslavy konce tisíciletí, než výlet lidí tam a zpět na Phobos a Deimos, zejména kdyby to byla mezinárodní mise?" A v říjnu téhož roku, 1985, bylo několik amerických kongresmanů, vládních představitelů a bývalých astronautů pozváno Sovětskou akademií věd k vůbec první návštěvě sovětských kosmických zařízení.

Byl to všechno jen vývojový proces, součást nové politiky nového vůdce SSSR, změny podmínek za železnou oponou - prohlubování nepokojů, nárůst ekonomického propadu, co zvýšilo sovětskou potřebu pomoci ze Západu? Nepochybně. Ale byl nutný takový spěch při

odhalování plánů a tajností sovětského kosmického programu? Nebo snad tu byl ještě jiný důvod, nějaká významná událost, která náhle způsobila tak ohromný rozdíl, která změnila pořad jednání, která volala po nových prioritách - co vyvolalo potřebu obnovení spojenectví z druhé světové války? Pokud ano, kdo byl nový společný nepřítel? Proti komu spojily USA a SSSR své kosmické programy? A proč daly oba národy prioritu Marsu?

V obou národech se proti této pohodě objevily námitky. Četní američtí představitelé obrany a konzervativní politici protestovali proti „snižování ostražitosti“ ve studené válce, zejména ve vesmíru. Dříve prezident Reagan souhlasil; pět let se odmítal setkat s představitelem „impéria zla“. Teď tu však byly pádné důvody k setkání a k jednání - a to v soukromí. V listopadu 1985 se Reagan s Gorbačovem sešli a vystoupili jako přátelští spojenci, vyhláshující novou éru spolupráce, důvěry a porozumění.

Jak vysvětlíte ten obrat o 180 stupňů, ptali se Reagana. Odpověděl, že důvodem společného postupu je vesmír. Ještě přesněji, *nebezpečí, které z vesmíru hrozí všem národům světa.*

Při první příležitosti k podání bližšího vysvětlení pro veřejnost prezident Reagan 4. prosince 1985 ve Fallstonu v Marylandu řekl:

Jak víte, Nancy a já jsme se už skoro před dvěma týdny vrátili ze Ženevy, kde jsem měl několik dlouhých schůzek s generálním tajemníkem Sovětského svazu, Gorbačovem.

Diskutoval jsem s ním celkem více než patnáct hodin, včetně pětihodinového soukromého rozhovoru jen mezi námi dvěma. Zjistil jsem, že je to odhodlaný člověk, ale že je zároveň ochoten naslouchat. A řekl jsem mu, že Amerika hluboce touží po míru, že nebudeme Sovětský svaz ohrožovat, a že věřím, že lidé v obou našich zemích touží po tomtéž - po lepší a bezpečnější budoucnosti pro sebe a své děti...

Nemohu než zmínit jednu pasáž ze soukromého rozhovoru s generálním tajemníkem Gorbačovem; s pomyšlením na to, že jsme všichni děti Boží, ať žijeme kdekoli na světě, jsem mu řekl:

Jen si představte, jak snadný by byl váš a můj úkol na těchto schůzkách, kdyby byl tento svět náhle ohrožen nějakým jiným druhem z jiné planety někde ve vesmíru. Zapomněli bychom na všechny tnalé místní rozdíly, které nás dělí, a jednou provždy bychom si uvědomili, že jsme všichni lidské bytosti, které jsou na této zemi společně."

Dále jsem panu Gorbačovovi zdůraznil, jakým způsobem se náš národ angažuje v Iniciativě strategické obrany (SDI), což je náš výzkum a vývoj nenukleárního, technicky dokonalého štítu, který nás má chránit před

balistickými střelami, a jaký je to pro nás závazek. Řekl jsem mu, že SDI je důvodem k naději, nikoli k obavám.

Bylo toto prohlášení amerického prezidenta, který na své schůzce se sovětským vůdcem promluvil o „ohrožení tohoto světa nějakým jiným druhem z jiné planety“ jako o důvodu spojení obou národů a uklidnění sovětského odporu vůči SDI, irelevantním detailem nebo vědomým odhalením?

Podíváme-li se zpět, je jasné, že „ohrožení“ a potřeba kosmické obrany proti němu dělaly americkému prezidentovi starosti. Bruce Murray, který byl v letech 1976-1982 ředitelem NASA/Caltech JPL (a spolu s Carlem Sagam zakladatelem Planetární společnosti), v *Journey Into Space* líčí, jak se na schůzce vybrané skupinky šesti vědců kosmického programu v Bílém domě v březnu 1986 s prezidentem Reaganem ohledně objevů *Voyagera* u Uranu prezident zeptal, „Vy, pánové, jste toho ve vesmíru prozkoumali hodně; našli jste nějaký důkaz, že by tam někde mohli být jiní lidé?“ Když zúčastnění odpověděli negativně, prezident schůzku uzavřel s tím, že doufá, že „jim čas přinese více vzrušujících objevů“.

Bylo to jen přemítání stárnoucího vůdce, odsouzeného k přezíravému úšklebku od mladého „odhodlaného muže“, který vede sovětské impérium? Nebo Reagan na jejich

pětihodinové privátní schůzce Gorbačova přesvědčil, že ohrožení z vesmíru ze strany vetřelců není žádný vtíp?

Z veřejného záznamu je známo, že 16. února 1987 v hlavním projevu na mezinárodním fóru s tématem „Přežití lidstva“ ve Velkém kremelském paláci v Moskvě Gorbačov připomněl svůj rozhovor s Reaganem takřka týmiž slovy, která použil americký prezident. „Osud světa a budoucnost lidstva zaměstnává ty nejlepší mozky od dob, kdy člověk začal poprvé o budoucnosti přemýšlet,“ řekl na samém začátku projevu. „Až do celkem nedávné doby byly tyto a jim podobné úvahy brány jako cvičení obrazotvornosti, stejně jako myšlenky filosofů, učenců a teologů. V posledních několika desetiletích se však tyto problémy posunuly na úroveň vysoce praktickou.“ Poté, co poukázal na rizika nukleárních zbraní a společné zájmy „lidské civilizace“, dále řekl:

Na naší schůzce v Ženevě americký prezident řekl, že pokud by Země měla čelit invazi mimozemšťanů, spojily by USA a SSSR své síly, aby ji odrazily.

Nebudu tuto hypotézu vyvracet, ačkoli si myslím, že je ještě brzy na to se podobného útoku obávat.

Tím, že se rozhodl „nevyvracet hypotézu“, definoval sovětský vůdce ono ohrožení slovy drsnějšími, než byl jemný náznak Reaganův: hovořil o „invazi mimozemšťanů“ a uvedl, že během privátního rozhovoru v Ženevě nemluvil prezident Reagan pouze filosoficky o významu spojeného lidstva, ale že navrhl, aby „*USA a SSSR spojily síly k potlačení podobné invaze.*“

Ještě významnější než samo toto na mezinárodním fóru pronesené potvrzení potencionálního ohrožení a potřeby „spojit síly“ bylo jeho načasování. Rok předtím, 28. ledna 1986, prožily Spojené státy hrůzný nezdár, když krátcepo startu explodoval raketoplán Challenger. Zahynulo sedm astronautů a americký kosmický program uvázl. Naproti tomu Sovětský svaz vypustil 20. února 1986 svou novou orbitální stanicí *Mir*, model oproti předchozí sérii *Saljut* podstatně vylepšený. V následujících měsících Sověti, místo aby využili situace a vyhlásili sovětskou nezávislost na kosmické spolupráci s USA, ještě tuto spolupráci prohloubili; jedním z kroků bylo pozvání americké televize k přenosu jednoho startu z jejich do té doby přísně utajovaného kosmodromu Bajkonur. 4. března se sovětská sonda *Vega 1* poté, co oblétna Venuši a zanechala na ní vědecké přístroje, setkala podle plánu s Halleyovou kometou; podařilo se to i Evropanům a Japoncům, ale ne Spojeným státům. Sovětský svaz však stále ústy Roalda Sagdejeva, ředitele Institutu pro kosmický výzkum, pozvaného roku 1985 do Washingtonu k diskusi o SDI, trval na tom, že cesta k Marsu bude společným podnikem s USA.

Přízrak katastrofy *Challengeru* pozastavil veškeré kosmické programy s výjimkou těch, které se týkaly Marsu. V zájmu udržení se na cestě od Měsíce k Marsu ustavila NASA studijní skupinu pod vedením astronautky Dr. Sally K. Rideové, aby přehodnotila všechny plány z hlediska jejich proveditelnosti. Skupina důrazně doporučila rozvoj vesmírných dopravních a nákladních lodí, které by přepravovaly astronauty a náklad k „lidským osadám daleko za oběžnou dráhou Země, od vysočin na Měsíci k rovinám na Marsu“.

Toto nadšení pro cestu k Marsu, jak dokazují záznamy z projednávání v Kongresu, vyvolalo potřebu spojeného americko - sovětského úsilí a spolupráce na jejich kosmických programech. Ne všichni ve Spojených státech byli pro. Zejména ti, kdo plánují obranu, měli za to, že nezdár programu raketoplánů s posádkou vyvolá změnu ve smyslu většího spoléhání na ještě silnější rakety bez po-

sádky; a aby získali podporu veřejnosti a Kongresu, zveřejnili určité údaje o nových nosných raketách leteckých sil, které měly být použity v obranném programu „Hvězdné války“.

Bez ohledu na námitky podepsaly USA se SSSR v dubnu 1987 novou dohodu o spolupráci v kosmu. Vzápětí po podepsání dohody nařídil Bílý dům NASA pozastavit práci na sondě *Mars Observer*, která měla být vypuštěna roku 1990; namísto toho se měla plně věnovat spolupráci se Sovětským svazem a podpořit jeho misi Phobos.

Ve Spojených státech však opozice vůči sdílení kosmických tajemství se Sovětským svazem přesto stále trvala, a někteří experti interpretovali sovětské zvaní Spojených států k zapojení se do jejich misí na Mars prostě jako snahu proniknout k dokonalejším západním technologiím. Nepochybně pobízen těmito námitkami, promluvil prezident Reagan znovu veřejně o mimozemské hrozbě. Bylo to u příležitosti jeho projevu ke Generálnímu shromáždění Spojených národů 21. září 1987. Při zmínce o nutnosti překovat meče v pluhu řekl:

Ve své posedlosti momentálními antagonismy často zapomínáme, co všechno příslušníky lidstva spojuje. Zřejmě potřebujeme vnější, univerzální ohrožení, abychom si uvědomili toto obecné pouto.

Příležitostně se zamýšlím nad tím, jak rychle by zmizely naše rozpory, kdybychom museli čelit ohrožení ze strany vetřelců, kteří nejsou z tohoto světa.

Jak v té době napsal v *The New Republic* jejich šéfredaktor Fred Barnes, žádal prezident Reagan při obědě v Bílém domě 5. září sovětského ministra zahraničí, aby mu potvrdil, že Sovětský svaz skutečně spojí s USA proti hrozbě vetřelců z vesmíru; a Ševardnadze odpověděl, „Ano, samozřejmě.“

Zatímco o tom, jaké debaty se odehrávaly v Kremlu v následujících třech měsících, že to vedlo ke druhému summitu Reagan-Gorbačov v prosinci 1987, se můžeme pouze dohadovat, některé z protikladných názorů Washingtonu byly veřejně známy. Ozývaly se hlasy, které zpochybňovaly sovětská odůvodnění a označily vedení jasné hranice mezi sdílením vědecké technologie a vojenských tajemství za velmi problematické. A byli i tací, jako například předseda Výboru pro vědu, vesmír a technologii Sněmovny reprezentantů, republikán Robert A. Roe, který byl přesvědčen, že společné úsilí o dobytí Marsu posune ohnisko mezinárodního zájmu od „Hvězdných válek“ ke „Star Treku“. Spolu s dalšími pobízel prezidenta Reagana, aby na nadcházejícím summitu držel kurs společné cesty k Marsu. Americký prezident pak skutečně pověřil pět delegací NASA, aby s Rusy projednávaly projekty ohledně Marsu.

Nepříjemná debata ve Washingtonu však neutuchala ani po summitu v prosinci 1987. Objevila se zpráva, že americký ministr obrany, Casper

Weinberger, byl mezi těmi, kdo nařkli Sovětský svaz z tajných prací na vlastním vražedném satelitním systému „Hvězdných válek“, a z pokusů s laserovými zbraněmi na orbitální stanici *Mir*. Prezident Reagan tedy znovu zmínil téma tajného ohrožení. Při setkání se členy Národního strategického fóra v Chicagu v květnu 1988 jim řekl, že je zvědav,

co by se stalo, kdybychom my všichni na světě zjistili, že jsme ohroženi zvenčí - silou z vnějšího vesmíru - z jiné planety.

Už to nebylo mlhavé ohrožení z „vnějšího vesmíru“, ale „z jiné planety“.

Koncem onoho měsíce se oba představitelé supervel-mocí setkali na třetím summitu v Moskvě, a na společných misích k Marsu se dohodli.

O dva měsíce později byla vypuštěna sonda *Phobos*. Kostky byly vrženy: dvě pozemské supervelmoci vypustily sondy, aby vyzkoumaly „vnější sílu z vesmíru - z jiné planety.“

A přihlížely ve skrytém očekávání. Skončilo to incidentem *Phobosu 2*.

***

Co se stalo roku 1983, co vyvolalo ony ohromné změny ve vztazích supervelmoci a přimělo jejich představitele, aby se zaměřili na „ohrožení“ z „jiné planety“?

Je pozoruhodné, že sovětský vůdce ve svém projevu z února 1987, při zmínce o onom ohrožení a rozhodnutí je nepopírat, ujistil své posluchače, že „je ještě dost času se nad tím znepokojovat“.

Až do incidentu s *Phobosem 2*, a zcela jistě před rokem 1983, byla celá otázka „mimozemšťanů“ nahlížena dvěma paralelními, ale přesto oddělenými způsoby. Na jedné straně tu byli ti, kdo připouštěli, že z hlediska čisté logiky a počtu pravděpodobnosti „tam někde“ musí „mimozemská inteligence“ být. Mezi těmito teoretiky je znám vzorec, sestavený Frankem D. Drakem z University of California v Santa Cruz a prezidentem institutu SETI („Search for Ex-tra-Terrestrial Intelligence“, Hledání mimozemské inteligence) v Mountain View v Kalifornii. Vzorec vede k závěru, že v Mléčné dráze, naší vlastní galaxii, by mělo být 10000 až 100 000 pokročilých civilizací. Projekty SETI používaly nejružnější radioteleskopy k naslouchání rádiovým signálům ze vzdáleného vesmíru, s úsilím rozlišit v kakofonii přirozených emisí hvězd, galaxií a jiných vesmír-ných jevů nějaký koherentní či opakovaný signál, což by dokládalo jeho umělý původ. Několikrát byly podobné „inteligentní“ signály zachyceny, ale vědci nebyli schopni je dále přesně určit nebo zachytit znovu.

Z pátrání SETI, i když dosud bezvýsledného, povstávají dvě otázky. Tou první (která byla důvodem, proč mu Kongres postupně omezoval a nakonec zcela zastavil dotace až do jejich obnovení roku 1983) je ta, zda má nějaký význam pokoušet se objevit inteligentní signál, jemuž mohlo trvat mnoho světelných let, než k nám dorazil, a stejně dlouho by trvalo na něj odpovědět (světlo cestuje rychlostí 186 000 mil za *sekundu*). Druhou (a to je moje otázka): proč bychom měli očekávat, že pokročilé civilizace budou používat ke komunikaci rádio? Čekali bychom snad, že budou používat ohňové signály, kdybychom tento výzkum vedli před stovkami let, kdy jedna vesnice na kopci tímto způsobem něco signalizovala vesnici druhé? Co všechno ten pokrok, jehož jsme na Zemi dosáhli - od elektřiny přes elektromagnetismus k vláknové optice, laserovým a protonovým paprskům a krystalickým oscilátorům, jakož i všem novým metodám, které teprve budou objeveny?

Nečekaně a zřejmě nevyhnutelně se výzkumy SETI zásluhou vědců, zabývajících se původem života na Zemi, musely zaměřit na oblasti blíže k Zemi (a soustředit se nikoli na mimozemské „intelligence“, nýbrž na „bytosti“). V červenci 1980 se na bostonské univerzitě díky iniciativě Philipa Morrisona z Massachusetts Institute of Technology sešly obě skupiny. Po prodiskutování teorií panspermie (řízeného oplodnění) čelí fyzik z Los Alamos National Laboratory, Eric M. Jones, „podpořil názor, že pokud mimozemšťané existují, už by kolonizovali galaxii a dospěli k Zemi“. To, jak do sebe hledání původu života na Zemi a pátrání po mimozemšťanech zapadá, bylo ještě více patrné na mezinárodní konferenci o životě na Zemi v Ber-

keley. „Pátrání po známkách mimozemské intelligence“ je „pro mnohé, kdo hledají původ života na Zemi, vrcholným výzkumným úsilím“, napsal Erik Eckholm v *The New York Times*. Chemici a biologové se nyní při hledání odpovědí na tajemství života na Zemi soustřeďují na výzkum Marsu a Titanu, Saturnova měsíce.

I když testy marsovské půdy na otázku výskytu života jednoznačně neodpověděly, bylo by naivní se domnívat, že NASA a jiné agentury, zabývající se důvěrnými materiály, by nebyly zvědavé na to, co všechny ty tajemné útvary na Marsu znamenají (ačkoli oficiálně postavily „spekulace“ do správného světla). Už roku 1968 americká Národní bezpečnostní agentura ve studii o jevech UFO analyzovala možné následky „konfrontace mezi technologicky vyspělou mimozemskou společností a společností méně vyspělou na Zemi.“ Nepochybně existuje někdo, kdo má teorii o tom, kde má ona mimozemská společnost domovskou planetu.

Je to Mars? Mohlo jít o jedinou přijatelnou (i když neuvěřitelnou)

odpověď, dokud se v otázce mimozemšťanů neobjevila nová linie výzkumu - hledání další planety v naší sluneční soustavě.

Nějakou dobu uvažovali astronomové, zmatení poruchami v oběžné dráze Uranu a Neptunu, o možnosti, že se ještě dále od Slunce nachází další planeta. Označili ji *Planeta X*, s významem jak „neznámá“, tak „desátá“. V knize *Dvanáctá planeta* je vysvětleno, že Planeta X a Nibiru jsou jedno a totéž, protože Sumerové považovali sluneční soustavu za dvanáctičlennou - Slunce, Měsíc, původních devět planet, a planeta, která se stala členem dvanáctým, Narušitel, Nibiru/Marduk.

Díky poruchám v oběžné dráze vedl objev Uranu k objevu Neptunu, a nakonec k objevu Pluta (roku 1930). Když roku 1972 Joseph L. Brady z Lawrence Livermore Laboratory v Kalifornii zabýval předpokládanou trajektorii Halleyovy komety, zjistil, že její oběžná dráha rovněž vykazuje poruchy. Provedené výpočty jej vedly k názoru, že existuje Planeta X, a to ve vzdálenosti 64 AU*²⁸ od Slunce s oběhem o trvání 1 800 pozemských let. Jelikož jak Brady, tak i ostatní astronomové, hledající Planetu X, předpokládají, že obíhá kolem Slunce stejně jako ostatní planety, měří její vzdálenost od Slunce polovinou její hlavní osy (viz obr. 102, vzdálenost „a“)- Podle sumerských dokladů však Nibiru obíhá kolem Slunce jako kometa, se Sluncem v extrémním ohnisku, takže její vzdálenost od Slunce činí téměř celou její hlavní osu, a ne jen polovinu (obr. 102, vzdálenost „b“). Mohla by skutečnost, že Nibiru je na cestě zpět k perigeu,*²⁹ zdůvodnit to, že Bradyho 1 800letý oběh je přesnou polovinou oběhu, trávajícího 3 600 pozemských let, jak ohledně Nibiru zaznamenali Sumerové?

Brady učinil ještě další závěry, které byly v pozoruhodném souladu se sumerskými údaji: totiž že planeta obíhá retrográdně, a že její oběžná dráha se nenachází v téže rovině (ekliptice) jako dráhy ostatních planet (s výjimkou Pluta), ale je vůči ní skloněná.

Nějaký čas se astronomové zajímali o to, zda původcem poruch v oběžných drahách Uranu a Neptunu může být Pluto. V červnu roku 1978 však James W. Christie z U.S. Naval Observatory ve Washingtonu, D.C. zjistil, že Pluto má měsíc (pojmenoval ho Charon) a že je Pluto mnohem menší, než se myslelo. To Pluta jako původce poruch vyřadilo ze hry. Kromě toho Charonova oběžná dráha kolem Pluta ukázala, že stejně jako Uran, i Pluto leží na boku. Toto a jeho podivná oběžná dráha zesílilo

---

²⁸ Astronomical unit/ astronomická jednotka, 1 AU - střední vzdálenost Země od Slunce = 149 597 870 km. Pozn. překl.

²⁹ Stejně jako na obr. 102, mělo by být „perihélium“. Pozn. překl.

podezření, že nějaká vnější síla - Narušitel - převrátila Uran, vypudila a převrátila Pluto a donutila Triton (Neptunův měsíc), aby obíhal retrográdně.

Zaujati těmito objevy, dospěli dva Christieovi kolegové z U.S. Naval Observatory, Robert S. Harrington (který s Christiem spolupracoval na objevení Charonu) a Thomas C. Von Flandern, po řadě počítačových simulací k názoru, že musí existovat Narušitel, planeta dvakrát až pětkrát větší než Země, se skloněnou oběžnou dráhou, s poloosou „méně než 100 AU" (*Icarus*, sv. 39, 1979). Tím moderní věda učinila další krok v potvrzování starověkých poznatků; celá koncepce Narušitele, který zavinil všechny odchylky, je v souladu se sumerským příběhem o Nibiru; a pokud zdvojnásobíme vzdálenost 100 AU vzhledem k ohniskové poloze Slunce, máme Planetu X tam, kam ji umísťovali Sumerové.

Roku 1981, se všemi údaji ze sond *Pioneer 10*, *Pioneer 11* a obou *Voyagerů* z Jupiteru a Saturnu k dispozici, prozkoumali Van Flandern a jeho čtyři kolegové z U.S. Naval Observatory znovu oběžné dráhy těchto planet a stejně tak i dráhy planet vnějších. V projevu k Americké astronomické společnosti Van Flandern předložil nové důkazy, založené na komplexních gravitačních rovnicích, o tom, že těleso nejméně dvakrát větší než Země obíhá kolem Slunce ve vzdálenosti nejméně 1,5 miliardy mil za Plutem, s dobou oběhu nejméně 100 let. *The Detroit News* uveřejnily 16. ledna 1981 na titulní straně tuto zprávu spolu se sumerským zobrazením sluneční soustavy, vypůjčeným ze *Dvanácté planety*, a přehled hlavních tezí v knize obsažených (obr. 103).

K hledání Planety X se pak připojila i NASA, zejména pod vedením Johna D. Andersona z JPL, jenž se v té době zabýval experimenty s nebeskou mechanikou pro sondy *Pioneer*. V prohlášení, vydaném jejím Ames Research Center 17. června 1982, nazvaném „Sondy *Pioneer* možná najdou

desátou planetu" NASA oznámila, že tyto dvě sondy byly zahrnuty do programu hledání Planety X. „Trvalé nepravidelnosti v oběžných drahách Uranu a Neptunu silně naznačují, že se tam skutečně nachází nějaký záhadný objekt -daleko za nejzazšími planetami", uvádí prohlášení NASA. Vzhledem k tomu, že sondy *Pioneer* cestovaly vůči sobě opačným směrem, mohly určit, jak daleko ono těleso je; pokud by jedna z nich zaznamenala silnější tah, bylo by tajemné těleso blízko a byla by to planeta; pokud by zaznamenaly tah stejný, těleso musí být vzdáleno 50 až 100 miliard mil a byla by to „degenerovaná hvězda" nebo „hnědý trpaslík", ne však další člen sluneční soustavy.

V září onoho roku, 1982, potvrdila U.S. Naval Observatory, že se „zcela vážně účastní" hledání Planety X. Dr. Harrington uvedl, že se jeho tým

„soustředil na úplně malou část oblohy“, a dodal, že až doposud platí závěr, že se planeta „pohybuje mnohem pomaleji než kterákoli z planet dosud známých“.

(Není třeba dodávat, že všichni výše zmínění astronomové, kteří byli v čele při hledání Planety X, ode mě záhy dostali dlouhé dopisy spolu s výtisky *Dvanácté planety*; odpověděli mi stejně dlouze a podrobně jako přívětivě).

Přeměna hledání Planety X z akademického úsilí na záležitost, do níž se zásadním způsobem zapojila U.S. Naval Observatory (zařízení amerického námořnictva) a kterou sleduje NASA, se udála souběžně s tím, co se do hledání intenzivněji zapojilo použití pilotovaných raketoplánů. Je známo, že na různých tajných misích amerických raketoplánů byly použity nové teleskopické přístroje k monitorování vzdálené oblohy, a že sovětští kosmonauti na palubě orbitální stanice *Saljut* byli do utajovaného hledání planety zapojeni rovněž.

Mezi myriádami světelných bodů na obloze se planety (stejně jako komety a asteroidy) liší od stálic a galaxií tím, že se pohybují. Technika je taková, že se stejný úsek oblohy fotografuje několikrát za sebou a poté se na snímky „mrkne“ srovnávající prohlížeč; cvičené oko postřehne, zda se některé body pohnuly. Tato metoda samozřejmě pro Planetu X nebude příliš vhodná, pokud je tak daleko a pohybuje se velmi pomalu.

Když byla v červnu 1982 zveřejněna úloha sond Pioneer v hledání Planety X, sám John Anderson v referátu pro Planetární společnost zdůraznil, že navíc k odpovědím, které mohou přinést sondy Pioneer, by bylo možné rozluštit tajemství neznámé planety „prozkoumáním sluneční soustavy infračervenými paprsky“ pomocí „celoplošného průzkumu oblohy, které provede *Infrared Astronomical Satellite* (Infračervený astronomický satelit) (IRAS). Vysvětlil, že IRAS „je citlivý na teplo, zachycené v nitrech planetárních těles“ - teplo, které se pomalu vytrácí do vesmíru ve formě infračerveného záření.

Tento satelit, citlivý na teplo, IRAS, byl vypuštěn na oběžnou dráhu ve výšce 560 mil nad Zemí koncem ledna 1983 jako společný britsko-holandský podnik. Očekávalo se, že bude schopen zachytit planetu o rozměrech Jupitera až do vzdálenosti 277 AU. Dokud mu nedošlo chladící tekuté hélium, zpozoroval asi 250 000 vesmírných objektů; galaxie, hvězdy, mračna mezihvězdného prachu, kosmický prach, asteroidy, komety a planety. Hledání desáté planety bylo jedním z jeho oficiálních úkolů. *The New York Times* z 30. ledna 1983 opatřil reportáž o satelitu a jeho poslání titulkem „Při hledání Planety X přihořívá.“ V reportáži cituje astronoma Raye T. Reynoldse z Ames Research Center, který uvádí: „Astronomové

jsou si natolik jisti existencí desáté planety, že si myslí, že už nezbyvá než ji pojmenovat".

Našel IRAS desátou planetu?

Ačkoliv specialisté připouštějí, že bude trvat léta, než se vytrídí a prohlédne více než 600 000 snímků, které IRAS vyslal v průběhu deseti měsíců své činnosti, oficiální odpovědí na otázku je ne - žádná desátá planeta nalezena nebyla.

To však, mírně řečeno, není správná odpověď.

Vzhledem k tomu, že monitoroval tutéž část oblohy vždy nejméně dvakrát, měl IRAS skutečně možnost „sekat“ snímky jeden za druhým; a v rozporu s vyvolaným dojmem skutečně byly objeveny *pohybující se objekty*. Čítaje v to pět komet předtím neznámých, několik komet, které astronomové „ztratili“, čtyři nové asteroidy - a *záhadný objekt, podobný kometě*".

Byla to snad Planeta X?

I přes oficiální popírání se koncem roku objevilo odhalení. Přišlo ve formě exkluzivního interview s klíčovými vědci projektu IRAS od Thomase OToolea z vědecké redakce deníku *Washington Post*. Příběh, obecně ignorovaný - možná ve snaze ho ututlat - přineslo několik deníků, s titulky jako „Obří objekt mystifikuje astronomy“, „Ve vesmíru objeveno tajemné těleso“ a „Na okraji sluneční soustavy je obří objekt, zahalený tajemstvím“. Úvodní odstavce exkluzivního příběhu začínají takto:

WASHINGTON - Nebeské těleso, velké možná jako Jupiter a zřejmě tak blízko Zemi že by mohlo být součástí sluneční soustavy, bylo objeveno ve směru k souhvězdí Orion teleskopem na oběžné dráze, zvaným Infračervená astronomická observatoř (IRAS).

Objekt je natolik záhadný, že astronomové nevědí, zda jde o planetu, obří kometu, „protohvězdu“, která nikdy neměla tolik tepla, aby se stala hvězdou, vzdálenou galaxii tak mladou, že je dosud v procesu formování svých prvních hvězd, nebo o galaxii tak obklopenou prachem, že neprosvítá světlo z jejích hvězd.

Jediné, co vám k tomu mohu říci, je, že nevíme, co to je," řekl Gerry Neugebauer, vedoucí vědec projektu IRAS.

Že by to byla planeta - další člen naší sluneční soustavy? Tato možnost, zdá se, napadla NASA. Podle *Washington Post*,

když vědci z projektu IRAS poprvé spatřili tajemné těleso a vypočetli, že by mohlo být vzdáleno pouhých 50 miliard mil, vyskytly se spekulace, že se pohybuje směrem k Zemi.

„Tajemné těleso," píše se dále v reportáži, „IRAS zaznamenal dvakrát". Ke druhému pozorování došlo šest měsíců po prvním, a naznačilo, že se objekt ze svého místa na obloze stěží pohnul. „Svědčí to o tom, že nejde o kometu, protože ta by nebyla tak velká, a s největší pravděpodobností by se více pohnula," řekl James Houck z Cornellova centra pro ra-diofyziku a kosmický výzkum a člen vědeckého týmu IRAS.

Mohla by to tedy být pomalu se pohybující a velmi vzdálená planeta, není-li to rychleji se pohybující komete?

Je možné" napsal *Washington Post*, „že jde o desátou planetu, kterou astronomové dosud marně hledají."

Takže, co to IRAS objevil, tázal jsem se Veřejné informační kanceláře JPL v únoru 1984. Toto je odpověď, kterou jsem dostal:

Vědec, jenž byl citován v tiskových zprávách, učinil prohlášení, které svědčí o tom, že neměl všechna data o objektu, který zaznamenal IRAS.

Jako správný vědec se důsledně zmínil o tom, že pokud by objekt byl blízko, musel by být velký jako Neptun. Je-li však vzdálený, bude se jednat o celou galaxii.

A srovnání s Jupiterem je pryč: teď je to planeta velká jako Neptun - „je-li objekt blízko" - nebo jen galaxie (!) pokud je daleko. Takže, zachytil IRAS tepelným senzorem desátou planetu? Mnozí astronomové tomu věří. Jako příklad citujme Wil-liama Gutsche, vedoucího American Museum-Hayden Planetárium v New Yorku (a vědeckého redaktora WABC-TV). Ve svém agenturním sloupku „Skywatch" („Nebeská hlídka") o objevech IRASu napsal: „Desátá planeta už zřejmě byla spatřena a dokonce katalogizována," ačkoli optickými teleskopy ještě vidět není.

Jde snad o tentýž závěr, který učinil Bílý dům, jak by o tom svědčil následný vývoj ve vztazích supervelmoci od roku 1983 a opakovaná „hypotetická" prohlášení obou jejich představitelů ohledně vetřelců z vesmíru?

Když byl roku 1930 objeven Pluto, jednalo se o velký astronomický a vědecký objev, avšak nikoli o světobornou událost. Totéž by mohlo platit o Planetě X; ale to už nejde - ne v případě, je-li Planeta X a Nibiru jedno a totéž. Poněvadž existuje-li Nibiru, nemýlili se Sumerové ani pokud jde o Anunnaky.

Pokud existuje Planeta X, nejsme ve sluneční soustavě sami. Pro lidstvo, jeho společenství, dělení na národy a závody ve zbrojení z toho vyplývá něco natolik závažného, že měl americký prezident pravdu, když to uvedl

do spojitosti s konfrontacemi supervelmoci na Zemi a jejich spoluprací ve vesmíru.

Silný náznak toho, že IRAS nezaznamenal „vzdálenou galaxii," nýbrž „planetu o velikosti Neptuna," je dále potvrzen zvýšeným úsilím monitorovat určitou část oblohy optickými teleskopy a náhlým důrazem na zaměření oněch pozorování na jižní oblohu.

Právě toho dne, kdy byla reportáž *Washington Postu* publikována v různých novinách, vydala NASA zprávu, že zahájila optické monitorování ne jednoho, ale hned devíti „záhadných zdrojů" infračerveného záření. Ve zprávě bylo uvedeno, že účelem monitorování je nalézt ony „neidentifikované objekty" v „oblastech oblohy, kde není žádný zřejmý zdroj radiace, jako například vzdálená galaxie nebo velké uskupení hvězd." Pozorování prováděly některé z „nejvýkonnějších teleskopů na světě" - dva na Mt. Palo-mar v Kalifornii - jeden obrovský a jeden menší; extrémně výkonný teleskop na Cerro Tololo v chilských Andách, „a všechny další větší teleskopy" na světě, včetně jednoho na vrcholu hory Mauna Kea na Havaji.

Při hledání Planety X pomocí optických přístrojů si astronomové byli vědomi negativních výsledků pátrání, vedeného Clydem Tombaughem, objevitelem Pluta, v průběhu více než deseti let po jeho objevu. Tombaugh došel k závěru, že desátá planeta má „velmi eliptickou a velmi skloněnou oběžnou dráhu a nachází se nyní daleko od Slunce." Jiný významný astronom, Charles T. Kowal, objevitel několika komet a asteroidů včetně Chirona, roku 1984 dospěl k závěru, že v pásmu o rozmezí 15° nad a pod ekliptikou není žádná další planeta. Avšak vzhledem k tomu, že její jeho vlastní výpočty přesvědčily, že desátá planeta existovat musí, navrhol ji hledat v pásmu 30° sklo-nu vzhledem k ekliptice.

Roku 1985 bylo mnoho astronomů zaujato „teorií Ne-mesis", poprvé formulovanou geologem Walterem Alvarezem z University of California v Berkeley a jeho otcem, nositelem Nobelovy ceny, fyzikem Luisem Alvarezem. Všimli si pravidelnosti vymírání druhů na Zemi (včetně dinosaurů) a to je vedlo k vyslovení teorie, že buďto „mrtvá hvězda" nebo planeta s velmi skloněnou a obrovskou eliptickou oběžnou dráhou periodicky vymrští sprchu komet, které pak vnesou smrt a zkázu do vnitřní sluneční soustavy i na Zemi. A čím více astronomů a astrofyziků (jako na-

příklad Daniel Whitmire a John Matese z University of Southwestern Louisiana) analyzovalo možnosti, tím více se jich přiklánělo nikoli k „mrtvé hvězdě", nýbrž k Planetě X. Spolu s Thomasem Chesterem, vedoucím týmu pro údaje z IRASu, při práci na prozkoumávání

infračervených signálů Whitmire v květnu 1985 prohlásil: Je tu možnost, že Planeta X už byla zaznamenána a její objev nastane právě teď." Jordin Kare, fyzik z Lawrence Berkeley Laboratory, navrhl, aby byl k průzkumu jižní oblohy použit Schmidtův teleskop v Austrálii s počítačovým monitorovacím systémem, nazývaným „Star Cruncher“ („Polykač hvězd“). Pokud by tam planeta nebyla lokalizována, „astronomové si budou asi muset počkat do roku 2 600," a zachytit ji, až projde ekliptikou, řekl Whitmire.

Mezitím putovaly oba *Pioneery* navzájem v opačném směru daleko za oblast známých planet a pilně vysílaly pozorování svých senzorů. Co zaznamenaly ohledně Planety X? 25. června 1987 NASA vydala tiskové prohlášení s titulkem „Vědci z NASA věří, že Planeta X zřejmě existuje." Prohlášení vyplynulo z tiskové konference, na níž John Anderson oznámil, že *Pioneery* nenašly nic. Což, jak vysvětlil, je dobrá zpráva, protože to jednou provždy vylučuje možnost, že by poruchy u vnějších planet mohly být zapříčiněny „degenerovanou hvězdou" nebo „hnědým trpaslíkem." Poruchy však existují; Anderson sdělil médiím, že údaje byly několikrát prověřeny a není o tom pochyb; a že poruchy byly navíc mnohem výraznější před sto lety, kdy byl Uran s Neptunem na opačné straně Slunce. To vedlo Dr. Andersona k závěru, že Planeta X opravdu existuje; její oběžná dráha je mnohem skloněnější než dráha Pluta a je asi pětikrát větší než Země. Což však jsou, jak dodal, pouhé dohady, které nemohou být potvrzeny ani vyvráceny do té doby, než bude Planeta X skutečně pozorována. V komentáři k tiskové konferenci NASA *Newsweek* 13. července 1987 napsal: „NASA minulý týden uspořádala tiskovou konferenci a vydala na ní dost zvláštní prohlášení: desátá planeta s výstřední oběžnou dráhou možná obíhá kolem Slunce a možná ne." Bez povšimnutí však zůstal fakt, že tisková konference byla svolána pod záštitou Jet Propulsion Laboratory, Ames Research Center a ústředí NASA ve Washingtonu. Což znamenalo, že cokoli na ní bude řečeno, ponese pečeť schválení nejvyšších autorit v otázce vesmíru. Poselství bylo skryto v závěrečné poznámce Dr. Andersona. Když se ho ptali, kdy bude Planeta X objevena, řekl: „Nepřekvapilo by mě, kdyby k tomu došlo za sto let, ani kdyby nebyla nalezena vůbec...a nepřekvapilo by mě ani, kdyby byla nalezena příští týden."

Není pochyb o tom, že toto byl důvod, proč NASA sponzorovala tiskovou konferenci: *toto* byla ona zpráva.

***

Z celé této situace je jasné, že kdokoli se hledáním Planety X zabýval, je přesvědčen, že nepochybně existuje, ale než bude moci být její existence,

pozice a přesná oběžná dráha oficiálně potvrzena, musí být zpozorována „postaru“, vizuálně, prostřednictvím teleskopů. Je příznačné, že od roku 1984, tedy od záhadných objevů, učiněných prostřednictvím IRASu, propukl příval spěšného stavění nových nebo vylepšování starších výkonných teleskopů, a to jak ve Spojených státech, tak v Sovětském svazu a v Evropě. Teleskopy na jižní polokouli na sebe soustředily pozornost největší. Například ve Francii pařížská observatoř ustavila speciální tým s úkolem zabývat se hledáním Planety X, a European Southern Observatory aktivovala v Cerro La Sil-la v Chile New Technology Telescope (NTT). V téže době se obě supervelmoci vrátily do vnějšího vesmíru za účelem

téhož hledání. Sověti roku 1987 vybavili svou novou orbitální stanicí *Mir* několika výkonnými teleskopy, když k ní připojili jedenáctitunový „vědecký modul“ s názvem *Kvant*, který byl popsán jako „vysoce výkonný astrofyzikální přístroj“. Vyšlo najevo, že čtyři z těchto teleskopů byly namířeny na jižní oblohu. Předtím, než se roku 1986 po katastrofě Challengeru zadrhl projekt raketoplánů, plánovala NASA vypuštění dosud nejvýkonnějšího kosmického teleskopu *Hubble*; je důvod se domnívat, že očekávání objevu Planety X v červnu 1987 bylo založeno na naději, že v té době dojde k vypuštění *Hubblea* (nakonec se dostal na oběžnou dráhu počátkem roku 1990 a zjistilo se, že je vadný).

V mezidobí se nejsystematičtější a stále preciznější pátrání po Planetě X odehrávalo na U.S. Naval Observatory. Série podrobných článků ve vědeckých časopisech někdy od srpna 1988 znovu potvrdily planetární poruchy a přesvědčení předních astronomů o existenci Planety X. Mnoho vědců se rovněž přiklonilo k předpokladu Dr. Harringtona, že oběžná dráha planety má vůči ekliptice sklon asi 30° a že polovina její hlavní osy je asi 101 AU (nebo že celá hlavní osa měří asi 200 AU). Její hmotnost je dle Harringtonova názoru asi čtyřnásobkem hmotnosti Země.

S oběžnou dráhou, podobnou dráze Halleyovy komety, setrvává Planeta X po určitou část své oběžné doby nad ekliptikou (na severní obloze) a většinu pod ekliptikou (na obloze jižní). Tým z U.S. Naval Observatory nabyl přesvědčení, že se pátrání po Planetě X v současné době musí soustředit na jižní oblohu, do vzdálenosti asi 2,5 větší než je nyní Neptun a Pluto. Dr. Harrington zveřejnil své nejnovější objevy v článku, otištěném v *The Astronomical Journal* (říjen 1988), s nadpisem „Umístění Planety X.“ Článek je doplněn o plánek oblohy, ukazující nejpravděpodobnější umístění Planety X, které „pasuje“ jak na jižní, tak severní oblohu. Avšak po jeho zveřejnění následoval mise *Voyager 2*, sonda, která prolétla nad Uranem a Neptunem a zaznamenala malé, leč patrné poruchy v jejich současných oběžných drahách; to Harringtona **přesvědčilo** že se Planeta X

nyní musí nacházet *na jižní obloze*.

Zaslal mi reprint článku a k severní části plánu připojil poznámku „Nejde dohromady s Neptunem“ a k jižní části Nejpravděpodobnější oblast dnes“ (obr. 105). ' 16 ledna 1990 Dr. Harrington na schůzce Americké astronomické společnosti v Arlingtonu ve Virginii uvedl, že U S Naval Observatory zúžila oblast pátrání po desáté planetě na jižní oblohu, a oznámil přesun týmu astronomu do Black Birch Astronomic Observatory na Novém Zélandě. Údaje z *Voyageru 2*, řekl, vedou nyní jeho tým k **domněnce**, že desátá planeta je asi pětikrát větší než Země a as. **tříkrát dále od Slunce než Neptun a Pluto**.

Je to úžasný vývoj, nejen proto, že přivádí moderní vědu na pokraj vyhlášení toho, co Sumerové už tak dávno věděli - a sice že v naší sluneční soustavě je ještě jedna planeta - ale také proto, že se velmi blíží potvrzení detailu o její velikosti a oběžné dráze.

Sumerská astronomie dělila nebesa, obklopující Zemi, na tři pásy či „cesty“. Střední pás byl „cestou Anua, vládce Ni-biru a rozprostíral se od 30 stupňů na sever ke 30 stupňům na jih Nad ním byla „cesta Enlilova“ a pod ním „cesta Ey/Enkiho“ (obr 106). Toto dělení nedává moderním astronomům studujícím sumerské texty, příliš jasný smysl; jediné vysvětlení, které jsem k tomu našel, byl odkaz v oněch textech na oběžnou dráhu Marduka/Nibiru, když se stává viditelnou ze Země:

Planeta Marduk:

Když se objeví: Merkur.

Když vystoupá třicet stupňů nebeské klenby: Jupiter

Když stojí v místě nebeské bitvy: Nibiru

Tyto instrukce k pozorování přibližující se planety jasně ukazují na její postup od konjunkce s Merkurkem ke konjunkci s Jupiterem *vzrůstem úhlu o 30 stupňů*. K tomu může dojít jedině tehdy, má-li oběžná dráha Nibiru/Marduka sklon 30 stupňů vůči ekliptice. Její objevení se 30 stupňů nad ekliptikou a zmizení (z pozice pozorovatele v Mezopotámii) 30 stupňů pod ní vytváří „cestu Anua“, která tvoří pás 30 stupňů nad a pod rovníkem.

Třicátá severní rovnoběžka, jak bylo ukázáno v knize *Schody k nebesům*, byla „posvátnou“ linií, podél níž se nacházely velké pyramidy v Gize, kosmodrom na Sinajském poloostrově a pohled Sfingy. Zdá se pravděpodobné, že toto spojení má co dělat s pozicí Nibiru, 30 stupňů na severní obloze, když dosáhla na své oběžné dráze perihelia. Moderní astronomové svým závěrem, že sklon Planety X může být až 30 stupňů, sumerské astronomické údaje potvrzují.

Totéž činí nejnovější názor, že planeta se k nám po své oběžné dráze přibližuje od jihovýchodu, ve směru od souhvězdí Kentaura. V současné době tam vidíme zodiakální souhvězdí Vah; avšak v babylónsko-bibiických dobách tam bylo souhvězdí Střelce. Text, citovaný v knize R. Camp-bella Thompsona *Reports of the Magicians and Astronomers of Nineveh and Babylon* („Zprávy o kouzelnících a astronomech z Ninive a Babylónu“) popisuje pohyb přibližující se planety, jak zatáčí kolem Jupiteru a dostává se na místo Nebeské bitvy v pásu asteroidů, v „Místě Křížení“ (odtud název Nibiru):

*Ze stanoviště Jupiteru
když se planeta ubírá na západ
nastane doba klidu a bezpečí...
Ze stanoviště Jupiteru
když planeta rozjasní svou záři,*

a ve znamení Raka se v Nibiru promění, hojností a nadbytkem bude Akkad oplývat.

Lze jednoduše znázornit (obr. 107), že když se perihelium planety nachází v Raku, musí se poprvé objevit ze směru od Střelce. V této souvislosti je vhodné citovat biblické verše z knihy Jobovy, kde je popisován nebeský Bůh a jeho návrat do vzdáleného příbytku:

*Sám nebesa roztahuje
a kráčí po nejzazší Hlubině.
Přichází z Velké Medvědice, Orióna a Síria
a ze souhvězdí jižních...*

Usměvavou tvář ukazuje Býku a Beranu; Od Býka přejde ke Střelci.*³⁰

Není to jen příchod od jihovýchodu (a návrat tamtéž), jde rovněž o popis retrográdního pohybu.

***

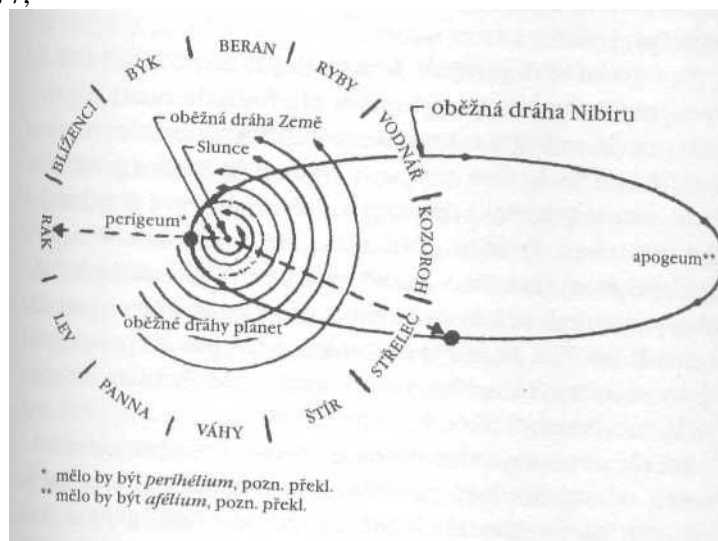
Pokud mimozemšťané existují, měli by je pozemšťané zkoušet najít? Pokud jsou schopni cestovat vesmírem a dosáhnout Země, budou neškodní,

---

³⁰ Job 9:8,9: „sám nebesa roztahuje, kráčí po hřebenech mořských vln, on udělal souhvězdí Lva, Orióna i Plejády a souhvězdí jižní.“ Druhý odstavec u Joba nenalezen. Pozn. překl.

anebo - jak popsal H. G. Wells v *The War of Worlds* - přijdou, aby ničili, dobyli, vyhladili?

Když byl roku 1971 vypuštěn *Pioneer 10*, nesl na palubě rytou plaketu se záměrem sdělit mimozemšťanům, kteří by sondu nebo její pozůstatky případně našli, odkud pochází a kdo ji poslal. Voyagery, vypuštěné v roce 1977,

Obr. 107

nesly zlatý disk s podobnou rytinou, kódované digitální poselství a záznam vzkazů, namluvených generálním sekretářem Spojených národů a delegáty ze třinácti zemí. „Pokud obyvatelé jiných světů mají takovou technologii, aby tyto záznamy zachytili," řekl tehdy Spojeným národům Timothy Ferris z NASA, „měli by být i schopni si záznamy přehrát."

Ne všichni se domnívali, že je to dobrý nápad. V Británii vystoupil královský astronom Sir Martin Ryle proti jakýmkoli pokusům lidí na Zemi svou existenci nějak oznamovat. Obával se, že jiná civilizace by mohla Zemi a pozemšťany chápat jako lákavý zdroj surovin, potravy a otroků. Byl kritizován, že si je příliš málo vědom možnosti z podobných kontaktů těžit, a také proto, že vyvolává zbytečné obavy: „Vzhledem k nesmírným rozlohám vesmíru" (otiskl v úvodníku *The New York Times*) „není pravděpodobné, že by se nejbližší inteligentní bytosti vyskytly blíže než ve vzdálenosti stovek tisíc světelných let."

Jak ale naznačuje chronologie objevů a vztahů supervel-mocí, od chvíle, kdy proběhl první americko-sovětský summit, nastoupilo přesvědčení, že

ony inteligentní bytosti jsou k nám mnohem blíže, než se předpokládalo; že ve sluneční soustavě skutečně existuje ještě jedna planeta; že ve starověku byla známa jako Nibiru; a že není pustá, nýbrž obydlená, a to bytostmi mnohem pokročilejšími než jsme my.

Nedlouho po první schůzce Reagana s Gorbačovem roku 1985 se stalo, že Spojené státy - bez fanfár, předčasného zveřejňování, ne-li přímo v utajení - ustanovily „pracovní skupinu“ vědců, právních expertů a diplomatů, aby v součinnosti s představiteli NASA a jiných amerických agentur posoudili otázku mimozemšťanů. Pracovní výbor, v němž byli představitelé Spojených států, Sovětského svazu a několika dalších národů, prováděl svou práci v sou-

činnosti se Státním úřadem pro pokročilou technologii (State Department's Office of Advanced Technology).

Co měl výbor za úkol posoudit? Rozhodně ne teoretickou otázku, zdali někde ve vzdálenosti mnoha světelných let existují mimozemšťané; ani to, jak se je máme v případě, že existují, vydat hledat. Úkol výboru byl mnohem naléhavější a zlověstnější: *co se bude muset udělat, jakmile bude existence mimozemšťanů zjištěna.*

O práci a rozhodnutích tohoto pracovního výboru je toho veřejně známo jen málo, ale z toho, co víme, je zřejmé, že jeho hlavním předmětem zájmu bylo, jak udržet nad kontaktem s mimozemšťany spolehlivou kontrolu a zabránit nežádoucímu, předčasnému či ohrožujícímu odhalení takové události. Jak dlouho by tato informace mohla zůstat utajena? Jakým způsobem by mohla být zveřejněna? Jak si poradit s předpokládanou eskalací od fám k celosvětové panice? Kdo by měl být v takovém případě pověřen čelit přílivu otázek, a co by mělo být řečeno?

V dubnu 1989, ihned po incidentu *Phobos 2* u Marsu, vydal mezinárodní tým soubor směrnic. Jednalo se o dvoustránkový dokument s názvem VYHLÁŠENÍ PRINCIPŮ, TÝKAJÍCÍCH SE AKTIVIT, NÁSLEDUJÍCÍCH PO ZJIŠTĚNÍ MIMOZEMSKÉ INTELIGENCE. Dokument má deset klauzulí a přílohu; a je zřejmé, že jeho cílem bylo udržet kontrolu jistých činitelů nad zprávami, *následujícími po „zjištění mimozemské inteligence“.*

„Principy“ přinesly směrnice, které se dle vyjádření jistých osob majících s dokumentem co do činění snažily minimalizovat, „potencionálně panickou veřejnou reakci na první důkaz o tom, že lidský druh není ve vesmíru sám.“ *Vyhlášení principů* začíná prohlášením: „My, instituce a jedinci, jež se účastníme hledání mimozemské inteligence, jsme si vědomi toho, že hledání mimozemské inteligence je nedílnou součástí výzkumu vesmíru; prohlašujeme, že je ve-deno s mírovými záměry a v obecném

zájmu všeho lidstva," a zavazuje účastníky „dodržovat následující principy šíření informací o zjišťování mimozemské inteligence."

Principy mají být aplikovány na „kteréhokoli jedince, veřejnou či soukromou výzkumnou instituci či vládní agenturu, která se domnívá, že zjistila signál či zaznamenala jiný důkaz o existenci mimozemské inteligence. Zakazují „objeviteli" učinit „veřejné oznámení o tom, že byla mimozemská inteligence zjištěna", aniž by nejprve ihned informoval ty, kdož jsou zahrnuti v deklaraci, aby bylo možno „vytvořit síť k zajištění trvalého monitorování signálu či jevu."

Principy se poté zabývají procedurami, které je nutno dodržovat co se týče vyhodnocení, zaznamenání a ochrany signálů a frekvencí, na nichž jsou vysílány, a v klauzuli 8 zakazují neautorizovanou reakci:

Na signál či jiný důkaz mimozemské inteligence nesmí být odeslána žádná reakce, dokud neproběhnou příslušné mezinárodní konzultace. Procedurální postup takovýchto konzultací bude předmětem zvláštní dohody, deklarace či ustanovení.

Pracovní skupina vzala v úvahu možnost, že by "signál" nemusel být jen prostým signálem, ukazujícím na to, že je inteligentního původu, nýbrž i „poselstvím", které by mohlo vyžadovat dekodování, a dále předpoklad, že by vědci mohli mít třeba jen pouhý den času na to, aby ho dekovali, předtím, než se o tom někdo zmíní, než se rozlétnou fámy, než se situace vymkne kontrole. Skupina předvíдалa tlak ze strany médií, veřejnosti a „politiků" na vydání autoritativního a uklidňujícího prohlášení.

Proč by měl nastat chaos a veřejná panika, kdyby, řekněme, měla být autoritami oznámena možnost výskytu inteligentního života v nějaké planetární soustavě mnoho

světelných let vzdálené? Kdyby například předpokládali, že by podobný signál mohl přijít z první planetární soustavy, kam *Voyager* dolétne poté, co opustí soustavu sluneční, k setkání by mohlo dojít nejdříve za nějakých čtyřicet tisíc let! Toho se pracovní výbor jistě neobával...

Z toho jasně vyplývá, že Principy byly sestavovány v očekávání poselství či jevu z místa mnohem bližšího, odněkud ze sluneční soustavy. Právní bázi Principů, obsažených v Deklaraci, je smlouva Spojených národů, upravující aktivity států v otázce „výzkumu a využití" Měsíce a jiných těles sluneční soustavy. Podle ní musí být uvědomen rovněž generální tajemník Spojených národů - poté, co budou informovány národní vlády a budou mít příležitost prozkoumat důkazy a rozhodnout, co s nimi dělat.

Ve snaze neutralizovat snahu různých mezinárodních astronomických, astronautických a jiných organizací, které „projevily zájem a odbornost v otázce existence mimozemských civilizací“ o to, aby se z objevu stala čistě národní či politická záležitost, shodli se signatáři Deklarace na ustavení „mezinárodního výboru vědců a dalších odborníků," kteří by nejen pomáhali s vyhodnocováním důkazů, ale i „radili při postupu informování veřejnosti."

V červnu 1989 se úřad SETI v NASA o této skupině zmiňuje jako o "*speciálním post-detekčním výboru*". Následně vydané dokumenty podávají zprávu o tom, že utvoření a činnosti tohoto speciálního post-detekčního výboru budou svěřeny do rukou předsedy úřadu SETI v NASA.

V červenci 1989 si supervelmoci uvědomily, že to, co se stalo s *Phobosem 2*, nebyla porucha; a neprodleně byl uveden v činnost mechanismus „aktivit, následujících po zjištění mimozemské inteligence."

Moderní věda skutečně navázala na starověké znalosti -o Nibiru a Anunnacích. A Člověk už zase ví, že není sám.

A bude se jmenovat...

Je obvyklé, že je objeviteli nebeského tělesa přiznáno právo jej pojmenovat.

31. ledna 1983 napsal autor této knihy Planetární společnosti následující dopis:

Ms. Charlene Anderson The Planetary Society 110 S. Euclid Pasadena, Calif. 91101

Vážená slečno Andersonová,

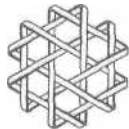
s ohledem na nejnovější tiskové zprávy, které se týkají zintenzivnění hledání desáté planety, Vám zasílám kopie mé korespondence na toto téma s Dr. Johnem D. Andersonem.

Podle posledního nedělního vydání The New York Times (viz příloha) „jsou si astronomové jisti existencí desáté planety, a domnívají se, že nezbyvá než ji pojmenovat."

Tak tedy - naši předkové ji už pojmenovali: sumer-sky *Nibiru*, babylónsky *Marduk*; a já jsem přesvědčen, že mám právo trvat na tom, aby byla takto nazývána.

Se srdečným pozdravem
Z. Sitchin

DOBRA

Zecharia Sitchin

NÁVRAT KE GENESIS

Roku 2003 vydalo nakladatelství Dobra

Celetná 32, Praha 1, 110 00

Překlad © Radmila Valtrová

Redakce: Ladislav Moučka

Sazba: Martin Pokorný - REKOSA, Hostouň 89

ISBN 80-86459-04-7